

Találkozások

ICHOR[™]

Előhang

Az Atya

A húsból, vérből és tömény félelemből formált alak, akit a Fellegvárban Gabrielnak, idelent Pondrónak szólítottak, gyöngyöző homlokkal kereste a szavakat.

- Óvatos voltam, nem tudom, hogy történhetett - esküdözött hasztalan.

Térden, kezeit összekulcsolva gesztikulált, mintha az istenéhez könyörögne kegyelemért. Másik istent kellett volna választania.

- Hibáztál, és a Sárkány szent ereklyéje most méltatlanok kezébe kerültek - foglaltam össze a lényeget, miközben kitágult orrcimpákkal belélegeztem rémületét.

Tárgyra törő hangomat hallva összerezzent. Megpróbált feltápáskodni, de Bűz harminc centis acélerős ujjai keményebben rámarkoltak a nyakára és visszanyomták a földre. Halkan nyöszörögve kapkodott levegő után, kezei Bűz ujjait keresték, és hiába próbálták lefejtetni őket a torkáról. Arca elszíneződött, szemeiben a rémület könnyel vegyült. Lábai kifordultak alóla, sarkai a Fészek sárga kőpadlóját kaparták. Egy röpke percig élvezettel néztem a látványt, de még korai volt meghalnia. Biccentettem Bűznek, mire öreg szolgálóm lazított a szorításon.

- Kiket láttál az Öregtorony körül, mielőtt vagy miután a hordók közé rejtetted Fészkünk legbecesebb ereklyéjét?

- Hibáztam... atyám, tudom - préselt ki magából pár értelmes szót megnyomorgatott légcsővén keresztül. - A kezedbe ajánlom az életem.

- Mindig is ott volt, Pondró. Válaszolj!

Hirtelen felcsattanásomra önkéntelenül is összerándult, lesunya szemét és nyöszörögni kezdett. Szánalmas viselkedése már-már kezdte elvenni a félelme zamatát.

- Óvatos voltam uram, Larnazon kívül nem látott senki.

- Nyilvánvalóan tévedsz. Vagy hazudsz. Én sem a bolondokat, sem a hazugokat nem szenvedhetem. Mi több, a kérdésem nem ez volt. Azt kérdeztem te kiket láttál, Pondró!

Felemelt hangom több fészekszolga figyelmét is felkeltette. A Fellegvár alatt feltárt ősi járatok lakói ideköltözésük óta nem látták a napfényt, és a gyülekezet tagjain kívül senkivel sem érintkeztek a felvilágiak közül. Napjaik egyhangúan, a Fészek gondozásával és Usumgallu vérének táplálásával teltek. Természetes volt hát, hogy minden szokatlan zajra sietős kíváncsisággal reagáltak.

Jó. A leckéknek fontos, hogy legyen megfelelő közönsége.

- Ricla asszony és a konyhások a vacsora maradékát takarították el éppen. Ott sürgölődtek mind a konyhában, de bizonyosan nem láttak elosonni a pince felé. A.. a pincében két kamaraszolgát láttam Larnaszt és Pequit, a holnapi étkezésekhez választottak bort. Akkor rejtettem el a tojánhéjakat, amikor őket megláttam.

Szó nélkül hagytam, hogy a Sárkány szent ereklyéjét egyszerűen csak tojánhéjnak nevezte, de azért elégedetten konstatáltam a Bűz arcára kiülő mély megvetést.

- Larnaz látott meg.

- Igen, atyám. De csak, amikor már én is úgy akartam - kevélykedett Pondró. - A tojásokat az eceteshordók mögé raktam, aztán odaosontam a boro-shordókhoz. Tudtam, hogy nem jutok el mellettük észrevétlen, így úgy tettem, mintha a király borát dészálnám. - Volt képe dicséretet várva nézni rám. Minden lelkierőmre szükségem volt, hogy ne tépjem ki a torkát azon nyomban.

- Kit láttál még?

- Ott lent már senkit, atyám.

- Ezek szerint láttál még valakit.

- Ami azt illeti.. - láttam rajta, hogy elbizonytalanodik, mint aki nem biztos benne, hogy mondjon el valami nehezen leírhatót. - Kifelé jövet láttam egy nőt.

- Egy nő? - haraptam rá a pontatlan fogalmazásra. - Szolgálónőt?

- Nem hinném, atyám.

- Az udvarhölgyek egyikét akkor.

- Nem hinném, atyám.

- Bűz, fojtsd meg. - Untam bele a játszadozásba. A fészekszolga engedelmesen ismét megszorította Pondró nyakát. Ő levegőért küzdve préselte ki magából a rövid mondatokat.

- Nem tudom ki lehetett. Csuklyás köpenyt viselt. Az árnyakban mozgott. Osont.

- Hogy nézett ki? - Sürgettem, tudva, hogy nemsokára kifogy a levegőből. És valóban, Pondró szavajárása egyre vontatottabb és szófukarabb lett.

- Fekete köpeny. Karcsú. Fiatal.

Többet már nem tudott kipréselni magából. Kigúvadó szemei üresen meredtek előre, keze lehanyatlott, lába abbahagyta a rúgkapálást. Máskor örömemet lelt volna a halálban, és nem hagytam volna veszendő menni az alkalmat. Bizonyára Usumgallut dicsőítő, és a hasonló hibák ellen intő szavakat intéztem volna a fészekszolgákhoz.

De most csak a tennivalók körül járt az eszem.

A konyhán dolgozók és két kamaraszolga. És a nő. Valamelyikük elragadta tőlem a Sárkány ereklyéjét. Kerül, amibe kerül, rá fogok jönni ki volt, és vissza fogom szerezni az ereklyét, ha az egész várost az aetherbe kell is taszítsam

hozzá.

A Fészket még Agancs atyaként hagytam el, de mire az Öregtorony pincéjébe értem már egy országnagy álarcát viselve vágtam neki a hosszú éjszakának.

Mireia

Az égen már fénylőn ragyogott a Hold. A sikátorból kiérve a Viejacosta határában találtam magam. A Hattyú és Kacsá fogadó előtt kalandorforma alakok álldogáltak, kezükben kupák. Csuklyás fekete köpönyegembe burkolva magam átvágtam közöttük. Egyikük, egy alacsony nomád férfi, egy sucio, szemtelenül az arcomba bámult. Nem néztem rá. Sietve folytattam lépteimet a következő sikátor felé, amikor meghallottam magam mögött a lépteket. Egy ember. Az ellátóm már csak pár háznyira lehetett, kis futással talán lehagyhattam volna. De miért féljek én egy férfitől? Tombolt bennem a harag. Még a del Vio incidensen sem tettem túl magam, múlt héten pedig egy másik udvarhölgy kért tőlem segítséget: megbecstelenítették egy sikátorban. Ha nem teszek semmit, a következő nő lehet nem lesz olyan leleményes, mint én. Lassítottam a lépteimet és befordultam a következő sikátorba, ami zsákutca volt. A léptek továbbra is mögöttem kopogtak. A kezembe vettem a törömet és beolvadtam az árnyak közé. A sucio volt az. Kócos fekete haj, kopott escar öltözet, díszes kard az oldalán. Mit képzelsz magáról? Hordaként árasztották el az országot. Nem tartják be a törvényeinket. Nem tisztelnek se öreget, se fiatal. A nőket semmibe veszik. Senki sem fogja keresni... Meglepetten nézett körül. Nem vett észre. Csak egy szúrás és...

- Mireia? Mireia? – suttogta maga elé a férfi, miközben az üres sikátort fürkészte. Lejjebb eresztettem a törömet. Az árnyak között maradva elé léptem.

- Arnau! - kiáltottam boldogan, és megöleltem. A háta mögött visszatettem a törömet öltözékem rejtékébe. Hátrébb léptem még mindig a kezeit szorongatva és alaposan végig mértem fiatalkori álmaim tárgyát. Ugyanaz az álmodozó barna tekintet, az enyhén íves orr, őszinte mosoly. Idősebb lett. Mindenképpen csapzottabb és lehetetlen olcsó szesz érződött. De a kellemetlen illatokon túl kiéreztem azt a csak rá jellemző, pézsmás aromát, ami régen az anyja parfümjén keresztül is érződött. Láttam, hogy ő is kedvtelve mér végig engem, elpirultam - évek óta először. Zavaromat látva mosolya magabiztosabbá vált. - Azt hittem, meghaltál. Azt mondták... Rafel?

Arnau arca elkomorult.

- A bátyád tényleg halott. A sivatagban... Csúnya vágást kapott és elfertőződött a sebe. Ha az Édesanyátok ott van, biztos meg tudta volna menteni. De én... nem tudtam, sem a gyógyító... Bocsáss meg kérlek! - mondta, és fejét lehorgasztva a lábaim elé térdelt.

Végigsimítottam kócos fürtjein, és tenyeremmel gyengéden megfogtam az

arcát és magam felé fordítottam.

- Tudom, hogy minden tőled telhetőt megtettél.

A kezemet nyújtottam, hogy felsegítsem. Körülbelül egymagasak voltunk. A kezében felejtette a kezem. Hüvelykujjával végigsimította. Keze kérgesebb lett, mint emlékeztem. Tekintetében csillogott a vágy és a szeretet. Közelebb húzódtam, és becsuktam a szemem, ajkaim enyhén kinyitottam. Vártam a csókját.

Mióta az eszemet tudom, erre vártam. Együtt nőttünk fel, messze innen, Észak-Escarban. Az udvarházuk közel volt a várkastélyunkhoz. A kertek alatt, a patak kövein átugrálva, toronyiránt talán, ha négy mérföld lehetett a távolság. Arnau és a bátyám, Rafel elválaszthatatlan barátok voltak. Rafel 3 évvel volt idősebb nálam, Arnau 2 és féllel. Anyám és Ilbuchin asszony, Arnau édesanyja, jó barátok voltak, és már egészen kiskoromtól fogva úgy gondolták, hogy összeboronálnak minket. Semmi nem volt hivatalosan elrendezve, mégis tényként kezelték, hogy mi majd összeházasodunk. Én rendkívül örültem ennek és már gyerekként őszinte lelkesedéssel készültem erre a szerepre. Arnau kevésbé volt lelkes, de nem is ellenkezett. Bátyámat viszont roppantul bosszantotta a barátja iránt érzett rajongásom. Rafellal folyton versenyeztünk Arnau figyelméért. Általában a testvérem nyert. Igyekeztek elkerülni. Minél jobban próbáltak lerázni, annál jobban igyekeztem Arnau közelébe férkőzni, és az idő nekem dolgozott. 12-13 éves lehettem, amikor bokaficamot színleltem, és Arnau kénytelen volt jó egy mérföldön a keresztül a házukig cipelni. Máig emlékszem: fejemet a mellkasába fúrva hallgattam a szívverését és az orromba ivódott az illatszer, amivel édesanyja direkt az ő számára készített: a bódító levendula és a játékos citromfű, aminek zamatán átütött verejtékének illata, amit valamiért nagyon kellemesnek találtam. Bátyám pár száz méterig követett minket, és hiába bizonygatta, hogy semmi baja a lábamnak, dobjon le nyugodtan a porba, Arnau nekem hitt, és lovagiasan egészen az Atenas udvarházig vitt, ahol óvatosan a fogadószooba egy pamlagjára fektetett, és végig mellettem maradt. Szerencsére Ilbuchin asszony sem buktatott le, és kocsin vitetett haza, miután gondosan bepólyálta a képzelt sérülést.

A csók elmaradt. Kinyitottam a szemem. Arnau lehajtott fejjel tért ki az egyértelmű ajánlatom elől.

- Mira, én... mindent elvesztettem. A nevem, a családi birtokokat. Hetek után ma végre sikerült audienciát kapnom a kancellártól. De nem ismeri el a jogaimat, mert nem tudom igazolni a személyazonosságom okmányok híján.

- Majd én elmondom neki, ki vagy. A kancellárral... barátok nem vagyunk, de igen, hinni fog nekem. De nem ilyen... öltözékben ... El kell intéznem valamit, várj meg itt... - a férfi kétségbeesését látva módosítottam. - Vagy inkább gyere velem!

Arnau megkönnyebbülten sóhajtott fel. Nyilván nem akar elveszíteni. A szülei haláláról még az enyémelek előtt értesültem. Nem hiszem, hogy maradt élő rokona - rajtam kívül. Távoli unokatestvérek vagyunk. Talán ötödgenerációs, de a mi köreinkben számon tartjuk az ilyesmit. Mindig is barátok voltunk. Azt hittem, el is kell fogadnom, hogy megmaradunk annak. Meg különben is, csak nem fogom egy régi fellángolás miatt feladni a terveimet.

2

Arnau

A derasi utcaköveken éremlyítően imbolygott a holdfény. A fiúkkal a Hattyú és Kakas előtt álltunk, kupákat markolászva, lassan kortyolva a sört. Kiküldtek minket, mikor Cesar harapófogóba kapta a nagyszájú inas fejét és tépni kezdte a haját. A többiek hahotáztak, de én persze nem tudtam jól érezni magam, már előre kínlódtam a fogadós eljövendő megrovása miatt. Mikor vöröslő képpel előrontott a kamrából alig győztem bocsánatért esdekelni, míg a többiek otromba tréfákat ordibáltak. Nekem köszönhetik, hogy legalább a fogadó előtt állva megihatjuk a söreinket, de őket persze ez cseppet sem érdekli.

Semmi sem érdekli őket, csak boldogok, hogy túléltek a sivatagot. Felszemű Yaven most is henceg, kitalált hőstetteivel traktál minket, pedig tudjuk jól, hogy távolról sem látott soha öregsámánt.

- ... és akkor a számmal kaptam el a sámán felém repülő ostorát. Kardommal egy nyargalót nyakaztam le éppen, pajzzsal a záporozó nyilak ellen védtem magam, de a szám még szabad volt, hát azt használtam, hogy az ostoránál fogva kirántsam a nyeregből a szarházit.

Már éppen valami elméset akartam közbe szúrni („bárcsak most is kéznél lenne egy ostor, hogy betömjem a század”, vagy valami frappánsabbat), de Tarcal, a világlátott quni kiolvasta szándékomat és a vállamra tette a kezét.

- Hagyd, hadd szórakozzon.

Igaza volt. Mindenki tudta, hogy Yaven hülyeségeket beszél, de csak engem zavart. Az a helyzet, hogy irigylem őket. Irigylem a boldogságukat, a céltalanságukat, azt, hogy képesek semmivel sem gondolva élvezni az életet.

Nekem ez nem megy, Rafel halála óta nem. Vagy talán soha nem is ment. Ráadásul nekem célom van, emlékeztetem magam miközben felhajtom söröm maradékát. A savas eltökéltség a fűszeres-keserű sörrel keveredik a gyomromban, de csakhamar megérzem a csalódás epés ízét is.

Én meg a hülye céljaim. Kell még sör. Talán, ha felbújtom a fiúkat, hogy menjünk vissza az ivóba kiszolgálhatom magam a csapnál, amíg ők magukra vonják a fogadós figyelmét. Akkor talán be tudok eléggé rúgni, hogy kiverjem a fejemből a kancellárt.

Rohadt, jöttment senkiházi. Mit képzelsz magáról. Még, hogy kétségbe vonja a származásom! Mikor apám és anyám is Xenaro herceg bajtársai voltak! Az Atenasok gyökerei mérföldmélyre beették magukat a Escar földjébe, de Osmák, Valdespirók és Gabaldonok a rokonaim.

A dühöm szokás szerint nem tart soká, és átadja a helyét az önsajnálatnak.

Mert hiába ismeri mindenki Hector Atenas és asszonya, Ilbuchin hőstetteit, ha Arnau Atenas csak egy senki. Már az is két hétbe telt, hogy mire a kancellár színe elé járulhattam, meg persze pénzbe. Pénzbe, aminek bizony híját látom. Erre a mélyen tisztelt kancellár úrnak még volt képe magára erőltetni a szánakozás álarcát, mintha nem egy kárörvendő mosoly csillogott volna a szemei mélyén. „Értse meg... Uram, ha nem tudja bizonyítani személyazonosságát, nem adhatom meg, amit kér. Bizonyára nem gondolja, hogy Ön az első escari módra öltözött sució, aki esküszik, hogy valamely háború során magját vesztett nemesi család csodás módon megkerült sarja. Sajnálom, igazán. Jöjjön vissza, ha tud bizonyítékkal szolgálni.”

Sució. Rohadék. A sírás kerülget.

Ekkor jutott csak el a tudatomig, hogy a többiek elhallgattak. Elsőre aggasztónak találtam a változást, de hamar megértettem az okát. Tőlünk nem messze, egy kihaltak tűnő sötét sikátorból egy fekete köpönyegbe burkolózott karcsú nőalak bontakozott ki. Egyenesen felénk tartott. Tarcál magát igazgatta, Cesar még lélegezni is elfelejtett egy pillanatra. Én rosszat sejtettem.

- Hozzám tart a szép hölgy! Odahaza nem kapta meg, amire vágyik, és megérezte a szagom! – törte meg a varázst Oren, a tagbaszakadt parasztfiú Almergos mellől. Röhögve és széles gesztusokkal már bele is kezdett a pantomim-előadásba, büszkén szemléltetve terveit.

- Van egy mondas, amit még Mrekniában hallottam. – suttogetta felém Tarcál. – Ha egy úrinő egyedül, éjszaka, kíséret nélkül jár – jobb, ha kitérsz az útjából.

A nő egy pillanatra sem zavartatta magát. Fejét lehajtva magabiztosan lépett el közöttünk, mint aki saját birtokán sétálgat. Tarcál, de még Cesar is utat engedett neki, de Oren nyelvet öltve, csókot dobva elé állt, így kénytelen volt felém fordulni. És akkor megláttam az arcot.

Egy pillanat műve volt, és kontroll nélkül zuhantam alá az emlékek és álmok tengerébe. Íves szénfekete szemöldök, dióbarna, előkelő vágású szemek, finoman metszett orr és telt, érzéki ajkak.

Mira!

Ledermedtem, homlokomra kiült a verejték, a szívem ki akart ugrani a mellkasomból. Eltartott egy pillanatig, míg a gerincemen végigkúszott a jeges felismerés: nem tudja ki vagyok. Csak egy szakadt, bűdös, részeg katonát lát maga előtt. Arcán kiütközött a sértett megbotránkozás, amit oly sokszor láttam, mikor gyermekeg tréfáink célpontja volt.

Gyors lépéssel kikerült, és már folytatta is útját tovább.

- Fogd a söröm, utána megyek. – fordult hozzám Oren kaján vigyorral. Elfogadtam a felém nyújtott jobbát, rámarkoltam, magam felé rántottam, aztán ökölbe szorított balommal letöröltem a vigyort Oren ostoba képéről.

Hangosan reccsent az állkapcsa. Gyorsan elengedtem a kezét, hogy szabadon elterülhessen. Becsületére legyen mondva, nem kiáltott fel, igaz emberként fogadta a verést.

Miközben felharsant a többiek gúnyolódó nevetése, én átléptem Oren felett és Mira után lendültem.

- Megvesztél, Tesze? – hallottam Tarcál megdöbbsent hangját.

- Én... azt hiszem, ismerem. – torpantam meg gúnynevem hallatán. Gonosz röhögés volt a válasz. Tudták, mi lett a nemességemből, hogy már közjük való voltam.

- Lefogadom, hogy táncba vitted az első bálján – röhögött a képembe Yaven.

- Ami azt illeti, igen. Xenaro hercege mellett állt a nevem a tánclistáján. – kihúztam magam, és többé vissza sem nézve Mira után lendültem.

Mireia gyors, biztos léptekkel haladt előre a sötétségben is. Nem éreztem helyénvalónak, hogy kiáltással zavarjam meg, így inkább én is csak szaporítottam a csörgő lépteimet. Alighanem meghallott: lassított, még hátra is sandított. Felé nyújtottam kezemet, a megfelelő megszólításon gondolkodtam, de ő hirtelen irányt váltva bevette magát egy másik, még szűkebb kis utcába. Sietve léptem utána, de az utcácska üres volt. Megfordult a fejemben, hogy egy álmoképet, részeg látomást követtem az éjszakába, mikor ismerős parfümillet csapta meg az orromat.

- Mira? Mireia? – szölongattam a sötétet. A hang a hátam mögött csendült fel.

- Arnau! – borult rám önfledten.

A kétségeim elszálltak. Mira volt az. Lánynak szép volt, de nőnek gyönyörű lett. Fekete köpönyege alatt a vérvörös ruha, kihívón követte feszes, karcsú alkátát. Pásztázó tekintetem megkönnyebbülten siklott át a jegykendő vagy gyűrű hiánya felett. A szemeiben valaki mást láttam tükröződni. Nem egy bukott katonát, nem a nemességét veszített Teszét, a sehova sem tartozó félvért. Arnau Atenast, Casa de Romble eljövendő urát, a jövődöbelijét.

Csodálkozva döbbsentem rá, hogy mosolya rám is átragadt. Kézt karba öltve örültünk egymásnak.

- Azt hittem meghaltál. Azt mondták... Rafel?

Kérdése éles késként hasított a lelkembe.

- A bátyád tényleg halott. A sivatagban... Csúnya vágást kapott és elfertőződött a sebe. Ha az Édesanyátok ott van, biztos meg tudta volna menteni. De én... nem tudtam, sem a gyógyító... Bocsáss meg kérlek! – a lábaim kifordultak alólam és önkéntelenül Mireia elé térdeltem, lehorgasztott fejjel. Puha tenyere gyengéd határozottsággal maga felé fordította arcomat. Szemrehányást vártam, ehelyett...

- Tudom, hogy minden tőled telhetőt megtettél.

Felsegített, de nem sokáig bírt rám nézni. Csukott szemmel elmerült a gondolataiban, még csókolni való ajkát is nyitva felejtette. Bizonyára Rafelen járt az esze. Nekem is. „Ha egy ujjal is a húgomhoz nyúlsz az esküvőtök előtt...” Hát, Rafelnek többé nem kellett aggódnia miattunk.

- Mira, én... mindent elvesztettem. A nevem, a családi birtokokat. Hetek után ma végre sikerült audienciát kapnom a kancellártól. De nem ismeri el a jogaimat, mert nem tudom igazolni a személyazonosságom okmányok híján. – minden bátorságomra szükségem volt, hogy felfedjem szégyenem, de ezután már nem volt visszaút.

- Majd én elmondom neki, ki vagy. A kancellárral... barátok nem vagyunk, de igen, hinni fog nekem. De nem ilyen... öltözékben ... El kell intéznem valamit, várj meg itt...

Le akart rázni és én nem hibáztattam érte. De ekkor ismét meglepett.

- Vagy inkább gyere velem!

Karon ragadott és vezetni kezdett. Már megint az a bosszantó magabiztosság, úgy járta a főváros veszélyes éjszakai utcáit, mintha semmi félnivalója nem lett volna. Mintha még mindig odahaza jártunk volna. Mireia, Rafel és én együtt nőttünk fel. Anyáink jó barátnők voltak. Mireia királyi vérből származott: Lucretia asszony Bölcs Xosé királyt bácsinak szólította, míg anyám egy sátor árnyékában jött világra a Fútenger mélyén, mégis összekötötte őket valamiféle megmagyarázhatatlan kötelék. Mireiát a születésétől fogva nekem szánták, én pedig akkoriban még fel sem fogtam ésszel ez mit jelent. Egyszerűen csak Mira volt, a legjobb barátom levakarhatatlan kishúga. Én nemigen bántam, de Rafelt zavarta a dolog. Ő akart a középpontban lenni, Mira és az én csodálatomat egyként vágyta.

Ahogy Mira cseperedett Rafel egyre féltékenyebb lett. Mira kárára tréfálkozott, és elvárta tőlem, hogy helyeseljek. Mit tehettem volna, tettetem és ráhagytam Rafelre mindent. A mi barátságunk már csak ilyen volt. Rafel, a gondolataim minduntalan visszataláltak hozzá.

Merengésemből Mireia szavai zökkentettek ki.

- Nem kellett volna elhinnem, hogy meghaltál. Kereshettelek volna. Tudod, nekem a háború csak híradásokban él. Még idejekorán nagymamához küldtek, délre.

- Rafel említette. Miasol asszony biztos örült, hogy távol tudhat tőlem. – nem volt túlzás azt állítani, hogy a fenséges Miasol Gironda hercegnő méltatlannak tartott engem a lányunokája kezére.

- Dehogy, hiszen alig ismert. – mosolygott rám Mira. Elértve a tréfát keserűen felnevettem.

- Épp eleget tudott rólam. Az anyámról, a származásomról. Nem ő az

egyetlen, akinek már a látványom is ellenszenves.

- Csak mert arra emlékezteti őket, amit a suciók művelnek.

Sució. Olyan könnyelműen, meggondolatlanul hagyta el a száját a szó. Rólam volt szó, de egykettőre a suciókra terelődött a gondolata. Éreztem, hogy előnt az indulat.

- A suciók menedéket kértek Escarban, és rablánc lett a jussuk. Megbocsáss, hogy nem repesnek az örömtől.

Mi tárt karokkal fogadtuk őket, megkapták a menedéket. Aztán ellenünk fordultak, elárulták a vendégszeretetünket. Megbocsáss, hogy nem bízunk bennük. – mérgesen nézett rám, hangja élesen csattant. Azon gondolkodtam, hogy ki ez a nő itt előttem, mit lett az én Mirámból Miasol keze alatt. Alighanem ő is észrevette megdöbbenésem, mert hangja békülékenyebbé váltott. – Nyilván tudod, hogy nem rád értem. Anyád ezerszer is bizonyította bátorságát és hűségét az Ifjú Oroszlán oldalán. Büszke lehetsz a származásodra.

Igaza volt persze, és tudtam, hogy szívből szól. Anyám mindig is elkényeztette Mireiát, és ő szinte istenítette apámat és anyámat, mint oly sokan mások. Hector és Ilbuchin, Büszke Oroszlánok, Xenaro herceg hős bajtársai. A herceg oldalán találkoztak egymással, és hűségesen követték őt minden veszedelembé éveken át. Kalandjaik arany betűkkel csillognak a királyság legendáriumában. Hősként éltek, és hősként haltak meg, az országot védelmezve, egyenes derékkal farkasszemét nézve a Sámánhordával a Csontmezőn. Nem maradt belőlük más, csak én.

Mireia vigasztalón megölelt, és haragom felolvadt az illatában. Egy örökévaló pillanatig álltunk ott, szótlánul ölelkezve.

- Mennünk kell, az üzlettársam vár rám. – szólt Mira lágy hangon.
- Üzlettárs? Miféle üzlet?
- Egy... szórakozóhely csendestársa vagyok. Most menjünk, a többi legyen meglepetés.

Újra kézen fogott és vezetni kezdett. Az utunk a csendes utcák labirintusán át a folyópartra vezetett. Bal kéz felé a Zenélő móló sípolt a hullámverésben, jobb kéz felől a Gomiel híd fényei festették meg a méltósággal hömpölygő Bonatarát. A túlpartról tutajvontató barmok bűzét sodorta felénk a víz. A távolságból az ifjúságot búcsúztató férfiak részeg éneklése szállt felénk egy sétahajóról. A partoldal takarásából egy láthatatlan hang szólított meg minket.

- Maga az?

Én összerezsentem, de Mireia habozás nélkül válaszolt.

- Ki lennék?

Egy nőt várok. – akadékoskodott a sötétség, megnyomva a mondat eleji számnevet.

- Vendéget hoztam. A többi nem magára tartozik. Arnau, segíts be a

csónakba.

És valóban, feketére festett apró csónak várta Mireiát a folyóparton. Révészünk, görnyedt tartású, dohányszagú derasi ellökött minket a parttól, és lassú, nesztelen mozdulatokkal a kikötő felé fordította a csónakot.

- Tudod, - törte meg a csendet Mira – édesanyád nélkül nem tudtam volna belevágni ebbe az üzletbe.

- Mire gondolsz?

- Ha odaérünk megtudod, de annyit azért elmondok, hogy a nálatok tanultakat kamatoztatom. Szerintem ennek Ilbuchin is örülne. – figyelembe véve éjszakai osonásunk és ismerve a kikötői szórakozóhelyek hírét erős kétségeim voltak, de inkább megtartottam őket magamnak.

Deras folyami kikötője rosszhírű hely volt, a tisztességes polgárok, ha csak tehettek még napszállta előtt távoztak onnan. Utcáin arany szín vértbe bújtatott katonák őrzésként álltak ugyan, de mindenki tudta, hogy őket csak az érdekli, hogy a raktárak drága kincseiben ne essen kár. Szórakozni a városban is lehetett, a kikötőbe csak azok mentek kiengedni a gőzt, akik a városőrségtől távol akarta tenni ezt. Széles ívben megkerültük a Megrekedt Lélekvesztőt, távolságot tartva a kivilágított hajó-kocsma fényeitől. A hangokból ítélve Somonte, a Lélekvesztő örökös bajnoka, ma sem talált legyőzőre.

Ladikosunk egyszer csak a nyitott csatorna-alagutak egyike felé fordította csónakunk orrát, és mi szép csendesen besiklottunk az utcák alá. Járművünk hangos koppanással csapódott a keskeny járda oldalának, és megálltunk. Mireia habozás nélkül kipattant a csónakból.

- Nem leszek soká, ne menj sehová.

- Ahogy parancsolja.

Mireia kaparászását hallottam, kezei alighanem a falat tapogatták. Léptei hangját egyre magasabbról hallottam a sötétből.

- Van itt egy lépcső, gyere utánam.

Úgy tettem, és felfelé botorkálva hamarosan megpillantottuk a holdfényt a csatorna lejárátát elzáró rácsos ajtón keresztül. Mireia hangja bosszúságnak tűnt.

- Megmondtam annak a könyvmoly tuloknak, hogy nyissa ki nekem. Mindig ezt csinálja. Szórakoztatja, ha összekoszolom a ruhám, amikor nekifeszülök. Megtennéd?

Mindketten tudtuk, hogy nem kérdés volt, gondolkodás nélkül tártam szélesre a nehéz vasajtót. Odafenn végre frissebb levegő és némi fény fogadott bennünket. Kérődző vontatóökrök lestek ránk egy közeli bérlistállóból. A szomszéd utcából vasalt lábbelik csattogása és beszélgetés hallatszott, alighanem őrzőjáraton járó orosz lánok hangja. Velünk szemben szögletes raktárépület takarta ki az éjszakai eget. A gerendaépület falát egyetlen apró ajtó sziluettje törte meg. Odabentről halk zene dallamai és fűszeres illatok csorogtak felénk. Nem jár-

tam még itt, de hallottam a helyről.

- Ez nem...? – akartam Mirának szegezni a rosszalló kérdést, de ő ügyet sem vetve rám már az ajtón dörömbölt.

- Micael, te mocskok! Már megint nem nyitottál kaput nekem!

Embertelenül nagy, busa homlok nézett ki ránk a félrecsúszó ajtónyíláson keresztül. Barna szeme jókedvűen csillogott.

- Már megint megfeledkeztem volna róla? – dörögte a feltároló ajtó. Cesar említette, hogy az ajtónálló egy kétlábon járó hegyomlás, Micael mégis meglepett. Testközelből látni kétembernyi termetét, széles vállait és derékvastag karjait lélegzet elállító volt. A szobát megülő vastag parfümillet sem segített persze.

- Dehogy feledkeztél meg róla. Élvezed, ha bosszanthatsz. Ha így folytat rád küldöm a könyvtárosokat. – lépett be Mireia, köpenye rejtekéből apró, bársonykötésű könyvet varázsolva elő. – Leticia Melero eretnek tézisei. Ne mutogasd senkinek.

- „Ismét el kell köteleznünk magunk a Panteonnak. Lelkünkbe nézve elő kell idéznünk az egyházatyák szellemiségét. Hasonlatosakká kell válnunk azokhoz a szerény pásztorokhoz, akik kiérdemelték az Örökkévalók figyelmét.”

- Olvastad? – Mireia csalódottnak tűnt.

- Régen, és nem ilyen puha tapintású kötetből. Köszönöm.

Azzal megfordult és máglyahalálra ítélt kötetet óvatosan az ágya mellett egyensúlyozó könyvhalom tetejére tette. Aprócska szobában álltunk, amelynek falai régi ládákából álltak, leszámítva egy elfüggönyözött átjárót. Jobb kéz felől a sarokban vetetetlen ágy, amelynek panaszos tartásán tisztán látszott, hogy Micaelé. És könyvek, könyvek mindenfelé: szétterítve a földön, feltornyozva az ágy mellett, elrendezgetve egy apró szekrényen az ágy lábánál. Sőt, az ágy is könyvekkel volt kitámasztva, és a ládába is jutott belőlük bőven. Tekintetemet követve Micael hurkaméretű mutatóujja az egyik üres, nyitott ládára bökött.

- Itt őrizem a vendégeink fegyvereit, amíg ők megfeledkeznek a világ gondjairól.

- Ez nagyon érdekes Micael, de tudod Arnau nem a ti vendégetek, hanem az enyém. – szúrta oda Mireia mosolyogva és lehetőséget sem hagyva az ellentmondásra kézen fogott és bevezetett a függöny mögé.

Aracelis Áfiumbarlangjának aromája azonnal az orromba tódult, és nem bírtam nem kiérezni belőle az otthon illatát. Gondolataim elkalandoztak, miközben próbáltam rájönni, hogyan is érzek tulajdonképpen azzal kapcsolatban, hogy Mireia ilyen célokra használja az örökségemet. Mérgesnek kellett volna lennem... de Mireia fogta a kezem, és édesanyám arca lebegett előttem.

Odaát vastag szőnyegekkel, kerevetekkel és ülőpárnákkal berendezett homályos helyiség fogadott minket. Az alacsony asztaloknál esqi taqi szokás

szerint a földre telepedett vendégek terpeszkedtek, pipázva, italokat kortyolgatva és élvezeg tekintetüket a szoba közepén táncot járó nomád lányon legettetve. Akadt közöttük kenőpénzen dagadtra hízott tintanyaló, őseire szégyent hozó nemesúrfi és verejtékkel szerzett kevéske pénzét tékozló mesterember egyaránt. A legnagyobb hanggal azonban a három feketére festett brigandint viselő vágtazó volt. Furio Barbutó, a Fekete Kardot lóbáló eszelős emberei még fegyvereiktől megfosztva is úgy viselkedtek, mintha övék lenne a hely. Egyikük minduntalan a táncos felé nyúlka, egy másik ételmaradékkal dobálta a szomszéd asztalnál helyet foglalókat, hangos hahotázás közepette. A harmadiknak – himlőhelyes arcú, foghíjas fazon - megakadt a szeme Mireián.

Ő erről tudomást sem véve, engem továbbra is maga után vonszolva, megindult a szoba túloldalán álló lépcső felé. Mikor Mireia a vágtazó asztala mellé ért, a himlőhelyes megpróbált feltápáskodni, és az utunkba állni. Kénytelen voltam egyik sarkamat a drágának tűnő khayrati szőnyegbe mélyeszteni, és lábam hirtelen hátra rúgásával kirántani alóla a talajt. Szerencsére a zsoldosok túlságosan be voltak állva ahhoz, hogy észre vegyék a mozdulatomat. A himlőhelyes koponyája hangosan reccsent az asztalon, társai nagy virulására. Mi közben elindultunk fel a lépcsőn.

Odafentről egy szalmaszőkehajú, végtelenül sovány, alakatlan lény figyelt minket. Ránézésre patyolatfehér lepedőt terített magára, egyszerre használva kendőként, sálként és tunikaként. Önkéntelenül is eszembe ötlött Cesar és Oren fogadása: egy királypénz üti a markát annak, aki előbb tudja kettejük közül kideríteni, hogy nőies férfit vagy igazi nőt rejt-e a lepedő. Aracelis távolságtartó és vesékbe látó szemeibe nézve biztosra vettem, hogy az érme örökre a kincstárosnak választott Tarcálnál marad.

- Testőrt fogadtál, úrnőm? Hát ilyen rossz idők járnak? – hangja dallamos volt, de különböző magasságokban táncolt. A hangsúlyokat rossz helyre tette, kiejtésén kiérződött távoli származása.

Kérdése megzavarta Mireiát, zavartan fordult felém.

- Ő? Arnauval a városban találkoztam. Kedves régi barátom, nemrég tért meg a háborúból.

Talán már ennek is örülnöm kellett volna ennyi év után, de Mireia szavai mégis megforgatták bennem a kést, amit még a folyó túlsajrtján mélyesztett belém. Kellemetlenül feszengtem, miközben Aracelis ismét végig mért. Esdeklőn néztem Mirára, hogy törje meg végre a csendet, amely kezdett kínosan hosszúra nyúlni.

- Arnau, talán felfrissíthetnéd magad egy kicsit a szobámban. Aracelis addig majd a gondomat viseli. – Ezúttal Mireián volt a sor, hogy végig mérjen, én pedig el akartam sülyedni a padlóban. – Tedd meg kérlek, Aracelis, hogy biztosítasz Arnauinak egy mosdótálat és némi szappant, sőt, ha lehetséges

egy tiszta inget és nadrágot is. Nem baj, ha vászon vagy gyapjú, Arnaunak bizonyára már az is jól esne, ha megszabadulhatna a vér és.. egyéb foltoktól.

Hát így történt, hogy egyedül találtam magam az Áfumbarlang egyik emeleti szobájában, miközben Mireia – kedves régi barátom, a király dédunokahúga, áfiumműves, a jegyesem - félrehúzódott Aracelisszel, hogy Acce-tudja-miről susmorogjanak.

Mireia

Belekaroltam hát Arnau Atenasba. Majdnem hét esztendő telt el utolsó találkozásunk óta, mégis úgy éreztem, mintha befagyott volna az idő, és csak tegnap engedték volna el őt és Rafelt, hogy a nomád hordák ellen harcoljanak. Kerülőúton indultunk a mólók felé. Időre volt szükségem. És egy ötletre, valamire, amivel segíteni tudok Arnaunak. Haragudtam magamra, amiért oly könnyedén elhittem nagyanyámnak, hogy jegyesem halott.

- Nem kellett volna elhinnem, hogy meghaltál. Kereshettelek volna. Tudod, nekem a háború csak híradásokban él. Még idejekorán nagymamához küldtek, délre.

- Rafel említette. Miasol asszony biztos örült, hogy távol tudhat tőlem. – Valóban, gondoltam keserűen. És vajon mit meg nem tenne azért, hogy Arnau halva is maradjon?! Még régen is rangon aluli kérőnek tartotta hozzám, ha pedig most hozzámennék, azzal csak hátráltatnám a terveinket. Ha valaha is trónra kerülök, a tönkretett Atenas birtokoknál többre van szükségem. Vajon tudja Nagyanyám, hogy Hector Atenas fia életben van, és Derasban? És vajon a kancellár tényleg nem hitt Arnaunak a származásáról, vagy nagyon jól tudta, hogy ki ő, és fel akarja használni a diplomáciai játékaiban. Vissza kell vezetnem Arnaut az élők sorába, méghozzá minél gyorsabban és látványosabban...

- Dehogy, hiszen alig ismert. – Lopva végigmértem. Nem biztos, hogy jót tenne neki a jelenlegi lelkiállapotában, hogy valószínűleg halálos veszedelem fenyegeti. Részeg, ráadásul az összeomlás szélén áll. Láttam ezt, másoknál is, akik a háborúból tértek haza, semmi szükség tudnia, hogy valószínűleg egy vén boszorkány vadászik rá.

- Épp eleget tudott rólam. Az anyámról, a származásomról. Nem ő az egyetlen, akinek már a látványom is ellenszenves.

- Csak mert arra emlékezteti őket, amit a suciók művelnek – vágtam rá oda se figyelve. Arnau hangja élesen felcsattant.

- A suciók menedéket kértek Escarban, és rablánc lett a jussuk. Megbocsáss, hogy nem repesnek az örömtől...

- Mi tárt karokkal fogadtuk őket, megkapták a menedéket. Aztán ellenünk fordultak, elárulták a vendégszeretetünket. Megbocsáss, hogy nem bízunk bennük! – Válaszoltam kapásból a megszokott strófákkal. Nem is értettem, hogy jön most ez ide. Nagyobb problémáink vannak most az escari belpolitika megoldhatatlan zűrzavaránál. Vagy magára vette? – Nyilván tudod, hogy nem rád értem. Anyád ezerszer is bizonyította bátorságát és hűségét az Ifjú Oroszlán

oldalán. Büszke lehetsz a származásodra. – És ez egy olyan dolog, amire az escari nemességet is emlékeztetni lehet. Valami, ami lenyűgözi őket. A csillogás, a hősök! Xenaro szelleme! Szalonképes állapotba kell hoznom Arnaut, és bemutatni a királyi udvar előtt, hogy az escari nemesség színe-java tudja, hogy él. Hogy él még Hector Atenas és Ilbuchin fia! Ez olyas valami, ami reményt adhat. Vissza kell hoznom Arnaut az árnyékokból az élők közé.

Megöleltem és rejtve lecsavartam a fedelét egynek az Ilbuchin-féle fiolák-ból. Enyhén bódító, de józanító hatással bír. Arnau ruhájába fúrtam az arcom, hogy ne lélegezzem be a nyugtató aromát. Tiszta fejjel kellett gondolkodnom. Igyekeztem nem tudomásul venni, hogy a fiú, akit fél életemben szerettem, tart a karjaiban. Vagy több, mint a felében? Talán háromnegyed... Vagy egész?!... És... nem is fiú már. Férfi. Szakadt, koszos ruháin keresztül is éreztem a karjaiban rejlő erőt és testének melegét... Otthon voltam, hosszú évek óta először. Megráztam a fejem és emlékeztettem magamat, hogy én sem vagyok már az a lány. Lehetséges, hogy rossz fiolát nyitottam ki? Kiszakítottam magam a biztonságot nyújtó ölelésből.

- Mennünk kell, az üzlettársam vár rám.

- Üzlettárs? Miféle üzlet?

- Egy... szórakozóhely csendestársa vagyok. Most menjünk, a többi legyen meglepetés. – Kellett egy kis idő, hogy kitaláljam mennyit mondjak el neki. Fel kellene nyitnom még egy fiolát? A hosszabb úton vezettem, hogy felmérjem, hatott-e rá a szer. Nyugodtabbnak látszott, talán túlságosan is. Nem tűnt fel neki, hogy körbe-körbe járunk. Bár régen józanul is vakul bízott bennem, ahogy a bátyámban is.

A révész a folyóparton búj meg, a part árnyékában. Bár a királyi menvelemmel szabadon átkelhettem volna a Gomielen, de valakinek biztos szemet szúrt volna, hogy a derasi hercegnő az éjszaka közepén a rossz hírű kikötőn egyedet látogatta.

Megszokott utam egy régi, földalatti árvízvédelmi csatornához vezetett. Eredetileg a felesleges vizet vezette volna el az Onte-mocsarak felé. Persze erre régóta nem volt szükség, a nagy szárazság kezdete óta nem áradt meg annyira a folyó, hogy az árvíz fenyegetsen. Így az alvilág suhanó árnyai hajtották szolgálatukba a titkos víziösvényeket. Az enyém a kikötő alatt pontosan az Aracelisszel szemben lévő béristálló alá visz. Ott egy kis lépcső vezet fel a város szintjére, amin keresztül vizet hordanak az állatoknak. Egy nehéz vasajtóval zárják, amit mágia nélkül mozdítani sem tudnék, de Micael, Aracelis Áfumbarlangjának őre, nyitva hagyja nekem. Hacsak nincs tréfás kedvében.

- Maga az? – szólított meg gyanakodva a révész, amikor a közelébe értünk.

- Ki lennék?

- Egy nőt várok.

- Vendéget hoztam. A többi nem magára tartozik. Kedvesem, segíts be a csónakba! - A volt-vőlegényem nem akadékoskodott, ahogy korábban sem, mikor a bátyám vagy én képtelen ötleteinkkel álltunk elő még gyermekkorunkban. Vajon Aracelis Áfumbarlangját is elfogadja a régi barátság számlájára írva? Vonzóbbá kellett tennem számára a helyet.

- Tudod, anyád nélkül nem tudtam volna belevágni ebbe az üzletbe.

- Mire gondolsz? – kérdezte Arnau ártatlanul.

- Ha odaérünk megtudod, de annyit azért elmondok, hogy az anyádtól tanultakat kamatoztatom. Szerintem ennek Ilbuchin is örülne. – Ha másért nem, hát azért, mert az Araselistől származó jövedelem nélkül nem tudnám biztonságba helyezni a fiát. Igazi túlélő volt, mindig alkalmazkodott a körülményekhez. Miután elhatalmasodott rajta a Romlás, a legegyszerűbb mágia alkalmazása is hatalmas veszélyekkel járt. Más módszereket kellett találnia, hogy megvédhesse azokat, akiket szeret. Én is csak ezt teszem.

Gondolataimból a csónak hangos koppanása riasztott fel. Kipattantam a bárkából és eszembe jutott, hogy nincs fáklyám. Általában mágiával oldottam meg, a révész nem veszi észre a különbséget a tűz és annak illúziója között. Vagy ha észre is veszi, nem teszi szóvá. De Arnau... Még sosem varázsooltam előtte. Legalábbis semmi látványosat.

El akartam mondani neki, de... tiltották. Ahogy most sem volna szerencsés, ha kitudódna. Az escariak nőt még csak-csak elfogadnának a trónon, de ichorvérű asszonyt? Kizárt.

Más részről Arnauban megbízhatok. Megbízhattam? De vajon mit fog gondolni rólam, ha kiderül számára? „A férfiak nem szeretik azokat az asszonyokat, akiknek hatalmuk van” – szokta mondani a nagyanyám. És én mindig fontosnak éreztem, hogy szeressenek. Különösen azt, hogy Arnau szeressen.

Miközben ezeken morfondíroztam kitapogattam a lépcsőt, és a vaksötétben botladozva feljutottam a kapuhoz. Zárva volt!

- Megmondtam annak a könyvmoly tuloknak, hogy nyissa ki nekem! Mindig ezt csinálja. Szórakoztatja, ha összekoszolom a ruhám, amikor nekifeszülök. Megtennéd? – Szóltam, mikor a vasajtóhoz ért. Kíváncsian figyeltem, hogy képes-e rá önerőből, vagy észrevétlen varázslattal kell segítenem? Könnyedén kinyitotta. A béristállón keresztülérve megérkeztünk Aracelishez. Kívülről egyszerű raktárépületnek tűnt, de nyílt titok volt, hogy mit rejt a belseje.

- Ez nem...? – torpant meg Arnau. Nem reagáltam rá, a zárt kapu felé indultam. Csak remélni mertem, hogy követ. Erőteljesen bekopogtattam az ajtón. Kedvesen üdvözöltem Micael barátomat, és Arnaura való tekintettel csak visszafogottan jeleztem neki az ajtó „elfelejtése” miatt érzett csalódottságomat.

A vendégtérben a megszokott alakok között Arany Oroszlánok is ültek. Pár

héttel korábban magukat vágatóknak mondó zsoldosok dúlták fel a helyet, azóta éjjel-nappal itt fetrengett pár a király őrei közül. A maiak viselkedése különösen kritikán aluli volt. Nem foglalkoztam velük. Magabiztosnak tűnő léptekkel indultam felfelé az Aracelishez vezető lépcsőn, és magunkon éreztem üzlettársam pásztázó tekintetét.

- Testőrt fogadtál, Úrnőm? Hát ilyen rossz idők járnak? –A velcai asszony nem szerette azokat a nőket, akik férfiak védelmére szorulnak. Messzi hazájában a nők uralkodnak, és a férfiak alávetettjükként élnek, legalábbis hihetetlen történeteik szerint. Fejemmel kísérőm felé intettem.

- Ő? Az úrral a városban találkoztam. Kedves régi barátom, nemrég tért meg a háborúból. Jóuram, talán felfrissíthetnéd magad egy kicsit a szobámban! Aracelis addig majd a gondomat viseli. – Fordultam Arnau felé túlzó udvariassággal. Lopva végig mértem: régi vágyaim tárgyát kerestem a rongyok alatt. Megtaláltam, és többet is. - Tedd meg kérlek, Aracelis, hogy biztosítasz a fiatal úrnak egy mosdótálat és némi szappant, sőt, ha lehetséges egy tiszta inget és nadrágot is. Nem baj, ha vászon vagy gyapjú, a nemesúrnak bizonyára már az is jól esne, ha megszabadulhatna a vér és.. egyéb foltoktól.

Aracelis intett egy szolgálólánynak, aki elvezette Arnaut. A velcai nő szemöldökét felhúzva kérdőn nézett rám.

- Bizonyára halálos veszedelem fenyegeti a nemesurat, ha minden jóérzést félretéve hírhedt hajlékom felé terelted...A hercegnő, aki egy sucióba szerelmes! Milyen patetikus!

- Ő nem sució!

- Szóval a többi állítás igaz...

- Én nem... - kezdtem volna, de Aracelis félbeszakított.

- Ugyan, Mireia, láttam, hogy néztél rá! Simogattad a tekintetteddel. De Soler lovag ölni tudna, ha ilyen nézéssel illetné! – Furcsa akcentusával megnyomta az ölni szót. – Apropos, valahogy a tudomására hoznád Eligio Testőrparancsnoknak, hogy már kezd kissé terhes lenni az Arany Oroszlánok védelme?

- Persze, persze, szólok a közvetítőnek! – reméltem, hogy készségességgemmel rövidre zárnom az előző témát, de nem jártam sikerrel.

- Szóval, hogyan illik eme különös Nemesúr szerelme nagyszabású terveidbe?

- Nem illik... - ismertem be kelletlenül.

- Akkor...?

- Segítek neki, hogy visszaszerezze a birtokát és hazamehessen.

- Mégis hol van ez a birtok?

- Észak-Escarban.

- Szóval meg akarod öletni? Erre egyszerűbb módszerek is vannak! –Megbotránkozva néztem rá, és válaszra sem méltattam.

- Ha a tanácsomat kéred...

- Nem kérem!

... -feküdj össze vele! Minden férfi csalódás. Majd kihevered! – meg kellett volna botránkoznom, de helyett elgondolkoztattott.

- ... és ha nem? – kérdeztem halkán.

- Akkor menj vele Észak-Escarba! – Nevetett Aracelis. Gyilkos tekintettel jutalmaztam. – Rendben, hagyom a témát. Mit hoztál nekem?

Rátértünk az üzletre. Óvatosan előpakoltam néhány maradék fiolát Ilbuchin gyógyhatású főzeteiből: fájdalomcsillapítót, szert másnaposságra, a gyógyulást meggyorsító főzetet.

- Pénzre van szükségem. Most...

- Persze, persze... - nevetett Aracelis... - A suciómosdatás költséges mulatság.

Elővett egy kis szelencét, kinyitotta: királpénzzel volt tele. Leszámolta többhavi járandóságomat, de az én figyelmem máshol járt. Juana, a szolgálólány a szobámhoz tartott egy vízzel teli tálat fogva.

- Menj csak, te szerelmeses gerle! – gúnyolódott a velcai asszony.

- Csak hogy tudd, Arnau a legjobb, legbecsületesebb ember, akit csak ismerek. Nem érdemli meg a megvetésed, csak azért, mert férfi, vagy mert a körülményei jelenleg...

- Jól van, jól van, ha így látod... azért mondom, hogy siess, mielőtt lecsapja más a kezdről! Dolgom van – jegyezte meg Aracelis, a földszinten látványosan unatkozó gazdag kereskedők felé pillantva.

Az asszonyt hátrahagyva átsiettem a folyosón.

Az emelet egyik félreeső zugában volt a „lakosztályom”, ami két helyiségből állt. Az első része hagyományos, eszi taqi módon berendezett fogadószoba volt. Ülőpárnák egy magasított emelvényen, mécsesek, füstölők. Asztalkául egy terítővel letakart láda szolgált, amiben a ritkábban használt alapanyagaim és eszközeim sorakoztak. A második helyiséget záró ajtócskát khetriai faliszőnyeg takarta. Ott volt az összetekert, vastag alvógyékényem, pár könnyed takaró, egy csuklyás, prémes köpeny, illetve az utazó alkimistakészletem, amit mégsem tarthattam a palotában. Egy összekészített csomag is volt a szobában, váltásruhával, a legszükségesebb pipereszerekkel, szárított élelemmel, nem kevés készpénzzel, ha úgy adódna, hogy sietősen kell távoznom a fővárosból.

A szobámba belépve láttam, hogy Arnau meztelen felsőtesttel mosakodik a ládika előtt, ahol egy mosdótálban szárított növényektől illatos víz állt. Megigézve bámultam. Izmos volt, esztétikusan izmos. Mindenféle behegedett vágások tarkították.

A szobámba belépve láttam, hogy Arnau meztelen felsőtesttel mosakodik a ládika előtt, ahol egy mosdótálban szárított növényektől illatos víz állt.

Megigézve bámultam. Izmos volt, esztétikusan izmos. Mindenféle behegedett vágások tarkították.

- Még nem végeztem, Mira! Kimennél? – kérte a jegyesem.

- Bocsánat, elfordulok! - Zavartan kutatni kezdtem a szoba másik részében. Közelsége mágnesként vonzott. Az egyik mécsestartó mögötti rekeszből szárított gyümölcsöt vettem elő. – Kérsz? – fordultam felé, közben éreztem, hogy ég az arcom. Arnau elvett pár szem mazsolát, és értetlenül nézett rám. – Kérsz... valami mást? Tudok... esetleg segíteni?

- Segítség volna, ha nem látnál így... - szólt Arnau, és elrágta a mazsolákat.

- Ó, értem, nem... akarok egyetlen lenni – szóltam, de továbbra sem fordítottam el a tekintetem. Mi baj van velem? Láttam már férfit máskor is ilyen állapotban. Még ilyenebben is! Lehetséges volna, hogy nem vonzódik hozzám?

Magabiztos léptekkel a mosdótál mellé mentem és egy tiszta kendőt megnedvesítve, mosni kezdtem a hátát. Beleborzongott az érintésembe, és mozdulatlanul várta, hogy végezzek. Hátról hozzábújva lágy csókot leheltem a tarkójára.

- Mireia, ez nem helyes! Megígértem a bátyádnak, hisz te is tudod... – mondta újra, és óvatosan, de határozottan kivette a kezemből a kendőt. – Kérlek, fordulj el, amíg rendbe hozom magam! – Engedelmeskedtem, de nem értettem a helyzetet. Szótlanul hallgattam a neszezését, öltözködését, közben szüntelenül járt az agyam: ostoba és bosszantó kifogásnak tűnt, hogy halott bátyám emlékével próbál lerázni. És zavart, hogy Rafel még holtában is közénk áll.

Meg hát ott voltak a pletykák is, kettejük túl szoros barátságáról. Gondoltam ideje tisztázni a helyzetünket.

- Szóval... Te... Nem vonzódasz hozzám?

- Tessék?

- Sosem mutattál különösebb érdeklődést az irányomban. A szüleink akarták ezt az eljegyzést. De ők meghaltak. Rafel is. Nem kell, hogy halott embereknek tett régi ígérek kössék meg a kezünket – hadartam, és közben átkoztam magam: újra egyetlen serdülőlányka lettem Arnau Atenas társaságában.

- Én... - kezdte a férfi. – kicsit összezavarodtam. Most arra utalsz, hogy a feleségem szeretnél lenni, vagy arra, hogy nem? Mit akarsz, Mireia?

- Én... téged akarlak! – suttogtam, mire Arnau lágyan az ölelésébe vont, és megcsókolt. De amikor kezem felfedezőútra indult volna a frissen mosott gyapjúing alá, Arnau elhúzódot.

- Nem lenne helyes tőlem, ha kihasználnám a helyzetedet! Itt vagyunk ebben a felfordult világban... Már semmi sem olyan, mint amilyen a háború előtt volt, vagy amilyennek lennie kellene! Félek, holnap a fellegvárban, a saját köreidben már bánni fogod, hogy velem kezdted.

- De hát ez a saját világom! – Néztem körbe egyik kedvenc derasi helyemen,

hisz ebben a teremben önmagam lehetek, nem kell színlelnem és titkolóznom, mint a palotában. Erről a helyről nagyanyám sem tud, itt vagyok szabad.

- Mireia, én most magamon kívül semmit sem tudok nyújtani neked!

- Nekem most az pont elég!

Arnau nem talált több kifogást. Szerelmünk végre beteljesedett. Aracelis tévedett.

Utána sokáig feküdtünk egymásba csavarodva az egyenetlen ülőpárnákat fekhelynek használva. Lágy, lusta mozdulatokkal álomba simogattam kedvesemet. Talán én is elszenderedtem. A békés állapotból kakaskukorékolás hangja zavart fel.

- Vissza kell mennem a palotába! – Ugrottam talpra, és sietősen helyreigazítottam a ruháimat.

Elhúztam a faliszőtestet, ami a másik szobát rejtette. Arnau is felkelt és kíváncsian nézett be mögülem.

- Szóval van alvógyékényed – jegyezte meg szemrehányással a hangjában.

- Nem jutott eszembe, hogy itt van. - Aztán a csomagomból elővettem a királpénzzel teli erszényt és Arnaunak nyújtottam.

- Mireia, én ezt nem fogadhatom el! – Nézett rám megbotránkozva.

- Fogd fel úgy, hogy Édesanyád öröksége, hisz a tőle szerzett tudást kamatoztattam... – Amit kiegészítettem pár, az udvarlóimtól kapott, ékszerrel, amikről olcsó másolatokat készítettem, majd az eredetiket eladtam. Meg pár rejtélyes gyógyítással. Illetve a nagyanyám megbízásaiból lenyúlt aprópénzzel. Egy kisebb vagyon volt.

- Mármint... általában magasabb a tarifám az efféle szolgáltatásokért – jegyezte meg fejével az ülőpárnák felé bökve.

- Érthető, hogy kevesled e szerény összeget, a szolgáltatás minőségét tekintve, - feleltem tettetett komolysággal, és elé állva gyengéden végigsimítottam fekete fürtjeit - de jelenleg be kell érned a részletfizetéssel, aztán szerzek még pénzt valahonnan... eladom Arboladót! Csak remélni tudom, hogy a befolyt összeg fedezi a tartozásaimat és esetleg a szolgáltatás folytatását? – Arnau egy halvány mosollyal jutalmazta erőfeszitésemet.

- Most komolyan, Mira! Miért adsz nekem pénzt?

- Szükséged van pénzre, először is a Rúnamanufaktúrában rendbe kell hozatni a vértedet! Látszon rajta, hogy kopott, és megviselt, de nézzen ki közben jól! – Arnau kétkedve fintorgott rám, de mire megszólalhatott volna, folytattam: – A Hattyú és Kacsában szállsz meg? – Arnau szótlanul bólintott. – Nekem vissza kell mennem a palotába, mielőtt keresni fognak. Te költözz át az Aranykakasba! Ott észrevétlenül találkozhatunk napszállta után. Keresd Fredot, a tulajdonost! – Előkerestem a belső zsebembe rejtett kulcsot, ami egy láncon lógott. - Mondd azt, hogy a hercegnő szobájában kell megszállnod, és

mutasd fel neki ezt a kulcsot!

- Mármint Miasol úrnőjében?

- Nem, az enyémben – zavarát látva magyarázkodni kezdtem. – Pár hónapja kaptam meg Amando de la Cerda kamarás közbenjárására a Deras hercegnője címet. Bölcs José király gyengélkedik, és szükségük volt egy Girondára, hogy ellássa a protokolláris teendőket, amíg őfelsége jobban nem lesz.

- Hercegnő lettél?

- Csak egy cím, nem jár tényleges anyagi forrásokkal. Azokat máshonnan kell előteremtenem, mint látod – mosolyogtam büszkén. - Ne mondd el senkinek, hogy ki vagy! Új ruhákra lesz szükséged, elboldogulsz már annyira a fővárosban, hogy tudd, honnan érdemes rendelned?

- Tehát Mireia Gabaldon y Gironda hercegnő?

Válaszát nemnek vettem.

- Akkor azt intézem én. - Talán jobb is lenne Elvyra „barátaitól” rendelni a ruhákat, lehet, hogy nem dolgoznak olyan jól, hiszen nem a szabászat a fő profiljuk, de az ő hallgatásuk legalább megvásárolható. – Az alakok, akikkel a kocsmá előtt láttalak... Nem tűntek túl megbízhatónak. Tudnak titkot tartani? Tudják egyáltalán, hogy ki vagy?

- Igen... Remélem.

- Küldd el őket pár hétre, nehogy akaratlanul is eláruljanak!

- Mégis hogyan parancsolhatnék én nekik?

- Adj nekik pénzt! - Csodálkoztam értetlenségén. – Bízd meg őket valamivel! Á, megvan! Menjenek el Almergosba és mondják el Elvyra de Cea úrnőnek, hogy nagy bál készül Derasban. Hozza az unokatestvéreit is! Imádni fogja!

- Bál?

- Igen. Papírok híján úgy nyerheted vissza a nemességedet, ha mindenki tudja, hogy ki vagy.

- Akkor miért titkoljam?

- Mert biztonságosabb és hatásosabb, ha egyszerre tudják meg. Ha mindenki elismer, és ünnepel, a kancellárnak is kénytelen lesz elhinni a származásodat, akár vannak papírjaid, akár nem. Ha csak kettesben mennénk hozzá, megvan a lehetősége, hogy visszautasítson.

Arnau idegesen nyelt egyet. Sosem szerette a felhajtást. És a nemességgel szemben is voltak fenntartásai. A háború előtt is páran lenézően viselkedtek vele az anyja miatt, pedig akkor még nem is volt ez a cirkusz a suciókkal.

- Apád néhai unokahúgának férje, José Maria Castrillon a városban van. Ő lesz az egyetlen, akit előre beavatunk. Ismeritek egymást, segíteni fog. Szereti a romantikus történeteket. – Úgy tűnik, Arnau egyre idegesebb lett. Sosem kedvelte különösebben José Mariát.

- Gondolod, hogy bízhatunk benne? Pont benne?

- Imádja a felhajtást, a titkolózást, és túl fogja játszani a szerepét. Amivel még jobban felhívja a figyelmet a bálra. Arnau idegesen járkálni kezdett a szobában.

- Szóval a „derasi hercegnő” bált rendez, ahol bejelentem, ki vagyok, aminek mindenki örül, és... siker? – Valahogy nem tűnt úgy, mint aki le van nyugózva a tervemtől. Nem tudja, mekkora munka komoly anyagi erőforrások híján, a báli szezonon kívül egy érdeklődésre számottevő esemény gyors megrendezése? Sértetten bólintottam.

- Mi a bajod a tervemmel?

- Nem igazán rajongok a társasági eseményekért – felelte óvatosan.

- Végig melletted leszek, ne aggódj! –Újra mellé lépve bátorítóan megszorítottam a kezét.

- Köszönöm, Hercegnő – mondta, és túljátszott gesztussal meghajolt és kezét csókolt. Beleborzongtam ajka érintésbe. – Van még valami, amit tudnom kellene, Mira? Már ha szólíthatom még így, Fenséges Hölgyem! Szemeimet forgattam, úgy láttam, már jobban van, úgyhogy rázúdítottam mindezt:

- Ha a Nagyim megtudja, hogy életben vagy, még a bejelentés előtt, valószínűleg megpróbál megöletni. Talán utána is.... -tettem hozzá elgondolkodva, mire Arnau arcán az az ismerős mosoly terült szét, mint mikor Rafellel valami veszélyes őrülségén törték a fejüket. – Ja, és... ichorvérű vagyok! – Mondtam, és kezemet feltartva nappali fénybe borítottam a szobát. Nem mertem megvárni kedvesem reakcióját, gyors csókot leheltem arcára, majd az ajtó felé vettem az irányt. - A visszajutáshoz használd a bárkát. A révész mérges lesz, mert megvárakoztattam, de adj neki egy királpénzt! Én... más úton jutok vissza, de sietnem kell. Napszállta után Fredonál találkozunk! – Hadartam sietősen, majd vissza se nézve elsiettem. Így könnyebb volt az elválás.

Sietősen hagytam el Aracelis Áfumbarangját. Micael aggódva nézett utánam, tudva, hogy a késői (vagy inkább korai) időpont miatt a sötétség hiányában a szokásos utamat már nem használhatom.

Csuklyás köpenyemet arcomba húzva a zegzugos utcákon Liana Örömtanyája felé vettem az irányt. A kikötőnegyed utcái már a hajnalhasadta előtt is meglehetősen forgalmasok voltak. Rakodók és ökörhajcsárok, páriák és ichorérinettek, csoportokba verődve beszéltek aznapi teendőket, vagy fogyasztották szerény reggelijüket. A mólóktól nem messze fából ácsolt házak húzódtak laza összevisszaságban. Nyoma sem volt itt a folyó túlszéljén megszokott takaros kőházaknak. A rend vagy a rendszer látszatának. Igazi senkiföldje volt, az őrzésére kirendelt Arany Oroszlánok pedig inkább próbálták a városból távolt tartani a lakóit, nem pedig rendet tenni közöttük.

Szerencsém volt, Eligio de Soler paripája békésen álldogált a kupleráj előtti béristállóban.

Az épület előterében csak pár fogas lógott mindenféle köpönyeggel. Elfüg-gyözött részen keresztül lehetett átmenni a szalonba, ahol város előkelőbb részében kiselejtezett, egykor előkelő bútorokat álltak, amiket, szétszórt ruha-darabokkal, ételmaradékokkal, és ide-oda rejtett flaskákkal és üres palackokkal szórták tele. Megálltam a hely előszobájában, közel a bejárathoz. Nem illett volna mostani szerepemhez, ha felfedezőútra indulok az amúgy izgalmasnak látszó helyen. Érkezesemre egy fiatal, takarításhoz öltözött lány jelent meg a szobákhoz vezető folyosó szélén.

- Kerítse elő nekem a Testőrkapitányt most azonnal!

A lány gyanakodva mért végig, biztos féltékeny szeretőnek hitt.

- A Testőrkapitány nem tartózkodik... - Kérésemet némi pénzzel toldottam meg. A lány szótlanul bólintott és pár perc múlva egy dőlceg, szőke férfival együtt sietett vissza. Eligio kelletlenül igazgatta híres kardját, a sebtében old-alára kötött Fényt, majd őszinte döbbenettel meredt rám.

- Mi... Mi a fenét keresel itt, Drága Hölgyem? – módosított a lovag és távozásra intette a szájtáti szobalányt.

- A segítségért esedezem, de Soler lovag! Kérem, kísérj haza azonnal eme borzalmas helyről! – A lovag végig mérte némileg zilált megjelenésemet.

- Ahogy kívánod, Széphölgy!

Én zavart tettetve álldogáltam a kétes hírű hely előcsarnokában, és időnként bajban lévő úrinőhöz méltó mély sóhajt hallatva vártam, hogy Eligio a lova felnyergeléséről intézkedjen. Közbe lopva az előtér fogasán függő díszes ka-bátokat bámulva próbáltam kitalálni, kik lehettek még a „becses ház” vendégei múlt éjszaka, és pár napra kitöröltem a lány emlékei közül ottlétem nyomait. Reméltem, hogy mire eszébe jut, már nem lesz jelentősége.

A lovag, mikor paripája készen állt, az épületből kikísérve gyengéden felsegített a lóra, majd mögöttem foglalt helyet. Megjelenése tökéletesen illett az enyémhez: az ő szeme körül is sötét karikák húzódtak, máskor oly gondosan ápolt hosszú, hullámos haja csapzott volt, és ingét sem tűrte be megfelelően elegáns divatosan szabott lovaglónadrágjába, amit gyanús foltok – talán vörös-bor – tarkítottak.

- Mégis mi szél hozott ilyen korai órán a kikötőnegyedbe, Mireia hercegnő? – kérdezte Eligio.

- A titoktartásodat kérem – mondtam komolyan. A lovag sietve bólintott.

- Marilla de la Salas ügye miatt járok itt. Mint bizonyára hallottad, Almeri-que del Vio tegnap csúnyán elbánt vele... - Lódítottam folyamatosan, tud-ván, hogy a legjobb hazugságok félig igazak. Az a kis pojáca erőszakot tett a tapasztalatlan udvarhölgyön. A szolgálólányok kértek segítséget tőlem, a

kétségbeesett kiabálást hallva. Rajtam kívül senki sem mert közbeavatkozni. De rám sem hallgatott az a kis fattyú. Mágiával kellett megfélemlítenem, hogy abbahagyja a becstelenséget. Persze az udvar nagy része Marillát hibáztatja, aki bizonyára kihívóan viselkedett az ifjú Almerique-kel. Azt mondják, férjfogásra akarja használni az őt ért becstelenséget... Marillát tegnap délután átkísértem az Aranykakasba, a nagybátyja estefelé érkezett érte, hogy visszavigye vidéki otthonukba. – Főzetet vásároltam neki egy javasasszonynál, ami segít megakadályozni bizonyos nem kívánt állapotokat. Álnéven jöttem át az őrségen, de sokáig tartott, mire megtaláltam a hírhedt vénasszonyt, és kezdett beesteledni, így a kunyhójában töltöttem az éjszakát – borzalmas volt. A hajnal első sugaraire keltem, és jöttem, hogy a segítségét kérjem. Korábban hallottam a palotában, hogy időnként kénytelen vagy eme helyen megszállni, bizonyára, mert kifáradsz az éjjeli kikötői őrségben... - tettem hozzá, és ártatlanná meresztett szemekkel bámultam Eligio jóvágású arcába.

- Igen, igen, persze... - köhintett a lovag. - De miért mentél ilyen veszélyes küldetésre egyedül, Hercegnő? Örömmel elintéztem volna neked, ha megkérsz!

- Nem tudtam, hogyan állsz az ügyhöz! – Pontosan tudtam: láttam a palota ablakából, ahogy a félelemtől összehugyozott nadrágú Almerique hátát csapkodja nevetve. – De már tudom, nagy veszélybe kerülhettem volna, így igazad van, Jóuram, tényleg a segítségedet kellett volna kérnem!

Egy darabig szótlantul ügettünk visszafelé. A hídon az örök fásultan vették tudomásul Eligio csuklyás köpönyegbe burkolózott hölgytársaságát, és kilétemet nem firtatva, ellenőrzés nélkül átengedtek minket – ahogy azt sejtettem.

- Figyelmeztetnem kell téged, Mireia, hogy lehet, hogy szájra kap minket a palota, hisz csak annyit látnak, hogy együtt érkezünk vissza a városból a palotába hajnalhasadtával...

Édesen rámosolyogtam:

- Nem érdekel, mit pletykálnak... Így is, úgy is hírbe kevernek mindig... Inkább veled tegyék, mint mással! – Mosolyogtam rá édesen. – Ha kérdeznek, mondd nekik, hogy „úriember nem beszél”, hisz megígérted! Eligio gondosan nyírt körszakállát masszírozta, hogy elfojtsa elégedett vigyorát. Természetesen megpróbálja majd az előnyére kovácsolni az ügyet, aztán pár hét múlva az elhatalmasodó pletykákra hivatkozva megkérje majd a kezemet – tőlem, vagy a nagyanyámtól – újra. Figyelemelterelésnek tökéletes, mosolyogtam elégedetten.

Arnau

Nem vezettek messzire. Mireia szobája – Duriusra, Mireiának szobája volt egy drogtanyán! – a függőfolyosó végében volt. Odabent félhomály és puha és illatos dolgok fogadtak: süppedős szőnyeg a padlón, vastag függöny a falon, párnák, szagos szárított növények.

Egy riadt képű, tompa orrú szolgálólány mosdóvizet hozott, én halkan motyogva köszöntem meg a kedvességét. Kellemetlenül és zavarodottan érezte magát. Sebai, én is. Épp csak nekivetkőztem, mikor Mireia rám nyitott. Éreztem, ahogy a tekintete végig siklik a sebeimen. A hátamat dörzspapírként szántotta fel a Vénvihar valahol Khayrattól északra. Szívem és gyomrom között félúton nyilvánvalóan járt át alig egy hónappal később. Derekamtól hónaljamig elfertőződött vágás nyoma feszült, orvosunknak savval és pengével kellett eltávolítania a rossz húst mikor három nappal később végre foglalkozni tudott velem is. De mind közül legjobban a nyakam alatt látható himlőhelyeket szégyeltem, amivel annak az átkozott sámánnak a rontása áldott meg. Örök emléke ez legsúlyosabb kudarcomnak. A rontás ledöntött a lábamról, magára hagytam Rafelt, akinek így egyedül kellett megküzdenie a ránk törő nyargalókkal. Akkor kapta a vágást, ami később a vesztét okozta. A gyengeségem miatt halt meg.

A látványtól ledöbbsent Mireia egy darabig nekem háttal téblábolt, miközben igyekeztem gyorsan befejezni a mosdást. A nagy sietségben felfordulást csináltam, kifröccsent a víz Mireia szőnyegére. A szerencsétlenkedésemet megelégtelve Mira hozzám lépett és mosdatni kezdett. Az érintése kigyóméreg: megfeszítette az izmaimat és ledermesztett. Éreztem, ahogy közel hajolt és csókot lehelt a tarkómra.

- Mireia, ez nem helyes! Megígértem a bátyádnak, hisz te is tudod... Kérlek, fordulj el, amíg rendbe hozom magam!

Rafel ígéreteket vette, hogy nem becstelenítem meg a húgát. Nem hiszem, hogy tényleg Mireia érényeit féltette volna, az escarok az ilyesmire úgy sem adnak különösebben, inkább csak féltékeny volt arra, ami Mireia és köztem volt. De ez már mit sem számít, tartoztam neki ennyivel.

Mira persze nem fogadott szót nekem, meg is lepődtem volna, ha életében először így tesz. A Rafelnek tett ígéreteket és az érzelmeimet firtatta, minden egyes kérdésére védműveim újabb és újabb vonalai omlottak össze. Mit tehettem volna erre Rafel? Gyenge vagyok, mindig is az voltam. Kérlek bocsáss meg! Együtt töltöttük az éjszakát.

Utána, kifulladásra, Mireia a karjaiban szenderedett el. Én a túl apró számolyokon egyensúlyoztam, miközben gondolataim vágázó ló sebességével cikázta az önfeledt öröm és a bűntudat között.

Észre sem vettem mikor szenderedtem el. A távolban felharsant egy kakas, és Mireia kibontakozott az ölelésemből. Félrehúzta a falat eltakaró nehéz függönyt. Egy másik szoba tárult fel mögötte. Tekintetem egy összekészített menekülőtáskán akadt meg. Mitől, kitől tart ennyire Mireia, hogy titkos lakosztály tart a kikötőben és mindig készen áll a futásra?

- Szóval van alvógyékényed? – kérdeztem megijátszott rosszállással, és a reakcióját fürkésztem. Vonásai nem árultak el semmit, a gondolatai máshol jártak.

- Nem jutott eszembe, hogy itt van.

Benyúlt a zsákba és egy apró, drágán csengő erszényt vett elő. Nem értettem, mit akar ezzel. Ennyit gondolna rólam?

- Mireia, én ezt nem fogadhatom el!

- Fogd fel úgy, hogy Édesanyád öröksége, hisz a tőle szerzett tudást kamatoztattam...

Megpróbáltam tréfával elűzni a dolgot, hátha tovább lendülhetünk a kínos kérdések feszegetése nélkül is. Mireiát azonban más fából faragták, adta alám a tüzet, de közben továbbra is előttem lengette az érmékkel telt erszényt.

- Most komolyan, Mira! Miért adsz nekem pénzt?

- Szükségem van pénzre, először is a Rúnamanufaktúrában rendbe kell hozatni a vértedet! Látsszon rajta, hogy kopott, és megviselt, de nézzen ki közben jól! A Hattyú és Kacsában szállsz meg? – Kezdttem rájönni miről van szó. Mireiának mindig is gyorsan vágott az esze, ami azt illeti gyorsabban, mint nekem. Ezek szerint volt valami terve. Csendben bólintottam és vártam, hogy beavasson a részletekbe. - Nekem vissza kell mennem a palotába, mielőtt keresni fognak. Te költözz át az Aranykakasba! Ott észrevétlenül találkozhatunk napszállta után. Keresd Fredot, a tulajdonost! – Egy kulcsot nyomott a kezembe. - Mondd azt, hogy a hercegnő szobájában kell megszállnod, és mutasd fel neki ezt a kulcsot!

- Mármost Miasol hercegnőében? – kérdeztem a kulccsal babrálva.

- Nem, az enyémben. – a kulcs hirtelen megállt a kezemben. Nem lepett meg persze, hogy Mirából hercegnő lett, de önkéntelenül is úgy éreztem, hogy szélesebbre tárult a kettőnket elválasztó szakadék.

- Hercegnő lettél?

- Csak egy cím, nem jár tényleges anyagi forrásokkal. Azokat máshonnan kell előteremtenem, mint látod – mondta, körbe mutatva a szobában. Úgy tett, mintha nem értené mire akarok kilyukadni.

- Tehát Mireia Gabaldon y Gironda hercegnő? – az utolsó szót különös erővel megnyomtam, igyekeztem tudtára adni, hogy új címének igenis jelentősége van, hogy hercegnőként nem itt lenne a helye. Hogy nem az én oldalamon

lenne a helye. De Mireia Gabaldon y Gironda hercegnő épp olyan makacs volt, mint az én Mirám, és könnyedén tovább lendült ellenkezésemre és elkezdett beavatni a terve részleteibe. A következő lépés a bajtársaim eltávolítása volt.

- Küldd el őket pár napra, nehogy bekavarjanak! – utasított naivan.

- Mégis, hogyan parancsolhatnék én nekik? – Nem az én embereim voltak, mindössze pár hónappal ezelőtt csapódtam melléjük. Odaát, a háborúban, mostanra végleg elszabadult a káosz. Nincsenek többé alakulatok, haditervek, de még egyértelmű hadicélok sem. Egy szép napon Tarcalék mellé sodródtam az örvényben, és azóta velük együtt dobáltak a háború hullámai erre és arra. Egy voltam csak közülük, soha nem próbáltam meg megmondani nekik, hogy mit tegyenek.

- Adj nekik pénzt! – Intézte el a kínos kérdést Mireia egy kézlegyintéssel. Ennyire egyszerű lenne? – Bízd meg őket valamivel! Á, megvan! Menjenek el Almergosba és mondják el Elvyra de Ceának, hogy nagy bál készül Derasban. Hozza az unokatestvéreit is! Imádni fogja!

- Bál?

- Igen. Papírok híján úgy nyerheted vissza a nemességedet, ha mindenki tudja, hogy ki vagy.

- Akkor miért titkoljam?

- Mert biztonságosabb és hatásosabb, ha egyszerre tudják meg. Ha mindenki elismer, és ünnepel a kancellárnak is muszáj elhinnie a származásodat, akár vannak papírjaid, akár nem. Ha csak kettesben mennénk hozzá, megvan a lehetőség, hogy visszautasít.

Egyszeriben a Sámánháború sokkal hívogatóbbnak tűnt. Ezerszer is inkább, vadul huhogó nyargalókkal kelljen szembe néznom, mint negédesen mosolygó escar előkelőségekkel. Amazok legalább nem rejtőznek üres udvariasság és hazug szavak mögé. Azoknak legalább nyugodt szívvel belét onthatom, sőt még elismerést is kapok érte. Arról nem is beszélve, hogy a csatatéren kapott sebek jórésze begyógyul idővel, a rokonok és barátok szurkálódásai örökké elkísérik az embert. Én már csak tudom, mindkettőből volt már részem. Mintha csak kitalálta volna a gondolataimat, Mireia egyszeriben egyik gyermekkori kínzómasteremről kezdett beszélni.

- Apád néhai unokahúgának férje, José Maria Castrillon a városban van. Ő lesz az egyetlen, akit előre beavatunk. Szereti az ilyen ügyeket. – Meghiszem azt, hogy élvezni fogja, ha felfelé fordított tenyérrel megyek majd hozzá segítségért könyörögni, mint valami khayrati koldus! Már, ha előbb valaki elmagyarázza neki, hogy ki vagyok. Hogyan is tanúskodhatna mellettem, ha soha nem vette a fáradságot, hogy megjegyezze a nevemet! Arnaldo, Arnulfo, Aurelio... most vajon milyen névvel fog megtisztelni. Éreztem, hogy forrni kezd a vérem a dühtől, pedig épp csak felmerült a neve. Még, hogy pont őt avassuk be!

- Gondolod, hogy bízhatunk benne? Pont benne?
- Imádja a felhajtást, a titkolózást, és túl fogja játszani a szerepét. Amivel még jobban felhívja a figyelmet a bálra, – válaszolta Mireia.

Nem értettem mit akar ezzel az egészszel, miért kell felhajtást kavarnunk. Elvégre, mint kiderült, fontos, befolyásos asszonnyá lett Derasban. De már rég megtanultam, hogy bízzak Mireia megérzéseiben, még akkor is, ha ő sem tudja megfogalmazni őket. Csak azt kívántam bárcsak ne nekem kellene eljátszani a kifestett páva szerepét.

- Szóval a „derasi hercegnő” bált rendez, ahol bejelentem ki vagyok, aminek mindenki örül, és ... siker?

- Mi a bajod a tervemmel? – kérdezte Mireia sértetten. Éreztem, hogy vékony jégen járok.

- Nem igazán rajongok a társasági eseményekért. – feleltem óvatosan, Mireia reakcióit fürkészve.

- Végig melletted leszek, ne aggódj.

- Köszönöm, Hercegnő! – igyekeztem a méltó megszólítással kiengesztelni, még kezét is csókoltam, a megfelelő etikettet követve. Remélem. – Van még valami, amit tudnom kellene, Mira? Már, ha szólíthatom még így, Fenséges Hölgyem!

Játékos kérdésnek szántam, nem számítottam komoly válaszra.

- Ha a Nagyim megtudja, hogy életben vagy még a bejelentés előtt, valószínűleg megpróbál megöletni. Talán utána is... - tudom, hogy hülyeség, elvégre Miasol Gironda alighanem kiérdemelte rettentő hírnevét, de önkéntelenül is eszembe jutott, hogy akkor legalább megúszom a bált. Mireia következő mondata azonban letörte jókedvemet. – Ja, és... ichorvérű vagyok.

Kijelentése úgy hatott rám, mintha lámpást gyújtottak volna az elmémben, és nem csak azért, mert Mira egy varázslatos mozdulattal tündöklő napsütésbe borította a szobát. Hallottam ugyan, hogy Mireia még mond valami mást, is szavainak értelme már nem jutott el hozzám. Gondolatban már messze jártam.

Ichorvérű.

A szó súlyos terhe megülte a szobát. Mireia távolodó lépteinek zaja elhalt a távolban, és csakhamar újra félhomály ülte meg a lakosztályt is, miközben én még mindig Mireia bejelentésén tűnődtem.

Miasol Girondáról persze mindenki azt tartotta, hogy boszorkány, és Xenaro herceg is minden bizonnyal ichorvérű volt. Miért lenne hát meglepő, hogy közeli rokonuk, Mireia is az legyen? Bár, fordult körbe a fejemben a gondolat, lehet, hogy épp ez tette valószerűtlenné, elvégre a villám sem csap le kétszer ugyanoda. Próbáltam rájönni, miért nem zavart Mireia bejelentése. Talán azért, mert ichorvérűek között nőttem fel, édesanyám félelmetes varázshasználó volt, mikor még merészelte szabadjára engedni az erejét, sőt bár a varázslás messze

meghaladta a képességeit, de apám is tanújelét adta olykor-olykor emberfeletti reflexeinek. Talán azért, mert gyermekkoromban arra vágytam, arra vártam, hogy kiderüljön én magam is az vagyok.

De mindezeken túl, leginkább azért, mert úgy éreztem, ez talán még jól is jöhet nekem. Ez talán azt jelenti Mireiából nem lesz királynő, és helyette az enyém lehet.

Escarban az ichorvérűek megítélése...problémás volt. Minden escar gyerek ismerte Bátor Adan és I. Xosé király, az első Gironda uralkodók történetét, akik megszabadították a királyságot Boudrain zsarnokságától. A sok gonoszság között, melyet az escar nép Boudrain számlájára rótt, az ichorvérű szabadcsapat felfogadása előkelő helyen szerepelt. Farkasvész Fiori, Tűzszárny Valeria, az Ocsmány Korcs, ki ne ismerte volna a neveiket, és tudta volna elősorolni bűneiket, kezdve Adan Gironda megkínzásával és megölésével. A következő száz évben az ichorvérűeket nem látták szívesen Escarban, és azokat, akik az ichor érintését magukon viselték a társadalom peremére kergette az előítélet és a félelem.

Meg persze ott volt a Romlás. Talán hét éves lehettem, mikor Ettor, Borredannak az őrség parancsnokának fia, lila foltokkal tarkán és sántikálva érkezett meg megszokott játszóhelyünkre. Annyi volt a bűne, hogy közös játékaink alkalmával, Xenaro herceg ichorvérű kísérijének képzelte magát. „Nyakunkra akarod hozni a Romlást, fiú?” – ordította az apja habzó szájjal, miközben kezében serényen járt a pálca. „Megkerültél? Miféle végzetet szánsz magadnak, az otthonodnak?” Ettor többet nem játszott az, hogy ichorvérű, de én igen. Büszke Oroszlán akartam lenni, méltó örököse apámnak, anyámnak. Xenaro herceg oldalára képzeltem magam.

Xenaro herceg, ki más, ugyanis kivétel volt a szabály alól. Ichorvérűeket is kíséretének tagjai közé fogadott, és titkolni sem próbálta, hogy az erő az ő ereiben is sűrűn és zabolátlanul zubog. De mégis kit zavarhatott volna mindez, mikor dicsőségre vezette a Gironda lobogókat? Mikor számolatlan veszélytől védelmezte hősieen a királyságot?

A neki kijáró tiszteletből és a csodálatból a kísérijének is jutott. Seren, Ilbuchin, Hugo Angel Medinaceli, Diulio Zacombe, és Hector Atenas arany betűkkel írták bele magukat a királyság történetébe. Apám és anyám élő legendák, ünnepelt hősök voltak haláluk napjáig, annak ellenére, hogy édesanyámon idővel egyértelműen rajta hagyta keze nyomát a Romlás.

De a többség nem volt ilyen szerencsés, a derasi ichorérintettek százai a mai napig a kikötő alatti csatornák mélyét nevezték otthonuknak, mert ott eltűnhettek a rémült, undorodó és ellenséges szemek elől. Egy ichorvérűt, ha nem Xenaro volt a neve, az escar nemesség aligha üdvözölt volna örömmel a trón közelében.

Ilyen és hasonló gondolatok vágattak az elmémbe, miközben lebotorkáltam a csatornák mellé. Csónakosunk, miután meggyőződött róla, hogy egyedül jöttem, szemrehányó megjegyzésekkel fogadott, de nem tudtam hibáztatni érte: Mira oldalán a pár órás látogatásból éjszakázás lett.

Szikrázó reggeli fényben evezünk ki újra a Bonatara kényelmesen hömpölygő vizére. A kikötő már ébren volt, uszályok hada készülődött hosszú útjára Arklina érintésével Salano, majd végül Roccamare felé. Páran közülük már útnak is indultak. Kelet felé a Gomiel-hídon a folyó sokszínű és rendetlen tükörképékként hullámozott az emberek árja. A híd alatt épp egy fellobogózott díszes bárka úszott át méltóságteljes lassúsággal. A bárka lapos, széles testén felállított árnyas sátor felett a del Viók lobogója repült a szélben. A Bonatara középső folyását uraló grófok címere hatalmat és gazdagságot sugallt: felső részén fehér falú vár, alatta kék és ezüst folyók összefolyása. A két mezőt íves aranyszín híd választotta el egymástól, emlékeztetve mindenkit, hogy ők őrizték a Bonatara kistestvére, a Secco folyó egyetlen hídját.

Míg a del Vio bárka folytatta az útját az Éneklő Mólón gyülekező szolgálhad felé, az én csónakom oldala a rakpart egy eldugott szegletéhez surlódott hal-kan. Pár garast nyomtam a csónakos kitartott tenyerébe, és megkezdtem bolyongásomat a túl nagyra nőtt város levegőtlen utcái között. Magamat is meglep-tem vele, hogy milyen gyorsan sikerült rábukkannom a Hattyú és Kacsára, hisz előző éjjel Mireiával egy örökkévalóságig kanyarogtunk a szűk sikátorok között.

A kocsmá másnapos csatatér benyomását keltette, több értelemben is. Che Caro, a Skizma félsüket, bicegő veteránja a fehérre meszelt falú ivó mozaikos padlóján ülve balsorsra jutott székek romjai fölött virrasztott, míg Luisita, az égett arcú, csontos fogadás a padlón felejtett foltokkal vívott utóvédharcot. Bátorságomat összeszedve odaléptem hozzá.

- Békét, Madre!

- Reggelivel nem szolgálunk, az ebédre várni kell.

- A barátaimat keresem, Madre. Háborúból megtért hősök, még ha nem is mindig tudják, hogyan viselkedjenek - cifra tirádákra számítottam, hisz tegnap este utat mutatott nekünk, de reménykedtem benne, hogy tudni fogja Tarcalék merrefelé távoztak végül. Mikor végre rámnézett és szemében megcsillant a felismerés elcsúfított arcára váratlan mosoly vetült.

- Odafönn alszanak még, menjen csak!

- Odafönn? Hiszen kitette a szűrünket.

- Tudom, tudom, Kemi úrnő hirtelen haraggal áldott meg, De a Bölcs belátásából is jutott nekem. Meggondoltam magam - vonta meg a vállát.

- Mi történt?

- Eh... ha tovább álltak volna, amikor kikergettem magukat, most több

gondom lenne. A Fattyak és az Árnyak... - kezdett volna magyarázatba, de értetenségem látva félbeszakította mondandóját - Tudja maga kik azok? Mindegy is, a helyi bandák közül kettő egymásra talált itt nálam tegnap este. A barátai siettek a segítségemre.

- Nem semmi látvány volt, - szólt közbe a vén mindenese is. - A nagydarab egyszerre két suhancot penderített ki.

- Igen, Cesar erős, mint a bivaly. És majdnem olyan okos. - Bólintottam helyeselve. - Szóval odafönn? - kérdeztem, majd igenlő válaszuk után megindultam az emeletre.

Az imbolygó lépcső tetején egy vasalt ajtó mögött rejtőzött a közösszoba. Mielőtt még beléptem volna a Mireiától kapott erszény tartalmának nagy részét zsebre vágtam. Odabenn rendetlenül lerakott fekhelyek, rönkgerendákra akasztott függőágyak, földre terített gyékények vidéke volt ez, épp hogy csak pár zárható ládával, amelyek kulcsaiért persze külön kellett fizetni. Bajkeverő társaim a kisdedek álmát aludták: szanaszét heverték széjjel vetett tagokkal a saját mocskukban. Négyükön kívül csak egyvalaki horkolt még a szobában, de őt is sokalltam. Kedvesen felrúgdoztam a barátaimat, majd közösen kidobtuk a fejfájásra panaszkodó kovácslegényt a folyosóra, hogy nyugodtan beszélhessünk.

- Merre jártál, úrfi? - vigyorgott rám epésen Yaven, miközben Oren sanda pillantásokat lövellt felém a tegnap kapott zúzódást simogatva. Álltam a tekintetét, azon gondolkodva, hogy most fog-e nekem esni, vagy megvárja, mikor majd óvatlanul talál. Az utóbbi mellett döntött.

- Az mindegy, munkát hoztam - odafelé sokat gondolkodtam rajta, mit fogok mondani nekik, és arra jutottam az lesz a legjobb, ha minél kevesebbet. De Yaven nem volt hajlandó továbblépni.

- Munkát mi? - folytatta a csipkelődést. Az áfiumtanyán kapott idegen ruhákat igazgattam magamon, fürkésző tekintetének súlya alatt. - Ha a mi munkánk is ugyanaz lesz, én már állok is.

Az elmémre törő haraggal küszködtem, választ keresve, akaratlan is ökölbe szoruló kézzel.

- Miféle munka? - szólalt meg anyugalom hangján Tarcál, a mosdótál fölé hajolva. Hogy válasznak egy kis súlyt adjak először is előhalásztam Mira erszényét, és megráztam a levegőben.

- A hölgynek megbízható fegyveresekre van szüksége, és bár kezekedtem értetek, de először próbára szeretne tenni benneteket - találkozásunk óta talán első alkalommal elragadtatott odafigyeléssel figyeltek rám, bár mohó tekintetük köztem és az erszény között cikázott. - Arra kíváncsi be lehet-e tömni a pofátokat érmékkel. El kellene menni valakiért Almergosba, anélkül, hogy erről bárki más értesülne - néztem, ahogy megforgatják magukban az elhangzott

takat, és vártam az ellenkezést. Orent figyeltem, de őt elfoglalta, hogy engem méregessen, így Cesar szólalt meg elsőként. Újszerű élmény lehetett számára, hogy ötlettel álljon a többiek elé, mert gyanakvás visszhangzott a hangjában.

- Ha már odaadta a pénzt, akkor akár el is verhetjük, nem? Hagytam, hogy Cesar szavai megüljenek a szobában, tudtam, hogy hatásosabb, ha a cáfolat nem tőlem érkezik. Végül Oren sóhajtott fájdalmasan.

- Ez biztos nem az összes. Talán a fele? - találgatott Oren, amire bólintással válaszoltam. - Ráadásul, ha most elégedett velünk, számíthatunk további feladatokra is, ugye? - elismerően néztem Orenre, remélve, hogy békülékeny gesztusnak veszi.

- A hölgy...

- Akit táncba vittél az első bálján? - kérdezett közbe a félszemű, továbbra is vigyorogva.

- Ő - hagytam rá Mireia titkát őrizve. - A hölgynek nagy tervei vannak, de emberekre van szüksége. Olyanokra, akik nem ijednek meg a piszkos munkától, nem tesznek fel fölösleges kérdéseket, és betű szerint teljesítik a parancsokat.

- Rendben. Mennyi?

- Nem tudom, számoljátok meg.

Az erszényt fölényes gesztussal a legközelebbi ágyra dobtam. Yaven, Oren és Cesar egymást lökdösve kezdte számolni az értéket, egymás szavába vágva és a helyes összeadáson civakodva.

- Csupa királypénz! - kiáltott fel Cesar álmélkodva. Vajon odahaza, a faluban, milyen gyakran látott ezüstöt?

- Te nem is számoltad? Tegnap még filléres gondjaid voltak. - kérdezte Tarcál gyanakodva.

- Még mindig vannak, de ez a tiétek - vontam meg a vállamat.

- Te nem jössz velünk, Tesze?

- Nekem itt van dolgom. Mit mondhatnék? Engem ismer, nekem nem kell bizonyítanom.

- Hmm. Legyen ahogy mondod. Mennyi? - fordult a többiek felé.

- Huszonhárom! - kiáltott fel diadalmasan Oren.

- Harminc! - vágott a szavába Yaven. Összenéztek és újra számolni kezdték az értéket.

- Amíg dűlőre jutnak mondd el, amit elmondhatsz - fordult újra felém a napbarnított quni.

- Sokat nem tudok. Almergosba kell mennetek, egy nemeskisasszonyt kell megkeresnetek. Elvyra de Ceának hívják. A hölgy azt üzeni neki, hogy sietősen térjen vissza Derasba, mert olyan országra szóló bál lesz itt hamarosan, hogy arról nem szeretne lemaradni, sem ő, sem a rokonsága. - Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy a valósnál sokkal rejtélyesebbnek és jelentőséggel telib-

bnék tűnjön a megbízás.

- Huszonnyolc, és ez már biztos - zárta le az érmék feletti vitát Yaven. - Nem rossz, ebből pár napig elleszünk. Ki ez a de Cea?

- Azt, gondolom, nem kell tudnunk - válaszolt helyettem Tarcál, továbbra is a szemembe nézve. A háta mögött Oren Yaven fülébe súgott valamit. Ekkor jutott csak eszembe, hogy a sunyi torokmetsző is arról a vidékről származik, még az is meglehet, hogy a de Cea birtokokról. Nyeltem egy nagyot, de persze már nem volt mit tenni. - Rendben, Tesze. Hét királpénz fejenként most, hét, ha megjöttünk. Egyelőre elég lesz.

- Még valami. Induljatok mielőbb. A kisasszonynak nem fog kelleni kíséret, visszafelé nem kell sietnetek, de a pénzt Almergosban igyátok meg.

- Úgy lesz. A holmink itt maradhat, Te majd vigyázol rá.

- Nem, - ráztam meg a fejem. - Én is csak a zsákomért jöttem, elköltözők innen. Időnként majd idenézek, ha visszatértetek Derasba, meghozom a pénzeket maradékát.

Összeszedtem a dolgaimat, majd búcsút intve bajtársaimnak elindultam vissza a városba. Még ki sem tettem a lábam a szobából, már elkezdtek kitérgyalni az elhangzottakat. Mind azon a véleményen voltak, hogy felettébb gyanúsán és szokatlanul viselkedtem, és ha négy fegyveresnek kell Elvyra úrnőért indulni, akkor bizony a munka ki nem mondott veszélyeket tartogat. Mosollyal az arcomon léptem ki a Hattyú és Kacsából, azt remélve, hogy, ha a szükségesnél komolyabban veszik mondvacsinált küldetésüket, akkor talán tényleg gyorsan és feltűnésmentesen eltűnnek a városból, ahogy Mireia akarta.

Az Aranykakas a Vén Huggyos terének déli végében, Cheorr épülő katedrálisával szemközt állt. A takaros, emeletes épület előtt tömött sorokban álltak a derasiak, hangosan beszélgetve, türelmetlen várakozva, miközben a sor lassan csoszogott előre. Az ajtó mellett nagydarab, kopaszra nyírt fejű, tetovált nyakú idegen állt strázsát. Egyik keze ügyében bőrszíjakkal átsavart nyelvű szakállas bárd, a másikban félig lerágott pulyacomb. Előtte apró számlayon nyitott fedelű láda, amelybe minden belépő először is beledobott pár érmét.

Egy sorban álló terebélyes asszonyságtól érdeklődtem meg a csödület okát. A reggeli nap fényében hunyorogva válaszolt a kérdésemre, miközben alaposan végigmért, alighanem suciónak gondolva.

- Ravatalra jöttünk egy igaz emberhez. A dicső herceg bajtársa volt, bizony. A magadfajták ölték meg, őt is meg a herceget is.

Szavai szíven ütöttek, így még arról is megfellebbeztem, hogy sértve érzem magamat.

- Medinaceli lovag vagy a vadászmeister?

- Nem, a másik. Diulio úrfi.

Szó nélkül otthagytam az asszonyságot és közelebb sétáltam az ajtóhoz,

miközben a gyászra érkezettek válogatott sértéseket és apró kavicsokat hajigáltak felém, amiért nem várom ki a sorom. Három évvel korábbi találkozásunk járt az eszemben, Toledano környékén. Akkoriban Rafellel együtt a Liga-béli Kurkuas lovag parancsnoksága alatt szolgáltunk. Végre fordulni látszott a hadiszerencse, és bár a Sámánhorda továbbra is Észak-Escarban legeltetett, ezredünk a Casula mentén északra törve egészen mélyre hatolt az országrészben. Diulio szabadcsapata mindvégig előttünk járt. Időről-időre üzeneteket hagytak hátra nekünk, néha halott nomádok társaságában. Felderítették előttünk az utat, és gondoskodtak róla, hogy mi észrevétlen törhessünk előre. Egy napon azonban egy magányos sziklán napozva akadtunk rájuk, nyársra húzott őzet sütögetve.

- Kicsi Arnau! - kiáltott rám semmivel össze nem téveszthető tenger melléki akcentusán. - Nézzenek rád, mintha Hectort látnám! A panteonra, ember lett belőled!

- Diulio bácsi, jó téged látni! - Toporogtam vele szemben, azon gondolkodva megengedhetem-e magamnak, hogy kezet nyújtsak.

- Bácsi ám a bal lábad. Száz éves vagyok tán? - Nevetett a képembe, miközben átölelt. - Én is örülök, hogy rám találtatok. Félttem, hogy a nyargalók akadnak rátok előbb.

Mint kiderült fél napnyira tőlünk a Sámánhorda egyik serege vert tanyát. Diulioék kikémlték őket, és aggasztó híreket hoztak. Úgy számolták, hogy a nyargalók sokszoros túlerőben vannak, ráadásul egy sámán is sátrat vert köztük. Foglyok ezreit terelték össze itt a Tengervidék széltejből-hosszából és munkára fogták őket. Valamiféle megerősített épületegyüttes nőtt ki a földből az elmúlt hónapok során, közepén egy furcsa, háromoldalú, csúcsos épülettel. Az egész tábor azt találgatta mi célt szolgálhat a nomádok műve, de annyit legalább tisztán láttunk, hogy akármi is az, igencsak fontos a számukra.

Kurkuas lovag a meglepetés erejét kihasználva rohamra szánta el magát. Durius nevét megidézve gyözködött minket, hogy, ha vértess lovasságunk csatarendbe áll, nincs az a gyülevész horda mely utunkat állhatná. Diulio ugyan megpróbálta lebeszélni a lovagot őrült tervéről, de nem járt sikerrel. Másnap reggel a lovag üzenetével keresett fel minket Rafellel.

- Kurkuas lovagtól jövök, feladata van a számotokra - és egy levelet lobogtatott előttünk. - Ebben a levélben ír a haditervéről a hadparancsnokságnak, és titeket szemelt ki hírvivőknek. Azt is kéri, hogy amilyen gyorsan csak lehet szedelőzködjének, és velünk együtt távozzatok, a lehető legkisebb feltűnést keltve. Kémeiket gyanít a táborban.

Így aztán Rafel és én Diulióékkal együtt hátrahagytuk az ezredünket. Két nappal később, a nagy folyam partján váltunk el a szabad csapattól, de még mielőtt búcsút vettünk volna a tenger melléki kalandortól, bevallotta nekünk,

hogy hazudott a levéllel kapcsolatban, nem a hadparancsnokságnak szólt, hanem nekünk.

Miközben ők ellovagoltak, mi értetlen felbontottuk a levelet. Valóban a lovag terveiről szólt, és arról, hogy mit találtak Diulióék, de nem a Kurkuas írta, hanem ő. Dezertőrökké tett minket, de féltésből tette. Leírta, hogy a lovag a biztos halálba vezette az ezredet, és nem bírta volna elviselni, ha Ilbuchin és Hector gyermeke is ott lelte volna végzetét, és, hogy tartozott annyival a Girondáknak, hogy Rafel életét is megóvja.

Akkor láttam utoljára Diulio Zacombét. Kurkuas lovag csakugyan a furcsa nomád építmény árnyékában lelte halálát, és azóta sem találkoztam senkivel az egykori ezred katonái közül. Meglehet mind odavesztek.

Merengésemből az ajtónálló idegen mogorva hangja riasztott fel.

- Királypénz a hős látása - törte kerékbe anyanyelvemet.

- A fogadóssal van beszédem, nem a ravatalhoz jöttem.

- Be és balra, semmi trükk, - vonta meg a vállát, és félreállt az utamból.

Odabenn az étkezőt egymás mellé rendezett asztalok sora osztotta két felé. A levegőt alkohol-, méz- és hullaszag ülte meg. Jobbra egy újabb asztal foglalta el az így kialakított hely közepét. Az asztalon friss virágok, díszes kendők, félig leégett gyertyák és szérszórt pénzérmék között feltornyozott párnák tetején feküdt apámék hős útítársa. Álmát magas, szőke nő vigyázta. Pont Diulio ízlése szerint, gondoltam szomorkásan, bár a nő mogorva és ellenséges tekintetét látva megváltozott a véleményem. A közszemlére tett holttesttől elfordulva balra vettem az irányt és helyet foglaltam az üres söntésnél.

A terem bal fele, engem leszámítva, üres volt, még a fogadóst sem láttam sehol. A fejem felett lassan lengedező kristálycsillárt méricskélttem, és unottan járattam tekintetem a falakat díszítő falikárpitokon, amikor méltatlankodó hangok zúgtak fel mögöttem. Hasonlítottak ahhoz, amik engem is kísértek, mikor a sor mellett elhaladtam, bár jóval halkabbak voltak. Szemem sarkából láttam, hogy tisztul az ajtót eltömítő emberhad, és belép egy láncinges katona. Kék köpenyét a del Viók címere díszítette, mint ahogy a nyomában egyenes tartással és felszegett állal belibbenő nemesasszony drágaköves ruháját is. Idősebb, talán apám korabeli asszonyság lehetett, éjfekete hajjal, sovány, de eltökélt arccal. Isabel del Vio, a Folyók Úrnője, Velila grófnéja. Csak hírét hallottam, mégis furcsán ismerősnek tűnt. A holttestet őrző idegenek bölcsen félreálltak útjából, ő pedig egyenesen Diulióhoz lépett. Halkan szólt, szavai mégis tisztán csengtek a lélegzetviasszafojtott csendben.

- Hát tényleg meghaltál, te hazug semmirekellő. - Előre hajolva ajkát puhán Diulio homlokához érintette. - Az egész város felsorakozott, hogy búcsút vegyen tőled. Ez persze tetszene. Én nem foglak megsíratni, annyit azért nem érdemelsz. Magamra hagyatok, amikor szükségem lett volna rátok. Hát most

nézd meg, már csak ketten maradtunk azzal az ökörrrel. Legyen hozzád kegyes a Túlvilág Diulio, és mondd el Neki, hogy nem feledem!

Ahogy Isabel del Vio hátat fordított a néhai vadászmesternek egy pillanatra összeakadt a szemünk. Később sokat gondolkodtam szavainak jelentésén, azon, hogy honnan volt olyan ismerős a számomra, és, hogy miért tűnt úgy, mintha ő is épp ezen gondolkodott volna, ahogy kilépett az Aranykakasból.

Mireia

Az ébredező várban szolgálók kíváncsi pillantásaitól kísérve jutottam el az Ezüstszárnnyban lévő szállásomig. A hálótermemben Scolana és Bernarda álmosan nyugtázták érkezésemet. Elvyra fekhelye üresen ásított. Ruhástól mellénk dőlt.

- Jobban van Marilla? -kérdezte Scolana. Álmosan bólintottam.
 - Férfiszagtól bűzlesz... - jegyezte meg fintorogva Bernarda.
 - Volt egy váratlan incidensem és a végén de Soler lovag asszisztenciáját kellett kérnem!

- Nem úgy bűzlesz, mint Eligio... - kötötte az ebet a karóhoz Bernarda. Felhúztam a szemöldököm, és Scolánával vad röhögésben törtünk ki.

- Te már csak tudod...
 - Jaj, már! Ő gyöngyvirágos illatszert használ. Túl sokat! Mérföldekről érezni!
 - Akkor ezért nem sikerül rendet tennie a kikötőben! – Folytatta a nevetést Scolana. – Kiszagolják!

Zsebkendőm dobtam Bernarda arcára.

- Fújd ki az orrod, Gyöngyvirágom! És több tiszteletet a Testőrparancsnoknak. Nyilván fenekestől felforgatná a kikötői alvilágot, ha szeretné! Amilyen rátermett fickó, azt kap el, akit csak akar... - válaszoltam sokat sejtetően. Enyhe büntudatot éreztem, hogy félrevezettem kedves barátnőimet, de nem tudhattam, melyikük küld jelentéseket rólam a fenséges Miasol Girondának. Úgy érzem, a világon senki sincs, akiben igazán bízhatnék! Kivéve Arnaut. Mosolyterülhetett el arcomon, mire Scolana röhögve párnát dobott rám, Bernarda pedig hangos huhogásba kezdett. A párnát fejem alá gyűrve megpróbáltam aludni, de az álom messze elkerült. Mozgolódásom a többieket is zavarta, úgyhogy inkább felkeltünk. Scolana és Bernarda meg akarta nézni a lovagok tréningjét, én pedig tenni akartam valami hasznosat. Rendbe hoztam magam, majd elindultam megkeresni

Anacleót, az udvarmestert. Ő kellett a bál szervezéséhez. Amilyen szorgalmas, unalmas tintanyaló, úgy véltem, ha a hivatalától messze keresem fel, pillám rebegtetésével pillanatok alatt elérem, amit akarok. Szobája nem is volt túl messze a lakosztályomtól. A folyosó a korai óra ellenére ide-oda siető szolgálóktól volt zsúfolt.

Anacleto szobája az Öregtoronyhoz közel, a folyosó egy félreesőbb részén volt. Halkan bekopogtattam hozzá, de nem jött válasz. Újra próbálkoztam. Erőteljesebb dörömbölésemre az ajtó résnyire kinyílt. Óvatosan beléptem. A

szoba a várt unalmas képet mutatta: íróasztal gondosan elpakolva, sorba rendezett tollakkal, pedánsan betűrendbe állított könyvek egy kis könyvespolcon, és gondosan bevetett ágy. Hm... ezek szerint az udvarmester nem töltötte a palotában az éjszakát? Az első izgalmas dolog vele kapcsolatban! Vajon szeretőjét látogatta meg? Anacleto Mingo y Argavieso – a tekintélyes Argavieso család jelentéktelen oldalágának utolsó hajtása – szülei tragikus halála után vidéki birtokairól Derasba költözött, és olyan szenvedéllyel vetette bele magát az udvari élet irányításába, hogy nem maradt már energiája arra, hogy észrevegye a szerényebb lehetőségekkel rendelkező udvarhölgyek bátortalan közeledéseit. Vagy csak tettette a közönyt, mert szíve már foglalt volt? Szórakozottan feleltem a hivatalnok tollát, és megforgattam az ujjaim között.

A szoba ablaka a városi kapura nézett, ahol Isabel del Vio, Almerique anyja, hajtott be egy díszes bérfogattal a palotába. Mit kereshet itt ilyen korai órán? Gondoltam rá, hogy összeütközésem lesz vele, de úgy számoltam, erre csak később kerül sor. Sietve visszadobtam a tollat az asztalra, és visszaindultam a lakosztályomba. Jobb lesz meghúzni magam, hogy elkerüljem a gazdag özvegyasszonyt!

A lakosztályom immár üresen állt. Az alvást próbáltam, de egy jó fertályóra múlva feladtam: eszembe jutott, hogy nekem sem ártana frissíteni késleteimet a megelőző teából, amiről Eligionak meséltem. Pár gyógynövényt kellett csupán feldarabolni és összekeverni. Nekiálltam elkészíteni a főzetet. Nem sokkal később berontott Isabel del Vio. Ennyit arról, hogy meghúdom magam... A gyönyörű özvegy nem tűnt feldúltnak. Keskeny ajkán mosoly bujkált. Hangja azonban hidegen csengett.

- Mégis hogy mered nyilvánosan megalázni a fiamat? – vágott bele az udvari asság mellőzésével.

Nyugalmat erőltettem magamra, és rá sem nézve folytattam a növények szelételését.

- Üdvözöllek Néném! – A del Viók távoli rokonságban állnak a Girondákkal. Bár Isabel csak beházasodott a családba – ki tudja, hogy honnan, még nem találkoztam senki mással abból a rabassziári nemesi házból, ahonnan állítólag származott – de úgy gondoltam, békülően hat rá a közvetlen megszólítás.

- Köszöntelek Húgom! – Válaszolta, noha az udvari etikett szerint ő nem használhatta volna ezt a megszólítást az irányomban. – Magyarázatot várok! – Mondta, miközben mögém lépett, és érdeklődve figyelte bajlódásomat a gyógynövényekkel.

- Teát készítek...

- Látom mifélett! – Csodálkozva felpillantottam. Nem tűnt olyanak, aki ért az ilyesmihez. – Olyan apróra szeled a csobormenta gumóját, mintha valami vadraguhoz szánnád... Egy régi ismerősöm szelte így. Barbár szokás... Így

nehéz lesz kiszedni utána a főzetből.

- Nem terveztem kiszedni – válaszoltam, és folytattam a tea készítését. Isabel körülnézett. Belenézett fűszertartóimba és fintorgott csekély készleteim láttán – a fontos, ritka, gyanút keltő hozzávalókat Aracelisnél tartottam. Kivéve azt a pár Khetria Örökségét, amit itt is – ott is eldugdostam. El kellett terelnem “nővérem” figyelmét a kutakodásról.

- Almerique... ráerőltette magát egy barátnőmre. Le kellett állítanom.

- Fiatalember, érdeklődik a másik nem iránt. Teljességgel érthető.

- Talán jobb lenne, ha nem izomerővel kényszerítené ki, hogy a másik fél fogadja az érdeklődését.

- A férfiak olykor így hódítják meg a másik nemet, az asszonyok pedig kivágott ruhákkal és szép szavakkal bájолják el őket – mondta Isabel, – álszenstég elítélni valami miatt, ami iránt úgy látom, te is igen csak érdeklődsz.

- Én nem erőltetem rá másokra az akaratomat – válaszoltam nyugalmat kényszerítve magamra.

- Valóban? – Nevetett fel az asszony. – Tán volt esélye tegnap éjjel kedvesednek a szépségeddel és mézes szavaiddal szemben?

- Nem értem, mire gondolsz...

- Rólad és Eligio de Soler testőrpáncsnokról susog az egész vár – válaszolta a nő, és közben fürkészően vizsgált szemével. Megkönnyebbülésemben szinte felsőhajtottam.

- Hadd pletykáljanak!

- Valóban? – Jelentéktelennek tűnő kis mozdulat csupán, de a hozzáértőnek bizonyosság: nő kezeivel a gondolatolvasás varázsjeleit kezdte bevésni a körülöttünk láthatatlanul áramló ichor szövetébe. Éreztem, ahogy Isabel elméje az enyémnek feszül.

Gyorsan átszaladtam a szomszéd hálókamrába, hogy megakadályozzam az akaratlan kapcsolatot. Majd Marilla szakadt ruháját hoztam vissza. Isabel elé dobtam a véres, tépett rongyokat.

- A fiad műve! Mint láthatod, nem csupán ártatlan játszadozásról van szó. – Isabel pillantásra se méltatta az elé dobott öltözetet, engem méregetett elégedetten. Bizonyos voltam benne, hogy próbálkozása sikertelen volt, de nem is feltétlenül akarhatta, hogy sikeres legyen. Be akarta bizonyítani csupán, hogy olyan vagyok, mint ő: boszorkány.

- Mireia, én soha nem tűrtem, és a jövőben sem fogom hagyni, hogy a fiam elméjével játszadozzanak. Ha Almerique meg akarod zabolázni, annak más módjai is vannak. Asszony kellene neki, attól talán megnyugodna. Már, ha az asszony kellőképpen körmönfont, tud magára vigyázni, és megvannak a maga módszerei. Ráadásul a céljaitok is hasonlóak, együtt bizonyosan sikerre vihetnénk az ügyeteket.

- Én... nem hiszem, hogy Nagyanyám helyeselné a frigyünket – válaszoltam, és csak remélni tudtam, hogy sikerült időben lepleznem az arcomat előntő őszinte undort. Hallottam már arról, hogy varázstudó asszonyok örökségük fenntartását akarva más ichorvérűekkel nemzettek gyermekeket. A nagyanyám is ezt folytatta tulajdonképpen, amikor Apám feleségéül egyik saját tanítványát, a középbirtokos Avilések oldalági, de ichorvérű sarját választotta. És részben ezért akart engem is Anyám Ilbuchin fiához adni, hogy az északi boszorkák megszerezzék a nomád asszony távoli vidékekről származó tudását. Nyilván ez az, ami elsődlegesen vonzotta Isabelt, a királyi származásom mellett.

- Értem... - válaszolta Isabel jéghideg hangon. - Én meg tudlak védeni Mi-asoltól, Mireia – inkább úgy tűnik, hogy egy zsarnokoskodó boszorkánytól egy másikhoz kerülnék. Miasol Girondát legalább már ismerem.

- Gondolkodom rajta, Nővérem! – Válaszoltam ezúttal a rachezadai boszorkányok hagyományos megszólítását alkalmazva. Isobel gyöngyözve felcagott.

- Tedd azt, Húgom, de hadd adjak még egy tanácsot, - mondta, miközben az ajtó felé indult. – Használj erdei zsályát a főzetedbe, úgy akár egy hétig is megvéd a nem kívánt gyermekáldástól!

- Ezzel tisztában vagyok, Nővérem, de mégis hol talállok erdei zsályát Deras közepén? – Robleja tölgyeseiben kaszálni lehetne az efféle növényeket, de a fővárosban igencsak hűjét látom.

- Az Öregtorony előtt nővő bodzabokor aljában. Még Ilbuchin, Xenaro herceg bajtársa, ültetett pár tövet a régi időkben... Nem látom okát, hogy kiszédték volna onnan. – Kedvesem anyjának említése áramütésként ért. Mégis honnan ismerhette őt Isabel del Vio? És miért hozza fel épp most, hogy Arnau visszatért? Zsarolni próbál vele?

- Most magadra hagylak, Húgom! Gondold át alaposan, amiket mondtam! – Súgta bűgő, mégis fenyegető hangon. - Előbb vagy utóbb rájössz: többre mérszelem szövetségként, mint ellenfélként.

Az ajtó becsapódott. Összerázkódtam. Gyorsan ellenőriztem a környéken lévő ichor szövedékét, de semmi olyan hatást nem fedeztem fel benne, amiről korábban ne tudtam volna.

Az ajtóhoz mentem. Megvártam, amíg biztos távoból hallom lépteinek kopogását, majd kirohantam az épületből, egészen az Öregtoronyhoz. Ruhámra nem ügyelve letérdeltem a bodzabokor elé, félrehajtottam ágait, és ott volt. Megbújva a csalán között orgonasípként sorakoztak a kék virág hajtásai. Letéptem egy szálát és óvatosan keszkenőmbé csavartam a növényt, nehogy elveszítssem értékes szirmait. „Férfiűség – az én hazámban így hívják a gyorsan hulló kék virágocskák miatt!” – jutott eszembe Ilbuchin nevetése, és emléke könnyeket csalt a szemembe. Sokáig ültem ott, fáradtan, emlékeimbe merülve.

Egyszer csak árnyék takarta el szemem elől a kora nyári napot.

- Mégis, miért bujkálsz itt, Mireia hercegnő? – kérdezte Anacleto. Az udvarmester dühösnek tűnt. A többi udvaronccal szemben mindig nyugodt, felsőbbbbséges mosoly ült jelentéktelen arcán, és nyájasan, de kissé lenézően fordult a “fiatalság felé”, pedig ő sem volt sokkal idősebb nálunk.

- Csak... megpihentem kicsit a bodzabokor árnyékában.

- Megpihentél? Úgy hallottam, sűrű volt az éjszakád, Hercegnő! - Válaszolta ellenséges hangon. Pillanatra megijedtem, de nyilván hallotta a pletykát Eligioról és rólam. Lehet magától Eligiotól. A testőrparancsnok és az udvarmester jó barátok voltak, noha két különbözőbb embert nehéz lett volna találni.

- Ahogy neked is, Udvarmester! - Vágtam vissza, a reakciót vizsgálva. A velem szemben álló férfi arca olyan vörös lett, mint az azt keretező ritkás fürtök. Ingerülten méregetett engem.

- Hogy érted ezt, Hercegnő? - Köpte a szavakat. Telitalálat! Azt hiszi, tudok valamit.

- Én, mindig is nagy tisztelettel voltam feléd, Anacleto. Ez mit sem változott, sőt... - Anacleto máskor oly szenvtelen arcán tőle szokatlan érzelmek hullámoztak: kíváncsiságtól a haragig. - Szóval, csak azt akartam mondani, hogy a titkod biztonságban van nálam.

- Mégis miféle titkom, Mireia?

- Ugyan, hadd ne betűzzem ki neked, te is tudod, miről beszélek... - Blöfföltem. - Viszont szükségem lenne egy icipici szívességre.

- Folytasd... - sziszegte az udvarmester.

- Szóval kellene egy estély, egy bál...

- Miféle bál?

- Ezen még nem is gondolkodtam...

- Talán egy... maszkabál? - kérdezte Anacleto immár hideg gúnnyal a hangjában.

- Ó, igen, ez fantasztikus ötlet! Olyan bál kell, amiről mindenki tud!

- Nem szükséges, hogy mindenki tudjon róla, Mireia...

- Ó dehogynem! Hogy hatásos legyen! Mindenki ott akarjon lenni!

- Nem biztos, hogy tudlak követni, Hercegnő...

Leporoltam a ruhámat és a kezemet nyújtottam, hogy felsegítsen. Vonakodva felhúzott.

- Én... szeretném, ha lenne egy álarcos bál a palotában. Egy hétre a mai naphoz. - Anacleto nem szólt semmit, erősen koncentrált a szavaimra. - Tudom, hogy ez kevés idő, de ez élet-halál kérdése. - Anacleto felvonta a szemöldökét:

- Szerintem meg tudom beszélni José Mariával, hogy támogassa az eseményt.

- José Maria Castrillon? Őt is be akarod vonni?

- Persze, még ma felkeresem, imádni fogja!
- Valóban? - Kérdezte Anacleto meglepetten. Bólintottam. Mindenki ismeri Torno Montanas urát, nincs abban semmi különös, ha ő szívesen részt venne egy táncos mulatságon. Az udvarmester fürkészve nézett rám, majd vállat vont:
- Rendben Mireia, meglátom, mit tehetek. - Anacleto hidegen rám mosolygott, és udvariatlanul ott hagyott a bodzabokor előtt.

A napra pillantottam, és láttam, hogy a delelőre ért. Beszaladtam a palota étkezőjébe, ahol csak páran lézengtek. Fojtogatónak éreztem az udvar hamiskás légkörét, Arnauval akartam lenni most azonnal. Várni rá pedig Fredonál is lehet. Úgy döntöttem, odamegyek. Szokott asztalunknál Scolana és Bernarda sutorogtak.

- Bemegyek Derasba és az estét is ott töltöm. Ne várjatok! - Mondtam, miközben le sem ülve húst és zöldséget szedtem a kitett étkek közül.

Bernarda és Scolana a Testőrparancsnok asztala felé pillantottak, aki túlajáztott, szerelemtől szenvedő arckifejezéssel nézett felém. Mosolyogva intetem neki, mire Scolana és Bernarda lelkes sugdolózásba kezdtek.

Az étkezés végeztével, miután hosszú időt töltöttem a megfelelő öltözet kiválasztásával, kocsival vitettem magam Hódító Eutelo szobrához, majd a cselédbejárat felől közelítettem meg az Aranykakast.

Az oldalajtó lépcsőjén Rosita, Fredo kislánya várt rám. Körülbelül egy esztendővel ezelőtt a biztos halálból hoztam vissza a kislányt varázslat segítségével, azóta odaadó híveim.

- Annyira örülök, Mireia! - Sógta a kislány, miközben átölelt. - Mondtam neked, hogy nem biztos, hogy meghalt!

- Szóval már itt van?

- Igen! Megnézte a képeimet is!

A kislány ügyesen rajzolt, és hálája jeléül képekkel halmazott el. Megmutattam neki az emlékeimet, így volt rajzom Arnauról, a szüleimről, Rafelről, Arboladóról, Arnau szüleiről, sőt még kedvenc lovamról is. Az Arnauról készült portrét a tükrömön tartottam. Régebben ügyeltem rá, hogy mindig legyen friss virág előtte, de talán azt és a gyertyát már elpakoltam. Kínos. Biztos arra gondol, ugyanaz a kislány vagyok, aki gyermekként rajongva szerette őt. És... talán igaz. De vajon kölcsönös-e?

Isabel del Vio szavai jártak a fejemben. Mi van, ha csak ráerőltettem magam tegnap éjjel? Először ellenkezett. Meg szüksége van a segítségemre, lehet úgy érezte, hogy nem mondhat nemet. És akkor még nem is tudta, hogy ichorvérű vagyok. Kibontakoztam Rosita öleléséből és leültem a lépcsőre.

- Mi a baj, Hercegnő? - kérdezte a lány mellém telepedve.

- Félek, hogy nem szeret... - suttoztam.

- Persze, hogy szeret! Téged mindenki szeret!

- Igen, de... nem úgy, - töprengve néztem Rositára, az ártatlan, szőke fejcskében saját magamat láttam, elmosolyodtam: én nem vagyok már kislány.
- Megkérdezem.

Mégis a torkomba dobogott a szívem, amikor a cseléd folyosón át benyitottam a szobámba. Mindig is otthonnak érződött: az íróasztalomon régi ékszereim és a Rosita által kapott emlék-rajzok, a tükrön Arnau portréja, az ágy előtti ládában régi holmijaim, az ágyon pedig gyermekkori szerelmem aludt a fal felé fordulva. Mellé feküdtem és megérintettem a vállát, amit ő támadásnak vehetett, mire ő reflexből átdobott a vállá felett és alkarját a torkomhoz szorította. Csuklóm az ágytámlának csapódott és fájdalmasan recsent.

- Annyira sajnálom Mireia, nem tudtam, hogy te vagy az! - Ugrott talpra, miközben felsegített. Éles fájdalom hasított a kezembe. - Az istenekre, eltört?

- Nem hiszem, csak egy zúzódás. Pár pillanat és helyrehozom. Hozzá vagyok szokva, Miasol mama úgy vélte, hogy gyorsabban megtanulom a gyógyítást, ha van kellő motivációm. Accéra, hogy mennyire hiányzott az Anyukád! - Fecsegttem zavartan, miközben csuklómat tartó tenyeremből meleg fény áradt.
- Szóval semmi gond, nézd! - Lóbáltam meg Arnau előtt az újra épp kezemet.

A férfi fejét lehajtva ült le az ágyamra. Melléültem.

- Jól vagy? - kérdeztem, és lassú, óvatos mozdulatokkal hozzábújtam.

- Ezt nekem kellene kérdeznem...

- Én remekül. Sikeresen magamra haragítottam a fél udvart még a délelőtti folyamán - mondtam szarkasztikusan. - De mindez mit sem számít, hisz a férfi, akit megsirattam és halottnak hittem, él és a karjaiban tudhatom.

A férfi, akit megsirattam, hálásan nézett rám.

- Láttam a portrét.

- Rosita nagyon jól rajzol. Ő... nagyon beteg volt, visszavarázsoztam az életbe. Megosztottam vele pár emlékemet. - Magyaráztam erő nélküli varázsrúnákat rajzolva a légbé, majd az íróasztalról elővettem Rosita halomba rendezett alkotásait, és melléülve megmutattam szerelmemnek. Volt Arbolado, a szüleim, Arnau szülei, gyermekkori játszópajtásaim, mindenféle állatok, Rafel egy vadászólyommal, Arnau lóháton, Arnau hever egy virágos tisztáson, Arnau és én a képzeletbeli esküvőnkön... - ezt elvörösödve gyorsan tovább pörgettem - volt még sok-sok kép rólam mindenféle ruhában és hajviselettel, amiket Rosita szerint mindenképpen viselnem kellene.

- Csak furcsállom, hogy pont az én portrém van kitéve - intett a tükörre tett kép felé, amit reménytelenebb időszakomban házioltárnak használtam, és lászanak csodát: ha Votisz nem is, Adrasteia meghallgatta az imáimat.

- Miért furcsállod? Szeretlek, és ha nem lett volna ez az átkozott háború, mostanra valószínűleg férj és feleség lennénk. Talán gyerekekkel. Az a fura, hogy neked nincs portréd rólam. Tessék, itt van egy! - Nyomtam a kezébe egy

arcképmet, amin a hajamat rózsákból font koszorú ékesítette.

- Köszönöm! - Válaszolta Arnau, a képet gyengéden végigsimította, majd óvatosan összehajtva ruhája belső zsebébe tette. - Varázslattal osztottad meg az emlékeidet a kislánnyal?

- Igen, - válaszoltam lehajtott fejjel. Nem szoktam hozzá, hogy a varázshatalmamról beszéljek.

- Szóval gyógyítasz, manipulálsz a fényt és a gondolatokat?

- Igen... dióhéjban összefoglalva. Ezeken kívül érzékelem és befolyásolom a körülöttünk lévő ichort és... mások érzéseit. De nem varázsoltam rád ilyesmit, esküszöm! Megesküdtem Ilbuchinnak! Bármit is érzel irántam, vagy gondolsz rólam, az mind a sajátod.

Reménytelenien néztem rá, válaszul elmosolyodott.

- Sosem feltételezném az ellenkezőjét. - Arnau megfogta a kezemet, én pedig vállára hajtottam a fejét. - Anyám tudta, hogy ichorvérű vagy?

- Igen.

- És Rafel?

- Nem hiszem, de gyanakodott. Ezeket a titkokat hagyományosan az asszonyok őrzik Északon. De... úgy éreztem, neked jogod van tudni.

- Köszönöm. Ki tudja még? - Válaszolta Arnau, miközben próbáltam rájönni, hogy mit érez a varázstudományommal kapcsolatban. Vagy úgy egyáltalán velem kapcsolatban.

- Csak Miasol Nagymama, aki megfenyegetett, hogy kerékbe töret, ha nyilvánosan varázsolok. - Arnau felhorkantott, biztos azt hitte, tréfálok. - Ezen kívül most már te. Elvyra szerintem sejtí, de okosabb annál, hogy nyíltan rákérdezzen. Meg Rosita. És most már del Vio grófné. A fia, Almerique, erőszakot tett tegnapelőtt egy barátnőmön, én a lány segítségére siettem. A szavakra nem hallgatott, ezért mágiával félelmet keltettem benne. Összerondított nadrággal rohant ki a palota udvarába szégyenszemre. Ők nem gyanakodtak, de Isabel később rájött, hogy varázslat hatása alatt állt a fia.

- Isabel del Vio?

- Igen. Te ismered őt?

- Nem, de ma láttam, itt volt. Furán ismerős volt, noha még életemben nem találkoztam vele. De úgy tűnt, ő is így van velem.

- Ismerte Ilbuchint... - tűnődtem. Talán ő is árnylány? Ért a gondolatmágiához, ami nagyanyám szerint ritkaság a varázstudó asszonyok között. Olyan titok, amit a rachezadai boszorkányok féltve őriznek.

- És Diuliót. Legalábbis a ravatalára eljött.

- Ahogy a fél világ...

- De beszélt is hozzá, és homlokon csókolta.

- Mit mondott?

- Hogy nem gyászolja meg.
- Csak ezért ennyit utazni... De akkor lehet, hogy Xenaroval és társaival akadt össze valamikor. Talán északon, ha te is láttad már!
- Most, hogy mondod, emlékeztetett Serenre... - kezdte Arnau bátortalanul
- Á, nem, felejtse el, Isabel del Vio nem boszorkány... Ez egy sértő kifejezés?
- Az istenekre, igazad lehet! Úgy tűnt, személyesen ismeri Anyukádat, ahogy a várat is. Tudta, hogy a bodzabokor alá ültetett pár tő erdei zsurlót. Nagyanyám azt mesélte, Seren őrülden szerelmes volt a Hercegbe...
- Szóval magadra haragítottad Serent, a rejtélyest, mert elbájoltad a fiát?
- Nos... nem csak azzal: azt akarta, hogy menjek nőül Almerique-hez.
- Visszautasítottad az ország egyik leghatalmasabb birtokosát? Miért is? Miattam? - Kérdezte Arnau szemrehányóan.
- Akkor sem mennék ahhoz a kis féreghez, ha a Padour császár fia volna!
- És vajon a nagyságos Miasol hercegnő is úgy gondolja, hogy az ifjú Almerique nem a legmegfelelőbb parti a számodra?
- Természetesen... ha Isabel valóban az, akinek gondoljuk. Ő eléggé utálta Serent... - Persze Miasol mindenkit utál, de Serent különösen. A tanítványa volt, akit azért szervezett be Xenaro herceg kísérei közé, hogy kémkedjen neki. Egy idő után azonban Seren hátat fordított mesterének, mert beleszeretett a Hercegbe. Persze ezek azok az információk, amiket már nem oszthattam meg Arnauval. Így is túl sokat fecsegttem el neki. De vajon elméje meddig állna ellen, ha egy árnylány akarna emlékei között kutakodni? Tényleg senkiben sem bízhatok.
- És gondolod ez elég? Mármost a del Vio család gazdagsága sokat segítene, ha közelebb akarnál kerülni a trónhoz...
- Miért gondolod, hogy közelebb akarok kerülni?
- Rafel vágyta a trónt. És most, hogy már ő sincs, hanyadik lettél a sorban? Negyedik? És ebből Miasol Gironda a harmadik, aki gondolom lemondana a javadra. Legalábbis a bátyád ezzel számolt.
- Hát akkor elszámolta magát: Liriának, Bölcs Xosé király lányának, nemrég született kisfia Rabassiarban. Az ifjú Ferran.
- A későnszületett Ferran... - tette hozzá Arnau, arra utalva, hogy a kisdéd apja, a rabassiar herceg, halála után jött a világra. - Mellesleg nem hiszem, hogy az escar nemesek örülnének egy rabasz uralkodónak.
- Ott van még Antia.
- Valahol a tengeren túl.
- Mit javasolsz, Arnau? Hogy szerezzem meg a trónt, hogy azon ülve Miasol Gironda bábja legyek? Vagy a del Vioknak? Vagy mert akkor Rafel büszke lenne rám? És rettegjek, mikor jönnek rá, hogy ichorvérű vagyok? Hogy mikor

szabadítom el a Romlást?

- Én csak nem szeretném, ha ilyen hatalmas lehetőségeket elszalasztanál miattam.

- Úgy érzem, újra kapok levegőt miattad! Mintha eddig a jég alatt úsztam volna, amit most áttörtem, és most ha akarok, hazamehetek. Északra. Veled. Ahogy a dolgoknak lennie kellene! Újjáépíteni azt, ami a miénk!

- Te nem tudod, mi van északon, Mireia...

- Te vissza akarsz menni, ha elismerték a jogaidat, ugye? - Arnau tétován bólintott. - És nem akarod, hogy veled menjek...

- Az nem neked való vidék... Ott, először rendet kell tenni, ami lehet, hogy éveket vesz igénybe. Nincs otthon, ahova hazavihetnélek!

- Együtt könnyebben boldogulnánk!

- Hogy is ne, nem is tudod, milyen veszélyek leselkednek ott! Ichorérített bestiák, reményvesztett bujosók, akiknek semmi sem szent, törvényenkívüli haramiák. Téged sem tudnák megvédeni. Te ide tartozol, Hercegnőm! - Mondta búsan, miközben kezét csókolt. Ennél szebben még nem akartak megszabadulni tőlem. Sőt, tulajdonképpen az eddigi udvarlóiom közül senki sem akart lerázni - az csakis Arnau Atenas kiváltsága volt. Még hogy Észak veszélyes?! Mert Deras nem az?! Itt sem vagyok biztonságban, főleg ha kiderül, hogy ichorvérű vagyok - és ezt ő is tudta. Ráadásul csak egy napnyi lovaglásra vagyok Miasol nagytól. Akiről Arnau szintén tudhatná, hogy mennyire veszélyes. És akitől, hogy megszabaduljak, alvilági alakokkal kell, hogy üzleteljek, akik szintén nem Szent Crara rendházában tanulták a felebaráti gondoskodást. Bizony, ezekkel Arnau Atenas mind-mind tisztában van. Csalódottan dőltém rá a párnámra, ahol pár perccel ezelőtt volt-jegyesem próbált megfojtani. Talán kegyesebb lett volna, ha sikerül neki. Valahol érthető, sok vagyok neki: az ichorvérű, megbízhatatlan némben a gyilokvágyó nagymamával és boszorka nénikékkal. Talán titokzatosnak és tartózkodónak kellett volna lennem, akkor ő is akarna, mint a többiek - és talán a többiek sem akarnának, ha annyit tudnának rólam, mint Arnau. Mély levegőt véve összeszedtem magam:

- Gyere, tedd magad rendbe, aztán menjünk, keressük fel José Mariát!

- Most utálsz? - kérdezte Arnau kétségbeesve a távoli rokona említésére. - És... miért kellene rendbe tennem magam?

Végigmértem. Tényleg meglehetősen rendben volt. Hosszú, fekete haja lazán hátrafogva, arca, ruházata tiszta, a tegnapi, Aracelistől szerzett öltözk is meglepően gyűrődésmentes volt, sehol egy vérfolt, vagy egyéb. Egy tincs hátratűzésének ürügyén végigsimítottam a haján.

- Rendben vagy, indulhatunk - mosolyogtam rá elégedetten, és kinyitottam a szoba lambériája közé rejtett titkos ajtót. Arnau elismerően biccentett a szekeret, majd követett lefelé a szűk lépcsőn

Nem én lennék, ha csak úgy hagynám magam lerázni, gondoltam, és méltóságomat félretéve győzködni kezdtem vágyaim tárgyát.

- Szóval Észak nagyon veszélyes lett? - Kezdtem ártatlanul.

- Igen.

- Banditák, nomádok, dezertőrök, ráadásul mindenféle szörnyek, bestiák, ichorfattyak?

- Igen... - válaszolt Arnau rosszat sejtve.

- Akkor úgy tűnik, mindenképpen szükséged lesz ott egy varázstudó gyógyítóra! - Vágtam rá és mielőtt ellenkezhetett volna, magamra terítettem csuklyás köpönyegemet, és kiléptem a főváros forgatagába.

Arnau

Az átvirrasztott éjszaka az Aranykakasban ért utol. Alig léptem be Mireia személyes tárgyaktól hemzsegő szobájába, megéreztem a tollpárnás ágypárna hívását. Nem tudom mennyit alhattam, de az árnyékok már hosszúra nyúltak az ablak alatt, mikor a váratlan közeledés neszére felriadtam. Annyi éven keresztül hajtottam álomra a fejem abban a tudatban, hogy felriadva élet-halál kérdése lehet a gyors cselekvés, hogy még ott, az Aranykakas apró szobájában sem gondolkodtam, csak cselekedtem. Átfordulva rámarkoltam rejtélyes támadóm kezére és teljes testsúlyomat a mozdulat mögé helyezve hajítottam félre az útból.

Mireiát meglepetésként érte a mozdulatom, törékeny testét könnyedén dobtam át vállam felett, csuklója hangosan recscent. Próbált jó képet vágni a dologhoz, de láttam, hogy fájdalmai vannak, amelyen csak mágiája segítségével tudott enyhíteni.

Kicsit később, a Múzsák Palotája, José Maria Castrillon eltűzött és dekadens derasi otthona felé készülődve is még ezen járt az eszem. És azon, hogy Mireia makacs módon azt hajtogatta, hogy velem akar tartani északra. Hogyan hagyhatnám, hogy ekkora veszélynek tegye ki magát, mikor ilyen törékeny?! Persze nem Mireiáról lenne szó, ha nem kötné az ebet a karóhoz.

- Szóval Észak nagyon veszélyes lett? - kérdezte ártatlanságot színlelve.

- Igen.

- Banditák, nomádok, dezertőrök, ráadásul mindenféle szörnyek, bestiák, ichorfattyak?

- Igen... - válaszoltam, rosszat sejtve.

- Akkor úgy tűnik, mindenképpen szükséged lesz ott egy varázstudó gyógyítóra! - Vágta rá Mireia, boldogan, amiért belesétáltam a csapdájába. "De téged ki fog meggyógyítani?", akartam kérdezni, amire persze csak rávágta volna, hogy "Hát, én magam, ki más?", hiszen alig egy órája demonstrálta, hogy képes rá. Amíg én azon gondolkodtam erre vajon mit mondanék - talán valami olyasmit, hogy a legkisebb kockázat is sokkal több, mint amennyit én hajlandó vagyok vállalni, ha rólad van szó - ő magára terítette csuklyás köpönyegét, és faképnél hagyott.

A sivatag végtelen látványához és észak érintetlen erdőségeihez szokott szememnek Deras már hajnalban is túlsúfoltnak tűnt. A késő délutáni órákban a város főterén lélegezni is alig lehetett. A Hódító terét a helyi királyellenes humor a szobor félreérthető testtartása miatt gyakorta nevezte a Vén Huggyos

Terének is, és közkedvelt találka helynek számított. Miközben azon törtem a fejem, hogy ugyan érdemes-e vitába szállnom Mireiával északi terveinket illetően, kis híján fejbe rúgtak egy nehéz marhahólyag labdával. Reflexszerű riadalommal tértem ki a felém száguldó lövedék elől, csak hogy neki tántorodjak egy kosarában tűzifát cipelő asszonyságnak. Miközben én nekiálltam szabadkozni, ő Votisz nevében átkokat szórt rám, de legalább Mira jót derült szerencsétlenkedésemen.

Szerencsére a tértől távolodva ritkult kissé az utcákat beborító embertömeg, és mire a Várdomb környékére értünk, az idegeim is kezdtek kissé lenyugodni. Előttünk, a meredek domb tetején a királyi fellegvár terpeszkedett a megfáradt napfényben vakítóan fénylő fehér falaival. Az utolsó mintegy száz méteren a domb olyan meredek volt, hogy a vár kapujához vezető kanyargós kaptatót leszámítva megmászhatatlannak tűnt. A csupasz sárga sziklákat arrafelé csak nagyra nőtt bokrok és kaktuszok tarkították, épület a falak közelében nem állhatott. Bezzeg a domb aljában!

A Várdomb lábánál a polgárházak, műhelyek és boltok egymásra boruló tarka rengetege átadta a helyét a széles utcáknak, szobrokkal és szökőkutakkal ékes terecskéknak és nemesi palotáknak. A leggazdagabb, legfontosabb nemesi családok mindegyike számára kötelező volt palotát fenntartani Derasban. Argeviesók, Sotomayorok, és Godoy-Frias-ok szegényes, márvány és arany, csupa torony és csipkés kovácsoltvas kapu hajlékai előtt sétáltunk el, és én bőszen küzdöttem a torkomba tóduló keserű epe ellen.

A derasi paloták a vidéki várak mintájára épültek: vastag külső falaik tágas belső udvarokat kereteztek, a lakótornyok messze a környék fölé magasodtak, az ablakok ívei lőréseket mintáztak. Itt-ott még mellvédeket és vizesárkokat is lehetett látni. Csakhogy, míg az igazi udvarházak, mint például otthonom, a Casa de Romble esetében mindez valós célt, a család, a birtok, sőt az ország védelmét szolgálta, itt színjáték volt csupán. A sekély vizesárok vizében csónakok ringtak, a vastag külső falakon mozaikok, faragványok és alkóvokban álló szobrok szolgáltak kapaszkodóul, a tornyok pedig kecsesen és törékenyen nyúltak a magasba.

Nem tudtam nem arra gondolni, hogy miközben a dicső délvidéki nemesurak országrészek vagyonát szórták el számolatlanul hiúságuk legyeztetésére, az én otthonom magára hagyva málladozott tova a Robleja égre törő tölgyei között.

Miközben elmerültem a parttalan önsajnálatban valami megváltozott körülöttünk. Már a Várdomb derekán jártunk, egy hosszan kanyargó meredek utcán, mikor végre felfogtam mi az: Mireia már percek óta szokatlanul szótlan volt. Értetlenül körbepillantottam, és megláttam őket: hat fegyveres lépkedett mögöttünk, szemeiket rajtunk tartva. Toldozott brigandin vérteket viseltek, gyilkolásra készült pengéik jobban ápoltnak tűntek, mint ők. Kilógtak a paloták

vidékéről, mint zsiráf a zsákból.

- Követnek? - kérdeztem Mireiát bizonytalanul.

- Ez van, ha az istenek szépséggel vernek meg. - Sóhajtott ő szarkasztikusan. Szóval tényleg észrevette őket, és engem nem is figyelmeztetett.

- Miért nem szóltál?

- Jaj, ne haragudj! Nem gondoltam, hogy rászorulsz a segítségemre. - Válaszolta a szükségesnél kissé hevesebben és hangosabban. Önkéntelenül is hátra pillantottam, azt lesve észrevették-e, hogy lebuktak. Az élükön haladó fekete szakállas, széles vállú anyaszomorító rám villantotta foghíjas vigyorát. A fegyvereiket méregettem, miközben Mireia kiadta magából a frusztrációját. - Különben is, Deras veszélytelen hely, nem úgy, mint az ijesztő észak! Ha követnek is, biztos csak barátkozni akarnak. A panteonnak hála, nem északon vagyunk!

Többségük rövid, de kellemetlenül használnak tűnő kardokkal volt felszerelve. De egyikük, egy nálam talán fejjel magasabb, kopasz és széles derekú alak vállán kovácspöröly himbálózott.

- Értem, hogy haragszol, csak azt nem tudom, hogy miért? - Szóltam vissza Mireiának.

- Hogy miért? Hogy miért? - kérdezett vissza kipirosodva, miközben megvette a lábát az utca közepén. - Lekezelően viselkedsz velem!

- Nem lehetne ezt máshol megbeszelnünk? - Könyörögtem fojtott hangon, miközben karjánál fogva magam után húztam.

- Biztos is lehetsz benne, hogy megbeszéljük. - Sziszegte vissza, miközben kitépte a karját a kezemből. - Különben meg, azért nem szóltam, hogy ne buktass le minket! Amint észrevetted őket, hátra fordultál, még szerencse, hogy nem köszöntél oda. Először biztos akartam lenni benne, hogy tényleg követnek minket. Ennek az utcának nincsenek leágazásai, lehet, hogy csak egy felé tartunk. Másodszor pedig, az ott már a Múzsák Palotája, ott biztonságban leszünk.

- Igen, a híres szájhős José Maria majd biztosan...

- Harmadszor pedig, - fojtotta belém a szót. - Harmadszor pedig, látod nem szorulok rá a védelmedre!

- Nem erről van szó, - ráztam meg a fejem. Szívesen kiöntöttem volna a szívem akkor és ott, de tényleg nem volt alkalmas a helyzet. - Különben is, kik ezek és mit akarnak?

- Nem tudom, és nem tudom. Bár vannak ötleteim. De először bizonyosodjunk meg felőlük, gyere!

Kissé gyorsabbra véve a tempót csakhamar megérkeztünk a palota szélesre tárt kapujához. Szemem sarkából a fegyvereseket figyelve csak akkor vágott mellbe a látvány, amikor már beléptünk az udvarra. Hirtelen egy tündérkertben

találtuk magunkat. Fejemet körbe járattva próbáltam befogadni a látványt. A fehér kövekkel rakott gyalogösvények fölött soha nem látott fák borultak össze, a rövidre nyírt pázsitot illatos virágok pettyezték, az árnyékokból pedig játékos szobrok kukucskáltak ránk. Az egyik oldalon egy barátságos őzgida kacagó nemeskisasszonyok tenyeréből evett, a másik oldalon pávakakas fenyegetett minket szélesre tárt farktollaival.

Alig győztem befogadni a rengeteg látványt. A parkban összegyűlt emberek a páva farktollaihoz hasonlatosan sokszínű társaság volt. Balra, a fák árnyai között egy mérhetetlenül öregnek tűnő férfi fél kézzel egy magas íróállványba kapaszkodva óvatos mozdulatokkal egy ormótlan könyvbe pingált. A fák túloldaláról éteri énekhang szűrődött hozzánk, amibe időnként márvány, véső és kalapács találkozásának csengése vegyült. A park közepét egy mozaikokkal kirakott oldalú szökőkút uralta, négy lépcsőfog tetején. A szökőkút mellett, vagy éppen a park sétányait járva díszruhás derasi előkelőségek és munkából elszabadult inaslegények bóklásztak a parkban és a készülő műalkotásokban gyönyörködve.

Lassan az udvar belseje felé sétáltunk. Engem túlságosan is lekötött a látvány, Mireia figyelmeztetett rá, hogy az utcán megpillantott fegyveresek a Múzsák Palotájának belsejébe is követtek minket. Belém karolt és megszorította lépteinket a szökőkút felé.

- Kiderítem mik a szándékaik, de ehhez el kell tűnnöm egy pillanatra. Addig vegyülj el a tömegben, de készülj a távozásra! - Megvárta, hogy bólintsak, de mielőtt még bármit kérdezhettem volna, elengedte a kezemet és elsietett a parkot szegélyező árnyas, fedett körfolyosó irányába.

Lopva követőinkre néztem. Páran vigyorogva viszonozták pillantásomat, a többiek tekintete Mireiát kereste, de zavarukat látva megnyugodtam: Mire eltűnt a szemük elől. Most végre én is körülnéztem, hogy hol tudok elvegyülni. A szökőkút környékén talán kétfucat ember lézengett három bizonyára nagyon híres és érdemes művész körül.

Elsőnek a festőnő és modellt álló furcsa műzsája tűnt fel. A vászon takarásában vadul alkotó napbarnított, de beteges kinézetű, sötét hajú nő előtt magas, karcsú valami állt bő köpönyegben. Először lilás bőre és zöld haja ötlött a szemembe, de mikor pillantásom magasabbra siklott és megláttam gubancos haja alól előbukkanó hegyes szarvait elment a kedvem a társalgástól. Egy pillanatilag elgondolkodtam rajta, hogy a mellette álló, felmálházott idegent szólítom meg, annak ellenére, hogy sűrű, érdes hajból formázott gömböt hordott a fején frizuraként, de ő épp ezt a pillanatot választotta, arra, hogy a földre ereszkedve dobolni kezdjen a kezében tartott jókora kondéron, így inkább tovább álltam.

A kút túloldaláról elvarázsolt énekhang szállt felém, mint ahogy a szobrászmester vésőjének csattanásai is onnan hallatszottak. Az énekhang ismerőnek

tűnt, pár napja mintha már hallottam volna a Vén Huggyos terén. És valóban, ugyanazt a kerekded arcú, hirtelenszőke énekesnőt láttam itt is, szerelmes dalokat énekelni. A hordó-mellkasú szobrászmester munkája nyomán Xenaro herceg embernél magasabb, dicső pózba vágott félkész szobra nyert egyre letisztultabb formát. A szobor körül, de gyakorta az énekesnő felé pillantgatva jó páran álldogáltak, így én is köztük csináltam helyet magamnak. Mivel Mireia megkért, hogy vegyüljek el, gondoltam jobb lesz, ha megszólítom a lézengők egyikét. A műalkotásokban megjátszottan gyönyörködő derasiaknak nem tudtam volna mit mondjak, de szerencsére észrevettem köztük egy hozzám hasonlóan elveszettnek tűnő vándort. A szökőkút kávjának támaszkodva hallgatta a zenét. Hátán félvállra vetve nagy zsák és egy méretes íj csüngött, oldalán rövidkardnak is beillő kés és tegez.

- Hogyan lehet helyet kapni a művészek között? - Szólítottam meg barátságosan vigyorogva, de már a mondat közepén éreztem, ahogy a vörösség az arcomra kúszik, ráadásul nagyon is tudatában voltam a felém közeledő fegyvereseknek.

- Tessék?

- Gondoltam, ha ez a José Maria mindenképpen szórni akarja a vagyonát, akár nekem is adhat belőle. Csak ki kell találnom, mi legyen az előadásom témája. - Körülnéztem, mintha inspirációt keresnék, kihasználva a lehetőséget, hogy még egyszer végig mérjem a fegyvereseket. Semmi kétségem nem volt felőle, hogy hatuk ellen semmi esélyem, és ők is igen magabiztosnak tűntek. Négyen közülük továbbra is felém tartottak, ketten viszont lemaradtak, alighanem azért, hogy szemmel tarthassák a kaput, nehogy Mireia kiosonjon az udvarról. Gondolatban felkészültem a harcra, és abban reménykedtem, hogy Mireia csakugyan elmenekült előlük, akárkik legyenek is.

Végül visszafordultam beszélgetőtársamhoz. Csak most tűnt fel, hogy szemem mérhetetlenül sárgák voltak, és szinte világítottak. Nagyszerű, még egy ichorérített. Micsoda állatkertet tart Castrillon gróf!

- Talán belehugyozom a szökőkútba, az lesz a nagy mutatóványom. José Mariának biztos tetszeni fog, - fejeztem be végül gondolatomat. Az aranszemű arcán láttam, hogy nem érti mit akarok mindezzel, de nem hibáztattam érte, magam sem voltam biztos benne.

Mielőtt még válaszolhatott volna a fegyveresek odaértek hozzánk. Nagy levegőt vettem, kezem a kardom markolatát kereste, miközben felmértem elhelyezkedésüket, és hogy merrefelé fogok tudni kitörni közülük, ha körbevesznek. Felmerült bennem, hogy egyikükre megpróbálom rádöntení Xenarót.

Ketten léptek oda hozzám, másik kettő a szökőkút lépcsőinek alján, a legszélső bokrok árnyékában várakozott, az utolsó kettő még hátrább, ahonnet még jól ráláthattak a kapura. És akkor az egyikük meglökte az aranszeműt.

- Hát ide már minden ichornyomorgatott söpredéket beengednek?

Értetlenül néztem körbe még egyszer. Kísérőink már egyáltalán nem velem voltak elfoglalva, figyelmüket az aranszemű kötötte le. Sértegetni, lökdösni kezdték, mintha csak mindenáron harcot akarnának provokálni, de a vándor csak nem akart kötélnek állni.

Ekkor vettem észre Mireiát, aki a körfolyosó egyik oszlopának takarásából gesztikulált nekem, hogy csatlakozzak hozzá. Eddigre már mindenki az erőszakos fegyverest és az aranszeműt figyelte, így gyorsan csatlakoztam hozzá.

- Nem értem mi történt, - vallottam be Mireiának.

- Ez volt a szándékuk: belénk akartak kötni. Nemsokára rájönnek, hogy nem az idegeneket akarják, hanem minket, úgyhogy mi most inkább menjünk! - Megragadta a kezem és a húzni kezdett a folyosón a kijárat felé. Én közben igyekeztem szemmel tartani, mi történik az aranszeművel.

Időközben a társai is a segítségére siettek. Hárman szálltak szembe a fegyveresekkel, az íját követhetetlen gyorsasággal előkapó aranszemű, a szarvas démon-ember és a felfújott hajkoronát viselő őrült, aki serpenyőt rántva támadásba lendült. Nem meglepő módon a serpenyő hamar a szökőkút lépcsőin csattant, ő pedig menekülőre fogta a dolgot. Arra viszont nem számítottam, hogy pár lépés után megtorpanva éles és tiszta hangon énekelve kihívást intéz a fegyveresekhez. Még én is megéreztem a zsigereimben a harci kedv fellobbanását, elképzelni sem tudom, hogy mit érezhettek a társai!

Talán ennek köszönhető, hogy az aranszemű hezitálás nélkül cselekedett. A vele szemben állókkal együtt kapott a fegyveréért, de mérhetetlenül gyorsabb volt náluk. Hátra szökkenve, talán két méterről eresztette meg a nyílveesszőket, amik elemi erővel csapódtak a fegyveresek lágy részeibe. Fájdalmak hullámain vergődve hanyatlottak a földre, anélkül, hogy bármelyikük is sújtásra emelhette volna a kardját. Az aranszemű harchoz szokott tekintettel kereste, honnan érkezik az újabb fenyegetés, de csalódnia kellett.

A lépcsők alján maradt két fegyveres kis ütemkéséssel kapott kardja után, de még mielőtt előránthatták volna, egyikük váratlanul felordított és előre tántorodott. Hátán véres folt ütötte át az inget. A hátuk mögötti bokorban megbúvó rejtélyes támadó a véres törrel máris a másik fegyveres lábikrája felé szúrt, épphogy csak célt tévesztve. A megriasztott férfi dühöngve lekaszált a bokor tetejét, de az orvtámadó addigra már tovább surrant. Jól láttam, hogy egy gyerek volt?

A leghátra maradt kettő, a nagydarab kalapácsos vezetésével, eddigre már vad ordítással rohamozott bele a harcba, de az eléjük perdülő démon-ember látványa megakasztotta őket. Kezeivel vadul hadonászva furcsa szavakat ordított a támadók felé, amire meglepett és fájdalmas kiáltásokat kapott válaszul.

A körfolyosó árnyékából nem igazán láttam rá a támadókra, de mintha arcukat, kezüket hirtelen felnyíló véres fekélyek borították volna el. Kezem ökölbe szorult, újra azt az átkozott sámánt láttam magam előtt, és önkéntelenül is a bőrömet torzító himlőhelyeket kezdtem vakargatni. A szarvas ördög önelégülten vigyorogva figyelte, ahogy a még mozgásképes fegyveresek életüket féltve elmenekülnek a palotából.

Mireia megrántotta a kezemet.

- Erre Arnau, itt egy cseléd-folyosó!

- Már vége is van, Mira, - hitetlenkedtem.

Egy pillanatra Mireia is rácsodálkozott az udvaron végbement szélvészgyors mészárlásra.

- Duriusra! Kik ezek az alakok?

- Fogalmam sincs, és ez jól van így.

- Attól még menjünk. Amíg a palota népe ezzel van elfoglalva, mi négyszemközt beszélhetünk José Mariával.

- Gondolod, hogy ő nem ezzel van elfoglalva?

- Nem hallod a hegedűt? - Ujjával az ég felé mutatott, én pedig fülelni kezdtem. Valóban, valahonnan a magasból halk hegedűszó hallatszott. - Ha belefeledkezik a zenélésbe, össze is dőlhet a palota, azt sem veszi észre.

- Kipróbáljuk? - Kérdeztem gonoszul, de Mireia válasz helyett egy szerény, a környezetébe olvadó ajtóhoz lépett.

Az ajtó mögött egy folyosó tárult fel, a végén keskeny csigalépcsővel.

- Itt egészen az Emelt Kertig feljutunk, és ha szerencsénk van, nem futunk bele senkibe.

Sietősen elindultunk felfelé. A fejemben még mindig az előző harc képei peregetek, de pár lépcsőfok után, egy másik, sokkal aggasztóbb gondolat szorította ki őket.

- Meglehetősen jól ismered José Maria szokásait, a palotáról nem is beszélve.

Fürkészőn figyeltem Mireia hátát, válaszra várva. Jó sokáig gondolkodott rajta, hogyan feleljen, vagy talán, hogy mit hazudjon. Végül megtorpant és a lépcsőn fölem magasodva felém fordult.

- Igen, José Maria kedves barátom. Nem melleleg jelenleg az egyetlen északi nemesúr komoly vagyonnal és befolyással. - Nem tudtam nem észre venni, hogy a válasza nem szolgált magyarázattal ki nem mondott kérdésemre. Magamban viaskodtam, vajon nyíltan rákérdezzek-e a kapcsolatuk természetére, de Mira nem adott nekem alkalmat rá. -Nincs okod féltékenynek lenned rá, Arnau. Senkire! - Fölém hajolt és megcsókolt, hogy megnyugtasson. Hiába éreztem a torkomban a féltékenységet, mégis belefeledkeztem a csókjába.

Nem tudom, hogy egy percre, vagy egy örökkévalóságig élveztük-e egymást az elhagyott csigalépcsőn, de felőlem tovább is tarthatott volna a csókunk.

Mireia azonban egy idő után eltolta magát tőlem, és újra elindultunk felfelé. A lépcső tetejére érve egy apró ajtón keresztül ismét a parkban találtuk magunkat, csak a virágzó bokrok között táncoló szél árulta el, hogy az palota tetején járunk. Mireia gyorsan egy növény árnyékába húzott, ahol meglapultunk amíg egy Castrillon színeket viselő őr elsétál mellettünk.

- Miért rejtőzködünk? - Kérdeztem értetlenül.

- Elővigyázatosságból. Azok a fegyveresek belénk akartak kötni, harcot akartak provokálni velünk nagy nyilvánosság előtt. Amíg ki nem derítjük, hogy ki és miért bízta meg őket ezzel, jobb, ha minél kevesebben tudnak róla merre járunk.

- Igazad van. - Helyeseltem, majd tettem egy elvetélt próbálkozást, hogy a helyzetet az előnyömre fordítsam. - Nagy kár, hogy nem tudunk találkozni José Mariával!

- Vicces vagy. Vele természetesen találkozunk, nem előle bujkálunk, hanem mindenki más elől.

- Én inkább fordítva szeretném.

Mireia azonban már nem is hallotta az utolsó mondatomat, vagy legalábbis úgy tett, mintha nem hallaná. Helyette árnyékról árnyékra suhanva megindult az egyre közelebből hallatszó hegedűszó irányába. Nemsokára megpillantottuk José Maria Castrillon, a Torno Montanas grófjának, a Szekercés-szurdok földesurának és a Kopasz-hegység protektorának karcsú és elegáns alakját. Vörös és arany felöltőben feszített, divatosan szűk lovaglónadrágban, apró, pávatollas kalapban. Rövidre nyírt szakála és a Torno Montanas védelmében szerzett, az arcát keresztírányban átszelő sebhely csak kihangsúlyozta mennyire elmélyült a zenében.

Az Emelt Kert közepén elterülő sekély díszto partján állt, két ráérősen forgó szélmalom árnyékában, a briliánsan csillogó víztükörnek háttal. Az összes társasága mindössze két fürdőző aranypelikán volt. Álla és bal válla közé szorított hegedűje húrjain sebesen járt a vonó, nem erre a világra való, elbájolt hangokat csalva elő a hangszerből. De nem csak a zene volt varázslatos: hegedűvonásai nyomán szikrák pattantak a levegőbe, vékony fénycsíkok táncolták őt körbe, szivárványos aurába burkolva a piperkőc grófot.

- Ő is ichorvérű? - Kérdeztem Mireiától suttogva, és reménykedve a nemleges válaszban.

Igazán gonosz tréfa lett volna az istenektől, ha még ezt a tehetséget is José Maria kapta volna helyettem.

- Hallottál már a salmer dalmágusokról?

- Igen. - Nyeltem egy nagyot lemondóan. Hogyne hallottam volna Salmeria rettegett dalnokairól, akiknek átkai és rontásai a dalok szárnyán szállva szedik áldozataikat.

- José Maria is. - Válaszolta Mira sokat sejtetően. Ez vajon mit jelentett? José Maria is hallott róluk, vagy eltanulta titkaikat? Féltem, hogy az utóbbit, így inkább emlékeztettem magam miért is vagyunk itt.

- Nem kellene jelezni neki, hogy itt vagyunk?

- De, és minél hamarabb, nehogy összekössön minket a kertjét ért támadással. - Azzal megragadta a kezemet és José Maria elé léptünk.

Mireia

Hódító Eutelo terén, mint mindig, most is hatalmas volt a tolongás. Arnau zavartan forgolódott ide-oda, miközben pár pillanat alatt mindenki tyúkszemére rálépett. Önkéntelenül is elmosolyodtam az emléken, hogy gyermekkorunkban milyen magabiztosan törte nekünk az utat Robleja erdeiben vagy találta meg a vadcsapásokat az egyébként szinte áthatolhatatlan aljnövényzetben. A fővárosi vadon mégis idegen volt a számára. Pár garassal kiengeszteltem a városőrök hívásával fenyegetőző, kis híján felborított asszonyt: "Drága Ötödunokatestvérem új itt Derasban, kérem nézze el neki!" A király arképe sikeresen beléfojtotta a sziszegő szitokszót, amivel még jobban felzaklatta volna kedvesem amúgy is tépázott idegeit.

A Várdombon már oszlott a tömeg, így Arnau lépéseibe is lassan visszaköltözött a régi magabiztosság. Ámulva nézte a főnemesek gazdagon díszített palotáit. Engem az északi nemesek városi otthonai kötöttek le. De Osmák és Valdespirok egykor gondosan ápolt otthonai lassan az enyészeté lettek. Parkjaik elvadultan nyúltak túl a málló festményekkel díszített kőkerítések romjain, vizesárkaikban elburjánzott az aljnövényzet és a tetőkről egyre több lyuk tátongott. Míg más dicső múltú családok házait felkapaszkodó külhoniak és gazdag derasi kereskedők vettek meg a koronától.

A Valdespirok elburjánzó rózsasalugasa alatt feltűnt féltucatnyi rosszarcú figura. Minket méregettek, majd mikor elhaladtunk mögöttük, jócskán lemaradva elindultak utánunk. Egyenes út, nincs hova letérni. Egyedül könnyedén leráztam volna őket: betértem volna egy nemesi porta kapujába, hogy láthatatlanul tovasurranjak, de Arnauval az oldalamon ez nehezen lett volna kivitelezhető. Meg aztán, mi van, ha tévedek? Ez egy széles, egyirányú utca, nincsenek letérők. Hátha csak arra vezet az útjuk, mint nekünk. Mihamarabb be kell térnünk a Castrillon palotába, és az ott lévő tömegben könnyedén lerázzuk az alakokat, ha csakugyan minket követnek.

Pár házzal később Arnau is észrevette a nem kívánt kíséretet. Feltűnően hátrafordult, aztán volt képe számonkérni, hogy nem figyelmeztettem. Ekkor rázúdítottam a helyzet miatt érzett dühömet: hogy gondolhatja, hogy Deras olyan békés, nyugodt, biztonságos hely? Miért hiszi, hogy nem vagyok elég talpraesett ahhoz, hogy északon boldoguljak? Csak akkor kaptam észbe, amikor Arnau tovább vonszolt José Maria derasi lakhelye felé.

Ahogy átléptünk a Múzsák Palotája szélesre tárt kapuján, csalódva vettem tudomásul hogy a nyugodt délutánon csak pár tucatnyian lézengtek José Maria

híres kertjében. Az ámuldozó Arnauba karoltam és lassan a park belseje felé vezettem.

Körbe pillantva alkalmas balekokat kerestem, lehetőleg olyanokat, akik nem tűnnek túl eszesnek, de tudnak vigyázni magukra. A derasi öltözéket viselő helyiek között feltűnt néhány alak, akik vérteket, fegyvereket és poros utazóruhát viseltek, sőt egyik-másik hátán még a nehéz málhazsák is ott lógott. Szétszéledtek, a tömegben, de nem volt nehéz kiszúrni őket és lerítt róluk, hogy összetartoznak. Egyiküket, egy óriásira nőt szarvas ichorérintett férfit, már ki is nézett magának Aeliana, a híres festőnő. Reméltem, hogy a fegyvereiket nem csak a látvány kedvéért viselik, mert eddigre eldöntöttem, hogy követőink velünk szemben táplált terveit ellenük fordítom.

Kisvártatva megjelentek a minket követő bajkeverők is. Rosszindulatúan fűrkészték a tömeget és magabiztosan trappoltak a nyomunkban. Egyikük "véletlenül" meglökte a festőnek pózoló ichorérintettet, a másikuk egy márványszobrot kezdett illetlenül fogdosni, a harmadik pedig belerúgott egy pávába.

- Kiderítem mik a szándékaik, de ehhez el kell tűnnöm egy pillanatra. Addig vegyülj el a tömegben, de készülj a távozásra. - Mondtam Arnaunak. Megvártam, hogy bólintson, aztán elsiettem a parkot szegélyező árnyas, fedett körfolyosó irányába, hogy észrevétlenül létrehozhasam a bűbájt.

Az egyik követőnk, egy nagydarab, ellenszenves fickó, kiszúrta Arnaut és megindult felé. Ezek szerint rá vadásznak. Gyorsan és biztosan kellett cselekednem. Varázslatommal a hat rosszarcú bajkeverőt céloztam: a jegyesem mellett várakozó ijászra irányítottam minden érzelmüket és gondolatukat, amit felénk tápláltak. Bár a bűbáj teljesen kimerített, sikerrel jártam. Az alakok az idegent kezdték lökdösni, Kedvesemről teljesen megfeledkezve. Nemsokára a fegyverek is előkerültek, nekem pedig ennyi bizonyosság elég is volt szándékaik felől. Láttam, hogy Arnau is a kardjáért nyúl, hogy beszálljon a harcba, de sikerült integetéssel magamhoz hívnom.

- Nem értem mi történt, - értetlenkedett mellém lépve.

- Ez volt a szándékuk: belénk akartak kötni. Nemsokára rájönnek, hogy nem az idegeneket akarják, hanem minket, úgyhogy mi most inkább menjünk! - Magyaráztam értetlen lovagomnak, és a kezét megragadva húzni kezdtem a legközelebbi cselédbejárat felé.

Arnau engedelmesen, bár lassan és bizonytalanul lépkedett mögöttem. Hátrapillantva láttam, hogy fejét kitekerve egyfolytában az udvaron zajló eseményeket figyeli. A kiáltásokból ítélve a fegyveresek és az idegenek nem kímélték egymást. Megpróbáltam visszatéríteni Arnau figyelmét a mi ügyünkre, elvégre csak másodperceink voltak észrevétlen távozni. A növényektől eltakarva egy megbúvó kis ajtóhoz vezettem jegyesemet.

- Erre Arnau, itt egy cseléd-folyosó.

- Már vége is van, Mira, - válaszolta Arnau hitetlenkedő hangon.

Erre már én sem állhattam meg, hogy egy pillantást ne vessek a park felé. A szökőkút mellett két halott fegyveres feküdt a földön, a gyomrukból kiálló feltollazott nyilvesszőkkel. A lépcsők alján egy hamadik a hasán feküdt, hátán az ing véres folt csupán. A többiek fejvesztve menekültek.

- Duriusra! Kik ezek az alakok? - Szaladt ki a számon megkönnyebbülve, hogy az idegenek ilyen könnyedén végeztek ellenségeinkkel.

- Fogalmam sincs, és ez jól van így.

Az Emelt Kert felől halkán hallatszott José Maria Castrillon senki mással nem összetéveszthető bús hegedűszólója. Sietségre biztattam kedvesemet. Hangtalanul kinyitottam a cselédajtót, felfedve a végtelennek tűnő csigalépcsőt. Gyorsan elindultam felfelé, vártam Arnau dicséretét, amiért egy nehéz és bonyolult bűbájjal sikeresen megmentettem - talán az életünket is. Hiába vártam. Helyette féltékenykedni kezdett. José Maria Castrillon társasága általában elbizonytalanítja a legrátermettebb férfiakat is. Torno Montanas ura a Szekercés-szurdokban lévő ezüsbányái miatt Escar talán leggazdagabb emberének számított. Emellett nyíltan kérkedett ichorvérűségével, bár nekem úgy tűnt, csak pár trükköt ismer - vagy okosan csak annyit mutatott repertoárjából. Bár különösebb bölcsességet és bármilyen politikai ambíciót sem mutatott a trubadúr-főnemes. Vonásai kellemesek voltak - bár ha nem lettek volna azok, ennyi ezüst hold-csillogása bárkit megszépítene - így a férjre vadászó nemeskisasszonyok és az anyukájuk megkaparíthatatlan trófeája volt José Maria. Annak ellenére, vagy talán pont azért, mert José Maria feleségének, a gyermekágyi lázban elhunyt Lucia Atenasnak, halála után megesküdött rá, hogy nem nőül meg többé. Ennek lassan tíz esztendeje. Még pár év, és José Maria leánya, Gloria, is eléri a kort, hogy a mesés gazdagságra vágyó nemesifjak szíve megszakadjon Castrillon grófnő iránt érzett őszinte szerelemtől. Ugyanis José Maria megfogadta, hogy lánya szerelemből fog férjhez menni - ahogy ő is tette. Megálltam és belefogtam a magyarázatba.

- Igen, José Maria kedves barátom. Nem mellesleg jelenleg az egyetlen északi nemesúr komoly vagyonnal és befolyással. Szükségünk van rá. - Úgy éreztem, nem lenne alkalomhoz illő most megosztanom vele, hogy Miasol Gironda örömmel fogadná unokavejeként a gazdag északi főnemest, aztán néhai unokavejeként még inkább. Úgyhogy minden tőlem telhetőt megtettem, hogy nagyanyám úgy lássa, eleget foglalkozom a "nemes vad" becserkészésével, de mégsem annyit, hogy ténylegesen felkeltsem - barátságon túl - Castrillon gróf érdeklődését. Ez utóbbi meglehetősen könnyen ment, ugyanis José Maria csak pénzen vehető, esetleg férjezett nőkkel mulatta az idejét, nehogy újra a házasság rabigájába hajtsa valaki. Arnau bizonytalanul nézett rám. Tudtam, hogy észérvekkel nem fogok tudni hatni rá. Másféle meggyőzést

kellett alkalmaznom, ha azt akartam a gróf felkarolja az ügyünket. Szükségem volt Jegyesem együttműködésére. És José Maria a sorsüldözött szerelmesek történetét szeretné látni, nem a civakodókét. - Nincs okod féltékenynek lenned rá, Arnau. Senkire! - Mondtam, és szenvedélyesen megcsókoltam a férfit. Mikor úgy éreztem, szívverése már nem a féltékenységtől nyugtalan, újra elindultunk felfelé.

Az Emelt Kertben csak pár ór vigyázta José Mariát, akiket könnyedén ki játszottunk. A gróf ichorból egyszerű fényjátékot bővölve játszott hegedűjén. Arnaut teljesen lenyűgözte az olcsó kis trükk. Bezzeg az én előbbi - valószínűleg életmentő - mágiámat csak félvállról vette. Miért van az, hogy ha az ichorvérű férfiak tesznek valamit, az varázslatos, ha asszonyok, az gonosz boszorkányság? Bosszúságomat mosoly mögé parancsoltam, és előléptem egy bokor takarásából és türelmesen vártam, hogy a gróf észrevegyen. José Maria mosolyogva elhúzta még az utolsó akkordokat és boldogan üdvözölt.

- Bizonyára emlékszel a Jegyesemre, José Maria!

- Ó, Abelard! Örülök, hogy élsz - köszöntötte túláradó örömmel Arnaut José Maria Castrillon. - Mesélj Öcsém, hogy játszottad ki a vén Votisz végzetét, amikor az a félkegyelmű külhoni lovag lemészároltatta az egész seregét Menzil Jadid alatt?

- Miért hívod így Arnaut? - Vontam fel a szemöldökömet. Elégszer hallotta a nevét a számból az elmúlt hónapokban, meg korábban is. - Elfelejtetted tán, ki ő?

- Hogyne emlékeznék Életed Szerelmére, Abelardra! - Kacsintott rám José Maria.

Eszembe jutott egy jó tíz esztendővel ezelőtti tréfánk. Önkéntelenül felnevettem.

- Nem hiszem el, hogy még mindig ezt játszod! - Korholtam a grófot.

- Hogy érted, hogy játssza? - Kérdezte Arnau.

Gyorsan belekaroltam Kedvesembe, hogy úgy érezze, mindig az ő oldalán állok. Illetve, hogy megakadályozzam, ha inkább szökésre vetemedjen. A gróf a függőkertbe kihelyezett lévő padok mellé terelt minket. Majd hiába rázta a fejét José Maria, befogtam a magyarázatba:

- Nyolc esztendőös lehettem, vagy tán annyi sem... amikor egyszer összejöttel volt Arboladoban és José Maria is ott volt. Elégge megharagudtam rád és Rafelre. Azt mondtátok, hogy a nőkre senki sem fog emlékezni, és a históriás énekekben is csak a férfiak dicső tetteit örökítik meg. Az asszonyokról esetleg azt jegyzik meg, hogy kinek volt a felesége vagy az anyja.

- Én... biztos nem mondtam neked ilyet... - tiltakozott Jegyesem.

- Lehet, hogy nem te mondtad, de ellene sem szóltál.

- Nagyon megbántottátok! A kastély parkjában bújt el egy bokorban sírva,

ahova éppen egy hölgyismerősemet kísértem ki levegőzni... - szólt közbe José Maria.

- "Levegőzni?" - vontam fel a szemöldökömet.

- Nősülendő korban voltam, és roppant népszerű! Aztán elmesélted, hogy mi történt.

- Az a nő meg sértődötten otthagytott, mert nem vele foglalkoztál. Nem is tudom, ki volt már. Talán valamelyik Valdespiro kisasszony?

- Lényegtelen...

- Aztán José Maria vacsoráig elhalmozott a figyelmességével: táncoltunk, szerenádot adott nekem, és fényjátékkal szórakoztatott.

- Akkor fogadtam meg ezt a tréfát, hogy téged és a Gabaldon fiút nem fogom a saját nevén illetni, elégtételként a Szépséges Mireiát ért sérelem miatt. Megbeszéltük, hogy inkább az én feleségem lesz tíz esztendő múlva, mert azal mindenki jól jár: én kapok még tíz esztendő gondtalan szabadságot, utána pedig dalaimmal felejtethetlenné teszem a nevét. Aztán vacsora közben megismerkedtem az én Luciámmal, a te nénéddel, Arnau!

- Tényleg ez a nevem... - jegyezte meg Arnau fahangon.

- Bocsánat, Abelard...

- Elég legyen! Már rég megbocsátottam neki! - Kacagtam, és gyors csókot leheltem idegesen feszengő Kedvesem arcára. Közben lágyan simogattam kezfejét hüvelykujjammal, reméltem, hogy ennyi elég lesz a megnyugtatóására, de úgy tűnt, csak José Maria érdeklődését szítom fel vele.

- Ahogy kívánod, Gyönyörű Múzsám! Mindenesetre a vacsora végeztével Mireia kétségbeesetten szaladt hozzám, hogy ne haragudjak, de mégsem tud majd a feleségem lenni, mert te vagy "Élete Szerelme", Arnau, és nem tud nem szeretni. Próbálta, de nem tud. - Tárta szét a kezeit színpadiasan a gróf. - Feloldottam hát az ígérete alól. Luciát pedig teljesen lenyűgözte a kedvességem, amivel ezt az édes gyermeket kezeltem. A többi pedig történelem... Mit nem adnék, ha én is még egyszer a karjaimba tarthatnám Életem Szerelmét! - Sójajtott José Maria. - No de elég a siralmakból! Meséld el hát, Arnau öcsém, hogy sikerült megúsznod azt a vérfürdőt, ahol mindenki más odaveszett?

- Mi... nem voltunk ott Rafellel. Diulio Zacombe egy mondvacsinált levél ürügyén elcsalt onnan minket még a csata kezdete előtt - préselte ki magából a szavakat Kedvesem.

- Rafel is életben van? - Örvendezett José Maria.

- Nem... Később újra csatlakoztunk egy másik szabadcsapathoz, mert nem akartunk esküszegő dezertőrök lenni. - Arnau nyelt egyet, nyilván neheze esett erről beszélnie. - Aztán Rafel meghalt.

- Nem kell most elmesélned, ha nehéz, Szerelmem! - Mondtam, Arnau vállára téve a kezem. José Maria is a segítségemre sietett, igyekezett másra terelni a

szót.

- Mireia, és a nagyanád? Hogy szolgál a kedves egészsége most hogy tudja, régi jegyesed életben van?

- Még nem értesítettem a fejleményekről.

- Bölcs gondolat - bólintott José Maria, aki az északiak babonásságával rettegett minden "varázstudó némbert", és elég jóban volt velem ahhoz, hogy tudja, nagyanád - ahogy néhai bátyám is - ellenezte a frigyünket Arnauval. Bár mostanában mégis jól jött Nagyanádnak, hogy azzal az ürüggyel hárítsa el udvariasan nem kívánt kéréseimet, hogy "Mireia még a háborúban elhunyt jegyesét gyászolja".

- Először egy bálon bejelentjük, hogy Arnau életben van, aztán Kedvesem rövid időn belül Északra távozik - nélkülem. - José Maria felkapta a fejét, és rám mosolygott. Igyekeztem tudomást sem venni a hirtelen érdeklődésről. Bár elképzelhető, hogy csak a mulatság keltette fel a fantáziáját. - Így talán Nagyanád sem lát fenyegetést Arnau visszatérésében.

- Azt hittem, velem akarsz jönni... - vetette közbe Jegyesem.

- Azt hittem, nem akarsz, hogy veled jöjjelek!

- Hogyisne, - kotyogott bele Castrillon grófja. - Meg kell értened, Öcsém, Észak egyelőre nem való egy olyan jóházból való, ifjú és ártatlan hölgynek, mint Deras hercegnője. - Udvariasan bólintottam, és igyekeztem jóházból való ifjú hölgyhez méltóan, kedvesen és szerényen mosolyogni mindkettőjükre, miközben belülről majd szétvetett a düh. - Legalábbis a jelentések, amiket kapok, erről tanúskodnak...

Arnau felkapta a fejét:

- Bátyámuram - kezdte Arnau a megfelelő megszólítást keresve, - tudnál többet mondani ezekről a jelentésekről?

- Persze, Arnau. Volt pár igen érdekes eset felétek. Robleja erdeiben furcsa gombákkal fertőzött állatokat láttak. Egy vaddisznónak a dögét is elhozták Torno Montasba, nem volt egy szívderítő látvány. Jobbnak láttuk elégetni, nehogy terjesszen valamit fertőzést. De Calbano kuzinom talán nálam is többet tud, hisz néhány felderítést saját maga vezetett.

Félbeszakítottam őket:

- De mielőtt belekezdene ezekbe az ifjú hölgyek számára oly érdektelen ügyekbe, pár dolgot még meg kell beszélnünk, José Maria. Először is, hogy Arnau életben van, egyelőre titok. Rajtad és rajtunk kívül csak te tudsz róla. Így egyelőre Calbanot sem avatnánk be.

- Ez érthető és megtsisztelő a bizalmatok, - bólintott José Maria. - Ha bármi-ben a segítségetekre lehetek, szóljatok! Bíz csak rám a bált! Egy nagy bejelentés, hogy Jegyesed életben van - egyszerűen csodálatos! Vagy ha fegyver-esek kellene Északon, Arnau, vagy munkások a renováláshoz, vagy szállás,

amíg rendbe hozatod a birtokod, Torno Montanas kapuja mindig nyitva áll előttek!

- Nagyon hálásak lennénk érte! - Mondtam José Mariának, és megszorítottam a kezét.

- Te tényleg segíteni akarsz... nekem? - kérdezte Arnau meglepetten.

- Természetesen, - válaszolta a gróf. - Elvégre rokonok vagyunk - még ha távoli is. Az én drága Luciám is ezt akarná!

- Esetleg nem tudnád ezt írásba is foglalni? - Kérdezte Arnau gyanakodva, mire José Maria megvetően horkantott.

Gyorsan tompítottam a helyzetet.

- Természetesen nem szükséges írásba adni, csak Arnaunak gondjai voltak a kancellárián, azért ilyen ideges most. - José Maria megértően bólintott, nem sokra tartotta Cavia kancellárt. A gróf számára kellemesebb irányba próbáltam terelni a társalgást. - A bálra visszatérve Anacleto meglepően leleményes ötlettel állt elő: azt javasolta, hogy legyen álarcosbál.

- De hisz ez zseniális ötlet! Főleg attól az unalmas tintanyalótól! Gondolj csak bele, Arnau a terem közepén letépi a maszkját, és mindenki csodálkozik, hogy visszatért a halálból! Ez egyszerűen zseniális!

José Maria járkálásba kezdett és vad ötletekkel állt elő a bállal kapcsolatban. Ekkor érkezett Calbano Castrillon, feltehetően azért, hogy jelentést tegyen a kertben történt támadástól. Gyorsan kimentettem magunkat, mielőtt még Calbano tüzetesebben szemügyre vette volna Arnaut, és a Múzsák Palotáját magunk mögött hagyva elindultunk az Aranykakas felé.

A Várdomb elágazásmentes sétánya után kevésbé forgalmas utcák és sikátorok felé vezettem Kedvesemet, hátha mások is követnek, vagy figyelnek minket. Ezt fürkészve csak későn vettem észre, hogy Arnau feltűnően szótlan volt, pedig már jó ideje sétáltunk.

- Min tűnődsz, kedvesem?

Arnau felém fordult, és kezét csókolt.

- Köszönöm, Mireia, hogy rávetted Castrillon grófot, hogy a segítségemre legyen. Nélküled szóba sem állt volna velem!

- Ó, dehogynem, hisz mondta, hogy rokonának tekint! - Szerénykedtem, pedig jól esett az elismerés.

- Szerinted tényleg állja a szavát? Fegyvereseket és munkásokat kölcsönöz, hogy újraépíthessem Casa de Romblét?

- Persze, - vagy ha mégsem, majd emlékeztetem rá, tettem hozzá gondolatban.

Továbbmentünk, de utána Arnau újra elkínzott arccal meredt maga elé.

- Mégis bánt valami?

- Azért az zavar kissé, nekem nem hittél, mikor azt mondtam, Észak veszély-

es, de Castrillon grófnak rögtön elfogadtad, hogy nem mehetsz oda.

- Azt hittem, ezen túl vagyunk, - válaszoltam meglepetten. - Tudom, hogy Észak veszélyes, ezért akarok veled menni.

- De a grófnak azt mondtad, nem mész.

- Azt mondtam, amit hallani akart.

- Nekem miért nem mondod azt, amit hallani akarok?

- Reméltem, hogy melletted önmagam lehetek, de belátom tévedtem. - Csattantam fel az akartnál ellenségesebb hangon.

- Természetesen, Mira. De... mit gondolsz, mit vár cserébe a gróf?

- Semmit?

- Nem lehetsz ilyen naiv.

- Téged meg elvakítanak az érzéseid. Lényegtelen, hogy nem kedveled. Mosolyogsz rá, és túlélsz rajta. Szükségünk van rá, használjuk. Ilyen egyszerű. - Ahogy kimondtam a szavakat, és láttam Arnau elképedt arcát, rájöttem, hogy mennyire más lettem Miasol Gironda nevelése alatt. De be kell látnom, nagyanyám praktikussága olykor a hasznomra vált.

- Szóval a kedvemért kellett magad Castrillon grófnak? - Kérdezte Arnau rosszállóan.

- Tessék? - Nézttem rá elképedve és lecövekeltem a szűk utca közepén.

- Mira, ilyen áron nem kell a segítsége!

- Miért, mit gondolsz, Arnau, mi az az ár? - Kérdeztem éles hangon.

Arnau váratlanul megtorpant. Egy szűk kis utcába fordultunk be, amire üzletek és raktárak hátsó bejáratai nyíltak, és ahogy onnan befordultunk egy elhagyatott átkötő útra, hirtelen szembe találtuk magunkat azzal a három fegyveressel, akik elmenekültek José Maria palotájából. Egy esővízgyűjtő hordó köré gyűlve tisztogatták halálmágia ütötte fekélyes sebeiket. Ők is meglepődtek, de csak a felismeréstől, nyilván hallották a veszekedésünket. Gondolatban gyorsan visszapörgettem az elhangzottakat. Arnau Mirának szólított, vajon hány nőt becézhetnek így Derasban?

Kedvesem megragadta a kezemet és maga után rántva futva megindult a legközelebbi utcácska felé.

- Arnau, ne!

- Megtaláltak minket! Majd később megbeszéljük! Ne ellenkezz, - mondta, mikor próbáltam kiszabadítani magam.

- Ne!

- Elhiszem, hogy ideges vagy, nem úgy értettem, hogy megfordult a fejemben. Mármost nyilván nem én mondom meg, hogy te kivel mikor, hisz... tudod, de nem szeretném, hogy az én érdekemben olyat tégy, amit később megbánnál - hadarta, és tovább rángatott a szűk utcában, aminek a végét megmászhatatlan magasságban zárta el Xiajento kocsijavító műhelyének magas tűzfala.

- Zsákutca! Ezt akartam elmondani...

- Maradj mögöttem! - Lépett elé Arnau kardot rántva. Szabad kezével gyengéden a fal felé lökött, majd vívóállásba helyezkedve fogadta az utánunk loholó támadóinkat.

Az utca szerencsére szűk volt, így egyszerre csak a két véznább fegyveres tudott hozzáférni Arnauhoz. Fegyverrel a kézben érkeztek.

- Zsákutca, Arnau! - Utánozta gúnyosan a hangomat az egyikük.

- Mit akartok? - Kérdezte Jegyesem.

- Különösebben semmit. - Rántott vállat az előbbi, és minden további magyarázat nélkül már támadt is, társa is csak kicsit maradt le mögötte.

Jegyesem az egyik csapást hárította, a másik elől épp hogy csak oldalra tudott lépni. Mielőtt még az oldalába került támadó újra meglendíthette volna a kardját, Arnau kirúgta a térdét. Kezem a törömet kereste, de megtorpan-tam, amikor meghallottam a másik, patkányképű, kecskeszakállas alak szavait, miközben ismét Arnau felé suhintott.

- Kibaszott szégyen, hogy Deras hercegnője egy mocskos sucio kezét szorongatja fényes nappal...

- Szóval tudjátok ki vagyok, - vettem magamhoz a szót. - Jó! Akkor azt is tudjátok, hogy aranyban fizetek a távozásotokért! - A két elől harcoló elbizonytalanodott, de a nagydarab kalapácsos besorolt mögéjük.

- Mit ér a pénzt, ha nem érjük meg azt, hogy el is költsük, nem igaz, fiúk?

- Mondta fenyegetően, majd gúnyosan felém bókolt. - Elnézést, hercegnő, de nem akarjuk magunkra haragítani a megbízónkat!

Nem tudom, volt-e bármi esélye a megegyezésnek, de Arnau ekkor újra támadásba lendült. Figyelmük pillanatnyi megingását kihasználva kardját megforgatta a szemben álló oldalába, és már fordult is az oldalt feltápaszkodó felé. A hátul tolongó kalapácsos ezt használta ki: vérző társát félrelökte és belépett a helyére.

- Szétverem a fejed! - Vigyorgott a cabrón, majd ütésre emelte hatalmas kalapácsát.

Ekkor elégeltem meg a dolgot. Rámarkoltam a ruhám rejtekében rejlő ichorkő medálra, és egy erős villámot idéztem a támadóra. A villám sziszegve szakította szét a levegőt, csak pár centire tévesztve el Arnaut, majdnem eltalálva a nagydarab kalapácsost. Mindketten rémülten ugrottak félre.

- Bocsánat... - suttogtam sajnálkozva. Az alacsony, patkányképű kihasználta Arnau figyelmetlenségét, és szinte markolatig a gyomrába vágta rövidkardját. Jegyesem összegörnyedt a csapástól.

- Kapd el a boszorkányt! - Ordította a kalapácsos. Láthatatlanná váltam és miközben a támadóink babonás félelemmel néztek körbe. Felhajtottam egy Khetria Örökséget és közelebb lopóztam Arnauhoz.

- Gyere vissza, boszorkányhercegnő, vagy a szeretőd bánja! - Kiáltotta a nagydarab, és kalapácsával oda csapott, ahol korábban álltam.

- Nem fog visszajönni, semmit sem jelentek neki. - Hörögte Arnau bal kezét a sebre tapasztva. - És sosem hallgat rám...

- Akkor neked véged!- Lihegte a patkányképű és ismét Arnau felé döfött. Jegyesem oldalra csapta a kardot és az a málladozó házfal téglái közé szaladt. Fájdalmasan nyögött, ahogy vállával ellökte magától a támadót. A patkányképű hátratántorodott, de Arnau már lépett is utána, kardját alulról előre rántva. Az újabb fordulatra a kalapácsos is felfigyelt, széles ívben fordulva hátba csapta kedvesemet, aki ettől a szemközti falnak csattant és a földre zuhant.

Arnau mellé léptem, védekező állásba helyezkedtem - ugyanis a varázslat megszünteti az álcámat - és kezemet nyújtva felsegítettem, miközben össze-forrasztottam sebeit. A hirtelen felbukkanásom meglepte az alacsony támadót, de vállrándítással engem szemelt ki ütése célpontjának. Csak utolsó pillanatban tudtam hárítani a ruhám rejtekéből előkapott törömmel. Arnau ezt a pillanatot választotta, hogy viszonozza a patkányképű előbbi szívességét, és gyomron szúrta kardjával. A sunyi kis alak nem viselte olyan hősiezen a szúrást, mint Kedvesem, és elterült a földön. A kalapácsos óriás velőt rázó ordítással ugrott felénk. Arnau megpróbált elém perdülni, hogy fogadja a csapást.

- Félre! - kiáltottam, és csodák csodájára Arnau elfogadta az utasításomat.

A nagydarab tulok szemei elé tenyéрни sötétséget idéztem, ami teljesen megvakította. Célt tévesztett csapása téglaport szórt a nyakamba. Arnau ezt kihasználva könnyedén mögé lépett, és két haránt vágással véres jelet vágott a hátába. A csapásoktól összeesett, és nem is kelt fel többé.

A harmadik, sebesült támadó futásra fogta volna a dolgot, és megindult a sikátor szája felé.

- Nem hagyhatjuk elmenni! - Kiáltottam, és utána küldtem egy villámot. Ezúttal talált. A menekülő összeesett.

Lihegve álltunk a halottak és sebesültek között. Kellett volna pár perc, hogy összeszedjem magam, de sietni kellett.

- Hozd a falhoz a hullákat! - Kértem Arnaut, miközben felhajtottam egy újabb khetria örökségét.

- Ez még él! - Rúgott bele a villámsújtotta áldozatba.

- Már nem, - sziszegtem, és elmet szettem a torkát. Arnau csodálkozva nézett rám. - Az istenekre, ki kellett volna kérdezni, vagy kiolvasni a gondolataiból, hogy ki küldte ráнк őket. Hogy lehetek ilyen hülye? - Kérdeztem, és éreztem, hogy előntik arcomat a könnyek.

- Nyugodj meg, most már minden rendben van Kedvesem - zárt a karjaiba Arnau, - győztünk. Derekasan harcoltál. Nélküled már Votisz táncába készülődнénk José Maria bálja helyett!

- Majdnem meghaltál miattam!
- Miattad vagyok még életben!
- Akkor veled mehetek északra? - kérdeztem hüppögve.
- Biztos, hogy nem! Kicsinálnál minden csavargót és hullarablót! A végén még panaszt tennének az exarchánál!

Könnyeimet nyelve kisajtoltam magamból egy kacajt. Már egészen más miatt sírtam: “Magához szorít. Láta, hogy mire vagyok képes, mégis átölel.”

- El kell tűnnünk innen, mielőtt ideérnek a városőrök - súgta Arnau, még mindig a karjaiban tartva. Aztán homlokon csókolt, és húzni kezdett az utca irányába.

- Várj! - Tartottam vissza. - Tedd szorosan a fal mellé a hullákat!

Mikor végzett a fal tökéletes illúzióját hoztam létre a holttestek előtt.

- Ügyes! - Nézett rám elismerően Arnau.

- Nem tart ki sokáig, sietnünk kell! Gyere! - Hívtam Szerelmemet, és elindultunk a deresi éjszakába.

Arnau

Egyszer megmérgezték.

A gyilkosunkkal a meddő sziklasivatag közepén találkoztunk. Hammon báró, a jólfésült salmer nemesúr, akinek a csapatában Rafellel új bajtársakat találtunk magunknak, nem sokkal korábban rendelte el a táborverést. Pár éve elhalt bokrok és fák tetemeit kapartuk elő a homok alól, és apró tüzet raktunk. Hamarosan már rotyogott is a kondérban csupa lé levesünk, mi pedig felváltva jártuk körbe türelmetlenül, annak ellenére, hogy tudtuk mire számíthatunk önkéntes szakácsunktól és kimerülőben lévő készleteinktől.

A magányos nő a sziklák takarásából botorkált elénk. Azt mondta Altunnak hívják, és hogy évek óta a sámánok rabságában szenvedett. Elkínzott teste, jól látható sebei bizonyították igazát, és mi hittünk neki. Megkérdezte merre tartunk, és megkért minket, hadd tartson velünk. Cserébe felajánlotta minden kincsét: két sovány mormota tetemét és az út során gyűjtögetett illatos-zamatos füveket. Értő módon kritizálta szakácsunk munkáját, és hamarosan már ő kevergette az egyre hívogatóbb levest.

Az éjszaka közepén fájdalmas ordításra ébredtem. Talpra akartam szökkenni, de kétrét görnyedve hanyatlottam vissza. A földön vergődve láttam, hogy voltak, akik még nálam is rosszabbul jártak. Keserves könnyörgésük visszhangot vert a sziklák között, orrukból, fülükből, szemgödrükből kocsonyásodó vér szivárgott. Hárman már nem is jajgattak.

Altun megpróbált felszívódni az éjszakában, de akadtak páran akiknek volt ereje ahhoz, hogy Rafel vezetésével a nyomába eredjenek, és vissza hurcolják Hammon báró elé. Gonosz istenét, Drul'gert dicsőítve, elégedett vigyorral ment a halálba, miközben én még mindig magzati pózban küzdöttem az életemért.

Mireia és José Maria évődését hallgatni legalább olyan fájdalmas volt, mint Altun mérge.

Mireia boldogan lépett elő a bokrok takarásából, és engem is maga után vonzott. A palota ura még teátrálisan befejezte a hegedűszólamot, mielőtt kitüntetett volna minket figyelmével. José Maria mosolyogva fogadott, bár természetesen rossz néven szólított. Csodálatos életben maradásomról gyorsan elterelődött a szó, és én összeszoruló gyomorral hallgathattam, ahogy ők ketten felemlégetik közös élményeiket. José Maria bókokkal halmazta el Mirát, és ő illedelmesen elvörösödve fogadta azokat. Mira és José Maria minden kétséget kizáró módon bizalmas barátok voltak, és nem tudtam elhessegetni a gondol-

atot, hogy talán még többek is annál.

Végso soron azért sikerrel jártunk, úgy hiszem. Legalábbis José Maria nagy lelkesen belevetette magát a bál szervezésébe, ami kétség kívül neki való elfoglaltság volt, és ráadásul még arra is ígéretet tett, hogy támogatni fogja igyekezetemet Casa de Rouble helyreállítására. Ha nem a híresen szeszélyes trubadúrról lett volna szó, talán több bizakodással töltött volna ez el, de Mireia szerint sértő lett volna írásba kérni az ajánlatot, és be kellett látnom, hogy igaza van.

Miután sikerült megszabadulnunk José Mariától végre elindulhattunk vissza az Aranykakasba. Sajnos az aggodalmaim elkísérték minket. A beszélgetés során Miasol asszony is szóba került, José Maria bizonyára Mireia eszébe akarta juttatni, hogy a mindenható matriarcha nem engem szánt becses unokája párjául. Nem tudtam vitatkozni vele. Bármilyen sorsot szánt is Miasol Gironda az unokájának, az ezüstben gazdag Kopasz-hegység földesuraként José Maria Castrillon bizonyára több támogatást nyújthatott ebben, mint egy nincstelen Atenas.

Ráadásul azt is nehéz lett volna tagadni, hogy Mireia és José Maria jó párost alkottak. Ismerték és megértették egymást, jó nevelést kapott, előkelő családból származó főnemesek voltak mind a ketten. Otthonosan mozogtak a királyi udvar társadalmi eseményein. Bizonyára szép párt alkottak volna. Bízta egymásban, és segítettek egymásnak. Hallgattak egymásra.

- Min tűnődsz kedvesem? - zökkenett ki keserű gondolataim magányából Mireia.

Valahol a Várdomb alján jártunk, a végeláthatatlanul kanyargó széles utat magunk mögött hagyva most már szűk utcácskák rengetegében sétáltunk percek óta, szótlán egymásba karolva. Hirtelen előntött a büntudat az előző gondolataim miatt. Hisz a találkozó az én céljaimat szolgálta.

- Köszönöm, Mireia, hogy rávetted Castrillon grófot, hogy a segítségemre legyen. Nélküled szóba sem állt volna velem!

- Ó, dehogynem, hisz mondta, hogy rokonának tekint!

- Szerinted tényleg állja a szavát? Fegyvereseket és munkásokat kölcsönöz, hogy újraépíthessem Casa de Romblét? - Adtam hangot aggodalmamnak.

- Persze.

Mireia határozott válaszára már nem volt mit mondanom, és a csendbe hamarosan visszatolakodtak féltékeny gondolataim. Egy darabig ismét csendben sétáltunk, de Mireia nem hagyta annyiban a dolgot.

- Mégis bánt valami?

- Azért az zavar kissé, nekem nem hittél, mikor azt mondtam, Észak veszélyes, de Castrillon grófnak rögtön elfogadtad, hogy nem mehetsz oda. - Engedtem szabadjára aggodalmaimat. Bolondság volt talán, de abban reménykedtem

legalább tiszta vizet önthetünk a pohárba.

- Azt hittem, ezen túl vagyunk. Tudom, hogy Észak veszélyes, ezért akarok veled menni. - Válaszolta Mira felháborodottan, vagy talán abban reménykedve, hogy ennyivel elintézheti a dolgot.

- De a grófnak azt mondtad, nem mész.

- Azt mondtam, amit hallani akart.

- Nekem miért nem mondd azt, amit hallani akarok?

- Reméltem, hogy melletted önmagam lehetek, de belátom tévedtem.

Eddigre már emelt hangon veszekedtünk. Mirát talán az hozta ki a sodrából, hogy meg merem kérdőjelezni, engem az zavart, hogy kettős játékot játszik; és féltem, hogy nem csak a gróffal.

- Természetesen, Mira. De... mit gondolsz, mit vár cserébe a gróf?

- Semmit?

- Nem lehetsz ilyen naiv.

- Téged meg elvakítanak az érzéseid. Lényegtelen, hogy nem kedveled. Mosolyogsz rá, és túllépsz rajta. Szükségünk van rá, használjuk. Ilyen egyszerű.

Mireia válasza megdöbbsentett, mintha valaki más szavai hagyták volna el a száját. Rég nem találkoztunk, az igaz, de meg mertem volna esküdni rá, hogy az én Mirám nem így gondolkodik. Ráadásul, ha José Mariával így bánik, vajon én mennyire bízhatok benne? Szerencsére hamar elhessegettem ezt a gondolatot, elvégre aligha remélhetett tőlem sokat.

- Szóval a kedvemért kellett magad Castrillon grófnak?

- Tessék?

- Mira, ilyen áron nem kell a segítsége!

- Miért, mit gondolsz, Arnau, mi az az ár?

Mireia szavai még a levegőben lógtak, miközben körülöttem elfogyott a levegő. Ahogy befordultunk egy sarkon hirtelen szembe találtuk magunkat a fegyveresekkel, akik a palotáig követtek minket. Az udvaron történt meglepő mészárlás után már csak hárman voltak, ráadásul a démonszerű ichorvérűrontása is nyomott hagyott rajtuk. Egy hordó köré gyűlve, levetett ingeikkel tisztogatták fekete gennyet könnyező fekélyeiket, amikor megláttuk egymást. Arcukon a megdöbbenés pár pillanat alatt átadta a helyét a vigornak, de azt már nem vártam meg, hogy a fegyvereikért kapjanak. Még mindig hárman voltak ellenem, ráadásul a kevés hely miatt különösen nehéz lett volna Mireiát távol tartani a pengéktől, ezért inkább a menekülés mellett döntöttem.

Mira kezét megragadva sarkon fordultam és az első leágazó utca irányába rántottam páromat, remélve, hogy pár gyors irányváltással majd lerázhatjuk a fegyvereseket. Mira ellenkezni próbált, azt hittem azért, mert nem ismerte fel, hogy kikkel futottunk össze, és még mindig a korábbi veszekedésünk járt a fejében.

- Arnau, ne!
- Megtaláltak minket! Majd később megbeszéljük! Ne ellenkezz, - markoltam Mireia kezét menekülés közeben.

- Ne!
- Elhiszem, hogy ideges vagy, nem úgy értettem, hogy megfordult a fejemben. Mármost nyilván nem én mondom meg, hogy te kivel mikor, hisz... tudod, de nem szeretném, hogy az én érdekemben olyat tégy, amit később megbánnál. - Próbáltam gyorsan pontot tenni a viszályunk végére, hogy aztán a sokkal sürgetőbb problémára figyelhessünk.

Mint kiderült, Mireia már előttem járt.

- Zsákutca. Ezt akartam elmondani.

Alig tettünk meg pár lépést és egyszercsak egy megmászhatatlannak tűnő vörös téglafal állt el az utunkat. Jobbra-balra egyaránt magas falak vettek körül minket, mindössze elérhetetlen magasságban csillogott pár díszes üveglablak. Csapdába vezettem Mireiát.

De ha a fegyveresek kezét akartak emelni rá, ahhoz előbb rajtam kellett átjutniuk.

- Maradj mögöttem. - Mondtam Mirának és elé léptem. Kardot rántottam, miközben balommal hátranyúlva meggyőződtem róla, hogy Mira biztonságban van mögöttem.

Ekkor fordultak be utánunk a zsoldosok. A szűk utcában nem fértek el egymás mellett, a pörölyt forgató izomköteg társai mögött lépkedett. Úgy tűnt amíg magam előtt tudom tartani őket, csak a két rövidkardos, szikárabb elenség fog tudni hozzám férni.

- Zsákutca, Arnau! - Utánozta gúnyosan Mira hangját az egyikük, egy kecskeszakállas, patkányképű alak.

Időt kellett nyernem és kitalálni, hogyan nyerhetem meg ezt a harcot.

- Mit akartok? - Kérdeztem, hosszú, kérkedő válaszban reménykedve. Közben felmértem a környéket. Az utca három lépés széles volt, kaszáló, széles vágásokra tehát nem volt hely, különösen nekik. Elsősorban szűrni fognak, sajnos rövid kardjaik erre nagyon is alkalmasak voltak. Szerencsére a mosakodáshoz levették bőr vértjeiket, de persze én sem viseltem brigandinomat, hiszen José Mariához mentünk páváskodni. Bármely szúrás, csapás a végső is lehet tehát.

- Különösebben semmit. - Rántott vállat a patkányképű, és minden további magyarázat nélkül már támadt is. Görbeorrú, görnyedt tartású társa is csak kicsit maradt le mögöttem.

Elszámolták magukat, szúrás helyett íves csapással próbálták lenyisszantani a fejem. Az első lesújtó pengét elvezettem a kardommal, a másik elől félfordulattal oldalra léptem. Próbáltam kitalálni hogyan hatástalaníthatom az első két

támadót, hogy aztán a legveszélyesebbnek tűnő pörölyössel egy az egy ellen nézhessek már szembe. Mivel az első támadó kénytelen volt előre lépni eltérített pengéje lendületét követve, előre nyújtott, behajlított térde könnyű célpontja volt a bakancsornak. Elroppanó térdkalács, fájdalmas kiáltás, és teste az falnak csattant. Egy. Már pördültem is a görbeorrú felé, aki szerencsére ahelyett, hogy kihasználta volna a létszámfölényt, inkább gúnyolódni próbált.

- Kibaszott szégyen, hogy Deras hercegnője egy mocskos sucio kezét szorongatja fényes nappal...

- Szóval tudjátok ki vagyok, - kapott az alkalmon Mireia, hogy elterelje a támadók figyelmét. - Jó! Akkor azt is tudjátok, hogy aranyban fizetek a távozásotokért!

Kis híján már lendültem volna előre, de láttam, hogy az üldözőink elbizonytalanodnak, úgyhogy visszafogtam magam egyelőre. Mireai ajánlatára azonban a pörölyös izomköteg válaszolt.

- Mit ér a pénzt, ha nem érjük meg azt, hogy el is költsük, nem igaz, fiúk?
- Mondta fenyegetően, majd gúnyosan Mira bókölt. - Elnézést, hercegnő, de nem akarjuk magunkra haragítani a megbízónkat!

Sajnáltam, de nem lepődtem meg, hogy a tárgyalás nem vezetett sehová, magára valamit is adó zsoldos nem egykönnyen fordít köpönyeget, hisz eljövendő megbízóit riasztja el vele. Azzal pedig egyelőre nem értem rá foglalkozni, amit a megbízójukkal kapcsolatban mondtak. Helyette az ellenfelek megosztott figyelmét kihasználva inkább leszúrtam a görbeorrút. Rövid pengémet alulról felfelé vezettem be a bordaöv alá, az elhanyagolt támadó fájdalmas hörgése bizonyította, hogy fegyverem a tüdőt is elérte. Kettő.

Hirtelen ijesztő gondolatom támadt: a szóváltás időt hagyott az szétrúgott térdűnek a feltápáskodásra. Ahelyett, hogy a pörölyösre figyelhettem volna, ismét sarkon kellett fordulnom, miközben Kemihez fohászkodtam, hogy elég gyors legyek. Most már a nagydarab is látta merről fúj a szél, és átszúrt tüdejű társát rongybabaként hajította félre, hogy végre hozzám férjen.

- Szétverem a fejed! - Ordította dühödten.

Ekkor robbant szét előttem a levegő. A hátam mögött Mireia érthetetlen ordítását hallottam, majd hangos sercenéssel vakító villanás süvített el előttem. Az arcomon éreztem a forró izzást, retinámba kék csíkok égtek. Ichorvillám. Háborúban edződött reflexszel ugrottam hátra, aztán riadtan mértem fel mi történt. Mireia villáma célt tévesztve suhant tovább a sikátorban.

- Bocsánat... - nézett rám Mira riadt arckifejezéssel.

Semmi gond, válaszoltam volna. Ha tehetem még oda is lépek, hogy megnyugtassam. De persze nem mondtam semmit, mert a szétrúgott térdű nem Mirával volt elfoglalva, hanem velem. Ahogy a kardja a lágy részeimbe hatolt régi ismerősként üdvözöltem Votisz jeges tapintását a tarkómon. Megtánto-

rodva hanyatlottam hátra a falhoz, a támadók kiáltásai is csak tompán jutottak el hozzám. Mireiát keresték, szólongatták, hogy jöjjön vissza.

Elmenekült, gondoltam megkönnyebbülve egy pillanatra, de örömöm nem tarthatott soká. Óvatos léptek neszét hallottam magam mellett. Mireia elrejtette magát a szemek elől. Fényes nappal, egy szűk sikátorban. Átkozott ichor-vérűek!

- Nem fog visszajönni, semmit sem jelentek neki. - Próbáltam a fájdalom keresztül győzködni a támadókat és Mirát is. Persze nem hallgatott rám, miért is pont most tette volna. Kedvesem közelebb lopózott hozzám. - És sosem hallgat rám... - korholtam Mirát lemondóan.

- Akkor neked véged! - bicegett felém a patkányképű bosszúszomjas vicsorral.

Felém lendült, de szúrása bizonytalan és lassú volt, szétrúgott térde akadályozta a mozgásban. Én sem voltam sokkal jobb bőrben, de sikerült pengéjét oldalra vezetnem. Míg ő azzal volt elfoglalva, hogy kirántsa azt a falból vállal előre dőltem, és teljes testsúlyommal hátra löktem. Fegyverét elhagyva, sérült lábát kímélve, kezeivel egyensúlyt keresve lépett hátra, kiszolgáltatva magát nekem, pont ahogy akartam. Az oldalamat csúfító seb irányából fájdalom nyilallt a zsigereimbe, ahogy leeresztett pengémet felfelé lendítettem, hogy a második ellenség beleit onthassam.

Sikerülhetett volna. Jó terv volt, de a kivitelezés lassúra sikerült. A pöröly a hátamon csattant a mozdulat közepén. Valami reccsent, alighanem a gerincem. Az ütés lendülete a szemközti falhoz csapott, onnan pedig a poros utcára hanyatlottam. Vért köptem a földre, a fájdalom kívül minden más megszűnt körülöttem. Csak még egy ütés, és vége.

Hirtelen egy árnyék takarta ki a napot. Mireia. Elfogadtam felém nyújtott kezét, és feltápáskodtam. Ekkor láttam meg, hogy a patkányképű Mireia fölé lendíti pengéjét. Jeges rémület szaladt fel a hátamon. Sérüléseimről megfeledkezve, pánikszerűen rugaszkodtam előre. Csapását Mireia kapkodós mozdulattal, hosszú tört ragadva hárította, miközben én gyomron szúrtam a támadót.

A nagydarab velőtrázó ordítással rontott ránk. Mireia elé ugrottam, hogy fogadjam a támadást. Ekkor jutott el a tudatomig, hogy fájdalommentesen mozgok, hogy sérüléseim behegedtek, amikor Mireia hozzám ért.

- Féltre! - parancsolta gyógyítóm, én pedig lebuktam és oldalra léptem az útjából.

Akármit tett is Mireia, a pörölyös mozdulata az utolsó lépéseknél elbizonytalanodott, kezében a fegyver megremegett, és a nehéz kalapács feje Mireiáé felett csapódott az oldalfalba. Olyan nagy lendülettel, elvakultan rontott Mirára, hogy kis híján ellépett mellettem, és meg sem próbálta akadályozni, hogy mögé kerüljek. Fedetlen háta gyönyörű célpontot nyújtott. Első vágásom a gerince

mentén hasította végig a bőré, aztán fogást váltva fölfelé rántottam a kardomat, és keresztirányban is felmetszettem a testét. Fájdalomtól ordítva, koordinálatlanul megtántorodva botorkált egy pár lépést, aztán elterült a félrelépő Mireai előtt.

Megkönnyebbülten engedtem le fegyverem. Túléltük.

A görbeorrú is felmérte végre a helyzetet, és erejét összeszedve, fájdalmasan fújtatva menekülésre fogta a dolgot. Hadd menjen, ilyen sérüléssel úgysem jut messzire.

- Nem hagyhatjuk elmenni! - Kiáltotta Mira riadtan, és kezeit előre lendítve újabb ichorvillámot indított az útjára. Hunyorogva figyeltem, ahogy a fényes nyaláb hólyagos sebet éget az elhanyatló menekülő hátába.

Hirtelen csend lett, és nyugalom. Próbáltam összeszedni a gondolataimat, és eldönteni, hogy most mi legyen. Mireiának, szokás szerint, előbb döntésre is jutott.

- Hozd a falhoz a hullákat! - Mondta, miközben remegő kézzel apró flaskát vette elő a ruhája mélyéről.

A villámsújtotta menekülőhöz léptem, de rögtön meghallottam nehéz, vérben tocsogó légzését.

- Ez még él! - Böködtem meg a lábammal.

Döbbsen, elkerekedett szemekkel néztem végig, ahogy Mireia hezitálás nélkül a sebesülthöz lép és elmettszi a torkát.

- Már nem. - Mondta határozottan. De ahogy vizionozta pillantásomat, láttam, hogy tekintetébe beköltözik a felismerés és a kétely. - Az istenekre, ki kellett volna kérdezni, vagy kiolvasni a gondolataiból, hogy ki küldte ránk őket. Hogy lehetek ilyen hülye? - Kérdezte, könnybe lábadó szemekkel.

Könnyeit látva önkéntelenül is lehajoltam és magamhoz öleltem, miközben újra és újra azt láttam magam előtt, ahogy elmettszi egy fogoly torkát. Végülis emlékeztettem magam a dolgokra, amiket a háborúban tettünk, és szorosabban öleltem magamhoz Mirát. Esetlenül kerestem a szavakat, amikkel őt is megnyugtathatom.

- Nyugodj meg, most már minden rendben van, Kedvesem, győztünk. Derekasán harcoltál. Nélküled már Votisz táncába készülnénk, José Maria bálja helyett!

- Majdnem meghaltál miattam!

- Miattad vagyok életben!

- Akkor veled mehetek északra? - Kérdezte Mira mosolyt rejtgetve.

- Biztos, hogy nem! Kicsinálnál minden csavargót és hullarablót! A végén még panaszt tennének az exarchánál!

Boldogan hallgattam erőtlen nevetését, ami a gyenge tréfát kísérte, de a sírást még így sem hagyta abba. De nem az volt az egyetlen, amit meghallottam, a

környező utcákból érdeklődő kiabálást hallottam, a csatazaj nem meglepő módon többek figyelmét felkeltette.

- El kell tűnnünk innen, mielőtt ideérnek a városőrök. - Mondtam. Csókot nyomtam Mireia homlokára és elkezdtem a sikátor kijárata felé vezetni.

- Várj! - Vetette meg a lábát váratlanul. - Tedd szorosan a fal mellé a hullákat!

Engedelmeskedtem, azon gondolkodva vajon mit tervez velük. Amint elhelyeztem a társai mellett az utolsónak hagyott nagydarab izomköteget és megkönnyebbülten sóhajtva hátra léptem, Mireia kezei táncba kezdtek, száját furcsa szavak hagyták el, és a holttestek eltűntek a semmiben.

Nem, cáfoltam rá magamra, a fal jött közelebb egy lépéssel, hogy eltakarja a testeket.

- Ügyes! - Szaladt ki belőlem a dicséret.

- Nem tart ki sokáig - szerénykedett Mireia, - sietnünk kell! Gyere!

Visszakövettük a lépteinket ahhoz az utcához, ahol a fegyveresekkel találkozunk, de még mielőtt kiléptünk volna az árnyakból Mireia végigmért minket.

- Véresek lettünk. - Mondta, majd pár gyors szóval új színeket adott ruháinknak. - Így már jó lesz.

Szapura léptekkel, leszegett fejjel indultunk meg újra. Ártatlanul félreléptünk a mellettünk elsiető barna, keményített bőrvértes városőrök útjából, akiket aggodó képű derasiak tereltek a sikátorok felé. Minden pillanatban arra vártam, hogy valaki ránk mutat, hogy a fületem megüti a harcunkat kifigyelő helyiek vádló szava. Helyette zavartalanul folytathattuk utunkat, és pár utcával távolabra érve már megkönnyebbülten lépkedtem én is. Mireia a gondoltaiba mélyedve vezetett, és kezdtem sejteni, hogy nem az Aranykakas felé tartunk.

- Hová vezetesz?

- Az Árnyakhoz. - Válaszolta a környezetet figyelve. Értetlenségem látva bocsátkozott csak gyors magyarázatba. - Az egyik derasi alvilági csoport így hívja magát.

- Mit akarunk tőlük?

- Hogy tüntessék el a nyomainkat, és megkérdezzük, hogy mit tudnak a támadóinkról, vagy a megbízóujukról.

Gondoltam, jobb, ha ezt a kérdést nem az embereket kerülgetve beszéljük meg, így annyiban hagytam a dolgot. Végigloholtunk a pékek utcáján, átvágtunk a Vén Huggys terén, megkerültük az épülő katedrális, és leereszkedtünk a Relicario domb lépcsős oldalán. Körülöttünk a derasiak mit sem sejtve éltek az életüket. A téren labdát kergető fiatalok között kanyarogtunk, miközben a frissen sült sütemények illata még mindig az orromban csüngött. A katedrális mellett bábész szájtátiak mögött rohantunk el, miközben az egyik istenségnek pingált gölem éppen egy zárókövet emelt a helyére.

A Relicario aláján a lépcsők egy széles, de elhagyatott utcára vezettek. Balra

kipillanva egy nagy udvar szélesre tárt kapuja terpeszkedett előttünk. A kapu felett átívelő táblán fekete festékkel pingált szekér rajza díszelgett, körülötte felirat: Hernán Bérkocsi. Szemmel láthatóan a bérkocsisok is a nap végére készülődtek, az udvaron nagy volt a nyüzsgés, lovakat csutakoltak, a szekerek átnézésével és javításával voltak elfoglalva.

Mireia megállított az utolsó lépcsőfokok egyikén.

- Jobb lesz, ha egyedül beszélek velük.
- Vigyázni akarok rád. - Szakadtak ki belőlem a válasz váratlan kijelentésére.
- Azt innen is megteheted - válaszolta Mira miközben gyengéden megsimította az arcomat. - Odabenn barátok közt leszek, de nem hiszem, hogy örülnének neked. Bizalmatlanok az idegenekkel. Inkább figyeld nem jött-e utánunk valaki!

Hunyorogva néztem, ahogy Mira szembe sétál a lenyugvó nap sugaraival és eltűnik a bérkocsisok udvarán. Egyedül maradtam a kihalt lépcsőn, és miközben a lépcsősor teteje és a kocsisok udvarára vezető utca bejárata között jártam a szemeimet, volt alkalmam végiggondolni az eseményeket.

A fegyveresek a Várdomb alján vártak ránk, felismertek minket és a nyomunkba eredtek. Nyilván Mireiát keresték, talán tudja is, hogy miért, csak még nem volt alkalma engem is beavatni. Akárhogy is, nem zavarta őket a közönség, egészen a Múzsák Palotájáig a követtek minket, Mira szerint azzal a feltett szándékkal, hogy harcot provokáljanak. Nem titokban, csendesen akartak eltenni minket eltenni láb alól, hanem a lehető legnagyobb figyelem közepette.

Amikor ez nem jött össze, és zsákutcába menekültünk előlük, azzal is kibékültek persze, de nem ez volt a tervük. A megbízójuk, akitől igencsak tartottak, üzenetet akart küldeni a halálunkkal. De vajon kinek?

Mireia mindössze pár perc után magányosan távozott az udvarról. Hozzámsietett, majd kezemet megfogva elkezdett felfelé vezetni a lépcsősoron.

- A többi már az ő dolguk. Itt minden rendben volt?

- Igen. Tudtak valamit mondani? - Mireia megrázta a fejét. - És most mit fognak tenni?

- Begyűjtik és eltüntetik a hullákat. Hogy hogyan, azt ne kérdezd, én is jobban szeretném nem tudni. Nyitva tartják a fülüket, és ha hallanak valamit, szólnak.

Felértünk a lépcsősor tetejére, és hamarosan újra a katedrális mögött voltunk. Ezúttal déli irányba kanyarodunk, a lassacskán sötétségbe burkolózó városban. Hosszú rúd végére rögzített gyertyákkal egyensúlyozó lámpagyújtogatók járták az utcákat, a közeli térről továbbra is megtöltötte a levegőt a zsidaj. Körülöttünk a műhelyek sorra zárták be ajtakaikat, hogy az egész napos munkából szabadult inasok szórakozást keresve meginduljanak a leereszkedő éjszakába.

Előttünk felbukkant az Aranykakas hátsó fala. Apró ajtó bújt meg rajta, Mira

egyenesen arra felé vette az irányt.

- Többet látlak cselédajtókon közlekedni, mint a főbejáraton. - Viccelődtem, miközben Mira kulcsot vett elő.

- Nem jó, ha mindenki mindig tudja merre járok. Te is láttad hova vezet. - Vonta meg a vállát és elindultunk felfelé a lépcsőn.

Csakhamar ismét kettesben találtuk magunkat Mireia szobájában. Zavartan toporogtam, és próbáltam kitalálni, hogy hányadán is állunk Mirával. Nem is olyan rég még mérgesen veszekedtünk egymással, de azóta megmentette az életem, és sokkal sürgetőbb problémáink akadtak.

Vajon hozzam szóba a korábbi veszekedést, vagy tegyek úgy, mintha soha nem is történt volna meg?

- Mireia, ami José Mariát illeti...

- Mi van vele? - sóhajtott Mireia fáradtan.

- Elfogott a féltékenység, amikor láttam milyen jóban vagytok. Lehet, hogy bolondság volt - mondtam reménykedve, - de egyszerűen nem tudtam tiszta fejjel gondolkodni.

- José Maria könnyen kihozza az embert a sodrából.

- Nem értem miről beszélsz, hiszen én olyan jól kijövök vele. - Villantottam rá a mosolyom.

- Valóban, Abelard - vigyorgott vissza, Mireia. Odalépett hozzám, és lágyan megcsókolt, közben kezével végigsimította a heget, ahol a szúrást kaptam. - Teljesen jól vagy, Kedves?

- Igen - nyugtattam meg.

- Viszont az öltözkünk... A ruháink még véresek, csak éppen nem látszik rajtuk. Vetközz le, majd Fredo gondjaira bízom őket!

Engedelmeskedtem, aztán zavartan álltam a szoba közepén. Mira pimaszul mosolygott rám.

- Az ágyban elbújhatsz.

Egész éjjel nem beszéltünk a nap eseményeiről, és a másnap reggelt is hagytuk, hogy kényelmes lassúsággal teljen. Idővel azért kénytelenek voltunk előmerészkedni Mireia szobájából, és Fredo kedves ajánlatának engedve az Aranykakas elé kipakolt asztalok egyikéhez telepedtünk elfogyasztani a tizenegyórait. A kopaszodó fogadós gőzölgő kávét és a ropogós cipókat hozott nekünk, miközben nem győzött sajnálkozni, amiért a térre kellett száműznie minket Diulio ravatala miatt.

Bár más körülmények között nem bántam volna a napfényt és a Mireia hajával játszó enyhe szellőt, a tegnapi események után aggódó tekintettel figyeltem mindenkit, aki látszólat dolgára sietve a közelünkben haladt el, vagy hozzám hasonlóan megnézte magának Mirát. Mint kiderült Mireiának is a tegnapi események jártak a fejében.

- Mit gondolsz, miért támadtak ránk tegnap?
- Azt reméltem, hogy te kitaláltad tegnap óta. Elvégre rád vadásztak.
- Lehet. De a palotában veled akartak kötekedni. - Válaszolta, miközben kertyolt egyet a kávéjából. Meglátására hirtelen nem is tudtam mit válaszolni, annyira biztosra vettem, hogy ő volt a célpont. Inkább törtem egy darabot a cipőből, és hosszan rágtam, mielőtt újra megszólaltam volna.

- Ki akarna ártani nekem?
- Én talán ellenszenvesebb vagyok nálad? - Szegezte nekem a kérdést, játékosan csillogó szemmel.

- Nem úgy értettem. Az én halálom nem hajtana hasznot senkinek.
- De ismerek olyat, akit zavar, hogy életben vagy. - Mondta Mira hirtelen elkomoruló hangon. Szeméből kiveszett a csillogás, és láttam, hogy meredten figyel valamit a hátam mögött. Kardomat keresve hátra fordultam, hogy én is lássam mit vett észre. Kezem a levegőbe markolt. Én hülye az fogadóban hagytam a fegyveremet.

Egy középkorú, csapzott férfi közeledett felénk. Fegyvert nem láttam nála, de sápadt és beesett arcára kiülő üres kifejezéstől rossz előérzetem támadt. Szakadozott, az út porától megviselt, besárgult inget viselt és őzbőr nadrágot. Nyakában sárgaréz lácon festett szemet mintázó színes korong. Jobb lábán a csizmára vastag sárréteg száradt, bal lába fedetlen, véres és sáros volt. Szótlan, bicegve lépdelt felénk, mozdulatlan szemeit folyamatosan Mireián tartva.

Jobb híján vajazókést rántva pördültem elé, és elálltam az útját. Nekem jött, majd megpróbált ellökni az útból, továbbra is meredten Mireiát figyelve.

- Mit akarsz tőle? - Szegeztem neki a kérdést dühödten, miközben távol tartottam Mireiától. Nem választolt.

Egyszerű, de ellentmondást nem tűrő mozdulatokkal próbált kiszabadulni a kezeim közül. Száraz torkából hörgő hangok szakadtak fel, lába a földet kaparta, ahogy megszállottan próbált túljutni rajtam, közelebb Mireiához. Esetlen birkózásunknak az vetett véget, hogy Mireia is odalépett hozzánk. A férfi abbahagyta a küzdést, és krákogni kezdett. Nagyokat kellett nyelnie, hogy megnedvesítse a torkát.

- Mondd el az üzenetet, utána fogsz tudni inni is! - Tanácsolta neki Mireia ijedten.

- Mireia Gabaldon y Gironda! Mégis mit képzelsz? Gyermeteg viselkedésed veszélyezteti a terveimet! Nem azért vagy Derasban, hogy ilyen alakokra fecsérelj az idődet és önállósodj! Most azonnal gyere Umbralodóba, szükséged van egy kis nagyanyai iránymutatásra!

Mireia

Deras közönyösen fogadta újabb gyilkosait. Miután a sikátorban ránk támadó fegyveresek hulláit illúzió mögé rejtettem folytattuk utunkat a városon át. Gyanakodva figyeltem hogyan reagálnak ránk, de a népek saját dolgaikra siettek, pillantásra se méltatva minket. A feltűnést kerülendő egy apró trükkal látszólag eltüntettem öltözőnkünkről a gyanús foltokat, de talán túlzott óvatosság volt. Senki sem foglalkozott velünk. Láttam ugyan városiakat, akik a Barna Hiénákat kísérték, de hozzám eljutó beszédfoszlányokból úgy tűnt, egy kocsmai verekedéshez riasztották őket. A városnak megvolt a saját baja, ahogy nekünk is.

Egyenesen Marcus Hernanhoz vezettem Arnaut. Órála talán még Kedvesem is hallott, hiszen az embereket és árut egyaránt célba juttató Hernan bérkocsisok nap, mint nap felbukkantak a város minden utcáján. Hogy közben Marcus az Árnyak második embere is egyben, azt már kevesebben tudták, és Arnau nem tartozott közéjük.

Várható volt, hogy idővel ő is észreveszi, hogy nem az Aranykakas felé tartunk, de addig is, amíg erre sor került végiggondoltam, hogy mennyit is akarok elmondani neki az Árnyakról. Nem csak az aggasztott, hogy mit fog szólni hozzá, ha megtudja milyen szoros kapcsolatokat ápolok a derasi alvilágot uraló bandával. Hogy elítél majd, ha tudja, hogy ezeket a tolvajokat, rablókat, csempészeket és alkalmanként gyilkosokat megbízhatóbb barátaimnak érzem, mint rajta kívül bárki más.

Leginkább attól féltem, hogy rákérdez, mégis hogyan kerültem kapcsolatba velük. Hazudni nem akartam, de, ha elmondom, hogy az udvarlóimtól kapott ékszereket adtam el nekik, mert ők a királpénzek mellett ügyes másolatokkal is tudtak szolgálni, Arnau abból úgyis csak azt hallotta volna ki, hogy udvarlóim vannak.

Pedig jó üzlet volt. Az Árnyak szétszedték az eredetieket; és darabonként értékesítették őket. Nekem ugyan csak a haszon töredéke jutott, de ez olyan jövedelem volt, amivel nem kellett elszámolnom Miasolnak, és még csak különösebben erőlködnem sem kellett érte. Áldozat nélküli büntény volt, az udvarlók úgyis feleslegesen próbálkoztak, de vissza mégsem utasíthattam az ajándékokat! – Győzködtem elmémben Arnaut, de még gondolatban is csak a féltékenységet láttam az arcára írva. Így mikor végül rákérdezett, hogy hová megyünk, a lehető legkevesebbet mondtam csak.

Legalább abba sem kellett belemennem, hogy miért Marcus Hernánt keressük fel, és nem a legfőbb Árnyat, Xuliót. Mert akkor azt is el kellett volna

mondanom, hogy Xuliótól kiráz a hideg. Hogy mindig olyan kényelmetlenül barátságos, és pofátlanul bámul. Hogy, ha Arnaut valaha is Xulio elé vezetném, egyikük valószínűleg nem élné túl a találkozást. De Marcust és a lányát kedveltem, így a Hernán Bérkocsiudvar felé vezettem Arnaut, bár azért az nem jöhetett szóba, hogy be is mutassam nekik. A Relicario dombról levezető lépcsők alján megállítottam Kedvesem. Az Árnyak érthető okokból bizalmatlanok az ismeretlenekkel, így ez volt a legjobb megoldás: az Árnyak láthatták őt, így nem gondolták, hogy titkolok előlük valamit, de Arnau onnan csak egy közönséges bérkocsiudvart láthatott, és ezt az Árnyak is tudták.

A bérkocsisok látszólag tudomást sem vettek rólunk, de már a távolból kiszúrtak minket. Rejtve, de kíváncsian méregették a távolban megálló fegyverest és néhányan engem is. Nem volt megbeszélve, hogy most jövök. Megsimogattam Kedvesem arcát, és háta mögül fenyegető pillantást vetettem Hernan lányára, Marikára, aki válaszul ruhái közé bújtatott törét cirogatta meg, majd Kedvesemet hátrahagyva elindultam az Árnyak felé.

Beléptem az udvarra és egyenesen a karcsú lány felé indultam.

- Milyen váratlan meglepetés, Hercegnő! - Köszöntött enyhén meghajolva. Kócos barna tincsei az arcába hullottak. - Ki a szerencsés? - Bökött fejével Arnau felé, mintha csak a haját rázná helyre.

- Ő... valaki Északról. Régi ismerős. Mondjuk, hogy a testőröm. - Válaszoltam akadozva, miközben éreztem, hogy elvörösödök.

- Testőr? - Húzta fel a szemöldökét a lány, sokat mondóan mosolyogva. - Mióta jársz testőrrel?

- Mióta meg akarnak ölni. Épp ezért vagyok itt. Hátrahagyunk három testet a Xiajento műhely mögötti zsákutcában. Azt reméltem, értük tudnátok menni, mielőtt még a Hiénák találják meg őket.

- Megpróbálhatjuk. - Vonta meg a vállát a lány, és hátrafordulva elordította magát az udvar felé. - Fogjatok be két lovat, lesz még egy utunk. - Az elégedetlen morgásokat hallva mérgesen folytatta. - Kuss legyen! Különleges szállítmány: húst viszünk a disznóknak.

Az égre néztem.

- Akkor találhatjátok csak meg őket, mikor a nap eléri a katedrális csonka tornyának tetejét. - Marika kérdőn felhúzta a szemöldökét. - Atyád? - tereltem el gyorsan a szót. Nehezen ment volna most a hazugság.

- Fuvarozik, - válaszolta titokzatosan.

- Reméltem, hogy tudtok valamit a megbízójukról.

- Nem kerestek nálunk verőembereket. Orgyilkosokat különösen nem. Meg, ha te lennél a célpont, el sem vállalnánk, - majd vigyorogva hozzátette: - legalábbis ingyen nem. De ha hallunk valamit, szólunk. Van ötleted, ki akarhat megölni?

- Szótlanul ráztam a fejem. Sokaknak tettem keresztbe, mióta Derasban vagyok. Reméltem, a többségük nem tudja, hogy én állok a dolgok miatt. Az elrablásommal is többször próbálkoztak. Váltásdíjat kérni a derasi hercegnőért, a beteg király rokonáért: sok kezdő haramiának felmerül a fejében ez az ostoba ötlet. Általában könnyedén leráztam az ilyeneket, egy idő után pedig feladták. De nem hagyott nyugodni a gondolat, hogy talán nem is én voltam a célpont, hanem Arnau. Hisz tudták a nevét, ahogy az enyémet is! Vagy csak a beszélgetésünket hallhatták meg? Marika biztatóan megveregette a vállamat.

- Ne aggódj, majd mi vigyázunk rád! Hasznos vagy a számunkra.

- Az Aranykakasban szállok meg ma éjszaka.

Marika bólintott.

- A környéken leszünk.

Búcsúzásképp megöleltem a lányt, és visszasiettem Arnauhoz. Megnyugtattam, hogy mindent elintéztem, majd visszatértünk Fredohoz. Miután rendbe tettem magunkat, aggodalmakkal telve bújtam be Kedvesem mellé az ágyba, de nem találtam vigaszt ölelésében. Majdnem meghalt. Miattam. Arnaunak is hasonló gondolatok járhattak a fejében:

- Én örökös először, hajnalhasadtával ébresztelek.

- Az Árnyak vigyáznak ránk. biztonságban vagyunk - győzködtem Arnaut, és magamat is.

- Azért én virrasztanék - mondta, és úgy helyezkedett, hogy szükség esetén azonnal harcra kész legyen: leült az ágy szélére, és kardja pengéjét kezdte tisztogatni valami bőrdarabbal.

- Ébressz fel, ha elfáradtál, és váltalak. - Mosolyogva bólintott.

A hajnal első sugaraire ébredtem. Arnau karikás szemekkel ült ott, ahol tegnap este hagytam. Kardja a térdéin pihent. Egyik kezével támaszkodott, másikat hátamon nyugtatta. Szeretetteljesen nézett rám, mikor észrevette ébredésemet.

- Miért nem keltettél hamarabb? - Korholtam. Nem válaszolt, csak mosolyogva kezét csókolta nekem. - Most én örökös, aludj!

- Nem bánom... - nyögte fáradtan, majd elheveredett az ágyban. Én is próbáltam mozdulatlanul ülni mellette, de talán ha fertály óráig bírtam. Ahogy alvó Kedvesemet néztem, nem hagytak nyugodni a aggodalmaim. Ha ő volt a célpont, miattam lett azzá, akaratlan én rajzoltam fel a céltáblát a hátára. Talán jobb lenne neki nélkülem. Biztonságosabb. Felkeltem és rendezgetni kezdtem gyógynövényeimet, ha már a gondolataimat nem tudtam.

- Azt hittem, örködsz - nyöszörgött álmosan Arnau.

- Én így örökös, aludj nyugodtan, csendben összeállítok csak pár keveréket.

- Te és a csended... - panaszkodott Jegyesem, majd a fejére húzta a takarót és visszaaludt.

Ezek után óvatosabban vártam, hogy teljen a nap. Arnau minden mozdulatokra panaszosan reagált, így az ablakhoz léptem. Onnan figyeltem az épülő katedrálist és a téren hömpölygő derasiak tömegét. Az Árnyak tartották szavukat. Többet is észrevettem: háztetőkön, sikátorokban megbújva figyelték a környéket. Más gyanús alakot nem láttam, talán megnyugodhatunk. Újra bizakodni kezdtem.

Már majdnem delelőre járt a nap, mikor Arnau feladta az alvást. Boldogan ugrottam rá, össze-vissza csókoltam, simogattam. Nevetve hárította a támadásaimat, majd becsomagolt a takaróba. Szenvedélyes csókokkal próbáltam rést találni a védelmén, de új árulóm akadt: gyomrom korgása még a vastag takarón át is hallható volt. Elvörösödve próbáltam inkább a párnák rejtekébe bújni, de Arnau nem hagyta annyiban a dolgot.

- Keressünk neked valami harapnivalót, mielőtt velem kezdesz! Így nem vagy ellenfél!

Lementünk Fredohoz, aki az Aranykakas teraszára száműzött minket hosszas bocsánatkérések közepette. Aggódva néztünk körbe. A téren több helyről is ismerősöket láttam az árnyékokba húzódva. A katedrális félkész tornya tetejéről pedig Marika dobálta kavicsokkal a mit sem sejtő derasiakat.

- Nem lesz baj! - Súgtam Arnau fülébe. - Az üzlettársaim vigyáznak ránk.

Aggodalmas arccal fogadta a hírt. Láttam rajta a nemtetszést az újabb alvilági ismerőseimmel kapcsolatban, de nem szólt semmit. Egy darabig szótlánul fogyasztottuk Fredo sebtében összekészített reggelijét. Pillanatnyi békét és harmóniát leltem a téren hullámozó tömeglármájában, a meleg napsugarakban, az azokat enyhítő a lágy szellőben, Arnau Fredótól kölcsönzött vakítóan fehér ingében és mosolygó fekete szemében. Az érzés nem tartott sokáig.

- Mit gondolsz, miért támadtak ránk tegnap? - Hoztam fel a kérdést, hátha van Arnaunak valami haragosa, akiről rövid ismeretségünk alatt még nem tett említést.

- Azt reméltem, hogy te kitaláltad tegnap óta. Elvégre rád vadásztak. - Keserűen hajtottam le a fejem. Ezek szerint neki is egyértelmű volt.

- Lehet. De a palotában veled akartak kötekedni. - Próbálkoztam erőtlenül.

- Ki akarna ártani neked? - Kérdezte azzal az őszinte naivitással, amit úgy imádtam benne. Ki is akarhatna ártani neki, aki egy kicsit is ismeri? Becsületes, jószándékú ember, egy szemernyi rosszindulat nélkül. A nemesi erények mintapéldánya, anélkül, hogy ez szándékolt, ezáltal hivalkodó vagy mesterkelt lenne.

- Én talán ellenszenvesebb vagyok nálad? - Mondtam ki az egyértelműt, mosoly mögé álcázva.

- Nem úgy értettem. Az én halálom nem hajtana hasznot senkinek. - Ó, azok a híres utolsó mondatok, amik Votisz tudós követői szerint balsorsot hoznak

az emberrel! Ahogy Arnau kimondta a szavakat, a háta mögül a tömegből egy toprongyos alak vált ki. Látszott rajta, hogy meg van bűvölve. A nyakában Nagyanyám rontását viselte egy láncba foglalva.

- De ismerek olyat, akit zavar, hogy életben vagy - mondtam elkomoruló hangon.

A középkorú, csapzott férfi megingathatatlan elszántsággal lépdelt felénk, tekintetét folyamatosan rajtam tartva. Arnau az útját állta. Rejtve jeleztem a férfinak, hogy ne lőjenek.

- Mit akarsz tőle? - Kérdezte Arnau dühösen az átokverte szerencsétlentől, miközben megragadta a vállait. Utána mentem.

- Mondd el az üzenetet, utána fogsz tudni inni is! - Tanácsoltam a férfinak, miközben szokatlan sorsközösséget éreztem vele. Ő is a nagyanyám bábja, ahogy én is. Csak ő legalább hamarabb szabadulhatott. Rekedt, száraz hangján keresztül is átütött a fenyegetés, ami Miasol Gironda szavaiból áradtak.

- Mireia Gabaldon y Gironda! Mégis mit képzelsz? Gyermeteg viselkedésed veszélyezteti a terveimet! Nem azért vagy Derasban, hogy ilyen alakokra fecsérelj az idődet és önállósodj! Most azonnal gyere Umbralodóba, szükség van egy kis nagyanyai iránymutatásra!

A férfi megrogyott, ahogy elmondta az üzenetet. Ha Arnau nem nyúl a hóna alá, össze is esik.

- Jöjjön Uram, jól van? - Kérdeztem az ismeretlent. Arnau engem követve az asztalunkhoz vezette az alakot.

- Nem tudom mi ütött belém! - Mondta, majd mohón kapott a bögrém után, amit felé nyújtottam. Arnau kérdően nézett rám. Nemet intettem a fejemmel, hogy hagyja rám a szót.

- Az a fontos, hogy már jobban van.

- A derasi nővéremhez kellett volna mennem, mert a sógor a kezét törte. Azután Gironda úrnő emberei a nyakamba akasztották ezt a láncot, és egyszeriben semmi más nem foglalkoztatott, csak hogy Önt megtaláljam és elmondjam, amit az előbb mondtam. De már nem is emlékszem mi volt az! - Mondta az arcára kiülő rémülettel. Letépte nyakából a medált, majd a felé nyújtott kezembe helyezte. Az erszényembe rejtettem.

- Mikor történt mindez? - Kérdeztem reménykedve. A fickó eléggé megviseltnek tűnt ahhoz, hogy napok óta kavarogjon a városban, akkor pedig Miasol nagy mégsem Arnau miatt haragudhatott meg. Mostanában mégúgysem vettem komolyan az utasításait, mint eddig. Úgy voltam vele, nincs veszténivalóm. És ezt ő is érezhette. Most viszont már van.

- Tegnap délután. - A hírre az összes vér kiment az arcomból.

- Köszönöm, hogy átadta nekem Nagyanyám üzenetét. - Erszényembe keresgélve egy királypénzt vettem elő. - Tessék, itt van egy kis kárpótlás a

fáradalmiért! Aztán én a helyében nem sietnék haza Umbralodoba... - Mondtam, és a férfi kezébe nyomtam az érmét. - Nagyanyám biztos nem bánná, ha pár hetet a nővérénél maradna. Hisz úgy is így tervezte, nem?

- Természetesen, Mireia kisasszony - mondta a férfi, és láttam a félelmet visszaköltözni a tekintetébe Nagyanyám említésekor. Sietve felállt, és Arnauról tudomást sem véve elköszönt.

- Mit jelent ez az egész? - kérdezte Jegyesem, ahogy a férfi felszívódott a derasi forgatagban. Intéssel jeleztem Marcus Hernan lányának, aki mostanra egy közeli árus pultjának támaszkodott.

- El kell rejtőznöd! - Mondtam pánikolva. - Legalábbis pár napra! Menj fel a holmidért, itt várlak!

Ahogy Arnau eltűnt az épületben, Marika már oda is lépett mellém.

- Szükségem van a segítségetekre! - Kezdttem, és idegesen lecsatoltam az erszényemet az övemről. - Ez az ember...

- A testőröd?

- Nem a testőröm...

- Minő meglepetés - forgatta a szemeit a tolvajlány.

- Ő a jegyesem! És mindennél többet ér a számomra! El kell rejtenetek, úgy hogy én se tudjak róla, hol van! - Reszkető kézzel felé nyújtottam az erszényemet. Visszatolta felém.

- Akkor családtag! Nektek is kijár a védelem. - Hálásan néztem rá. Az ilyenek miatt szerettem Marcust és lányát. Xulio, az Árnyak vezetője, vigyorogva elvette volna. Előlegként. - Ki ellen védjük?

- A nagyanyám... - Láttam Marika arcán, hogy a fejlemények tükrében már nem utasította volna el a pénzt, és szíve szerint a megbízást is visszamondta volna, de csak nyelt egyet és bólintot. - Az a lényeg, hogy én se tudjam, hol van. Ha minden jól megy, pár nap múlva visszatérek Derasba, és...

És... itt elgondolkoztam. Ha minden jól megy, meggyőzőm Miasol Girondát, hogy Arnau nem fenyegetés a terveire nézve. Hogy Arnau semmit sem jelent a számomra. Hogy, mint mindenki mást, csak kihasználtam. Hogy a segítségével akarom féltékennyé tenni José Maria Castrillont. Hisz maga Arnau is valami ilyesmire gyanakodott. És ha Miasolt meggyőztem, Arnauval is el kell hitetnem ezt, hogy biztonságban távozhasson Északra. Nélkülem. Hogy is hihettem, hogy minden jóra fordul? Könnyek gyűltek a szemembe.

- Nyugodj meg, Mireia - veregette meg a vállamat Marika esetlenül. - Vigyázni fogok a jegyesedre!

Arnau ekkor lépett ki utazózsákjával a vállán a fogadó cselédbejáróján, és gyanakodva méregette a férfinadrágba és bő ingbe öltözködött Marikát, aki oldalára kötve nemesi dísztört viselt, amit ki tudja honnan szerzett.

- Kedvesem, hadd mutassam be Marika Hernant, ő fog vigyázni rád, amíg

visszatérek Derasba.

- Elmész? - kérdezte Arnau szomorúan.

Bólintottam és mielőtt válaszolhatott volna Marika felé fordultam.

- Ő itt Arnau Atenas. A jegyesem. - Marika rosszul indított, hölgyeknek kijáró pukedlivel köszöntötte Kedvesemet. Nem tudtam eldönteni, hogy véletlen volt-e a tévesztés, vagy gúnyolódni próbált. Arnau is ezen gondolkodhatott.

- Ha minden jól megy, pár nap múlva visszatérek, ha nem, tűnj el Derasból, és bármit hallasz is, ne gyere utánam - fordultam ismét Arnauhoz.

- Erre, Nagyuram, hadd vezessem biztonságos helyre, míg szíve hölgye megküzd a sárkánnyal! - Tette a kezét Szerelmem vállára.

- Én... - Talán már most el kellett volna mondanom a rögtönzött hazugságot, hogy csak kihasználtam, de akkor esélytelen, hogy hallgat rám, és meglapul, amíg elvonul a vész. Ő is a szavakat kereste. Inkább egy - talán utolsó - csókot nyomtam Arnau ajkaira és a karjai közé vettem magam. Marika idegesen dobolt a lábával.

- Rohadt feltűnőek vagyunk... Ezek az emberek emlékezni fognak rátok... Indulni kéne... - Suttogta maga elé, de felénk intézve szavait. Igaza volt: egy nemeshölgy egy talán-nomád fegyverest ölelget fényes nappal Deras egyik főterén. Több rosszálló tekintet kaptunk. Elengedtem hát Szerelmemet. - No se baj, majd úgy teszünk, mintha ezzel keresnéd a kenyeredet. Gyere, Hercegem - mondta Marika. Bizalmasan belekarolt Arnauba, és vezetni kezdte a főtér tömege felé. Arnau a vállá felett még vissza nézett felém. Mosolyt erőltettem az arcomra, és biztatóan intettem. Hozzám hasonló sutasággal viszonzta a gesztust, majd elnyelte a sokaság.

Erőtllenül hanyatlottam a székemre miután eltűntek. A nap felé fordítottam arcom, hogy visszafojtsam kitörni készülő könnyeim. Pár perc után Fredo lépett ki az ajtón.

- Minden rendben, Mireia úrnő?

Nyeltem egy nagyot, és összeszedtem magam.

- Meg kell látogatnom Nagyanyámat a vidéki birtokán. Amint lehet, indulnom kell. Kérlek, küldj el egy szolgálót egy béristállóba. Utazólóra van szükségem. Valamint élelemre az útra.

Fredo szótlánul bólintott. Láttam rajtam, hogy valami nincs rendben, de nem kérdezett semmit.

Felmentem a szobámba, és összekészítettem pár váltás ruhát. Mire leértem az Aranykakas elé, egy fekete kanca várakozott rám útra készen. Rosita a szelíd jószágot simogatta.

- Bella a neve - mondta a lány.

- Igazán illő név egy ilyen gyönyörű lónak! - Mosolyogtam a gyermekre, majd kifizettem Fredonak, amivel tartoztam. - Kérlek, üzenjetelek a palotába, hogy

halaszthatatlan ügyben meg kellett látogatnom a Nagyanyámat!

Bellát kantárszáron vezettem át a Hódító terén, majd a folyóparton folytattam az utam a hídig. Az Éneklő Móló mentén nyugodtan felülhettem már a lovamra, annyira megritkultak az emberek. A folyóparton ringatózó nemesek bárkái között hiába kerestem a del Vióké. Ami kételyem volt is, hogy nem a nagyanyám küldte ránk a verőembereket, most elenyészett.

A hídon az örök kérdés nélkül engedtek át. Nemesi levelem nem adott okot a tartóztatásomra. A kikötőnegyeden átkelve a délre vezető út felé vettem az irányt. Kevesen járnak arra. Umbralodo, a Nagyanyám otthona, igazi zsákutca. Onnan nincs tovább. Néha csak a Sár Szájaként emlegették, és nem ok nélkül. A királyság legdélebbi települése volt, a határain túl már csak az Onte elátkozott mocsárvilága terpeszkedett végeláthatatlanul.

A mocsár melletti töltésdombon vezetett el az út. Látszott, hogy jelenték-telen és keveset használt, sokszor inkább csapás volt inkább, mint királyi út. Szekérnyomokat elvéve láttam csak magam előtt. A balomon egy csatorna a szárazság miatt csupán patakként folydogált, helyenként teljesen benőtte a nádas. A vízfolyáson messze túl már álmosan ásított az Onte a rekkenő nyári délutánban. Vágtára ösztökéltem a lovam, hogy kiadjam magamból a feszültséget, és mikor már elég messze voltam a fővárostól egy velőtrázó sikolyt eresztettem meg a semmibe. Egyre csak az járt a fejemben mi lesz, ha nem sikerül meggyőzőnöm Nagyanyámat arról, hogy ne akarjon Arnaunak ártani. Erővel kellett elterelnem erről a képzeletemet. Nem kifizetődő Miasol Giron-da haláláról fantáziálni, hisz könnyedén kiolvassa mások gondolatait, emlékeit, terveit a fejéből. De ha nincs más mód, meg kell próbálnom. Akkor is, ha szinte biztos, hogy vesztek.

Mikor közelebb értem Umbralodohoz, még Nagyanyám tornyának látóhatárán kívül, meggyógyítotam a lovaglástól elszokott sajgó testrészeimet és szegény Bellát is felfrissítettem, majd rendeztem zilált kinézetemet. Innen lépésben haladtam tovább.

A késő délutáni órákban a falu szinte kihaltak tűnt. Csak a kocsma közelében láttam mozgást, de a házakat kikerülve egyenest a torony felé vettem az irányt, ami Umbralodotól délre egy töltésdombra épült.

A nap vakító sugarain túl is észrevettem egy csillanást. amit Nagyanyám egyik arklina messzelátója okozhatott. Tudja, hogy jövök.

A torony aljában már várt rám Zelana, nagyanyám egyik szolgálónője. Szótlanul elővettem az erszényemből Nagyanyám medálját. A szolgáló bólintott, majd óvatosan két ujjába csippetve egy kendőbe csomagolta a varázshatalmú ékszer.

- Felséges Nagyanyja kéri, hogy vegyen részt az estebéden. A szobájában előkészülhet. - Mondta szenvtelen hangon, majd választ sem várva kísérni kez-

dett a torony második szintje felé, ahol a lakosztályom volt.

Gyorsan fogadóképes állapotba hoztam magam, hogy az ebédlőbe Nagyanym előtt érkezhessek, de csalódnom kellett: mikor beléptem a terembe Miasol Gironda már várt rám. Korban inkább tűnt az anyámnak, mint a Nagyanymnak, pedig tudnivaló volt, hogy még testvérénél, Xosé királynál, is előbb látta meg a napvilágot, ő pedig mára csonttá aszott vénember, aki az ágyból sem tud segítség nélkül kikelni. Szegényt csak a csoda tartja életben.

Miasol mama a főhelyen ült díszes, faragott székén, hosszú, ősz tincseit méltóságteljes kontyba fonva. A szemével harmonizáló fűzőld ruhát viselt, a ruha északi módra illedelmesen takarta vállait és nyakát. Arca mosolyra húzódott, ahogy beléptem, de tudtam, hogy ez még önmagában semmit sem jelent.

- Kerülj beljebb, Egyetlen Kisunokám! - Szólított meg negédes hangon. - Öröömre szolgál, hogy ily sietséggel érkezted hajlékomba. - Általában az üzenete másnapján szoktam csak elindulni, és ráérős, lassú poroszkálással jó, ha az estebédre ideérek. Lehet, hogy szokatlan sietséggel gyanút keltettem benne? Mielőtt válaszolhattam volna, ujját felemelve csendre intett. - Sajnos ez az egyetlen a viselkedésedben, ami a kedvemre van. Büntetést érdemelsz, Mireia!

Számítottam erre, gyomrom mégis ideges görcsbe rándult.

- Ahogy kívánod, Nagyanym - mondtam nyugalmat erőltetve magamra, és engedelmesen lehajtottam a fejem, majd helyet foglaltam.

Miasol intett a szolgálóknak, hogy menjenek ki a teremből, majd botra támaszkodva felállt a székéről - eddig nem volt szüksége ilyesmire, - és mögém lépdelt. Kimért, hosszú lépésekkel, hogy rettegést keltsen bennem. Megállt mögöttem, hosszú kecses ujjait fedetlen vállaimra téve.

- Ne állj ellen, úgy tovább tart! - Suttogta fenyegetően.

Ellenálltam, mert tudtam, hogy hazudik. Elmémet megtöltötte egy ismeretlen nő fájdalma, akit élve égettek el máglyán. Éreztem az elviselhetetlen hőséget, a fájdalmat, ahogy a lángok húsába marnak, az égő hús bűzét, a reménytelenséget és a kétségbeesést. Sikítottam a fájdalomtól. Nem fogtam vissza magam, mert tudtam, hogy azzal csak további kínzásra ösztöngöm Nagyanymot. Látni és hallani akarta, ahogy szenvedek. Megadtam neki, amit akart és nem kellett rájátszanom. Elmerültem a szenvedésben, vonaglottam a széken, nyöszörögtem és a fogamat csikorgattam, had élvezze a látványt. Annyival is hamarabb vége lesz.

De nem lett. Újabb és újabb eleven emlékek tódultak az elmémbe. Úgy éreztem, hogy percekig, talán órákig voltam a máglyára kötözve. A lángok először csak nyalogattak, majd belém martak, marcangoltak, elevenen felfaltak. Ordítva, vergődve, küszködve éltem végig az egészet.

Végül a szörnyű érzés alábbhagyott. A szoba nem változott, amíg én a máglyán égtem. Csak pár pillanat volt az egész, bármilyen hosszúnak is érződött. Nem esett nehezemre folytatni a jajgatást, hogy Miasol elégedett legyen az eredménnyel. Régebben, egy-egy ilyen lecke után alig tudtam elkülöníteni a kínzás belém táplált emlékeit a valóságtól. De most hamar kitisztult az elmém. Erősebb lettem az elmúlt hónapok során. Vagy ő lett gyengébb.

Miasol, miután befejezte a büntetésem, méltóságteljes léptekkel vissza sétált az asztal túloldalán helyet foglaló trónusához. Én még mindig levegő után kapkodtam. Szemeim könnybe lábadtak. Szípgova próbáltam rendbe tenni magamat, mire a szolgák visszatérnek.

- Látod mire kényszerítettél, Lányom? Hiszen tudod jól, hogy mindenki érdeke, hogy türtőztessem magam. És mégis, engedetlenséged okán már másodszor kellett a Romlást kockáztatnom a napokban. - Korholt Nagymam szenvtelen hangon. - Szedd össze magad, Mireia! Nekem is fáj, hogy így kell fogadnom téged, hisz már csak te maradtál nekem, de a viselkedésed kritikán aluli. Ezt te is tudod, különben nem siettél volna annyira! Mégis, hogy képzeled, hogy összeállsz azzal a férfival?

- Nem úgy van, ahogy látszik, Nagymam! Csak megjátszom a szerelmet! - Védekeztem több szenvedéllyel a hangomban, mint amit szerettem volna.

- Szerelmet? - Kérdezett vissza a nagymam meglepődve és hitetlenséggel. - Azt hittem, csak a szenvedély vezetett. Okosabbnak hittelek ennél, Mireia. Az a férfi az anyját eladná egy címért és birtokért! Szerelmet... Ha még egyszer megtudom, hogy bizalmas helyzetben látnak a "Szerelmeddel", elraboltatom, felvágatom a gyomrát és ontei feketeférgeket tetetek bele. Aztán begyógyítom a heget, és hagyom, hogy belülről eméssze el a métey! "Szerelmet"... - horkantott. - És ha kegyes hangulatomban találsz, talán nem te veled végeztetem el mindezt!

- Ne tedd ezt, - kérleltem kétségbeesve. - Ő... nem érdemelne ilyen sorsot, nem is tud a terveimről! Valóban együtt háltam vele, és szerelmet színleltem, de csak azért, hogy féltékenykedj tegyem José Mariát!

- Miért érdekelné Castrillon grófot, hogy egy ilyen korrupt, semmirekellő bájgúnárral hálsz?

Elbizonytalanodva néztem rá. Még ha nem is mondható el a Nagymamról, hogy Arnau Atenas rajongója lenne, mégsem illett volna őt ilyen jelzőkkel. Más szavakat találna a szidalmazására.

- José Maria igenis féltékenynek tűnt, mikor tegnap beszéltem vele. És több érdeklődést mutatott irányomban, mint az elmúlt hónapokban bármikor. - Mondtam meggyőzően a fél igazságokat.

- Nagyon ravasznak hiszed magad, de közben téged vertek át, te kis Liba! Levelet kaptam az "ártatlan áldozatodtól". Színelnézést kér, amiért az óvat-

lansága miatt hírbe kapott titeket a királyi udvar. És, hogy az erényeden esett csorbát enyhítse, a megkéri a kezedet. Újra...

- Újra? - kérdeztem csodálkozva.

Nagyanyám ruhái redői körül egy levelet vett elő, és az asztalra hajította.

- Eligio de Soler Testőrparancsnok nőül kíván venni, mert a tisztesség úgy kívánja... Mit is tud az az alak a tisztességről?! Persze csak a rangodra és Arbóladóra ácsingózik, ne legyenek illúzióid! Elcsábított és átvert téged, Lányom! Nem te kellesz neki! Sőt, ha megtudná miféle vagy, maga hányna kardélre! Vagy megpróbálna a saját javára fordítani, de hidd el, egy ujjal sem nyúlna hozzád... Könnyedén kijátszott egy férfit, Mireia! Az előbbi ábrázatodat tekintve gondolom mit sem tudsz e lánykérésről...

- Nem tudtam róla, Nagyanyám, - feleltem halkán, és felvettem az asztalra dobott levelet, hogy elrejtsem arcomat Miasol fürkésző tekintete elől.

A megkönnyebbülést, amit az miatt éreztem, hogy nem tud Arnauról, hamar leváltotta a félelem, hogy egyenest idehoztam magam, a gondolatolvasó boszorkány tornyába. Lehet, hogy túlságosan félem még mindig? Hisz mára egy otthonába zárt, saját hatalmától rettegő vénasszony lett csupán, aki nem is egy titokzatos fővárosi kémhálózat útján szerez tudomást a derasi hírekről, hanem csak annak az eszement Eligiónak a leveléből? De nem mertem vállalni a kockázatot. Ha bevallok neki mindent, az engem ért támadást személyes sértésnek venné, és egész Derast felforgatná miatta. Ami tulajdonképpen nem lenne rossz. De ki tudja, hogyan viszonyulna Arnauhoz? Oly könnyedén fenyegetőzött a befolyásos Eligio de Soler meggyilkolásával, aki mégiscsak egy királyi tanácsos. Mibe kerülne neki Arnau Atenast, aki a híradások szerint eleve halott, eltenni az útjából? Másrészről meg, ha nem ő küldte ránk a verőembereket, akkor ki? Minél hamarabb vissza kellett térnem a fővárosba. Ráadásul lehet, hogy nem múlt el az Arnaura leselkedő veszély. Csak egy megoldás maradt.

Hangosan szipogni kezdtem.

- Adrasteia szerelmére Mireia, menj a szobádba, és fújd ki az orrod! Jó, hogy nem az ujjaddal piszkálsz ki itt a vacsoraasztalnál, mint valami északi!

Fejemet lehajtva elsiettem a lakosztályom felé. Leültem a szépítkezőasztalom elé, leoldottam egy láncomat, az asztallapra helyeztem, és egy üzenetet formáltam a láncszemekből: "Siess Derasba". Majd kitöröltem elmémből az összes Arnauval kapcsolatos emlékeket az elmúlt két napból.

Arnau

Mireia tudta, hogy ki a megszállott tekintetű figura, aki az Aranykakas előtt ülve ránk talált., vagy legalábbis, hogy honnan jött: az arcára volt írva a félelem. A férfi Hercegnőm unszolására végül nagyokat nyelve, krákogva beszélni kezdett, és átadta a Miasol úrnő fenyegető üzenetét. Alig ejtette ki az utolsó szavakat elernyedte a teste, és míg eddig visszafogni próbáltam, most attól kellett megóvnom, hogy össze ne essen.

Az asztalunkhoz támogattam a szerencsétlent, miközben az elhangzottak jártak a fejemben. Miasol Gironda azonnal látni akarja Mireiát, hogy "iránymutatást nyújtson" a számára, bármit jelentsen is ez. Mireia reakciójából kiindulva semmi jót.

- Mit jelent ez az egész? - kérdeztem Mirát, mikor rövid beszélgetés után a küldöncöt útjára indította a derasi forgatagba.

- El kell rejtőznöd! Legalábbis pár napra! Menj fel a holmidért, itt várlak!

Mira szavai szíven ütöttek. Felmerült bennem, hogy nélkülem akar a nagymamája színe elé járulni, de gondoltam, legalább az úton vigyázhatok rá. Győzködni terveztem, de még mielőtt kinyitottam volna a számat, végre elfogtam mit mondott. Mikor először meglátta a küldöncöt, azt mondta, hogy tud valakiről, aki nem örül, hogy életben vagyok, most pedig arra kér rejtőzzek el. Mireia azt gondolta, hogy Miasol úrnő küldte ránk a fegyvereseket, és enmiattam?

Hihetetlennek tűnt már a felvetés is, de mégiscsak ő ismerte jobban Gironda úrnőt. És a hírek páni félelmet keltettek benne. De ezek az érzések nem lebéntették, hanem cselekvésre ösztönözték. Azokat, akik a váratlan veszélyben találnak igazán magukra Diulio ossesionato-nak, megszállottaknak hívta. Azt mondta hasznos, sőt akár csodálatra méltó szövetségeseik, feltéve, ha az ember még idejében félreáll az útjukból.

Így én is csak bólintottam, és szó nélkül elindultam a fogadóba összeszedni a holmimat. Mikor visszaértem az Aranykakas mellé kipakolt asztalokhoz Mira már nem volt egyedül. Egy fiatal, szedett-vedett ruházatot viselő lánnyal beszélgetett. Odaát, az északi csatatereken sokunknak kellett innen-onnan összeszedni a ruhadarabjainkat, és a háború vége felé már mindannyian tarkabarka összevisszaságban pompáztunk. De minket a kényszer vitt rá erre, ez a nő viszont szemlátomást önszántából húzott löszsárga lovaglónadrághoz bő ujjú inget, és akasztott az oldalára parádés díszítőrt. Mikor bizonytalanul hozzánk léptem páváskodva pukedlizett, mintha elsőbálózó kisasszony lennék.

Kedvesem, hadd mutassam be Marika Hernant, ő fog vigyázni rád, amíg

visszatérek Derasba - magyarázkodott Mira.

- Elmész? - Kérdeztem beletörődve.

Gyors búcsút vettem Mireiától, végig azzal küszködve, hogy megpróbáljam-e maradásra, vagy közös szökésre bírni. De tudtam, hogy nem tehetem meg. Miasol Gironda volt minden megmaradt családja, és nem állt jogomban, hogy közéjük álljak, még akkor sem, ha Mireia egyértelművé tette, miként gondolkodik a nagyanyjáról.

Végül hagytam, hogy Marika elvezessen. Vissza-vissza pillantottam Mirára, míg a furcsa nőszemély magára nem vonta a figyelmemet. A tér belseje felé vezetett, az emberek sűrűjébe, miközben ide-oda bólintgatott, integetett, mintha a fél várost ismerné.

- Szóval Atenas, mi Arnau? Arnau Atenas, Arnau, Arni - forgatta a nevemet, mintha csak ízlelgetné.

- Így hívnak - válaszoltan kényelmetlenül fészkelődve a szorításában.

- Nem sok Arnau rohangál a városban. A nagyapámnak volt egy Arnen nevű ismerőse. Cipész volt. Ismerted?

- Nem volt hozzá szerencsém.

- Biztos? A Banyóban volt a műhelye.

- Nemrég érkeztem a városba, nem ismerek itt senkit. - Örült kérdései teljesen kihoztak a sodromból, idegesen rántottam egyet a kezén is, de csak még erősebben markolta a felkaromat. - Engedj! Téged sem ismerlek.

- Hogy mondhatsz ilyet! A szívembe gázolsz, Hercegem! - Fordult hozzám Marika felháborodottan. Már-már ráripakodtam mérgemben, de a szeme mélyén csillogó furcsa fény elbizonytalanított.

- Fogalmam sincs, mi történik - vallottam be lemondóan.

- Tökéletes! - Derült fel Marika arca ismét, aztán újra sétára ösztökélt. - És maradjon is így!

Folytattuk utunkat a Hódító terén át. Árusok pultjai között haladtunk, jobbról friss gyümölcsöket, balról késeket ajánlgattak nekünk. Kissé tovább haladva Marika lelassított, hogy megcsodáljon pár ilkumi szőnyeget. Nem messze tőlünk a Hódító szobráról csimpaszkodó gyerekek kavicsokat dobáltak a járókelők nyakába. A tér túlsó végében egy kardnyelű szórakoztatta tudományával a járókelőket. Forró lehelettel sütött a nyakunkba a nyári nap, Marikának pedig be nem állt a szája.

- Mireia arra kért, hogy rejtselek el, elég ennyit tudnod. Elrejtelek valami föld alatti lyukba, rádzárom és elhagyom a kulcsot. Ott biztonságban leszel pár napig.

- Egy pár napig?

- Két nap. Annyi idő alatt meg kell fordulnia Umbralodóból, de ha tovább tart, hát tovább tart. - Vonta meg a vállát.

- Árny vagy? - Szegeztem neki a kérdést.
- Hús-vér vagyok, azt hittem ennyit te is ki tudsz tapintani.
- Mira azt mondta Marika Hernánnak hívnak, mint a bérkocsisokat, márpedig ők Árnyak. Meg aztán az Árnyak őrizték az Aranykakas környékét az éjszaka. - Magyaráztam zavartam Marikának a gondolatmenetemet.

- Minek teszel fel olyan kérdést, amire tudod a választ? Én talán megkérdeztem tőled, hogy mik a szándékaid az én Mireiámmal? Vagy, hogy tudsz-e hozzá méltó életet biztosítani a számára?

- Kezdesz az agyamra menni! - Sziszegtem Marika felé. Ő erre közelebb hajolt hozzám, és bensőségesen a fülembe suttogott.

- Az érzés kölcsönös, de hát mit csináljak?

Eddigre a tér túlsó végébe értünk, az épülő katedrális környékére. Utolsó szavai végleg kihoztak a sodromból, többé nem finomkodtam vele. Kitéptem a karom a kezéből és szembe fordultam a furcsa lánnyal.

- Mi a bajod velem?

Marika talán csak erre várt, mind két kezével nagyot taszított rajtam, én pedig egyensúlyomat veszítve hátrálni kezdtem. Kis híján elestem, csak nagy nehezen sikerült megkapaszkodnom egy halom gerendafa egyik kiálló darabjában. A tér és a tömeg eltűnt a szemem elől. Bár az emberek zsibaja továbbra is a közelből hallatszott, de időlegesen kettesben maradtunk a gerendák és egy félig felhúzott fal között. Marika arcáról eltűnt a bárgyú mosoly. Kitért a mutatóujjal, villámokat lövellő szemmel lépett közelebb hozzám.

- Mireia két nappal ezelőtt találkozott veled, és azóta csak hülyeségeket csinál, ez a bajom veled. Hogy elrángat téged Aracelishez még hagyján, bár jobb lett volna, ha ezt sem teszi. De, hogy utána a kezébe nyom egy erszény királypénzt, amit aztán a hülye haverjaidnak adsz, az már a lejtő eleje volt. Mit gondolsz, miről diskurálnak végig az út alatt? Mit gondolnak, honnan lett pénzed? Elmondtad nekik? Tudják, hogy Mireiától?

Teljesen ledermesztett a hirtelen változás. A páváskodó kislány egyszeriben ijesztő, fenyegető nőszeméllyé lett, és én aggasztóan tudatában voltam annak, hogy nincs senki a közelben, aki a segítségemre siethetne.

- Ezt meg honnan tudod?

Megvető horkantás volt az összes magyarázat, amit kaptam.

- Utána, amikor bajba keveredtek a sikátorban, és kénytelenek vagytok levágni pár olcsó verőembert, Mireia egyenesen hozzánk vezet téged. Még el is mondja neked, hogy kik vagyunk. Mi jogod van tudni, hogy kik vagyunk?

- Mireia mondta el. - Védekeztem erőtlenül.

- Igen, de miért? Meggondolatlan, elővigyázatlan... miért?

- Mert szeret?

Az újabb horkantása ezúttal köhögős nevetésbe fulladt. Nagy nehezen erőlt

vett magán, és folytatta.

- És a legrosszabb az egészben, hogy Miasol Girona is képbe került. Olyan szépen haladt minden a maga útján, mint Cheorr masinái. Mireia hasznát hatott nekünk, mi hasznosak voltunk neki, és senki nem tudott róla. Erre felbukkan ez a seggfej Arnau Atenas, és most azon kell aggódnunk, hogy a rohadt Girona boszorkány ránk gyűjtja-e majd a várost büntetésből?

Kitágult orrcimpákkal, kivörösödve fejezte be a tirádát. Alighanem egész éjjel újra meg újra elmondta magának a panaszait, miközben minket őrzött. És igaza volt, legalábbis a saját nézőpontjából.

- Sajnálom.

Szavaimat hallva ökölbe szorított keze elernyed, szemeiből lassan eltűntek a villámok. Pár másodpercig még némán méregetett, aztán csak legyintett egyet.

- Hagyd, nem a te hibád. Vannak, akiket árnyékként követ a balsors.

Ezzel sarkon fordult én pedig jobbnak láttam nem kísértetni a szerencsémét, így inkább szótlanul követtem. Magunk mögött hagytuk a főteret, és egy szőlővel futtatott kapun áthaladva balra fordultunk az első utcán. Körülöttünk a déli forgatag hömpölygött. Egy közeli ivó előtt rokkant, megtört emberek ücsörögtek és valamiféle táblajátékot játszottak. Idősek, fiatalok vegyesen, csak az erőszakos élet nyomai kötötték össze őket: hiányzó tagok, kinyomott szemek, sebhelyek. A Skizma, majd a Sámánháború mementói. Marika öles léptekkel, a szembejövőket kerülgetve sietett el mellettük, igyekezni kellett, hogy lépést tudjak tartani vele. Bal kéz felől, a cseréptetőkön túl, a katedrális épülő tornya magasodott.

Az utca közepén újra balra fordultunk, ezúttal egy keskenyebb, árnyékos közbe. Vékony kötélre feszített száradó ruhák között lépdeltünk, délutáni szunyókálásból riasztott kutyák morogtak ránk. Marika olykor hátra pillantott, talán ellenőrizni, hogy mögötte vagyok-e még, de többé már nem szólt hozzám. A köz végére érve egy széles kávéjú kúttal találtuk szembe magunkat. Fiatal lányok ücsörögtek mellette, beszélgetésbe feledkezve, lábaiknál vízfordó edényekkel. A lány ismét balra fordult. Újra felpillantottam a katedrális tornyára, amin egy magasban egyensúlyozó munkás épp megpróbálta magához húzni a csörlős emelőn magasba emelt épületköveket.

- Körbe-körbe megyünk, - jegyeztem meg Marika mellé sietve.

- Tényleg? - Kérdezte gúnyosan. Megtorpant és látványosan körülnézett. Végül tekintetét aggódalmasan az épülő toronyra emelte és elgondolkodva megvakarta a homlokát.

- Mármost, gondolom tudod, hogy körbe sétáljuk az építkezést, és meg akarom kérdezni, hogy mi okból.

- Őszintén? Most vettem csak észre - válaszolta eltűzött aggodalmat erőltetve az arcára. Ekkor füttyszó harsant a közelből, talán éppen a torony tetejéről.

Marika elkapta a fejét, gyorsan körülnézett az utcán, megragadta a kezemet és maga után rántott. - Gyere! - Parancsolt rám ellentmondást nem tűrően.

Bal kéz felé letértünk az utcáról és két, egymásra boruló épület árnyékán át sietve egyszer csak az építési terület mögött találtuk magunkat. Embermagas deszkakerítés állta el az utunkat, de már távolról látszott, hogy az egyik deszka csálé. Marika hezitálás nélkül odalépett, és eltolta az útból, keskeny rést fedve fel mögötte. Könnyedén átlépett a lyukon, majd engem kezdett el sürgetni.

- Siess. Most nincs itt senki, de bármikor visszajöhetnek. Nem szeretném a te puha lépteidre bízni a nyakamat.

Áterőltettem magam a résen. Marika közben a torony tetején ücsörögve lábát lógató férfit leste. Nekünk oldalt ült, és látványosan nem nézett felénk, de combja alá nyújtott kezén táncot jártak az ujjak. Én ugyan nem értettem, miről jelelnek, de Marika elégedett lehetett az üzenettel.

- Maradj csendben és kövess. Húzd össze magad.

Úgy tettem, ahogy mondta, bár nem értettem a nagy óvatoskodást. A katedrális mögötti udvaron voltunk, légvonalban valószínűleg nem több, mint száz méterre attól a helytől, ahol Marika korábban úgy kiosztott. Körülöttünk kétember magas halmokban álltak a hatalmas gránitkövek, a combvas-tag szálfák, a mésszel teli zsákok és a homokhegyek. A távolból kalapálás és káromkodás, a munka hangja szállt felénk, de itt egyedül voltunk.

Marikát követve megindultam a katedrális hátoldala felé az épületanyag-labirintusban. Vezetőm előre hajolva, gyors léptekkel közlekedett, feje ide-oda forgolódott, a környéket figyelve. Félúton járhattunk, amikor hirtelen megtorpant, és torkát ideges szisszenés hagyta el. Kis híján neki szaladtam.

A zöld és barna színekkel festett, három méter magas kőgölem egyenesen felénk tartott. Nehéz léptei alatt mélyre süllyedt a porhanyós talaj, ernyedten lógó kezei lassan ringtak, hogy némi stabilitást kölcsönözzenek mozgásának. Az emberi arányokkal készített szobor fejére női arcot festettek, amit sárga, elnagyolt hajkorona máza fogott keretbe. A hét katedrális-építő gölem egyike, ránézésre alighanem az, amely Kemi úrnő kinézetét kapta ajándékba, tudomást sem véve rólunk eldübörgött mellettünk, a hátunk mögötti gránitköveket véve célba. Meglapultunk a meszeszsákok takarásában, amíg ő óvatos mozdulattal feje fölé emelt egy több mázsás kődarabot és visszafelé is ellépdelt mellettünk.

A torony tetején ücsörgő őrszem kajánul vigyorgott le ránk, jókedvén még Marika kifejező kézjelei sem enyhítettek.

Ezután már zavartalanul folytattuk az utunkat a hátfalhoz. Vezetőm egyenesen egy kőportól megsárgult, a hátfal mellé állított ponyvasátor felé indult. A sátor belsejében ládák és dobozok halmaza fogadott. Egyik-másik törött volt, kettőnek hiányzott az egyik oldala. Némi koszt, forgácsot és szalmát leszámítva üresnek tűntek.

Marika kinyitott egy embermagas, a katedrális oldalához támasztott ládát. Belsejében a katedrális fala alá vezető, deszkákkal kirakott lépcsőt pillantottam meg. Intett nekem, hogy menjek előre. Elindultam lefelé, de pár lépés után Marika behúzta maga mögött a láda ajtaját és csaknem teljes sötétségben találtam magam.

- Csak menj tovább óvatosan! Még vagy két tucat lépcső és leérsz az aljára. Odalent majd gyújtok fényt.

- Mi ez a hely?

- A katedrális pincéje, gondolom. Nem tudom pontosan, mit tervez vele az a megszállott Cheorr pap, de egyelőre csak egy nagy, üres pince.

Nagy óvatosan leértem a lépcső aljára. Idelent már alig lehetett hallani a fenti zajokat, a levegő hűvös volt, de száraz. Marika lépteinek hangja visszhangot vert a földalatti ürességben. Hamarosan kovakő sercent, szikra pattant, pár próbálkozás után pedig végre a gyertya kanóca is lángra kapott. Marika egy asztal mellett állt, kezében sárgaréz gyertyatartó. Az apró lángnyelvről elszabaduló fény hosszú árnyakat festett a falakra. Ahhoz nem volt elegendő, hogy megvilágítsa az egész helyet, de egyértelmű volt, hogy egy hatalmas terem szélén állunk. A falakat szürke, faragott díszkövek takarták, talpunk alatt csúszós gránitlapok kopogtak.

- Légy üdvözölve a Casa Atenasban! - fordult körbe teátrálisan Marika.

- Casa de Romble. - Vágtam rá rosszkedvűen dörmögve.

- Tessék?

- Az volt az otthonom.

- Azt nem tudhatom, de ez még nem romos. Ami azt illeti, vadiúj. Előtted csak ketten húzták itt meg magukat egy pár napra, amíg elvonult a vihar. - Magyarázta a lány és szabad kezével a mellettem lévő sarok felé bökött. A sarokban egy kupac szalmán kiterített derékalj és annak zsziszegő állandó lakói vártak rám. - Ők a dolgukat a legtávolabbi sarokba végezték, de a te várásban te vagy az úr. Itt az asztalon találsz elég gyertyát. Napszállta után majd valaki hoz neked enni meg inni. Itt biztonságban leszel, a munkások nem jönnek le ide. A katedrális belsejéből levezető lépcsőt most éppen elfedi egy állványzat, így onnan nem is lehet lejutni. A környéket pedig az embereim figyelni fogják. Kicsit arrébb, a sötétben van pár láda. Hogy mi van bennük, az nem rád tartozik, ha hozzájuk nyúlsz, azt tudni fogjuk. - Mondókája végére érve még egyszer végigmért, majd letette a gyertyatartót az asztalra. - Jó szórakozást!

Sietősen felé léptem, kitarított kézzel, és alighanem kétségbeesett kifejezéssel az arcomon, hisz Marika azonnal megtorpant.

- Várj! Mihez kezdjek itt magammal?

- Amit csak akarsz! - Vigyorgott rám. - Dobolj a lábaddal! Sétálgass fel-alá. Próbáld meg feleleveníteni édesanyád altatódalait. Én leszarom. Csak maradj

kussban. Mireia megkért minket, hogy rejtünk el. Küldetés teljesítve, a többi nem az én dolgom.

- Értem, és köszönöm. Csak... tényleg szükség van erre?

- Kérdőző ökor legyenek, ha tudom. Annyit tudok, hogy a helyedben én kapálózva ellenkeznék, de hát én ki nem állhatom a magányt meg a semmittevést.

- És az egész éjszakádat Mireia őrzésére szántad, - mondtam együttérzően.

- Nem volt olyan vészes - villantotta rám rohamosan ismerőssé váló hamiskás mosolyát. - Utcabál volt a Malom utcában, az idő nagy részét ott töltöttem. A bor kicsit híg volt az ízlésemnek, de a zenésznek jó volt a ritmusérzéke. És még muzsikálni is jól tudott. - Itt egy kis szünetet tartott, mintha tapsra várna. Aztán sóhajtott egy nagyot, és más hangon, talán a kirohanása óta először őszintén szólt hozzám. - Nézd Arnau, tudom, hogy ez a helyzet bűzlik. Bármikor kísétálhatsz, mi nem fogunk tartóztatni.

Megkísértett az ajánlata, de eszembe jutott a Mireia arcára kiülő rémület, amikor megkapta Miasol úrnő üzenetét.

- Csábító, de egy darabig kibírom. Mireia ezt szeretné, szerinte veszélyben vagyok. Jut eszembe, Mireia azt mondta elviszitek a támadóink hulláit valahová.

- Igen, az folyamatban van. Még tegnap este összeszedtük őket, és ha minden igaz, ma reggel apám elvitte őket vidékre. - Marika eddigre már türelmetlennek tűnt. Karját összefonva az asztalnak támaszkodott és tekintete minduntalan a kijárat felé rebtent.

- Szeretném tudni kik voltak, meg még inkább, hogy ki küldte őket.

- A hercegnő úgy tűnt a Gironda boszorkányt sejtí a támadás mögött, és úgy gondolja neked is közöd van hozzá. - Vonta meg a vállát Marika, mint akit kevésbé érdekelnek a rejtélyek, mint az, hogy végre a dolgára indulhasson.

- Meglehet, de... nem is tudom. Nekem nem áll össze a dolog. Miasol úrnő a fővárostól távol lakik, én pedig csak két napja találkoztam Mirával. Ennyi idő alatt eljutott hozzá a hír, elhatározásra jutott és zsoldosokat fogadott? És, ha igen, akkor miért ezt az üzenetet küldte Mireiának. Nem volt benne szó róla, hogy a támadást leckének szánta. Nem, ennek így nincs értelme.

- Lehet valami abban, amit mondasz. De akkor miért rendelte magához a Hercegnőt?

- Nem tudom. Ehhez nem tudok eleget a kapcsolatukról. Kérni szeretnék valamit.

- Csak nyugodtan, elvégre mást sem szeretnék, mint mindenben a szolgálatodra lenni! - Pukedlizett nekem már másodszor mióta találkoztunk.

- Így a hölgyek előtt szokás meghajolni, - jegyeztem meg.

- Tényleg? Milyen szerencsés véletlen.

Kiprészelttem magamból egy keskeny mosolyt.

- Jó lenne, ha utánanéznének a támadóinknak.

- Megtehetjük, de akkor az adósunk leszel. - Válaszolta mélyen a szemembe nézve.

- Már most az vagyok.

- Milyen igaz! - Öntötte el az arcát ismét a kaján vigyor. Ellökte magát az asztaltól, és engem megkerülve kisietett a katedrális alatti teremből.

Egyedül maradtam az apró gyertyalánggal. Egy kevés nézelődés és hallgatóság után bejártam a földalatti termet. Több mint 100 lépés hosszú volt és kétember széles lépcsősorban ért véget. A gyertyát letettem a földre és óvatosan felosontam a lépcsőn. Hamarosan deszkák állták el az utamat, a túloldáról alig némi fény szűrődött át. Errefelé sokkal hangosabban lehetett hallani az építkezés zajait. Ezután megkerestem a ládákat, amikről Marika beszélt. Vaspántokkal egyben tartott tartott, lelakatolt, masszív darabok voltak, fedelükön számomra ismeretlen, talán kagylót és gyöngyöket ábrázoló cégérrel. Kicsit gondolkodtam rajta, hogy belenéznek-e valamelyikbe, de Marikának alighanem igaza volt, és az Árnyak észre vennék, ha a lakatokkal babrálnék. Végül viasszal átvarrtam a sarokba berendezett fekvőhelyhez és a hátrahagyott holmimhoz.

Aznap még számtalanszor megismételtem ezt a körutat unalmamban. Volt, hogy letelepedtem a terem túlsó végében és onnan hallgattam a munkások alig kivehető beszélgetését a vésők és kalapácsok zaján túl. Fegyvereimet legalább egy órán keresztül fentem, utána kezelésbe vettem keményített bőrvértemet a gyertyákról lecsöpögő meleg viasszal. Végül, nagy sóhajjal célnát és fonalat vettem elő és nekiálltam hasadásokat keresni a ruháimon. Sajnos nem találtam eleget, mert amikor már nem jutott eszembe semmi más, amit csinálhatnék, és kikandikáltam a szabadba a titkos bejáraton keresztül, a nap még mindig látható volt a nyugati háztetők felett.

Ismét vissza húzódtam a fekhelyemhez, hátamat a hideg kőnek vetettem és a falon táncoló árnyékokat figyeltem. A semmittevés ismerős kínzás volt a számomra, a háborúban volt részem benne épp elég, de soha nem sikerült hozzászoknom. Jobb híján el is kezdtem a háborúban tapasztaltakon járni a gondolataimat. Egyszer, talán két évvel ezelőtt egy csapat nyargaló beszorított minket egy homok által ostromolt, romos őrtoronyba valahol az Ősök Pajzsai környékén. Napokig figyeltük, hogyan nyúlnak és apadnak az árnyak, hogyan lesznek társaink és a minket őrző nyargalók is egyre nyugtalanabbak. Sokan unalmukban agresszívek lettek, másokat a kétségbeesés kerített hatalmába. Rafel egyre csak azt hajtogatta, hogy szerinte meg tudjuk futamítani a nomádokat, ha váratlanul rájuk rontunk. Ami engem illet, megpróbáltam elfoglalni magam, végül már a romok eltakarításába is belekezdtem. Rettentő szenvedés volt a céltalan várakozás, de akkor legalább nem egyedül kellett vé-

gigélnem. A katedrális alatti hűvös magányban ücsörögve azon tűnődtem vajon hány napot bírok ki, mielőtt teljesen markába kaparint az örület.

Nem tudom mikor aludhattam el, de elég sokat bóbiskoltam ahhoz, hogy leégjen egy frissen gyújtott gyertya. Egy férfi hangja ébresztett a sötétségből.

- Atenas uraság, itt van? Kifogyott a fényből?

- Itt vagyok. Mindjárt gyújtok gyertyát.

Sötétben tapogatódzva megkerestem a tűzszerszámokat és némi ügyetlenkedés után sikerült csíholnom. A szikrányi fényben egy nálam kicsivel alacsonyabb, kerek fejű, homlokban kopaszodó férfit pillantottam meg. Fehér inget, barna mellényt viselt, oldalán hosszúkes lógott. Egy fehér vászonba csavart batyut és hívogatóan lotyogó bőrtömlőt tartott a kezében.

- Meghoztam a vacsorát.

- Köszönöm. - Válaszoltam hálásan, de bizonytalanul. Kihallhatta a hangomból a bizonytalanságot, mert bemutatkozással folytatta.

- Marcus vagyok, a lányommal elvileg már találkozott.

- Marika? Elbűvölő teremtés. - Vágtam rá önkéntelenül.

- Maga az első, aki ezt mondja rá! Tényleg úri neveltetést kapott!

Akaratlanul is elmosolyodtam. Marcus modorában, és abban, ahogy engem méregetett volt valami kellemesen ismerős. Magabiztosnak látszott, holott a helyzet neki is újszerű kellett, hogy legyen. Udvariasan, de közvetlenül szólt hozzám, lényegre törő, de viselkedni is tudó ember benyomását keltette. Apámra emlékeztetett, döbbsentem rá.

- Az igazat megvallva pimasz, bosszantó lány, de valamiért mégis kedvelni való.

Egyetértően, sőt talán elismerően bólintott.

- Mára véget ért a munka a katedrális környékén. Kellemes az idő, a levegő is jobb odakint. - Intett a batyut tartó kezével a kijárat felé.

- Jó ötlet - helyeseltem és megindultunk kifelé.

Marcus igazat szólt, az üde esti levegő kellemesen csapott az arcomba, amint kiléptem a szabadba. Az égen már tisztán ragyogtak a csillagok, a fogyó hold fehér fényben izzott. A ládákat és a titkos lejáratot takaró sátor előtt egy bérkocsi állt, oldalán Hernánék cégérével, és rúdjánál két izmos, izzadtságtól csillogó testű lóval. A bakon egy nő üldögélt, keze ügyében kulacs. Egy férfival beszélgetett, aki a kocs mellett állva a pipája meggyújtásával bajlódott. Ahogy elléptünk mellettük abbaagyták a beszélgetést, és némán bólintottak felém.

Marcus a kocs hátuljához lépett, lenyitotta ajtaját és azt használva asztalnak kiterítette elém a batyu tartalmát. Közben én nagyot húztam a borostömlőből. Hideg húsoból, sajtból, zöldekből és egynapos kenyérből hamarosan készen is állt a terülj-terülj asztalkám.

- Tudom, ez inkább reggelire való. - Szabadkozott Marcus. A szám még

percekig túl tele volt, ahhoz, hogy válaszolni tudjak. Csak most, hogy az első falatokat lenyeltem, jöttem rá mennyire megéheztem reggel óta.

Marcus elhelyezkedett a kocsi végében és onnan nézte végig, ahogy szinte teljesen eltüntettem a batyu tartalmát. Mikor már kissé kevésbé sürgetőnek éreztem az evést, azért megpróbáltam őt is szóval tartani.

- Marika azt mondta, Ön vitte ki a hullákat a városból.

- Így is volt, - válaszolta és megütögette a kocsi platóját. A tekintetét követve a holdfényben megpillantottam pár átvérzett pokrócot a sarokban. - Délelőtt kigurultunk a városból, ledobtuk őket egy ismerősnél, felpakoltunk Sabas atya katedrálisához egy emberes márványdarabot, így legalább volt okunk idejönni. Sajnos csak sötétedés után értünk ide.

- Mit sikerült kideríteni róluk? - Kérdeztem két falat között.

- Két kivétellel a háborút megjárta, munkát kereső zsoldosok voltak. Kompániát akartak alakítani, a Vénvihar Harcosainak neveztették magukat. Pecsétjük még nem volt, hogy kérvényeztek-e, azt nem tudom. Tegnapelőtt még munkát kerestek, akárki bérelte is fel őket, nem sokkal a támadás előtt tette. A Vaskapitányban volt a szállásuk, de majd minden nap megfordultak a kikötőben is.

- A kikötőben? Aracelisnél is jártak?

- Azt nem tudom. Talán. Sokan megfordulnak arra. Miért kérdi?

- Csak egy gyanú, de nem tudom, hogy kifejthetem-e. - Vallottam meg Marcusnak.

- Tekintve, hogy az én boromat issza, az én kenyeremet eszi, és én kezeskedek önért az Árnyak vezetőjénél; azt gondolom nyugodtan elmondhat nekem mindent.

- Kezeskedni kellett értem?

- Igen, de ne vegye magára. Marikának kellene magára vennie, de ő meg nem fogja, szóval mindegy. - Értetlenségemet látva kis szünet után folytatta. - A vezetőnk nem nagy rajongója a jegyesének, nem repesett az örömtől, hogy Marika a szervezet erőforrásait ilyen könnyedén a rendelkezésükre bocsátotta. Az én drága kislányom valószínűleg tudta ezt nagyon jól, és részben ezért is volt olyan készséges.

- Értem. Szóval Aracelisre visszatérve. Mireia csendestárs az üzletében és gyakorta megfordul arra. Ha a fegyveresek is jártak ott, az lehet, hogy nem csak véletlen egybeesés.

Marcus elhallgatott, és megfontolta a mondandómat, ami alkalmat adott nekem, hogy magamba tömjek egy falat zamatos paprikát.

- Tudunk Aracelis üzletfeleiről, mi is köztük vagyunk, ami azt illeti. Mondjuk az elmúlt pár hétben a velcai nőszemély elkezdett furán viselkedni. - Folytatta Marcus.

- Furán?

- Ritkábban keresett minket, és kisebb szállítmányokra volt szüksége. A részünk is jelentősen megcsappant. Pedig a forgalma, szemmel láthatóan, nem esett vissza. Vannak, akik úgy gondolják, hogy a hátunk mögött új üzlettársakra tett szert. Csak azt nem értem... - kezdett volna bele egy új gondolatba, de hirtelen elakadt a szava. Felemelte a kezét, hogy engem is csendre intsen. Erősen koncentrált, és meredten a sötétségbe bámult. Példáját követve így tettem én is.

Nem messze tőlünk holdfényben fürdő, embernél magasabb homokkupac terült szét, eltakarva minket az udvar többi részétől. A hátunk mögül fújó apró szellő megrebegtette a sátrat mellettünk. Tompán ide hallatszott a főtér zaja, de most, hogy mi elhallgattunk, egyébként csend volt.

Leszámítva azt a hangos, hörgő szimatolást, ami a homokkupac mögül tört elő. Marcus felemelt kezével a kocsni előtt álló két Árnynak intett, akik eddigre már elővonták törjeiket. Vezérük jelére hangtalan lépésekkel elindultak, hogy kétoldadról megkerüljék a halmot. Én persze a katedrális alatt hagytam aprólékos munkával élesre fent fegyvereimet.

- Ki van ott? - Szólította meg Marcus a sötétséget.

Elfolytott, egyszerre bestiálisnak és emberinek hangzó morgás volt a válasz. Hallottam a puha talpak alatt súrlódó homok zaját, és ahogy a tekintetem felfutott a homokhalom tetejére az égen fényesen izzó holdkorong előtt megláttam a szörnyet.

Emberszerűnek tűnt, mégis végtelenül idegennek. Egész testét sötét szőrborította, csak előreugró arca és kerek koponyája maradt csupasz. Hatalmas volt, nagyobb, mint bármely ember. Aránytalanul hosszú kezeire támaszkodva mozgott, szőre alatt minden mozdulattal táncot jártak az izmai. Mély, morgó légzése visszhangzott az éjszakában. Ismét a levegőbe szagolt, aztán ránk emelte gonoszúságtól vibráló tekintetét.

11

Mireia

Kíváncsian néztem az arcképet a szépítkezőasztalom tükreben. A sápadt, sírástól meggyötört vonások idegenül néztek vissza rám. A gondolataim zavarosak voltak. Arra emlékszem, hogy kitöröltem valamit, vagy valakit, az emlékeim közül, hogy Umbralodoba jöttem, hogy Nagyanyám megkínzott - megint, de hogy miért? Mindegy, pár nap, esetleg hét múlva úgys rájövök, kevés varázslat tart örökké!

Homályosan derengett, hogy a vacsoraasztaltól keltem fel. Körülnéztem a szobában. Minden rendben volt, az utazóruhám egy székre terítve feküdt, egy kisméretű tarisznya volt csak mellette. Ezek szerint nem terveztem sokat itt maradni. Jó!

A mosdótálcához léptem, hogy rendbe szedjem magam, mielőtt visszatérek a vacsoraasztalhoz. Ekkor vettem észre a láncból formázott üzenetet: "Siess Derasba!" Milyen egy semmitmondó szöveg, panaszkodtam magamra. Hisz ha tehetem, nyomban eltűnök innen! Nem maradnék itt egy perccel sem tovább, mint ahogy kell! Minek is jöttem ide? Mindenesetre ügyes voltam, hisz a papírra írt fecniket könnyen megtalálják a szemétben, tüzet gyújtani ebben a párás hőségben pedig csak gyanút keltene, és még elviselhetetlenebbé tenné a helyet. Széthúztam a láncot, és visszacsatoltam a nyakamba. Elégedetlenül méregettem a nedves levegőtől egyre jobban göndörödő fürtjeimet, majd lemondó sóhajjal indultam felfelé, vissza a legfelső emeletre, a nőstényoroszlán barlangjába. Próbáltam nem arra gondolni, hogy hol tátonganak a hatalmas rések az emlékezetemben, hiszen nyilván jó okkal voltak ott: a legbiztosabb módja, hogy elrejtsem a titkaimat Nagyanyám elől, ha magam sem ismerem azokat.

Mindenesetre valami fontos dolog lehetett, tele volt vele a fejem, hisz alig emlékszem valamire az elmúlt két napból. Megráztam a fejem, és próbáltam kézzel foghatóbb dolgokra koncentrálni, mint például a hajam megzabolázhatatlansága.

Nagyanyám mérgesen nézett rám, mikor beléptem. Már tálták az előételeket. Elsétáltam a hosszú asztal mellett és helyet foglaltam a lehető legtávolabbi széken, majd egy spárgával töltött sonkatekerceset vettem a kezembe.

- Ahhoz képest, hogy milyen sokáig tartott rendbe tenni magad, nem ment valami jól... - mért végig ellenségesen.

- Nem tehetek róla, ez az átkozott párás levegő mindent tönkretesz... - válaszoltam félvállról. Nagyanyám elkerekedett szemekkel meredt rám.

- Szóval, most, hogy megtudtad, a Szeretőd kihasználta téged, nem is akarsz eszedzni, hogy kíméljem meg a büntetéstől?

Most rajtam volt a meglepetés sora. Nincs is szeretőm. Legalábbis semmi állandó. Mindenesetre senkinek sem kívánom Nagyanyám büntetését.

- Valóban nagyon fáj a szeretőm árulása - bárki is legyen az, tettem hozzá gondolatban -, de a szép emlékekre való tekintettel arra kérlek, kíméld meg az életét! - Válaszoltam nyugodt hangon, majd folytattam a spárga rágcsalását. Ha más jó nincs is itt, Nagyanyám szakácsnője kiválóan ért az ételek elkészítéséhez. A spárga után a sáfrányos tök golyócskák felé nyúltam.

- Azt gondolod, hogy ha közönyt színlelsz, több kegyelmet fogok tanúsítani?

- Jaj, dehogy, miért is gondolnám azt, hiszen tudom, mennyire szíveden viselled a boldogságomat? - Feleltem, miközben a számba tömtem egy újabb tököt.

- Ha ilyen szemtelen vagy velem, már választhatsz is illő öltözkéket Eligio de Soler temetésére! Úgyis az egész város rólatok pletykál, a búcsúztatóján is te leszel a főszerepben. Szerintem menj vörösrösben!

Megakadt a torkomon a tökfalat. Köhögni és krákogni kezdtem. Egy kis vízzel szerencsésen leöblítettem.

- Az ég szerelmére Mireia, ne kezd már megint! Csak te lehetsz ilyen szerencsétlen, hogy megfázol ebben az átkozott hőségben!

A fulladáson túl észrevettem a bőségesen terített asztal közepén egy nyitott levelet. Óvatosan kezembe vettem, és végigfutottam a sorokat. Eligio de Soler megkéri benne a kezemet, mert szájra kapott minket Deras. Tényleg Eligióval kezdtem volna? Az a tökfilkó egy cirkónia brosst adott nemrég ajándékul. Azt hazudta, gyémánt. Kellemetlen helyzetbe kerültem az Árnyaknál miatta.

- Bármennyit is olvasod a szavait Mireia, nem lesz jobb! - Mondta Nagyanyám újfent magabiztossággal. A levélből áradó tömény gyöngyvirágszag facsarta az orromat. Tényleg Eligióval kezdtem volna? Homályosan derengett a törölt emlékek ködén át, hogy bizalmasan ölelem egy hajnali lovaglás közben. - Azt nem értem, mi fogott meg benne, Lányom?

- Hát azt én sem... - szaladtak ki számon az őszinte szavak. Nagyanyám gyanakvóan méregetett. - De a szívnek nem lehet parancsolni! Ő olyan... jóképű. És erős. Kiváló harcos. És remek táncos is. - Gondolatban folytattam. És tulajdonképpen a humora is egész jó. A pimasz mosolyától olvadozik minden udvarhölgy... Tényleg beleszerettem volna? Vagy csak elcsábított valahogy, és elintézte, hogy lebukjunk? - Mindenesetre biztos lehetsz benne, hogy telekürtölte a fél várost azzal, hogy megkérte tőled a kezem. Úgyhogy ha történne vele valami gyanús szerencsétlenség, rád gyanakodnának.

- És utána félnének tőlem az emberek? Jó! - Mosolygott Miasol.

- És ha nemet mondasz, mindenki tudni fogja az udvarlóim közül, hogy vele voltam.

- Azt javaslod tán, hogy mondjak igent? Másodszülöttként egy valamire való

birtoka sincs. Ráadásul megvesztegethető, megbízhatatlan alak. Csak a hatalom és a vagyon érdekli. A trón közelébe akar kerülni, de csekély támogatásra számíthatnánk csak tőle...

- Dehogy! Kemi kegyelmezzen neki! Szerencsére az udvarlóimat sem a tisztaságom vagy a jó hírem érdekli velem kapcsolatban, úgyhogy nem igazán lesz hatással rájuk a pletyka. Viszont, ha megtudják, hogy Eligiót valamilyen titokzatos baleset érte, lehet, hogy utána nem mernének közeledni felém. Ahogy José Maria Castrillon sem. Tudod, milyen babonás! - Nagymamám megvetően legyintett. - Viszont Castrillon gróf, ha megfelelően forgatom a szavakat, lehet, hogy szimpátiát mutat az irányomban, ha az egész város rólam csámcsog. És csakazértis a pártfogásába vesz! - Fűztem tovább gondolataimat. Miasol Gironda érdeklődve nézett rám.

- Mi ez a hirtelen észhez térés, Lányom? Mi változott, hogy már nem az érzelmek ködétől elhomályosítva látod a helyzetet?

- Magam sem tudom, talán hogy a levélből megtudtam, a Testőrpárancsnok kihasználta a helyzetemet. Azt hittem, bízhatok benne. Ostoba voltam...

- Mondtam, és megbántott arkifejezést öltöttem magamra. Majd új vadászatra indultam a gazdagon terített asztalon. A nyársra tűzött rákfalatokra esett a választásom. Ha már itt vagyok, legalább legyen belőle valami jó! De mielőtt választhattam volna, nagymamám újra megszólalt.

- Már csak azon tűnődöm csupán, hogyha nem tudtál a levélről, mi más vezethetett arra, hogy mindent hátrahagyva rohamléptekkel szaladsz védő nagymamái ölelésembe? Vagy az étkekért jöttél csupán?

Gyorsan beletömtem a rákot a számba, hogy amíg rágom, szabadon átgondolhassam a válaszom. Magamon éreztem Miasol Gironda vizslató tekintetét. Majd nagyon kortyoltam a finoman metszett kristálypohárban felszolgált likőrborból.

- Isabel del Vio miatt jöttem. - Vágtam rá magabiztosan. Most Nagymamámon volt a meglepődés sora.

- Duriusra! Mit akar az a némbor?

- Megfenyegetett, és aztán felvetette, hogy házasodjam össze a fiával.

- Az ifjú Almerique lassan házasulandó korba lép, értem. - Ízlelgette az ötletet Miasol Gironda, miközben kortyolt egyet likőrborából. Majd megrázta a fejét. - Nem, mégsem jó ötlet. Az anyja teljesen megbízhatatlan. Mit válaszoltál neki?

- Természetesen azt, hogy tőled kérdezze, Nagymamám! - Válaszoltam engedelmességet színlelve.

Miasol bólintott.

- Szóval megfenyegetett... Miért fenyegetett meg?

- Azt gondolja, nyilvánosan megaláztam a fiát.

- És megtetted?
- Önmagát alázta meg, én csak rámutattam a tévedésére. - Válaszoltam eltökélten. - Erőszakot tett egy udvarhölgyön.
- Mi közöd neked hozzá?
- Nem sok, de az udvarhölgynek befolyásos családja és barátjai vannak. - Lódítottam. Marilla de la Salas családja tényleg bírt némi hatalommal, de birtokaikat tönkretette a háború és az elsivatagosodás. Egyetlen reményük az volt, ha lányuk befolyásos házastársat talál magának. Ezt tette tönkre Almerique del Vio. - Így hálával és szívességekkel tartoznak nekem.
- Mindig megdöbbsz a naivitásod, Mireia, - csóválta a fejét Nagyanyám.
- Nem fogják azt érezni, hogy tartoznak neked. Arra fognak emlékezni, hogy egyszer már segítettel, ezért piócafényként rajtad csüngenek majd újabb szívességeket remélve. Szóval nyilvánosan számonkérted Almerique del Viót a tette miatt?
- Valahogy úgy. - Gondolatban elrebegettem egy gyors köszönetet a jószencémnek, hogy Miasol nem hallott róla, hogyan piszkította össze magát Almerique félelmében. A hír hallatán biztos rájött volna, hogy a lebukást kockáztatva nyilvánosan varázsoltam. - Aztán másnap del Vio úrnő váratlanul felkeresett a lakosztályomban, ahol éppen gyermekáldást megelőzendő főzetet készítettem. Erre Isabel asszony gyanakodni kezdett, és olvasni próbált a gondolataimban.
- Biztos vagy ebben? - Nagyanyám nem tűnt meglepettnek.
- Igen, felismertem a varázsjeleket.
- Mármost abban, hogy csak próbált.
- Bólintottam.
- Kísiettem a látóteréből, mielőtt a varázslat megfoghatott volna, meg utána ellenőriztem az ichort. Viszont onnantól kezdve érezte velem, hogy tudja a titkomat és megfenyegetett, hogy ha még egyszer megalázom a fiát, baj lesz. Aztán feleségül kért Almerique-nek, mert hasonlóak a céljaink...
- Még hogy hasonlóak! - Háborodott fel nagyanyám. - Az az aljas kis cafka és a fattya! Hogy Kemi villáma sújtana rájuk!
- Szóval tudtad, hogy Isabel varázstudó asszony?
- Persze, hogy tudtam. Én ültettem a del Viók fészkébe a kis kakukkfióká-jával együtt, bár ne tettem volna! Látnod, így tegyen az ember jót... És ne aggodj, Kisunokám, kivételesen nem a te ostobaságod leplezte le előtte, hogy te is ichorvérű vagy. Rég tudta már az a boszorkány!
- Végiggondoltam a kapott információ morzsákat és ijedten felkiáltottam:
- Duriusra! Ő lenne Seren? - Kérdeztem meglepődve, és a kezembe tettem az arcomat. - Magamra haragítottam Escar leghatalmasabb boszorkányát?
- Kivételesen nem haragítottál magadra... - válaszolta Mireia Gironda fa-

hangon. - Tudod, ha valaki azt híreszteli magáról, hogy ő a legnagyobb, az valójában a saját gyengesége és bizonytalansága jele. De ami azt illeti, igazad van. Seren, vagy ahogy most hívja magát Isabel, a tanítványom volt. És elárult engem. Ennyi legyen elég róla.

- Akkor Almerique...?

- Almerique egy kis fattyú. Ki tudja kikkel hált még a Hercegen kívül akkori-ban az a szajha! De ha igaz volt is, amit Seren állított, nem számít. Törvénytelen gyermek. Xenaro nem akarta, nem ismerte volna el. Ezt a Herceg bajtársai is tanúsították. Szerencséje volt, hogy az özvegy Miguel del Vio elvesztette fiait a Skizmában. A öccse pedig... nem tűnt megfelelő örökösnek.

- Meghalt Diulio Zacombe... - tettem hozzá halkan.

- Olyat mondj, amit nem tudok. Kérte "Isabel", hogy csatlakozz hozzá?

- Igen. Azt mondta, ő meg tud védeni téled... - válaszoltam bizonytalan hangon.

- És mit válaszoltál?

- Természetesen nemet. Hisz itt vagyok, nem? - Nagyanyám hús kezének érintését éreztem végigimítani az elmémen. Nem használt jeleket vagy szavakat a mágiához, pusztá akaratával idomította magához az ichort. Félve néztem körül, de a varázslatát ezúttal sem kísérte Romlás.

- Jól van, Lányom - válaszolta fáradt, de elégedett hangon. - Igazat szóltál.

Megkönnyebbültem sóhajtottam fel. A varázslata nem fedezte fel az emlékezetemben tátongó lyukakat, sem azt, amit rejtenek.

- Jól tetted, hogy felkerestél ezek után. Elvesztetted volna a bizalmamat, ha nem teszed. Gondolom, most sietsz vissza Derasba...

- Igen, Nagyanyám - válaszoltam fejemet lehajtva. - Holnap hajnalhasadtával indulnék.

- Menj csak, Mireia! Hallom bált rendezel Castillon gróffal. - A kijelentése meglepett. Semmi emlékem nem volt ezzel kapcsolatban. De mégis, miért töröltem volna ki egy ilyen jelentéktelen ügyet?

- Valóban, Nagyanyám - sodródtam az árral.

- És a bál témája meglepetés?

- Igen, José Maria szereti a titkolózást.

- Akkor gondolom, hogy álarcosbál lesz, az is az ő ötlete volt.

- Minden bizonnyal - hagytam rá. - Mármint igen, az övé volt. És Anacleto tanácsosé. - Tódult az elmémbe egy furcsa, váratlan emléktöredék.

- Jól teszed, hogy közös ügyekben veszel részt a gróffal. Lehet, hogy én is ellátogatok Derasba, hogy a jelenlétemmel emeljem az esemény fényét.

- Az nagy segítség lenne José Maria ügyének, köszönjük! - Válaszoltam hamis lelkesedéssel. José Maria az északiak babonáságával rettegett Nagyanyámtól, holott csak a pletykákat hallotta. Hát ha még az igazságot is ismerné!

- Még meglátom. - Válaszolt Nagyanyám elégedetten. - Most lepihenek, Mireia. Öregasszony vagyok már, mégha nem is látszik, - mondta, és botjára támaszkodva felállt. - Felkereshetnél gyakrabban. Talán, ha többször jönnél, és nem csak akkor, amikor baj van, kellemesebben telhetne az együtt töltött idő.

Mosolyogva bólintottam. Megvártam, amíg Nagyanyám kisétál a teremből, majd megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Megúsztam. Ettem még pár falatot a vacsora maradékából, de nem igazán kívántam az ételt. Majd a lakosztályomba siettem, hogy felhajtsak egy kheimidét. Ennél az italnál a varázserő visszaszerzése után mély fáradtság vesz rajtam erőt, és szinte ébreszthetetlen álomba merülök egy időre. Reméltem, hogy nagyanyám nem fog álmomban megátkozni vagy ilyesmi. Hisz ma esti beszélgetésünk meglehetősen jó hangulatban ért véget. Azért biztos, ami biztos, egy székkal kitámasztottam az ajtó kilincset az éjszakára, és egy hajszálat is tekertem rá, hogy lássam, ha valaki kinyitotta, mozgatta azt.

A nap első sugaraira ébredtem. A szék és a hajsza is a helyén volt. Összekészülődtem, és kisiettem a toronyból. A lovam, Bella, már felnyergelve és lecsutakolva várt az istállóba. Zelena, nagyanyám szolgálója a torony kapujába útravalót nyújtott át, majd az utamra engedett. A torony emeletén láttam a messzelátók üvegei csillagnak a napfényben. Nagyanyám sosem volt a könnyes búcsúzások híve.

Lassú ügetésre fogtam a lovamat, nem siettem. Majd amikor kiértem Umbralado lakótornyának látóköréből megállítottam Bellát. Leszálltam a lóról, hogy varázslattal előhívjam eltemetett emlékeimet. Mivel igen komoly ellenfél - saját magam - ellen készültem csatasorba állítani az ichort, tudtam, hogy mindent bele kell adnom. Kezeim széles mozdulatokkal írták a levegőbe a nagyanyámtól tanult jeleket, a szavak minden hangjára és hajlítására eltökélten odafigyeltem. Szélesre tárt elmével fogadtam magamba a varázslatot, hogy a lehető legtöbb esélyt adjak neki. Semmiből jött pézsma illatot éreztem, majd tekintetem elködösült, amikor a két varázslat egymásnak feszült bennem.

Az utolsó szavak is elhalltak, az utolsó mozdulat is végére ért. Vártam, hogy szököőrként tóduljanak elő az eltemetett emlékek, de korábbi varázslatom túl erősnek bizonyult. Ekkor döbbszentem csak rá mennyire kiürültek, elcsigázottnak érzem magam. Ezek szerint az elmúlt napokban nem ez volt az első alkalom, hogy merítettem a véremben keringő ichorból.

Visszaültem hát lovamra, és gyorsabb tempóra ösztökéltem. "Siess Derasba!" - így szólt az üzenetem. Siettem hát, bármi is várjon rám a fővárosban!

A fővárosba érve könnyedén besodródtam az esti kapuzárás előtt a városba tartó tömeggel a városkapun. A Gironda címeres köpenyemet, amit nagyanyám kedvéért viseltem, lágyan fodrozta a folyó felől fújó szellő. Persze az embereknek feltűnt, hogy szeretett hercegnőjük hazaérkezett. Mosolyogva in-

tegettem pár gyereknek, akik egy emeletes ház ablakából mutogattak felém. Pár koldus rögtön a lovam közelébe térült. Hárman voltak: egy nagyon idős asszony, egy lábatlan, mankókra támaszkodó veterán és egy maszkot viselő, leprásnak tűnő alak. Elővettem egy erszényemet, és egy-egy nagygarast nyomtam a kezükbe.

- Adrasteia mosolyogjon rád! - Hálálkodott a vénasszony.

- Durius pajzsa védelmezzen téged! - Folytatta a hadirokkant.

- Agancs atya áldása kísérfen utadon, - mondta a maszkos alak, és nem vette el a felé nyújtott érmét.

- Hogy ki? - Húztam fel szemöldököm.

Válasz helyett egy kést szúrt a bordáim közé. A vénasszony felsikoltott. Bella vad táncolásba kezdett, míg én a lélegzetért küzdöttem. Segítségért próbáltam kiáltani, de a hangok helyett vér ömlött ki a számból. A veterán katona a maszkosra csapott egyik botjával. Ez adott lovamnak elég időt, hogy a tömegbe belegázolva egy kihaltnak tűnő sikátor felé vegye az irányt. Hogy utána mi történt a megmentőmmel, azt nem tudom. Mintha dulakodás hangját hallottam volna a hátam mögöl. Elgyengülő kezekkel kapaszkodtam a nyeregcombba, miközben vért nyelve próbáltam kipréselni magamból a gyógyítómágia szavait. A zsigereimbe hatoló seb végre elkezdett összezáródni, és a fájdalom is enyhült valamelyest, de nem volt rá erőm, hogy teljesen meggyógyítsam magam. Ráadásul Bella kihasználta gyengeségem, és levetett magáról. A kis utca szélén álló üres hordókra zuhanva éreztem, ahogy az elroppanó deszkák az oldalamba marnak. Bella tovább vágózott a kikötő összevissza utcácskái között, ki tudja, hogy hova. Szemem sarkából láttam, ahogy a sikátor száját a maszkos támadó alakja takarja el. Nem volt már erőm láthatatlanná válni, így csak a széttört hordók maradványait húztam remegő kézzel magamra. Az alak futólépésben indult meg abban az irányba, amerre Bella szaladt. Mikor biztos távolságba tudtam támadómat, nyöszörögve lerúgtam magamról az álcámat és talpra erőltettem magam. Italjaim nélkül nem volt lehetőségem visszanyerni varázserőmet, márpedig Bella magával ragadta minden felszerelésemet, így sántikálva Aracelisnél berendezett szobám felé vettem az irányt. Köpönyegemet kifordítottam és összesároztam, hogy némiképp álcázzam magam.

A kikötő forgatagában a kora esti órában lépni is alig lehetett, árusok kínálták portékáikat, italmérők és talponállók kétes italokat és étkeket, emberek magukat - bármilyen munkára. Minden sarkon veszélyt sejtve, árnyékokba húzódva folytattam utam a raktárépületig, ami Aracelis Áfiumbarlangját rejtette.

Bekopogtattam.

- Micael, gyorsan nyisd ki, én vagyok!

- Mireia! - Tépte fel az ajtót a félóriás meglepődve. - Nem kellene itt lenned!

Szinte beestem az épületbe. A könyvmoly óriás ekkor vette csak észre, hogy

milyen rossz állapotban vagyok.

- Mireia, csurom vér vagy!

- A szobámban majd rendbe szedem magam.

Megpróbáltam határozott léptekkel elindulni, de megtántorodtam Micaelbe kellett kapaszkodnom.

- Hadd segítsek, Hercegnő.

Micael természetéhez képest meglepő gyöngédséggel kapott fel, úgy vitt magával az Áfiumbarlang belsejébe. Homályosan láttam csak, hogy a vizipipák füstjétől elbódult vendégek csodálkozva méregetnek minket. A vendégeket szórakoztató Aracelis azon nyomban a galéria felé intett, miközben én az eszméletvesztés ellen küzdöttem. Micael felcipelt az emeletre, Aracelis aggódó tekintettel kísért minket. Az ajtonálló betámogatott a lakosztályomba, és óvatosan elhelyezett az ülőpárnákra. A homlokomra tette a kezét, de a velcai asszony rászólt.

- Hozz langyos vizet és tiszta ruhát!

Micael engedelmesen bólintott, lassan felemelkedett mellőlem és döngő léptekkel kísértát a szobámból. Most Aracelis állt mellém, és kiismerhetetlen arckifejezéssel nézett rám.

- Mi történt? - Mondta az asszony, miközben kényelembe helyezte magát a mellettem lévő ülőpárnán.

- Megtámadtak. – Préseltem ki magamból nagy nehezen a választ. Már a légzés is kezdett nehézzé válni.

- Azt látom. Tudod, hogy ki és miért?

Megráztam a fejem, majd felszisszentem az oldalamat elöntő éles fájdalomtól.

- Nem. A nagyanyámnál voltam, aztán az városban mellém lépett egy maszkos koldus, és kést döfött az oldalamba.

- Ez minden?

- Minden homályos. Hiányoznak az emlékeim.

- Akkor nem tudod, hogy miért akarnak megölni.

- Csak hagyj magamra. Rendbe szedem magam... – Próbáltam lerázni üzletársamat.

- Nonszensz. Majd én gondba veszlek! – Mosolygott rám Aracelis rejtélyesen. – Maradj csak nyugton!

Felkelt mellőlem, és a nyitva hagyott ajtóhoz lépett. Magához szólította Joannát, riadt képű szolgálólányát, és halk utasításokat suttogott neki. Én közben körülnéztem, tekintetemet serkentőszeres ládikómat kereste, ami sajnos karnyújtásnyinál messzebb volt. Micael, kezében porcelántállal, vállán átvetett fehér ronggyal lépett mellém.

- Ne forgolódj Mireia, biztos nem tesz jót a sebnek!

Letette mellém a tálat és belemártotta a rongyot.

- Hol volt a testőröd, amikor szükség lett volna rá? – Kérdezte, miközben

hatalmas kezével óvatosan tovább hasította ruhám anyagát a seb körül.

- Testőr? – Kérdeztem fájdalomról sziszegve.

- A sució fegyveres, akivel itt töltötted az éjszakát. Tudom, nem az én dolgom, de igazán magad mellett tarthatad volna, tekintve, hogy vadásznak rád.

- Nem tudom, kiről beszélsz.

- Rendben akkor ne beszéljünk többet Arnau uraságról, sajnálom, hogy csalódnod kellett benne.

Arnau?! Az nem lehet! Ő halott! A gondolatok sebesen cikáztak a fejemben, de hirtelen véget vetett nekik a tüzes fájdalom.

- Bocsanat, – szabadkozott Micael. – Tudom, kellemetlen, de Malipiero magiszter könyve szerint az ecettel kezelt seb szebben gyógyul.

- Tereld el a figyelmem, - kérleltem Micaelt, - mesélj a férfiről!

- Ő... olyan volt, mint Xenaro herceg szobra Almergos főterén. Csak sokkal természetesebb... Tudod, mielőtt a fafaragó mester megfaragta volna...

- Szóval egy faragatlan tuskó... - próbáltam nevetni, de csak köhögés hagyta el a torkomat. - Mesélj még!

Micael helyett az ismét hozzánk lépő Aracelis válaszolt.

- A városban találkozottok, és segíteni akartál neki, hogy hazamehessen, nekem legalábbis így mondtad. - Kezében egy bögrét szorongatva visszatelepedett mellém a párnákra, a sebemet méregetve.

- Ezt jobb lesz, ha átveszem Micael, a te kolbász-ujjaid nem alkalmasak erre. Inkább menj, és figyeld a vendégeket! Csukd be magad után az ajtót, hogy ne zavarjanak!

Micael engedelmesen felemelkedett, és kísértelt a szobámból. Aracelis felém nyújtotta a bögrét.

- Egy kis tea! Jót fog tenni!

- Köszönöm. – Elvettem tőle és belekortyoltam, miközben gondolataim még a fájdalom ködén keresztül is Arnau Atenason jártak. Vajon őt akartam elrejtteni Nagyanyám előtt? Erőnek erejével próbáltam visszaemlékezni rá. – Hogy nézett ki ez a férfi?

- Mint egy háborút megjárt harcos. De inkább tűnt nomádnak, mint escarinak. Úgy látszott, nagyon fontos a számodra. Igyál még, gyógyszer!

A tea valóban kellemes volt, méz és gyömbér ízét éreztem rajta és valami nehezen beazonosítható fűszeres utóíz. A gondolataim visszakanyarodtak Arnauhoz, vajon sikerült segítenem neki hazamenni? Kezem megremegett, a bögre tartalmát kilötytentytettem.

- Idd meg, Mireia – parancsolta Aracelis. Gondolkodás nélkül a számhoz emeltem a bögrét. – Idd meg mindet!

Megpróbáltam. Csak azért nem sikerült, mert a szapora nyeléstől ismét fájdalom hasított az oldalamba. Prüszkölni kezdtem, a tea egy része vékony csík-

ban folyt végig a nyakamon.

- Hozok még, ha kell – hallottam ismét Aracelist. - Áruld el, Mireia, mihez kezdesz most?

- Fel kell keresnem Szent Remund sírját.

- Miért? – kérdezte Aracelis meglepetten.

- A sír közelében elhal az ichor. Ha elzarándokolok oda, leolvad rólam az átok, és visszakapom az emlékeimet.

- Köszönöm, hogy ezt ilyen készségesen elmondtad. – Aracelis rám mosolygott és a kezemben szorongatott bögréért nyúlt. Mielőtt még kivehette volna a kezemből, belenéztem. Forgott velem a szoba, ködös volt a látásom, de azért észrevettem a bögre alján megtapadt feketés port.

- Mit tettél a teába? – Kérdeztem összeakadó nyelvvel.

- Ugyan Mireia, hiszen tudod, hogy az üzleti titok.

- Megmérgeztél...

- Dehogy. Csak elbódítottalak. Gondolj rá úgy, jószívűségből tettem! Elvégre a fájdalmat is enyhíti – mondta, miközben felállt mellőlem.

Igaza volt, tényleg kevésbé éreztem a fájdalmat. Mindent kevésbé éreztem, és gondolkodni is nehéz volt. Szót fogadni viszont könnyű. Úgy kellett magamra kényszeríteni a felháborodást, a haragot, azt, hogy elárulva érezzem magam.

- Miért?

- Barátok voltunk, ezért erre még válaszolok. A Fattyak átveszik az irányítást a város felett, ez elkerülhetetlen. Értsd meg, idegenként nem tehetek mást, minthogy sodródok az árral, hasznossá kell tennem magam. Az Árnyak napjai meg vannak számlálva. – Magyarázta lenézve rám. A tekintete őszinte sajnálatot tükrözött. Szinte kedvem támadt vigasztalni őt. – És most, Mireia, nyisd meg az elmédet előttem, rendben?

- Igen. – Válaszoltam, és csaknem eleget is tettem a felszólításának.

De felismertem a kéztartását, és rájöttem, hogy újra akarja írni az érzelmeimet. Álmából felriasztott fenevadként tört elő a büszkeségem: még hogy ez a jöttment velcai némbér játszadozzon az érzéseimmel! Ha a tekintetem nem is tisztult ki teljesen, de percek óta először ismét tisztán tudtam gondolkodni. Csak koncentrálnom kellett, és amatőr varázslata könnyed szellőként foszlott semmivé Miasol Girona mágiáján edződött védelmemen. Aracelis arca meglepetést tükrözött.

Bokán rúgtam.

A velcai nő hátratántorodott, csak az utolsó pillanatban kapaszkodott meg a hátsó szobát takaró khetriai faliszőnyegemben. Felpattantam és rávettem magam. Legalábbis gondolatban ezt tettem, de Aracelis áfiuma csak elfelejtette velem a vérvesztéset, nem segített talpra állnom. Az ülőpárnákban elbotolva zuhantam rá a nőre, két kézzel az oldalába kapaszkodva. Ő hátratántorodott,

és csak azért nem estünk el, mert ráült terítővel letakart ládikámra.

- Áruló ribanc! – Kiáltottam. Jobb kezem Aracelis a torkát kaparta, ballal az ő jobb kezét próbáltam lefogni. Szabadon maradt kezével a hajam rángatta. Elengedtem a torkát és megragadtam a velcai háta mögött a falon lógó mécseset, majd tarkón vágtam vele. Aracelis feje előre csapódott, homloka lefejelte az orromat, számba a saját vérem ismerős íze tódult. Megingásomat kihasználva Aracelis két kézzel ellökött magától, egyensúlyomat veszítve visszahanyatlottam az ülőpárnákra.

- Nem így akartam, Mireia! Asvia szívére mondom, kértem volna tőlük, hogy kíméljenek meg téged! – Mondta a velcai miközben letörölte arcáról a véremet, és elfehéredő bütykökkel rámarkolt kedvenc gyertyatartómra.

Nyikorogva nyílt ki a szobám ajtaja. A hatalmas fejét bedugó Micaelre meredtem. Aracelis rámordult az ajtónállóra.

- Küldd el a vendégeket, Micael!

- Mi folyik itt? – Kérdezte a félóriás.

- Tedd, amit parancsoltam! – Aracelis most már ordított.

- Micael, Aracelis meg akar engem ölni – fordultam az őrhöz elhaló hangon.

- Tedd a dolgod! – Sürgette a velcai nő. Micael tépelődött.

Eszembe jutott a könyv, amit Micaelnek hoztam.

- Emlékszel mit mondott Leticia anya? „Hasonlatosakká kell válnunk azokhoz, akik nem féltek a bűnt, bűnnek nevezni, bármi volt is a gonoszság forrása.”

- Ebből elég! – Kiáltotta Aracelis, és keze ütésre lendült.

A gyertyatartó elakadt a levegőben. Micaelnek csak egy lépés volt átszelni a szobát. Keze keményen markolt Aracelis csuklójára. Aracelis megpróbálta kiszabadítani magát, de Micael erre csak még erősebben tartotta őt. Feltápaszkodtam és a faliszőttesbe kapaszkodva betámolyogtam a hátsó szobába. Még volt annyi lélekjelenlétem, hogy elhúzzam magam mögött a szőnyeget, majd remegő kezekkel kikerestem összekészített utazócsomagom párnázott oldalzsebéből egy varázserőt visszanyerő fiolát.

Ahogy elmémet ismét elárasztotta a varázshatalom, azon nyomban elkezdtem összeforrasztani a sebeimet. Felgyógyulva léptem ismét elő. Időközben Micael befogta Aracelis száját. Mindketten meglepődve néztek rám.

- Most én jövök, - kezdtem, és kezeim varázsjeleket írtak a levegőbe.

- Leticia anya mást is mondott! „Minden embernek, még a legalantasabbnak is, joga van a saját nyomorult létéhez. Az élet kioltása a legnagyobb a bűnök közül.” – Szólt Micael, miközben még mindig Aracelis kezére tapasztotta a száját. Abbahagytam az átok megformálását, és mély álommá csendesítettem varázslatomat.

- Hogy a fene vinne el, Micael! – Feleltem az óriásnak, aki ijedten tartotta

kezébe az ájult velcait. – Pár óra múlva felébred. Addig találd ki, mit kezdesz a „saját nyomorult életeddel”! Ha megengeded, én menteném az enyémet, mielőtt megérkeznek Aracelis új üzletfelei! – Mondtam, és sietősen letöröltem arcomról a vért. A menekülő zsákomból tiszta ruhát vettem elő, gyorsan ráhúztam saját véres, szakadt rongyaimra, és a táskát hátamra vetve elindultam az ajtó felé. Visszaszóltam az ajtónállónak, aki épp Aracelist fektette gyengéden pár összetolt ülőpárnára.

- Köszönöm, Micael, hogy megmentetted az életemet! Jövök neked eggyel!
- Legalább kilenccel, Boszorkányhercegnő! – Dohogott az óriás. Kisiettem az Áfiumbarlangból, és elmerültem a kikötőben hullámozó emberáradatban.

12

Arnau

A következő pillanatban a bestia elrugaszkodott.

Mézbe mártva vánszorogtak a pillanatok a szemem előtt, mégsem tudtam elég gyorsan reagálni. A majomember ránk villantotta hegyes fogait, végtagjai alatt peregve indult meg a homok, ahogy megfeszültek az izmai az elrugaszkodáshoz. Amikor végre az égre lökte magát szitáló permetként szállt fel a homok a nyomában. Vicsorogva, fenyegetően meredező karmokkal szelte a levegőt Marcus felé, aki hozzám hasonlóan földbe gyökerező lábakkal figyelte a felé száguldó végzetét. Az utolsó lehetséges pillanatban vetettem magam a bérkocsisra, együtt zuhantunk a földre. A szörny a levegőben kapálózva próbált irányt változtatni, karmos kezeivel felénk kapott, mikor átsuhant hült helyünkön.

Ott, ahol karmai elértek éles fájdalom hasított a hátamba.

A lény egyensúlyát veszítve a kocsinak csapódott. Súlya előre lendítette a szerket, a befogott lovak a zajtól és a lökéstől megriadva, a fékekkel küszködve előre vetették magukat. A bestia fájdalmas fújtatásába nehezen érthető szavak vegyültek.

- Széttéplek!

- Ez beszél! - Kiáltottam Marcusnak, miközben legördültem róla.

A szörny nem volt egyedül. A homokkupac mellől festett famaszkokat és csuklyás köpönyegeket viselő emberek léptek elő. A hold fénye megcsillant rövid, kivont pengéiken és olajozott bőrvértjeiken. A két kocsis, akik a homokot kétirányból megkerülve indultak el kideríteni a gyanús hangok forrását - amiről azóta kiderült, hogy egy sötét szőr által borított, éles karmú bestiális majomember - hirtelen a támadók pengéinek útjában találták magukat. Meglepett kiáltásokkal próbáltak biztos távolságba hátrálni a maszkos idegenektől, miközben ők maguk is rövid tőrök felé nyúltak.

Egyértelmű volt, hogy minden a támadóink mellett szól, többen voltak és jobban felkészültek a harcra, mint mi. Segítenem kellett az Árnyaknak elmenekülni. Felpattantam és Marcust is talpra rántottam magammal. Az arcára volt írva a rémület, szemei rátapadtak a szörnyetegre, mozdulni sem volt képes, de azért megpróbáltam mozgásra bírni.

- Elindulok a fegyvereimért, ti meneküljetek!

Ellöktem magamtól Marcust, hogy egy kis lendületet adjak neki a meneküléshez, aztán körbe fordulva meglódtam a lejáratot rejtő sátor irányába. Balra tőlem a bestia végre visszanyerte egyensúlyát, megrázta a fejét és irtózatoss bömbölésbe kezdett. Hangja visszaverődött a katedrális épülő falairól, és elvegyült a menekülni próbáló lovak rémült nyerítésével. Gyorsan felkaptam a

földről egy elfekvő vöröses erezetű gránit darabot, amit alighanem a templomon dolgozó kőművesek valamelyike vésett éles pereműre, és teljes erőmből a majomember képébe vágtam négy lépés távolságból.

- Itt vagyok, te ocsmányság, kapj el ha tudsz!

A lövedék arcon találta a szörnyet, fájdalmas nyüszítésbe fojtva félelmetes ordítását. A háta mögött a lovak az udvar végéhez értek, de páni rémületükben csak későn vették észre, hogy nincs hová futniuk. Megpróbáltak hirtelen kitérni oldalra, de a behúzott fékű nehéz fuvaros szekér nem engedelmeskedett akaratuknak. Az elülső tengely hangos csattanással hasadt el, a kocsi teste megbillent és elkezdett oldalra dőlni, földre kényszerítve az egyik szerencsétlen állatot és vad rúgkapálásra készítette a másikat.

Igyekeztem kizárni tudatomból a látványt, mint ahogy egyelőre azzal sem tudtam foglalkozni, hogy jobb oldalamon a két Árny hiába próbálja feltartóztatni a túlerőben lévő maszkos támadókat.

Futottam, ahogy csak tudtam, a lejáratot rejtő sátor felé. Kis mutatványom a kődarabbal elérte a kívánt hatást, a szörny Marcusról megfeledkezve ismét elrugaszkodott és utánam vetette magát. Berohantam a sátor rejtekébe, és gyorsan felrántottam a rejtekajtóként szolgáló láda fedelét. A következő pillanatban a sátorponyva a féltonnás majomember súlyának engedve a nyakamba szakadt. Alattunk recsegtve törtek apró darabokra az elkorhadt ládák és dobozok, szilánkok martak belém, a hátamon a bestia kalapácserejű ütése csattant. Kiszaladt belőlem minden levegő, elhomályosuló tekintettel küzdöttem az eszméletemért. Nem láttam magam körül mást, csak a sárga, kőporos ponyvát.

Hadonászva, kapálózva ráztam le magamról a szövetet. Mellettem a bestia még mindig a ponyvával hadakozott a ripityára tört dobozok között. Az udvaron mostanra vér folyt. A homokhalom oldalában négy maszkos támadó egyre nehezebb helyzetbe hozta vendéglátóimat. A kocsihajtó nő összegörnyedve, bal kezét sérült oldalára szorítva hátrált a rá záporozó csapások elől. Mellette a másik kocsis és Marcus három ellenfelet próbált feltartóztatni, de rövid tőreikkel nem sok esélyük volt vértet viselő, kardos ellenfeleikkel szemben.

- Miért nem menekültök? - Ordítottam oda nekik ingerülten.

- Merre?

Dühösen az udvar vége felé intettem, de ahogy tekintetem követte mozdulatomat rá kellett jönnöm, hogy Marcusnak igaza van. A szekér, oldalára borulva beékelődött az elhajtható kerítésléc előtti épületkövek szépen elrendezett halmai közé. A kocsi roncsai alá szorult lovak fájdalmas nyerítései kegyes halálért könyörögtek, a kerekek még mindig körbe-körbe jártak. Sem a szekér, sem a kövek nem jelentettek ugyan leküzdhetetlen akadályt, de karddal hadonászó ellenfelekkel a hátamban, én sem szívesen álltam volna neki a megmászásuknak.

Ötletet, reményt, vagy legalább fegyvert keresve forgattam a fejem, de csak egy újabb maszkos alakot pillantottam meg mozdulatlanul állni a homokhalom árnyékában. Hányan vannak ezek?

Bal kéz felől újabb reccsenésre, majd az óriásmajomra hajazó lény dühödt morgására lettem figyelmes. A ponyva alatt dobálva magát teste megtalálta a búvóhelyre vezető lépcsőt, és a szövet takarásában kivethető testtartásából ítélve épp, hogy csak sikerült megkapaszkodnia, mielőtt legurult volna a lépcsőn.

Kötelességemnek éreztem segíteni neki.

Talpam nagy lendülettel érkezett a gyomrába. Még a hátam sajkása sem zavart, hiszen végre én is megkóstoltathattam vele a saját gyógyszerét. Elkezdett lefelé gurulni a lépcsőn, továbbra is a ponyvába csavarva, én pedig szorosan követtem, újabb rúgásokkal tessékelve egyre lejjebb és lejjebb.

Most, hogy a bestia magával hozta a sátrat, a katedrális alá vékony csíkban világított be a hold, és fénye épp a rozoga asztalra vetült. Odasiettem és felkaptam egyeneskardomat a fegyverolaj és fenőkövek gyűrűjéből. Gyorsan hálát adtam Duriusnak, amiért olyan gondosan megéleztem a fegyvert, és megfogadtam magamnak, hogy ezentúl még az árnyékszékre is vértetben megyek.

A majomember időközben megnyerte csatáját a köré csavarodó kőporos ponyvával. Prüszkölve dobta le magáról az utolsó széttépett darabot aztán körbe fordulva megtalált tekintetével. Talán ha öt méterre lehetett tőlem, a közöttünk álló törekeny asztal volt egyedüli mentsváram.

A lény szája vicsorra húzódott és rövid lábain egyensúlyozva kihúzta magát. Egyik kezét mellkasához verte, a másikkal tenyérszerű mélyedést ütött a plafonba. Törmelék záporozott csupasz koponyájára, tanúságul rendkívüli erejének.

- Nincs menekvés. - Morogta felém. - Eltöröm a kezeid és a lábaid. Pusztá kézzel fogom kirángatni belőled a szerveid. Már alig várom.

- A lábad járjon, ne a szád, - válaszoltam neki, reményeim szerint magabiztosságot sugárzó hangon.

Mérgesen morogva újra földhöz csapta a kezeit, és előre dőlve felém indult. Az első lépése után felé rúgtam az asztalt. A fenőkövek, a kardhüvelyem, a gyertyatartó; mind csörömpölve hullottak a földre, ahogy az könnyű asztal megperdült a levegőben a majomember felé repülve. Sietősen az asztal után indultam én is. Egyenes háttal, rogyasztott térddel húztam össze magam, hogy ne sokkal legyek magasabb a guruló asztalnál. Oldalra léptem, és az panteonhoz fohászkoztam, hogy a bestia a várt módon reagáljon.

A fohászom meghallgatásra talált. A felé tartó asztalra reagálva a lény elrugaszkodott, hogy átugorva fölötte vesse rám magát. Pont, mint az első támadása alkalmával, mikor látta, hogy félre mozdulok, esetenül próbált korrigálni a levegőben, kezeivel gondolkodás nélkül kapott utánam. Magam elé kaptam

élesre fent pengémet és hagytam, hogy a saját súlya és lendülete végezze el a munkámat.

A kardom mélyen belemart a jobb alkarjába. Fájdalmasan üvöltve, egyensúlyát veszítve ért földet. A kezeire támaszkodva próbált felpattanni, de ahogy a testsúlya sérült jobb kezére nehezedett elkínzottan felszisszent és hátrarántotta a kezét. Lendületből érkeztem a háta mögött, oldalba rúgtam, amitől az egy kézen egyensúlyozó görnyedt lény újra a földre került. A hátán feküdve bámult a szemembe, és tekintete mögött felismerés és félelem csillant.

Kezeit ösztönösen a feje elé kapta, amikor megpillantotta a lesújtani készülő kardomat. A vágás most mindkét karját érte. Vér zubogott elő a sötét szőr alól. Ordítva elrúgott magától, több lépést kellett hátrálnom, mire sikerült megvetnem a lábamat.

Addigra a szörnynek sikerült talpra állnia. Hogy kímélje két sérült karját, hátsó lábain egyensúlyozva méregetett engem, most először méltó ellenfélként tekintve rám. Valahogy el kellett teremnem a figyelmét.

- Csupa izom, de semmi ész. - Próbálkoztam egy gyermeteteg sértéssel.
- Megleptél. De nem sokára a beleidet fogom marcangolni.
- Nemrég még azt magyaráztad, mit fogsz csinálni a kezeiddel. Ezek szerint a fogaidat is ki kell verjem.

A majomember dühösen felordított, én pedig gyorsan elkezdtem körbe táncolni őt. Kezei segítségével nélkül, esetenül próbált utánam fordulni, de apró lábaim ormóttanul és túl lassan forogtak utánam. Három hosszú, sebes szökkenés után már az oldalában voltam. Előre lendültem, próbáltam minél alacsonyabb súlyponttal szűrni. A kardom hegyealulról felfelé szaladt a bordái közé. Kezeivel a levegőben kaszálni próbált ellökni, és kiránti magából a fegyvert.

Eddigre én már elengedtem a testéből kilógó kard markolatát, és kezei alatt lehajolva közelebb léptem hozzá, hogy kirúgjam alóla a lábait. Kemény talpú csizmás lábam minden erejével térden rúgtam, aztán vállal nekidőltem az oldalának, hogy újra földre vigyem. A hatalmas test dőlni kezdett, de még mielőtt hátraugorhattam volna egy izmos szőrös kéz szorítását éreztem meg a nyakamon.

A bestia elterült, de magával rántott engem is. A hátán feküdt, én pedig a hasán. Keze egyre szorosabban zárult a nyakam köré, a légszövem aggasztó ropogása töltötte be a fületem. Hörögve próbáltam ordítani a fájdalomtól, miközben a látásom elhomályosult. Másik karja pörölyként csapódott a mellkasomra, bordáim megreccsentek, ütése a maradék levegőt is kipréselte belőlem.

Kétségbeesetten kaparászó kezeim végre ráakadtak az oldalából előre meredő kardom markolatára. Utolsó erőmmel egyre beljebb és beljebb tuszkoltam a pengét, míg el nem halkult elkínzott ordibálása, el nem ernyedett nyakamat markoló keze.

Nem tudom, hogy pillanatokig vagy percekig feküdtem ott a torz bestia hulláján, összezúzott nyakkal küzdve minden levegővételért, de hamarosan léptek zaját hallottam a lépcsőről. Talpra küzdöttem magam, és kirángattam kardomat a szörny holttestéből, mire leérték. A maszkos támadók voltak azok, szépen sorjában. Eltakarták a holdat, sötétségbe burkolva a szobát és engem, amíg le nem értek. Ha több eszem, több erőm lett volna megpróbáltam volna kereket oldani, vagy legalább támadtam volna a sötétség leple alatt. Helyette csak álltam ott, szédülve, hörögve.

A támadókat vezető magas, vékony alak, a többiekkel ellentétben nem viselt vértet, nem markolt véres rövidkardot. Vastag, fekete köpönyeg takarta alakját, arcát keskeny, rovarszerű fémmaszk takarta, nagy, vörös lencsés szemnyílásokkal. A földalatti szoba falairól visszaverődve, felerősödve, ezernyi rovar duruzsolása töltötte be a levegőt, és valami furcsa okból meg voltam győződve róla, hogy a hang a köpönyege alól ered. Ahogy én méregettem őt, ő hasonlóképpen mért végig engem és a lábaim előtt heverő majomember holttestét.

- Lenyűgöző.

A szó nem is annyira az arcát takaró maszk alól tört elő, mint egész testéből. Nem egyetlen hang volt, és határozottan nem emberi száj formálta. Helyette a számtalan rovar zizegése hangolódott felismerhető formába egy pillanatra. Felállt tőle a hátamon a szőr, de úgy gondoltam jobb, ha ő nem tud erről.

- Ha szerinted ez... - kezdtem volna bele az üres hengegésbe, de túl hosszú mondanivalóm hörgésbe és köhögésbe fulladt. - Szerinted ez, lenyűgöző... akkor várd ki mi követ...

- Várom. - Zizegte a rovarmaszkos és előrébb lépett.

Sípolva nagy levegőt vettem, és elködösülő tekintettel előre rugaszkodtam. Egyeneskardom alig remegve nyársalta fel először a köztünk feszülő távolságot, aztán a rovarmaszkos alakot. Szinte nem is éreztem ellenállást, ahogy a pengém hegye keresztül döfte az alak fekete köpönyegét, épp csak a ruha alól hallatszó duruzsolás lett hangosabb. Meglepetten hátra rántottam a kardomat, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat. Talán egy méterre állhatott előttem, rezzenéstelenül. A többi maszkos fegyveres felém lendült, de vezetőjük mozdulatlanságát látva, ők is visszafogták magukat.

- Bátor. - Lehetséges, hogy nem emberi hangja némi elismerést rejtett magában? Maszkjának vörös lencséi mögött nem láttam szemeket villanni, de fejének billenéséből láttam, hogy a nyakam felé pillant. - Már szenvedtél. Újra fogsz.

A rovarmaszkos a magasba lendítette kezeit, a duruzsolás értelmetlen szavakká állt össze. A fájdalom a kulcsontom környékén kezdődött, de hamarosan a vállaimba, felkaromba és megnyomorgatott nyakamba is áterjedt és ijesztően ismerősnek tűnt. Kardomról megfedkezve rémülten tépkedtem

magamról a ruhát, hisztérikusan hátrálva és egyre nehezebben kapkodva a levegőt. Az ingem gallérja már csurom vér volt, a karom minden mozdulatra egyre jobban fájt. De nem a nomád sámán rontásához hasonló véres keléseket láttam magamon, bár amit láttam, az épp olyan förtelmes látványt nyújtott.

Tenyérnyi foltokban pergett rólam a összeaszott, alvadt vértől csillogó, elhalt bőr. Alatta gennyes, égő hús kandikált elő. És a rontás egyre tovább terjedt rajtam, már az alkaromat és a mellkasomat is elérte. Nyüsztítve terültem el a földön.

Nemhogy küzdeni, vagy menekülni, de már megmozdulni sem volt erőm. Csak nyivákoltam, mint egy gyerek, de a fájdalom nem hagyta, hogy elveszítsem az eszméletemet.

- Megdöglik? - Hallottam egy ember hangját, amire a rovarok válaszoltak.

- Még nem. Vigyétek őt is.

Felemeltek a földről. Onnan ahol a kezeik rámarkoltak bőrét vesztett husomra újult erővel áradt szét bennem a kín. Felcipeltek a lépcsőn és hamarosan beledobtak egy kocsi hátuljába. Valaki feküdt még mellettem. Ő is nehezen vette a levegőt, ő is nyöszörgött.

- Kemi könyörülj! Arnau?! - Marcus döbbent hangját hallottam. - Mit tettek veled?

Nagy nehezen átfordítottam a fejem, hogy lássam az Árnyat. Egy nyitott kocsi platóján voltunk. Ő elnyúlva feküdt a bak mögött, gúzsba kötve, saját vérében. A lábánál egy harmadik, alélt test is hevert; egy újabb Árny. Társaságunk negyedik tagját, a nőt nem láttam sehol.

- Minden húst elviszünk. - Zizegték a rovarok a közelben.

Nemsokára megbillent és nehezet reccsent a szekér, amikor fújtatva ráfordították a bestia holttestét. Végül megérkezett a nő is, szétszabdalt hulláját a bestia tetejére dobták. Nehéz ponyva borult ránk, eltakarva mindent.

A szekér meglódult, én pedig végre elvesztettem az eszméletemet.

Alattam émehegtetően hullámzott a szikkadt, kifakult Fűtenger. A szikkadt föld repedéseiből bogarak hadát láttam az égre szállni. Halottak vettek körbe és néztek rám szánakozva. Rafel rám villantotta örökké kétértelmű mosolyát.

- Jól elbántak veled, már megint.

Az orromat gennyes seb szaga töltötte be, pillantásom önkéntelenül is Rafel mellkasára tévedt. Fehér ingét gyorsan terjedő vérfolt ütötte át. Remegő kézzel nyúltam ki, óvatosan félrehajtottam a ruhaanyagot az útból. Az egyenetlen sebszáj körül húsevő férgek és rovarok hada zsongott.

- Minden húst elviszünk. - Zsizsegték.

- Rafel, sajnálom! Nem tudom, mit tegyek a sebbel. - Magyaráztam könnybe lábadó szemmél.

- Semmi gond, - vont a vállát Rafel, - csak tartsd magad távol a húgomtól.

- Mireia?

Kedvesen ott állt mellettem és megfogta a kezeimet.

- Nem kell, hogy halott embereknek tett régi ígéretek kössék meg a kezünket. - Mondta, és csókot nyomott az arcomra.

Rafel összegörnyedt a fájdalomtól. Görcsbe ránduló kézzel markolt a mellkasához, és a földre zuhant. Mellé térdeltem, kezeimet én is a sebére tapasztottam. A kezeimen nem volt bőr, csak húst és vért láttam magam előtt. Igaz is, hiszen én is halott vagyok. Sorsomban megnyugodva Rafel mellé hanyatlottam, Votisz hívására várva. Mireia csalódottan nézett rám a magasból.

- Azt hittem elmegyünk északra.

Nem volt erőm válaszolni. Nem tudtam mit mondhatnék. Inkább csak elbűvölve néztem Mirát, és reméltem, hogy a látványt magammal vihetem. Kedvesem háta mögött láttam meg a hívogató, meleg fényt. Átvilágította Mireiát, mintha csak egy értem küldött angyal lenne. Talán az is volt.

Hunyorogva nyitottam ki elnehezült szemhéjamat. A nap a szemembe süttött, a retinámba égett. El akartam fordulni, de nem volt testem, hogy engedelmeskedjen. Nem éreztem a karomat, lábamat, a fájdalom töltötte be az egész lényemet. Egy ablakra meredtem mozdulatlanul. Odakinn lágyan járt a szellő, és egy apró vörösbegy rajtam csúfolódott vidám énekével. A nap lassan kúszott az égen, az árnyékok összementek és megnyúltak körülöttem.

Apránként jutott el a tudatomig egyre több részlet a környezetemről. Egy parkettázott szobában voltam, koszos, de valaha fehérre festett falak között. Az oldalamon feküdtem, a hátam között vékony kötéllel összekötött végtagokkal. Fogvatartóim nem végeztek jó munkát a megkötözéssel, de hát bizonyára tudták, hogy felesleges erőlködni.

Mások is voltak a szobában, a hangok alapján négyen, talán öten is. Ritkán szólaltak meg, de szavaik értelme még akkor is csak ritkán jutott el hozzám. Néha láncok csörgését hallottam, néha kétségbeesett kiáltásokat.

Egyszer kinyílt egy ajtó, és bejött valaki. Csizmás lábak álltak meg előttem, aztán térdeket pillantottam meg, ahogy a jövevény leguggolt. Belemarkolt a hajamba, és felemelte a fejemet a földről. Hallottam, hogy valaki felnyűszít, azt hiszem én voltam az.

Egy szőkés szakállú, velem egykorú, sebhelyes szemöldökű férfi méregetett közvetlen közletről.

- Gusanos jól elbánt veled. - Mondta minden együttérzés nélkül. - Ha hasznodat akarjuk venni, téged kell elsőnek felajánlani a Sárkánynak.

Visszaejtett a földre és felemelkedett mellőlem. Körbejárt a szobában, egyesével ellenőrizve a foglyok köteleit, láncait. Marcus a szoba közepén ült, hátát egy szögletes oszlopnak támasztva. Kezein vaspántos láncok lógtak, az oszlop mögött lakattal összezárva. Véres ruhája, gyöngyöző homloka, szá-

jának a remegése seblázzról árulkodott. A szoba túlsó végében a falba vert kapókhöz rögzített láncokkal három ismeretlen ember ficergett saját piszkukban. Ahogy a foglárunk hozzájuk lépett kérlelni kezdték, vizet, ételt, szabadságot könyörögtek tőle. Egyiküket, egy hatvan körüli, sovány, beesett arcú nőt visszakézből arcon vágta.

- Kuss!

Ahogy a nő feje az ütés erejétől oldalra csavarodott gubancos ősz haja alól előkandikált szaruredős homloka. A jobbján ülő férfi alatt szőrös farok tekergett. Ichorérintettek. Csak a harmadikon nem láttam nyomát a Romlásnak. Ő fiatal, talán húszéves forma, nomád lány lehetett. Nem kérte a férfit, helyette gyilkosvágygal eltelt tekintettel méregette. Szerencséjére a fogvatartónk vagy nem vette észre, vagy hidegen hagyta a fogatlan harciasság. Miután mindannyiunkat ellenőrzött, ahogy jött, távozott a szobából, újra magunkra hagyva minket.

- Hol? - Préseltem ki magamból egy kérdést.

A nomád lány érdeklődve fordult felém, de nem válaszolt. Marcus szemhéja lassan rebbent, fejét nem is mozdítva, szemzúgából pillantott rám. Nagyot nyelt, mielőtt válaszolt volna.

- A Várdomb aljában. Látom a... - újabb nagy nyelés következett, és egy nyögés, ahogy óvatosan megmozdult. - Ott van a Múzsák Palotája. - Vállával az ablak felé bökött.

- Kik? - Kérdezősködtem tovább.

- Fattyak. - Válaszolt Marcus és éreztem, hogy szava nem egyszerűen fogvatartóink megnevezése, de minősítés is. Fattyak. A név ismerősen csengett, de nem jutott eszembe honnan.

A lány megalékelte vontatott beszélgetésünket, és láncait mérgesen rázva közbeszólt. Szavai vaskos akcentussal, de tisztán és magabiztosan csengtek. Sucia tehát.

- Féregimádók tartanak fogva minket. Egyesével kibeleznek mindenkit a Féreg oltárán. Szerencséd van, a következő te leszel.

Ha lett volna erőm nevetek.

- Szerencsés vagyok mindig.

- Legalább túl leszel rajta. - Makacskodott a lány. - Legalább nem rakják beléd a Férget.

- Tieri! Fiam! - Kiáltott fel panaszosan a redőzött homlokú öregasszony.

- Miről beszél?

- Őt felzabálta a Féreg. Este elvitték, hajnalban hozták vissza. Ledobták oda, - mutatott Marcus elé a lábfejével, - meg sem kötözték. Sápadt és erőtlen volt, vértelen sebek borították. És mozgott benne valami. A bőre alatt hullámzott, és egyre csak nőtt. Keskeny volt és hosszú, mint egy kígyó, mint egy féreg.

A fiú nyöszörgött, dobálta magát, az anyja meg jajveszékelt mellettem. De a legrosszabb az volt, amikor széthasadt a bőre és előjöttek a csontjai. Mindenfele nőttek, mint egy szarvas agancsa. A férgek egyfolytában ránk jártak, azt találgatták, kibírja-e. Fél napig szenvedett, mire végre megdöglött. Gyorsan meghalni bizony szerencse.

Mondandója végeztével szúrós szemmel nézett rám, alighanem azt várva, hogy helyeseljek.

- Szerencse. - Hagytam rá, aztán csak feküdtem ott, és vártam hogy értem jöjjenek.

Mireia

Az Aracelisnél való felfordulás után fejemet lehajtva indultam a zegzugos utcákon Liana Örömtanyája felé. Tekintetemmel a tömeget pásztázva, árnyékokba húzódva jutottam el a kétes hírű házig, ami Eligio de Sorel nem hivatalos törzshelyének számított. Sajnos nem volt szerencsém, a tetszésparancsnok paripájának nyoma sem volt a ház előtti béristállóban. Viszont észrevettem pár, a közelben járőröző, Arany Oroszlánt. Odasiettem a királyi örökhöz.

- A segítségükre van szükségem, Uraim! - Mondtam Nagyanyám parancsoláshoz szokott modorát utánozva. Egyikük, egy fiatalabb, himlőhelyes arcú fickó fegyvere markolatához kapott volna, de idősebb, bajszos társa felismert.

- Miben lehetünk a szolgálatára, Hercegnő!

- Nagyanyámtól, Girona úrnőtől, tartottam hazafelé, amikor egy késes alak támadt rám a déli kapu közelében. A lovam megijedt és ledobott magáról. Elfutottam onnan, és most nem is tudom, hol járok. Kérem, kísérenek biztonságba!

- És a kísérete? Elszakadt tőlük?

- Igen, de ez most nem fontos, majd hazatalálnak... Kérem, kísérenek a városba! - Nyomatékosítottam kérésemet.

- Ahogy parancsolja, Mireia úrnő!

Az Oroszlánok kíséretében gond nélkül átjutottam a Gomiél hídon. Odafele többször éreztem ugyan, hogy ellenséges tekintetek pásztáznak, de senki sem mert belénk kötni. Deras belvárosában elbizonytalanodtam. Figyelmeztetnem kell az Árnyakat Aracelis árulásáról, de el kell jutnom a temetőbe is, hogy visszakapjam az emlékeimet. Elkészöntem a tiltakozó Oroszlánoktól, hogy titokban folytathassam az utamat. Reméltem, hogy a falakon belül már biztonságban lehetek. Marcus Hernán kocsijavító műhelye túl nagy kitérő lett volna, de Xulio és kísérete gyakran mulatja az időt Clara Ivójában, ami útba esik Szent Remund sírja felé.

Az ivóban a szokásos tumultus fogadott. A raktárhoz vezető ajtó előtt két ismerős Árny őrködött. Hozzájuk fordultam, mondván, hogy Xuliót keresem.

- Hátul vannak - intett Castron, a zsebmetsző, az ajtó felé.

A szobába lépve láttam, hogy Xulio a terem közepén magyaráz valamit a mellette álló Marika fölé tornyosulva. Hangja időnként fülsüketítő magasságokban szárnyalt idegességében. A Tolvajkirály fiatalkorában zenésznek készült, de egy rosszul sikerült lopás után a városőrök megszabadították pár ujjától, ami lehetlenné tette neki a lant pengetését. Valószínűleg ezért olyan megkeseredett, de nem tette magát elég szimpatikussá ahhoz, hogy együttérezzek vele.

Bent a teremben Árnyak ültek mindenféle hordókon és ládákön. Huszan-harmincan lehettek. A többséget felületesen vagy látásból ismertem csupán. Ahogy beléptem, minden szempár felém fordult. A raktár közepén Xulio állt. Buggyos, fakó piros inge kitűródött feszes fekete nadrágjából. Vékony, magas alakja kis híján a szoba plafonját súrolta, ezért kissé meggörnyedve állt. Előtte Marika állt megszeppenve, szemei kisírtak. Körülnéztem, de sehol sem láttam Marcus Hernánt a teremben.

- Mégis, mit jelentsen ez? - Ripakodtam rá Xulióra, és Marika mellé léptem. Kezeimet vállaira tettem, mire a lány ölelésembe bújtt, és elsírta magát. Tanácstalanul néztem körbe.

- És íme: megérkezett balsorsunk okozója - lépett hátrább a tolvajok vezére, és teátrális mozdulattal felém mutatott.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz! - Mondtam teljesen őszintén, miközben Marika vállát lapogattam. Még sosem láttam ilyen állapotban.

- Mi történt? - Kérdeztem a lányt.

- Hogy mi? Hogy mi? - Válaszolt helyette Xulio. - Engem megkerülve ettől az ostoba kis fruskától kértél segítséget a szeretőd elrejtéséhez. De elfelejtetted elmondani, micsoda átokverte istenekcsapása üldöz benneteket! És most célponttá váltak a mi embereink is. - Mondanivalóját nem felém intézte, hanem az összegyűlt Árnyak szemlélhették meg ezt a beteg előadást. Gyűlölettel eltorzul arccal köpte feléjük a szavakat. Zsíros fekete hajtincsei az arcába hulltak, sötét fürtjei közül szinte világítottak zöld szemei.

- Tévedsz. Én azért váltan célponttá, mert Árny vagyok. - Válaszoltam nyugodt hangon, és Marikát mögém parancsolva közelebb léptem hozzá. A teremben minden szempár rám szegeződött, Xulióé is. - Ti vagytok a célpont. Engem is megtámadtak ma már kétszer a délelőtti folyamán: egyszer a hídnál egy maszkos koldus. Aztán maga Aracelis.

- Aracelis? - Kérdezte Xulio bizonytalan hangon.

- Aracelis elárult minket a Fattyaknak... Át akarják venni az irányítást Deras felett. Valami Agancs atyát is emlegetett a koldus.

- Ő lehet a Fattyak vezetője, valamiféle gonosz varázsló... Félelmetes alak hírében áll... - suttogta Xulio mindenki által hallhatóan. A szememet forgattam.

- Akkor a Fattyak fogták el Apámat? - Zokogott Marika.

- Elfogták Apádat?

- És Eliziót és Puyetát. Valamint a Jegyesedet is! - Szólt közbe Xulio. Éreztem, hogy kifut belőlem a vér. Kiderül, hogy Arnau életben van, erre egy alvilági szervezet elragadja tőlem? Ráadásul ennyi év után jegyesemként mutatam volna be Arnau Atenast? Hiszen az utolsó dolog a házasságunkkal kapcsolatban az volt, hogy Nagynanyám és Rafel is elleneztek a frigyünket, Arnau meg

érdektelennek tűnt. A leveleimre sem válaszolt. Már ha egyáltalán megkapta azokat. Aztán jött a hír, hogy életüket veszítették a harcokban. Bárhogy is volt, most meg kell mentenem. - Eltűntek. Nem találtunk semmit, csak vért. Sok vért!

- Nyugodj meg, kiszabadítjuk őket! - Szóltam Marikához, de a szobának címezve a mondanivalómat.

- Hogy érted, hogy mi? Nem a zsoldosaid vagyunk, Hercegnő! - Kiáltotta a Tolvajvezér, majd kedvtelve méregetni kezdett. Közelebb lépett, és balkezének hosszú ujjával végigsimította az arcomat. - Ami azt illeti, inkább én bérelnék fel téged! - Leráztam magamról a kelletlen érintést, ő pedig vállat vont: - Ha nem, hát nem, de harcosok sem vagyunk!

- Akkor talán tűrjük, hogy a Fattyak elűzzenek minket? Büntetlenül hagyjuk, hogy elrabolták Marcust, Eliziot... és Pujitát? - Kérdeztem körbenézve, és láttam, hogy többen egyetértően bólogatnak

- Puyeta... és abból amit tudunk, akár mind a négyen halottak lehetnek. Marcus, Elizio... Puyeta... és a drága Arnau Atenas! - Szólt közbe Xulio. Volt-jegyesem említése a koldus töréhez hasonlatos fájdalmat okozott lelkemnek.

- Nem kellene kiderítenünk, tényleg halottak-e? Vagy hogy mi volt a támadás oka? - Szólt közbe Marika.

- Ehhez meg kell találunk őket, aztán kiűzni a Fattyakat Derasból! Visszavenni azt, ami a tietek, a miénk! - Erősítettem rá a lány mondanivalójára. Helyeslő hümmögés hallatszott az Árnyak közül.

- Mi nem vagyunk harcosok, Hercegnő! Vagy talán egy rakás beszari tolvajjal akarsz kiállni a Fattyak ellen? - Gúnyolódott Xulio, kezeit széttárva. - Ráadásul azt sem tudjuk, hova vitték őket!

Épp valami frappáns válasza nyitottam a szám, mikor nyílt a szoba ajtaja, és belépett rajta egy alacsony, pizkoszszőke hajú lány. Az elszegényedett Elvyra de Cea udvarhölgyet talán fél éve mutattam be az Árnyaknak, és istenekadta tehetségnek bizonyult. Ezzel ő maga is tisztában van. Bizonynal ichor csörge-dezik az ereiben, azért ilyen fenemód kompetens fiatal kora ellenére. Elvyra világos bőrnadrágot, bő fehér inget, és lebernyegszerű kabátot viselt. Látszott rajta, hogy nem az udvarba készül. Minden szempár rá szegeződött. A lány nem zavartatta magát, lendületet vett, majd egy tigrisbukfenccl felugrott a legmagasabb láda tetejére. Kabátja zsebéből egy almát halászott elő, megtörölgette, majd jóízűen beleharapott.

- Folytassátok, mintha itt se lennék! - Megbabonázva, némán bámultuk. - Mi folyik itt? - Kérdezte Elvyra tenyérbemászóan nyugodt hangon. Szólásra nyitottam a számat, de Xulio nyugalomra intett, mintha közös, nevetlen gyermekünket készülné csak megszabolázni. Majd ordítani kezdett:

- Mégis mi a jó fészkes fenét keresel itt?! Almergosban kellene lenned!

- Ott voltam, minden rendben, az üzlet előkészítve, már csak a csempészeket várták. Kezdett uncsi lenni.

- Uncsi? - Sűvöltette Xulio. Az Árnyak közül páran az ajtó felé sandítottak, páran felemelkedni készültek. Az Árnyak vezére ingerülten nézett szét a termen. - Talán nektek is uncsi?

A tolvajklán tagja visszahanyatlottak a helyeikre. Elvyra nem zavartatta magát, újra harapott az almából, majd teliszájjal felém mutatott.

- Mireia hívott vissza.

Xulio haragja felém és Marika felé fordult.

- Ti most szórakoztok velem? Az egyik a saját szakállára felajánlja a rejtkehelyünket mindenféle jöttment alaknak, a másik meg parancsolgat az embereimnek? Ti mi a fenét képzeltek magatokról? Talán szeretnétek vezetők lenni? - Meg kell valljam, felmerült bennem, hogy a kiszámíthatatlan, hangulatingsadozós Xulionál jobban vezetném a klánt. De egyéb elfoglaltságaim mellett még egy ilyen felelősség megoldhatatlannak tűnt. Mindazonáltal Marcus sokkal jobb választás lenne ennél az idegbeteg pojácánál... Már ha életben van. Hezitálásomat látva Xulio újra ordítani kezdett. - Mi a fenének hívtad vissza?

- Én... nem emlékszem... - ismertem be.

- Mi az, hogy nem emlékszel? Részeg voltál tán? Nem hívtad vissza? Miért gondolja azt, hogy visszahívtad? Csapdába csalták? Vagy hazudik? Ő is a Fattyaknak dolgozik? - Ömlöttek Xulióból kontroll nélkül a gondolatai.

- Miért dolgoznék a Fattyaknak? - Szólt közben Elvyra ártatlanul, majd újra harapott az almából.

- Pénzéért! - Válaszoltuk egyszerre Marikával és a Tolvajvezérrel. Elvyra vállat vont.

- Ja, az jogos. - Nyelt egyet, majd egy szaltóval közénk vetődött. Ijedten rebbentünk szét, Marika pedig tört rántott, ahogy az Árnyak közül többen. - De nem kerestek meg semmi kihagyhatatlan ajánlattal, szóval bízhattok bennem. - Mondta, és rányomta almacsutkáját Marika tőrének hegyére. - Egyelőre.

Xulio intett, mire a tolvajok visszatették fegyvereiket ruháik rejtekébe. Elvyra felém fordult.

- Szóval pár napja egy négytagú zsoldoskompánia keresett fel. Meginvitáltak valami bálba. Titokzatoskodni próbáltak, de valójában sejtésük sem volt, ki a megbízójuk. Valami elszegényedett nemesúrfi szeretője. A legostobább is csak annyit tudott, hogy a "Tesze nője". - Kérdőn nézett rám, de tanácstalanul tártam szét a kezeimet. Nekem ez nem mondott semmit. De ha valóban én küldtem őket, sűrű két napom lehetett: először Eligio, aztán Arnau, végül ez a Tesze... - Pénzüket elloptam, köszike, a maradékra és a meg-

bízóra várnak a Hattyú és Kacsában. Na mindegy, arra gyanakodtam, hogy csak te lehettél az, aki küldte őket. Fogalmam sincs, ki üzenhetett értem - ilyen alakokkal - ha nem te.

- Nem mondtam, hogy nem én üzentem - vallottam be. - Én... nem emlékszem. Törlődött pár emlékem az elmúlt napokról. A nagyanyámnál. Mágiával. - Magyaráztam zavartan. - Szóval az is lehet, hogy én küldtem őket!

Xulio színpadiasan járkálni kezdett, némán átkozódva, kezeit a homlokához szorítva.

- Nem emlékszel Arnaura sem, - mondta Marika vádlón, majd egy határozott suhintással lerázta tőreről az almát.

- Én tudom, ki Arnau Atenas. És boldog vagyok, ha életben van. Csak nem emlékszem, hogy mi volt közte és köztem az elmúlt pár napban. Évekig halottnak hittem! És arra sem volt képes, hogy legalább üzenjen, hogy életben van! Hogy volt képes ezt tenni velem? Hihetetlennek hangzik, hogy ennyi idő alatt újra bizalmas kapcsolatba kerüljek vele, miután így eltávolodtunk egymástól.

- Tegnap még annyira közel voltatok egymáshoz fényes nappal a nyílt utcán, hogy az már nekem volt kényelmetlen! - Horkantott fel Marika.

- Hölgyeim, azt hiszem, ez a bizalmas beszélgetés már nem tartozik az Árnyakra. Marika, részvétem; Elvyra, ne feledd, bármit fizetnének a Fattyak, megduplázzuk; Mireia, szólj ha vigasz kell a szeretőd elvesztése miatt! - Kacsintott rám Xulio, majd távozásra intette az Árnyakat. - Mi pedig meglapulunk, míg elül a vihar, aztán...

- Hé! Várjatok! Mi lesz Apámmal? - Kérdezte Marika rémulten.

- Nem hallottad? Mondtam, hogy részvétem! Remek ember volt. - Fordult vissza Xulio megijátszott szomorúsággal az arcán.

- Ki kell szabadítanunk őket! - Néztem a zavartan fészkelődő Árnyakra.

- Dehát azt sem tudjuk, hol vannak! - Tárta szét a kezét Xulio.

- Kiderítjük! - Válaszoltam eltökélten.

- Ha kiderítitek, én leszek az első, aki a szabadításukra indul. - Búgta a bukkolt lantos. Az emberekhez fordultam, hogy kiosszam a szükséges feladatokat, de Xulio hosszú mutatoujját a számra tette. - Nem, nem, nem! Ti... derítitek ki! Ti miattatok vagyunk ilyen helyzetben! Én nem fogok emberéleteket pazarolni egy veszett ügyre!

Az emberek lassan szedelőzködni kezdtek és elindultak kifelé. Voltak, akik hozzánk léptek volna, de a Tolvajvezér szigorú pillantására meggondolták magukat. Utolsóként Xulio távozott, az ajtóból még visszaszólt nekünk.

- Siessetek! Ha életben is vannak még, ki tudja, hogy meddig? - Majd vissza se nézve intett egyet, és betetette maga mögött az ajtót.

- Úgy bírom Xuliót! - Lelkendezett Elvyra. Marikával elképedve néztünk

rá. - Roppant szórakoztató! Vicces.

- Szerintem nem szándékolt... - mondta Marika fahangon.

- Jaj, dehogynem! És fogadni mernék rá, hogy végül segíteni fog nekünk! Hisz az ő érdeke! A klán érdeke! - Mondta Elvyra mosolyogva. - Egyszerűen nem teheti meg, hogy magára hagyjon minket, hisz az ő klánjával cseszekedtek. Amikor számít, ott lesz, higgyetek nekem!

- Azért ne számoljunk vele... - mondtam óvatosan.

- Állom a fogadást! - Felelte eltökélten Marika. Kezet ráztak.

- Akkor most hogyan tovább? - Kérdezte Elvyra továbbra is a helyzethez nem illő vigyorral az arcán. Nemtetszésemet kifejezve összehúztam a szemöldökömet. - Jaj, bocsi, csak annyira örülök, hogy végre csinálunk valami izgalmasat!

Elkezdtem lehúzni magamról az álcaruhát. Mindketten elképedve nézték az alatta lévő véres cafatokat, amik az elegáns utazóruhámból maradtak.

- Mi történt? - Kérdezte Elvyra elkerekedett szemekkel.

- Az elejét magam sem tudom...

- Három nappal ezelőtt találkoztál Arnau Atenassal - kezdte Marika, mintha valami begyakorolt szöveget mondana. - Először elvitted Aracelishez, utána lefizettétek a bajtársait, majd valamiféle bajba keveredtetek a Várdombhoz közel, és apámék takarították el a hullákat. Utána visszavitted a Jegyesedet...

- Szóval a jegyesem... Újra! - Vágtam közbe, mire Marika a szemét forgatta.

- Te meg egyszerűen elfelejtet... Ezt az embert tényleg a balszerencse üldözi... - motyogta Marika.

- Hogy vihettem Aracelishez?! Aki most próbált megölni! Mi van, ha őt öli meg? Hülyeséget hülyeségre halmoztam!

Most meg a Fattyak kezére került. Miattam. Azt hiszem, nem kellene nagyon számolnom azzal, hogy még életben van. Talán igaza volt Rafelnek, hogy csak bajt és szerencsétlenséget hozok Arnaura. Mindenesetre, ha megölték a Jegyesemet elpusztítom az összes Fattyat, ha addig élek is.

- Örülök, hogy belátod. Szóval utána visszavitted Fredóhoz... Arnaut. - Mielőtt még Marika folytathatta volna, Elvyra matatása törte meg a csendet. Egy kis dobozka szotyit halászott elő kabátja rejtékéből. Fogaival szétroppantotta az első magocskát, majd belsejét a szájába véve rágcsálni kezdett.

- Folytassátok! - Majd megtorpanásunkat látva, kelletlen felénk nyújtotta a magvakat. Nemet intettünk. - Na már, most kezd izgalmas lenni! El sem tudom képzelni, hogy milyen lehet Mireia hercegnő szerelmesen!

- Undorító... - Zárta rövidre a témát Marika.

- Na jó, elég legyen! - Közben lehámoztam magamról a cafatokat, és egy

Elvyra öltözkékéhez hasonló szerelést kerestem elő az utazósáakomból. Ujjamat végigfuttattam a ma szerzett sérülésem az oldalamon. Már csak egy halványfehér vonal emlékeztetett a haláltusámra. Aztán a bő ing alá egy kisebb vértnek beillő fűzőt erősítettem. Alulra lovaglónadrág, fegyverövvvel. Nyakamra laza selyemsálát tekertem, hogy ha kell, elrejthessem arcomat. Ruhám zsebeibe pár fiola varázserőt rejtő Italt rejtettem, valamint pár üvegcese fullasztó légmérget. Marika közben folytatta az események elregélését.

- Akkor már rendesen be voltatok parázva, és megkértetek minket, hogy őrizzünk benneteket, ez volt tegnapelőtt este. Miután kialudtatok magatokat, tegnap dél körül pedig halálnyugodtan kávézgattatok Fredónál, mikor odament hozzátok egy örült fickó Miasol Gironda üzenetével. Biztosra vetted, hogy Nagyanyád küldte rátok a verőembereket is. Megkértél, rejtsem el a jegyesedet.. bocsi, az Arnaudat, és... Most itt vagyunk. Különben ő biztos volt benne, hogy nem a Nagyanyád küldte rátok az gyilkosokat, és igaza is lett.

- Nagyanyámtól hazafelé jövet megtámadott egy famaszkos, piszkos koldus... -Folytattam az én történetemet.

- Hihi! Egy Fattyú! - Szólt közbe Elvyra izgatottan.

- Kemire, mindenki ismeri ezeket az örülteket rajtam kívül?! Aztán Aracelishez menekültem, hogy ellássam a sebem.

- Ez nem egy kis seb volt... - Húzta fel a szemöldökét Marika a földön heverő véres rongyokra nézve. - Hová tűnt?

- Az... nem csak az én vérem... - füllentettem. - Aracelis pedig átállt a Fattyúkhöz, ezért megpróbált megmérgezni, aztán megölni. De Micael segítségével sikerült meglógnom. Aztán ide jöttem. Dióhéjban ennyi. Szóval... Tulajdonképpen milyen Arnau mostanában? - Kérdeztem Marikát, és éreztem, hogy arcomat előnti a vér.

- Ha most azt mondom, ronda, ejted az egész szabadítást? - Kérdezte, és vidámság nélküli kacajjal felnevetett. Várakozóan néztem rá. - Nem tudom. Biztos jó szerető, vagy jó harcos, mert társalkodó partnernek pocsek... De jószándékúnak tűnt. Gondolom. És akkor most hogyan tovább? - Kérdezte Marika, és arcán láttam, hogy újra kezd erőt venni rajta a csüggedés.

- Elmegyünk Fattyút fogni. - Válaszoltam magabiztosan, miközben eddig a ruhám rejtekében viselt törömet próbáltam féloldalra csúszott fegyverővembe csúsztatni.

- Te? - Mért végig Marika kissé lenézően. - Mégis hogy fogod meg? Le-kötözöd a sáladdal?

- Ó, én tudom, én tudom! - Kiáltott fel Elvyra boldogan. - Ő lesz a csali!

- Pontosan! - Hagytam rá Elvyra de Cea kisasszonyra, és csak remélni tudtam, hogy sikerül úgy Fattyút fognunk, hogy közben nem kell mágiát használnom, és nem leplezem le előttük magamat. Persze, ha ez az ára annak,

hogyan megmentsem Arnaut, megteszem.

- És... hol fogunk Fattyút? - Kérdezte Elvyra, miközben elindultunk kifelé.

- A temetőben...

- Hihi! Elmondtad Aracelisnek a sírt! - Nevetett Elvyra.

- Igen, amiatt az átkozott tea miatt. De tulajdonképp jól jön.

- Milyen sír? És milyen tea? - Kérdezte Marika. Tartásán és tekintetén mostmár nyoma sem volt a korábbi elkeseredésnek, csak a kőkemény eltökéltség látszott rajta.

- Elvyra majd elmondja - Feleltem, mielőtt kiléptünk volna az ivóból. Nagyot nyeltem. - Én megyek az utcán, ti húzódjatok meg az árnyékokban. Ha baj van, segítsetek. Ha minden jól megy, odasétálok hozzájuk, kiszedem belőlük, amit tudnak, aztán elrohanok a másik irányba.

- Nem muszáj ezt csinálnod! Ha félsz, kitalálunk valami mást! - Állított meg Marika. Láttam rajta, hogy nincs elragadtatva a tervemtől.

- Persze, hogy félek. Majdnem meghaltam. De nincs időnk nyomozni, embereket kikérdezni. Vagy akár csak erősítést szerezni. Meg akarnak ölni, tudják, hogy ott leszek, tudjuk, hogy ott lesznek, hát odamegyek. Xulionak igaza volt: sietnünk kell! És sikerülnie kell... Lehet, hogy nincs más esélyünk!

Kiléptem az utcára és elindultam a nyugati kapu felé. Itt a város forgalmasabb, népszerűbb negyedeit felváltják a szerényebb körülmények között élők lakóházai. Az utcán száradó ruhák és rongylabdát dobáló utcagyerekek között jutottam el a nyugati kapuig. A kapu környékén már raktárházak és az Arany Oroszlánok Őrtornya állt. A kapu körül nagy volt a tumultus: suciók tucatjai tömörültek a kapunál, hogy az esti kapuzárás előtt elhagyják a várost, ugyanis a törvények értelmében nem tartózkodhatnak a városban. A sálamat nomád szokás szerint a hajamra tekertem és beálltam én is a tömörülésbe. Az előttem álló pár fiatal nomád fickó érdeklődve méregetett engem. Vajon ők is a Fattyakkal vannak, vagy ma véletlenszerűen is megtalálunk a bunkók?

- Hová ilyen sietősen, escara? - Kérdezte az egyikük, vaskos akcentussal.
- Meguntad tán a derasi férfiak puha és hideg ölelését?

- Semmi közöd hozzá, Fiú! - Válaszoltam a nomádnak a berkék nyelven, a Fütenger Vándorainak hanghordozásában, ahogy Ilbuchintól hallottam. Reméltem, hogy ő is ebbe a népcsoportba tartozik, ahogy a Ciudad Sucia lakóinak kétharmada. Meglepődve bámultak rám.

- Honnan ismered a nyelvünket?

- Anyámtól tanultam. - A berke nyelvben az anya vagy az anyós kifejezés nem különbözik egymástól. A suciók zavartan néztek egymásra.

- Elnézést, azt hittük, escari vagy. - Szólt egy másik, és illően fejet hajtott. Viszonoztam a főhajtást.

- Az vagyok. - Válaszoltam még mindig a fűtengeriek nyelvét használva. Majd a nomád ifjak zavarát kihasználva előrébb nyomultam a sorban.

A férfiak idegesen tanácskoztak egy darabig, nem tudtak hová tenni, majd úgy döntöttek, nem éri meg a felhajtás. "Ha egy úrinő este, egyedül, kíséret nélkül jár - jobb ha kitérsz az útból." Hallottam hátam mögül az ismerős mondat.

A kapu mellett Arany Oroszlánok álltak, hiszen a városi kapuk felügyeletét a királyi testőrség látta el. Nem messze tőlük a várost vigyázó Barna Hiénák egy raktárépületnek támaszkodva figyelték a kifelé tartó tömeget. A két, egymással rivalizáló szervezet a suciókon verte le a feszültséget. A Barna Hiénák időnként csontokat, ételmaradékot és köveket hajigáltak a tömegre, hogy gyorsabb távozásra serkentsék őket. Egy almacsutka majdnem eltalált. A királyi őrök sem voltak jobbak. Oda-oda szólogattak a kapu felé haladó sucióknak, egyikük egy elbámészkodó idősebb férfira kardlappal is rácsapott. Másikuk egy kendőt viselő lánynak akarta mindenáron meglesni az arcát. Eszembe jutott Arnau, akinek kinézetén és bőrszínén erősen látszottak Ilbuchin vonásai. Vajon őt is ilyen otrombán kezelték volna a városőrök és a királyi őrök? Rámósolyogtam a mögöttem álló alakokra, és a tömegből kilépve az erőszakoskodó királyi őrhöz léptem. Elvégre most nem kell kerülni a feltűnést, sőt, talán jól is jön Elvyráéknak a figyelemelterelés a falon való átjutáshoz.

- Mégis mit jelentsen ez? - Mondtam, és lehámoztam magamról az arcomat úgy-ahogy takaró kendőt.

- Mégis, mi jogon vonsz számon... te... - itt erősen gondolkoznia, hogy ki a fene lehetek, - te asszony!

- A király jogán. - Kabátomból előhúztam nemesi menleveletem. Az őrök nehézkesen kisélabizálták a cirkalmas betűket, majd vigyázállásba húzták magukat. - Mireia Gabaldon y Gironda! Hé, csöcselék, álljatok félre, és engedjetelek utat a derasi hercegnőnek! - Kiáltotta az őr, és már neki is állt volna, hogy utat vágjon nekem.

- Nem! - Mondtam határozottan. Nem kiabáltam, de olyan hangszínen beszéltem, hogy hangom messzire hallatszódjon. A kapuőr megállt.

- Nem? - Vakargatta meg fejét az Arany Oroszlán.

- Miért bánnak így ezekkel az emberekkel?

- Ezek suciók, Hercegnő, - magyarázta készségesen az idősebb őr. - Közöséges bűnöző az összes.

- Én úgy látom ezek az emberek a törvényt tisztelve készülnek elhagyni Derast, maguk meg akadályozzák és zaklatják őket. Maguk és a városőrök is! - Tekintetem a távolabb álló Barna Hiénákat kereste, akik jó érzékkel a balhé első jelére felszívódtak.

Az Arany Oroszlánok tanácstalanul néztek körbe. A korábban a kapu felé

tartó nomádok is megtorpantak és érdeklődve nézték a szóváltást.

- Ezek az emberek menedéket kérve jöttek Escarba. A király vendégeinek számítanak. Ha még egyszer meghallom, hogy méltatlanul bánnak a király vendégeivel... - Nem tudom, mivel fenyegethetem volna meg őket. Ha jelen-tem Eligio de Solernek a dolgot, vagy bárki másnak a palotából, valószínűleg a képembe röhögnek. Kivéve talán Cavia kancellárt, de neki semmi humor-érzéke nincs. Így sokatmondóan elhallgattam.

- De... szökevények is lehetnek közöttük! - Mondta a másik kapuőr.

Azokra a suciókra utalt, akik menedékért napszámra kötelezték magukat vidéki escar birtokosoknál, aminek a túl szigorú feltételek miatt olykor szökés lett a vége. A nomádok felé fordultam, és a nyelvükön szóltam feléjük.

- Vannak maguk között szökevények?

A tömeg először némán hallgatott, majd az egyik, korábban kíváncsiskodó ifjú felkiáltott.

- Nincsenek! - Mások is átvették a kiáltását. A berke mellett hallottam, hogy más nyelveken is kiáltoznak, felteszem ugyanazt mondták ők is a saját nyelvükön.

- Azt mondták, nincsenek. - Fordítottam le a beszélgetést. A korábbi kapuőrnek vörösödni kezdett a feje, de azért továbbra is udvariasan végighallgat-ta a tolmácsolásomban a korábbi párbeszédet, pedig valószínűleg tökéletesen tisztában volt a jelentésével. Megtanulták már ők is a nomádok nyelvét, akkor is, ha azt sokszor nem akarták megérteni.

- Akkor nincs is itt semmi különleges, menjenek békével! - Mondtam a nomádoknak, majd az örök felé intettem és a tömegbe lépve folytattam az utamat a kapun túlra.

A városfalon kívülről visszafordulva megvártam, hogy az utolsó sucio is békésen távozzon Derasból.

- Most már becsukhatják, - szóltam vissza az Arany Oroszlánoknak, akik sietve intettek a csörlőszobából figyelő társuknak.

A kiérő nomádok pedig megálltak tőlem pár méter távolságra és érdeklődve figyeltek. Az út itt kétfelé ágazott, dél felé a derasi temető, észak felé pedig a legifjabb derasi külváros, Ciudad Sucia nyomortanyája terpeszkedett. Nomád szokás szerint fejet hajtottam a tömegnek, majd hátat fordítva elindultam a temető felé.

- Hercegnő! - Szólt utánam valaki. Az előbbi három férfi közül a legud-variasabb. - Szeretnénk a bocsánatát kérni az előbbieik miatt. - Végigmértem őket. Mindhárman nomád szokás szerint fejet hajtván, kezüket maguk előtt összetéve várták az ítéletemet.

- Fátylat rá, - feleltem, és visszafordultam, hogy folytassam utamat a temető felé az esti szürkületben.

- Szüksége van esetleg a segítségünkre valamiben? - Kérdezte őszinte hangon.

- Mármint, ha meguntam a hideg és puha öleléseket? - Feleltem fintorogva. A férfi aki már korábban is felkínálkozott érdeklődve emelte fel fejét, de társa nyugalomra intette.

- Elnézést, ha tiszteletlenek voltunk, Hercegnő. Arra célzok csupán, hogy lemegy a nap, és a temető... veszélyes is lehet. Ha szüksége van kíséretre...

- Ha szükségem lenne kíséretre, utasítottam volna azokat az ostoba Oroszlánokat, hogy jöjjenek velem! - De a suciók ajánlata megkísértett. Vajon szükségem van kíséretre? Hisz ki tudja, hány Fattyú vár a temető sírjai között? Ha egy-kettő, talán nem támadnak, ha kísérettel érkezek, és nem sikerülne elfognunk egyet sem, akiből kiszedhetem, hol tartják fogva Arnauéket. Viszont többen is lehetnek. Kettő-hárommal még elbánunk Marikával és Elvyrával, de tucatnyihoz jól jönne bármilyen segítség. Nem kockáztathattam, és szemtanúkra sem volt szükségem. - Köszönöm mindenesetre! - Hajtottam fejet, és folytattam utat a temető felé.

A temető Deras mellett három kisebb dombon terpeszkedett. A középsőn volt a fallal körülvett Escar Mauzóleum. A derasi ifjak között férfivá avatási szertartássá vált a gyűlölt Escarok sírjainak meggyalázása, így Arany Oroszlánok őrizték a helyet. Szerencsére Szent Remund sírja a legdélebbi domb alján volt. Nem messze tőle már a Tölgykapúnak nevezett városrész házai látszottak.

Szent Remund, Bölcs Acce érsekének sírja már évtizedek óta gondozatlanul, elfeledetten állt a domb aljában. Pedig Nagyanyám szerint régen százak zarándokoltak el hozzá gyógyulást remélve. És mivel a mágikus eredetű betegségeket valóban meggyógyította a sír körül található ichormentes terület, a zarándokhelyre még Escaron túlról is rengetegen érkeztek. De amióta az Acce felsőbbtségét hirdetőik vallásháborút indítottak az igaz Pantheon hívei mellett, a sír népszerűsége csökkent, majd szinte teljesen kikopott az emlékezetből.

A sírt egy fűzfa takarta. Az oda vezető ösvény szinte teljesen árnyékba borult. Nagyot nyeltem. Hol lehetnek? Vajon idejönnek egyáltalán? Vajon elég időt kaptak arra, hogy Aracelist kikérdezve eljussanak a nyomomra? Lehet, hogy korán érkeztem?

Körbenéztem. Senkit sem láttam, sem Marikát, sem Elvyrát, sem a Fattyakat. Lassan elindultam a sír felé vezető ösvényen. Legfeljebb az emlékeimet visszakapom, ha nincsenek itt. Pár lépés után megtorpantam. Akarom én most egyáltalán az emlékeimet, ha Arnaut újra elveszítem? Lehet, hogy jobb lenne minél kevesebb kavargó érzélemmel nekivágni ennek a küldetésnek. Másfelől lehet, hogy olyan eltemetett emlékek vannak a birtokomban, amik segíthetnek. Nagyon nyeltem, és újra indulni készültem. Ekkor lépett ki az első Fattyú a

fűzfa árnyékából. Famaszkat, és hosszú, fekete köpenyt viselt, mint a korábban látott koldus. A társai követték. Kettő, három, négy, öt. Túl sok. Szétszórva álltak a sírok között, úgy helyezkedve, hogy kettőnél többre ne legyen egyszerre rálátásom. A hatodik a hátam mögül szólalt meg. Egy kettétört síremlék takarásából lépett elő. Alakjának csak körvonalát láttam a lenyugvó nap erős fényében.

- Add meg magad, Hercegnő! Semmi esélyed ellenünk!

Arnau

- Kegyelem! Ne!

Női hang ébresztett az álomtalan alvásból. Vagy talán Votisz nagyúr színe elől rángatott vissza az élők sorába? Bár ne tette volna. A Sámánháború forratagában kovácsolt ösztöneimre hallgatva azonnal fel akartam ülni, de elhamarkodott mozdulatomra elgyötört testem fájdalmas választ adott. Még mindig a földön hevertem, legyőzötten, megnyúzva, a végre várva, de többé már nem sütött rám a nap kellemes melege.

Kezdek helyre kerülni a gondolataim. Valamikor a délelőtti vége felé nyomhatott el végleg a vérveszteség. Addigra a nap már elég magasán járt az égen, hogy csak az ablakhoz legközelebbi testrészemet érje a fénye. Most már csaknem teljesen sötét volt. Átaludtam a délutánt.

A fájdalmat figyelmen kívül hagyva kissé arrébb evickéltem, hogy jobban lássam mi történik a szobában. A nyitott ajtó előtt a tegnapi éjszakai támadóinkhoz hasonlóan hosszú fekete köpenyt és festett famaszkot viselő alakok álltak. Egyikük derékra tett kézzel minket méregetett, míg a másik belemarkolt a szarú homlokú nő gubancos hajába. A nő könnyes szemmel jajveszékelve könyörgött az életéért.

- Hallgass, szuka! Vedd megtiszteltetésnek, hogy te vagy a szerencsés! Szerencsés. Valahonnan rémlett a szó.

Mások is voltak a szobában. Marcus a szoba közepén görnyedt, hátát egy oszlopnak vetve. Izzadság, gennyes hús és ürülék szaga terjengett az irányából. A jajveszékélő nő mellett is voltak foglyok, de őket már alig láttam. Egyikük nehezen csörgő láncokkal próbált arrébb húzódni, a másik dühös női hangon szidalmazta a maszkosokat.

A szerencsés én vagyok.

Nekem kellene lennem. Nem ezt mondta a lány? Más is volt, mást is mondtak.

- Hé! - Ragacsos lassúsággal mozgó nyelvvel préseltem ki magamból minden szótagot. - Én vagyok a szerencsés!

A maszkosok megtorpantak. Marcus elgyötört hangját hallottam a félhomályból.

- Mit művelsz?

- Meghalok. Mindenképpen.

Végre a maszkosok is feleszméltek. A nő haját elengedve felém fordultak, egyikük a társa karjához nyúlt. Hangjában felismerés csendült.

- Te, Sospechozo! Mondták, hogy van itt valaki, akit gyorsan ki kell be-

lezni, mielőtt megdöglök magától.

- Igaz ez? - Kérdezte a másik, miközben elindult felém. - Jól elbántak veled, ha ennyire sürgeted a halált.

Ha a válaszomra várt, azt hiába tette, elmondtam mindent, amit akartam, amire erőm volt. A többi fogoly is csendben volt, lassan a nő is elfojtotta a szipogását. Remélem nem volt nekem túl hálás, csak a rettegéssel töltött napjait hosszabbítottam meg.

- Ülj fel! - kiáltott rám a hallgatásomba beleunva a beszédesebb maszkos. Eszembe sem jutott engedelmeskedni. Belém rúgott. Biztos fájt, mert hallottam magam felnyögni. - Azt mondtam ülj fel!

- Nincs már rá ereje. - Válaszolt dacos hangon a nomád lány.

- Nincs, mi? Hát ide figyelj, halálvágyó. Nehogy azt hidd, hogy ezzel jól jársz. Hogy majd a Túlvilágon viszont láthatsz valakit, hogy ott majd elnyered méltó jutalmadat. Tudod mi vár rád, és a többi szarházi ebből a szobában? Tudod? - Hangjába kárörvendő gonoszság vegyült, miközben egyre jobban belelovalta magát a mondandójába. - Agancs atya faroktól nyakig felnyit és egyesével kiszedi a szerveidet, hogy a Sárkánynak adja. Azokkal kezdi, amikre nincs nagy szükség, és gondoskodni fog róla, hogy végig élvezhesd az egészet. De nem csak a zsigereid fognak a Sárkány táplálékául szolgálni, de nem ám! - Megengedett magának egy önelégült hatásszünetet és egy rövid kis kacajt. - A Gyökerek Rágója...

- A Világ Gyökerét Rágó. - Helyesbített a másik maszkos, de Sospechozo meg sem hallotta.

- ... számára a lelked lesz a legfinomabb falat. Bizony, piszkos sucio, rád nem vár a végnyugvás. Ehhez mit szólsz, mi?

- Mikor?

Sospechozo vagy nem értette mit próbáltam mondani, vagy meglepődött rajta.

- Mit akar ez jelenteni?

- Azt kérdezi, mikor lesz már vége a nagymonológodnak. Lemegy a nap. - Sietett a segítségére a másik maszkos. - Na fogd meg és vigyük!

Megragadtak és elkezdtek kirángatni a szobából. Nem álltam ellen, de így sem győztek panaszkodni a súlyomra. Távozásunkra rabtársaim is megélenkültek, Marcus és a nomád lány a Fattyakat szidta, a szaruhomlokú nő mintha hálát rebegett volna.

Nem tesz semmit.

Nehéz szemhéjakon keresztül bágyadtan lestem, hogy merrefelé visznek. Ha lett volna rá erőm, talán meglepődök, hogy egy elhagyatott palotában vagyunk. Kivonszoltak a parkettás szobából, és egy holdfényel elöntött fehér járólapos teremben találtam magam. Lábfejeim ütemesen kopogtak, ahogy felcipeltek az

emeletre egy széles lépcsősoron. Még pár méter és már egy belső udvar fölött átívelő nyitott folyosón haladtunk. Másik maszkos alakok siettek ugyanabba az irányba az udvar másik oldala mentén futó párhuzamos folyosón is.

Egy nyitott ajtóhoz értünk és a holdfény átadta a helyét a gyertyák meleg, sárga ragyogásának. Újabb járólapos terembe jutottunk, de nem mi voltunk az elsők. Talán tucatnyi sötét köpenyt és az arcaikat eltakaró famaszkot viselő figura álldogált a szobában, fojtott hangon beszélgetve. Egy vörös démonarcot viselő férfi lépett hozzánk, maszkja alól szökés szakáll szálai kandikáltak elő.

- Ezek szerint megélte az estét. Vigyük a színe elé!

A terem túlsó végében kétoldalt a sarkokba a tolva a pantheon megszenteltetésű szobrai álltak. Egykor díszes, mostanra tépett, ruháikat pernye és mocsok borította. Darabkák hiányoztak belőlük és becsmélő feliratok borították őket. Az istenszobrok lábazatánál kialakított felajánlási tálak mélyéről gyomorfacsaró szagok terjengtek, hulladék és ürülék tornyosult bennük. A bűzbe tömény tömjénillat vegyült, ha lehet még kellemetlenebbé téve az összehatást.

Hordárjaim a tömjénfüst forrása elé vittek, és ledobtak a földre. Megpróbáltam négykézlábra emelkedni, de elhagyott az erőm, és egy fájdalmas nyögéssel a mocskos padlóra hanyatlottam. Hason fekve, fejemet oldalra fordítva méregettem az előttem magasodó lépcsőfokokat. Hátam mögött a Fattyak gonosz tréfákkal szórakoztatták egymást a káromra, de alig-alig jutott el a fülemig a hangjuk. Valahol túl a Fattyak morajlásán rajzó rovarhad duruzsolását hallottam.

Egy sárkányszobor terpeszkedett a lépcsők tetején, ott, ahol korábban bizonyára az örökkévaló pantheon fenséges szobrai kaptak helyet. A szobor elnagyolt volt és amatőr munka. Repedező fekete kőből vésték hozzá-nem-értő kezek. Sem az arányok, sem az ívek nem voltak helyénvalóak, mégis volt benne valami nyomasztóan fenyegető. Fogatlan száját tátva az égre meredt, mint a falatot váró fiókák. De ő az egész világot akarta elemészteni. A sárkány elé sokkal nemesebb felajánlások kerültek, mint az istenek szobrainak lábához: karnyújtásnyira tőlem halomban álltak a királypénzek, az ékszerek, és egyéb csecsebecsék. Egy valódi vagyon. De valami nem volt rendben a felajánlott kincsekkel: elszíneződött, lyukacsos, korrodált és töredezett volt a kupacban majdnem minden.

Hirtelen nehéz lepelként zuhant ránk a csend, csak a rovarok zaja nem akart szűnni. A maszkosok egyik pillanatról a másikra hallgattak el, éppen csak helyezkedő lépteiket lehetett hallani, aztán már azt sem. Egyetlen ember kényelmes sétájának kopogása visszhangot vert a szobában. Némán masírozott a közelemben. A Fattyak tapintható feszültsége rám is átragadt a csendburok mélyén. A magányos ember ellépett mellettem, megállt és megfordult a legelső lépcsőfokon. Vörös köpenyének szegélye és puha bőrből, arannyal varrott díszes láb-

belijének látványa töltötte be a világot.

- Ez lenne a mai áldozat? - Hangja tisztán csendült, minden szava óvatos hangsúlyozással, tökéletes kiejtéssel hagyta el a száját. A Fattyak derasi utcákon faragott szavajárásához képest idegen, ide nem illő volt minden hang volt ez.

- Igen, atya. - Ciripelte a rovarhad.

- Mi történt vele?

Gusanos helyett valaki más válaszolt.

- Egyike az elfogott Árnyaknak. Gusanos meghámozta. - Otromba tréfájára többen felröhögtek, de elég volt a vörös köpeny egyetlen rebbenése, hogy elhallgassanak.

- Mi szükség volt erre Gusanos? Usumgallu jobb szereti, ha az áldozatok az ő színe elé járulva tapasztalják meg az igazi szenvedést.

- Megölte Animalotét. - A válasz ezúttal rovarok ezreinek mély duruzsolásából hallatszott ki.

Hosszan elhúzódó csend volt a válasz. Némi küszködés árán felemeltem a fejemet, hogy jobban megnézhessem magamnak az atyát. Találkozott a tekintetünk. Vörös köpenye fehérre festett kerekded maszkban ért véget. Szemei helyén vörös üveggömbök villogtak, és a maszk homlokából két hatalmas szarvasagancs türemkedett elő. Kezében apró fém szelencét tartogatott. Egy örökkévalóságnak tűnt amíg mozdulatlanul méregettük egymást, de a nyakamba nyilalló fájdalom miatt végül visszahanyatlottam a földre.

Ez megtörte a varázst, és Agancs atya is újra megmozdult.

- Animalote hasznos eszköze volt Usumgallunak. Halálában is táplálja Őt!

- Halálában is táplálja Őt! - Visszhangozta tucatnyi torok és egy rovarraj.

Az atya lábai elfordultak és a sárkány elé halmozott felajánlásokhoz léptek. A szelencéjéből az összegyűjtött kincsek kupacára ejtett valamit.

- Restségekben elhanyagoltatok a felajánlások gyűjtését.

A kincsekre ejtett valami megmozdult. Alkarnyi hosszú és ujjnyi vastag féregnek tűnt. Vörös teste nyálkásan csillogott a gyertyák fényében, ahogy lassan, kígyózva elkezdte befúrni magát a felajánlások közé.

- A kereséssel voltunk elfoglalva, atyánk. - Válaszolt Agancs atya megrovására Sospechozo.

- És? Sikerrel jártatok?

- Már majdnem.

- Majdnem? - fordult az atya ismét a szoba felé. Hangijából jólneveltség mögé rejtett fenyegetés hallatszott, de Sospechozo esetében süket fülekre talált.

- Leszúrtam a nőt, amikor visszajött a városba. Az a hülye lova elragadta a közelemből, de biztosra vettem, hogy hamarosan megdöglik. El is mondtam Gusanosnak. Nem az én hibám! Nem tudtam, hogy boszorkány!

- És szerinted kinek a hibája? - Kérdezte Agancs atya hideg fenyegetéssel a hangjában.

- Nem úgy értettem. - Vágta rá Sospechozo végre valahára félelemtől csepegő hangon. - Hanem hogy ha tudom, hogy mire képes, akkor biztosra mentem volna.

A szobát ismét hosszú csend lakta be. Sospechozo aggódva izgett-mozgott az oldalamon.

- A kegytárgyaknak a nyomára bukkantatok legalább?

- Átkutattuk a tolvaj szállását az Áfiumbarlangban, de nem voltak ott.

- Semmilyen eredményt nem tudtok felmutatni hát! A semmiért hanyagoltátok el a Sárkányt!

Gusanos ciripelése Sospechozo torkába forrasztotta a készülődő választ. A rovarokból szőtt varázsló hosszan beszélt, minden szótagot aprólékosan formázva a rovarraj zsongásából.

- Csapást mértünk az Árnyakra. A tolvaj is a kezünkre kerül. A hercegnő Szent Remundhoz tart, a Fattyak ott várnak rá.

Az elmémre telepedő ködön átverekedte magát egy gondolat: ezek Miráról beszélnek! Egészen eddig pusztán csak hallottam őket, de volt erőm értelmezni is az elhangzottakat. Most kétségbeesetten próbáltam visszafejteni a beszélgetésük fonalát. Sospechozo kis híján megölte Mireiát? Átkutatták a szállását valamiféle kegytárgyak után kutatva? És legfőképpen, most is a nyomában járnak!

Figyelmeztetnem kellett a Jegyesemet.

Támaszték után kutatva megmarkoltam az atya köpenyének szárát és felhúztam magam. Mire a Fattyak felfogták mi történik talpon voltam, bár továbbra is forgott körülöttem a szoba, így az atya köpenyét nem engedtem el.

Az agancs-maszkos férfi megpróbált ellökni magától, de szabad kezemmel satuba fogtam a karját. Testsúlyomtól és talán a meglepetéstől is hátratántorodott, sarkával a kincsek halmába rúgott. Elengedtem a köpenyét és felszabaduló kezemmel a maszkja felé kaptam, fogást keresve. Tenyerem véres nyomot hagyott a fehér maszkon, ő pánikszerűen fordította el a fejét. Láttam, hogy kezei táncba kezdenek a levegőben, maszkja alól érthetetlen szavak hangzottak fel, úgyhogy gyorsan lefejeltem. Nekem jobban fájt, mint neki, de még jobban megtántorodva végleg egyensúlyát veszítette és seggre ült a gonosz istenüknek szánt felajánlásokon.

Már magányosan, kapaszkodó nélkül, imbolyogva álltam a lépcsőkön. Feldagadt szemhéjaim alatt a kijáratot kerestem, mikor az dühödten ordító Fattyak rám rontottak. A következő másodpercben újra földön voltam. Rúgások záporoztak rám, fenyegetések csendültek a fülemben. Valami reccsent, a nehéz talpak alatt, de nem hagyhattam annyiban a dolgot. Mirának szüksége volt rám.

Összegörnyedve tompítottam a rúgások erejét, és még egy lábát is sikerült megragadnom és megcsavarnom. Az egyik Fatty fájdalmas nyögéssel elterült a földön, de azon nyomban másik ugrott a helyére.

- Ezért megdöglesz, sucio! - Fröcsögte felém Sospechozo.

- Hagyjátok. - Parancsolt rájuk Agancs atya. Egy kivétellel azonnal ab-bahagyták az ütlegelésemet, de Sospechozo, mintha meg sem hallotta volna az atyát, újra, meg újra lesújtott rám. - Azt mondtam elég!

Sospechozo még egy utolsót belém rúgott.

- Úgyis az áldozókés alatt végzed, te szemét!

- Nem.

Végre Sospechozo is elhallgatott, és Gusanos ciripelését, meg persze az én hörgő légzésemet, leszámítva újra csend terült a teremre. Megpróbáltam megint talpra állni, folytatni a harcot, Mireiáért, de végleg elhagyott az erőm, és visszahanyatlottam a földre.

- Nem? - Kérdezett vissza Gusanos.

- Nem. Pazarlás lenne. Azt mondd végzett Animalotéval? Gondolom az adományt kiszedték a dögből.

- Természetesen, atyánk.

- Helyes. Készítsétek fel az adományozásra! Hadd mondjon ítéletet fe-lette a Féreg!

- Mi van?! - Értetlenkedett Sospechozo. A következő pillanatban me-glendült az atya karja, sercegve perdült egy varázsszó és Sospechozo hétrét görnyedt a hirtelen rátörő heves rosszulléttől. Fulladozva, elvörösödő képpel kapdosott levegő után két szárazon ugató köhögés között.

Agancs atya fejét oldalra döntve figyelte művét, miközben apránként közel-ebb sétált hozzánk.

- Az van - utánozta gúnyosan Sospechozo szófordulatát -, hogy elfelejt-ed kivel beszélsz. Vagy tán sikerült felidézned az eltemetett tudást?

- Igen, - préselte ki magából a szavakat Sospechozo - atyánk. - Utána jó darabig csak küszködött, miközben Agancs atya mozdulatlan állt előtte, várakozva. - Rendelkezz velem belátásod szerint.

- Vidd a foglyot a fürdőbe és készítsd fel az adomány befogadására. - Mondta, majd elfordulva Sospechozótól a terem hátulja felé fordult. - És hozzátok ide a másik Árnyat, őt fogjuk feláldozni! Hadd fogadja a hercegnőt egy ismerős arc, mikor végre tiszteletét teszi nálunk.

A megszegyenített Fatty lehajolt hozzám, és elkezdett talpra rángatni. Újabb kezét éreztem a hónom alatt, valaki segíteni próbált Sospechozónak, de az atya rá mordult.

- Ne segíts! Sospechozo egyedül is boldogul. Arról nem is beszélve, hogy így is elegenden hiányoznak már a szertartásról.

- Igen, atyánk.

Hátunk mögött a Fattyak, Agancs atya vezetésével, monoton kántálásba kezdtek, miközben Sospechozo hangosan fújtatva kibotorkált velem a teremből. Most, hogy az elmém kicsit kitisztult, megpróbáltam jobban felmérni a helyzetem. Maszkos hordárom fekete köpönyege alatt inas, de sovány test lapult, nem csoda, hogy alig bírt el engem. Vértet nem volt rajta, és minden fegyvere egyetlen törből állt. Bizonyára elboldogulok vele, döntöttem el, csak előbb rá kell jönnöm, hogyan tudok megállni a lábamon.

Hagytam, hogy távolabb vigyen a szertartástól, hogy amikor végre cselekedni kezdek, kellő egérútam legyen.

Két másik Fatty sietett el mellettünk a függőfolyosón, hogy aztán a lépteik elhalljanak a lépcső alján. Rövid kiáltozás és dulakodás hangja szállt szembe velünk, ahogy lefelé botorkáltunk. Mire mi is a földszintre értünk ők már meg is fordultak, Marcus alélt és vérző testét cipelve felfelé. Ahogy mellénk értek dühödten rájuk vettem magam.

Gondolatban hősies helytállásra készültem, arra, hogy magával ragad a hev és sérüléseimmel mit sem törődve pusztá kézzel bánok el a gonosszal. Az Ifjú Oroszlán talán így tett volna. Apám legalább nem vallott volna szégyent, ha alul is marad végül. Én hatalmasat csattantam a járólapokon.

A zuhanásnál csak Sospechozo teli torkú röhögése fáj jobban. A menekülés nehezebb lesz, mint gondoltam.

- 'Te meg mit pattogsz, nyomorék? Láttátok? Platty. - Fordult nevetve a Marcust cipelő Fattyakhoz.

- Az atya vár ránk. - Válaszolták azok, tudomást sem véve rólam.

Sospechozo így jobb híján nekem folytatta a mondókáját.

- Hogy mit lát benned az atya, azt csak Acce tudja. - Lehajolt hozzám és nagyot fújtatva újra a talpra húzott, és újra botorkálni kezdtünk. - Ha engem kérdez, csak egy rakás szerencsétlenség vagy. Még, hogy méltó az adományra! Ugyan már!

A lépcső alján sarkon fordultunk, és egy nyitva hagyott kétszárnyú ajtón keresztül kijutottunk egy belső udvarra. Rémllett, hogy a szentély felé menet a magasból már láttam ezt az udvart, de akkor alig-alig figyeltem a környezetemre. Most, ha testem cserben is hagyott, de az elmém legalább kezdett magára találni. Az udvar, mint a palota egésze, elhanyagolt volt. Az egykor értő szemmel megtervezett virágágyásokat felverte a gaz, a pázsit lábszárig ért, és foltokban hiányzott. Egyetlen felületű járda vezetett az udvar közepén árválkodó, kiszáradt és koszos szökőkút kömedencéjéhez. A medence közepén álló oszlop tetején csodák csodájára még szinte érintetlenül állt egy vízből kiugró pisztrángot mintázó szobor.

A pisztráng ismerősnek tűnt. Némi gondolkodás után derengeni kezdett,

hogy a de Osmák címerén található hal néz éppen így ki. Eszembe ötlött a Múzsák Palotájának a látványa, amiben majd egész nap gyönyörködhettem, és megpróbáltam visszagondolni a paloták sorára, amik mellett elsétáltunk Mireiával José Mariához menet.

Nem voltunk messze attól a helytől, ahol két nappal korábban sarokba szorítottak minket a zsoldosok.

Sospechozót nem zavartatta, hogy egyoldalú beszélgetést kell folytatnia, úgy tűnik minden áron el akarta kerülni a csendet.

- Mondjuk, az is vicces lesz, amikor majd belülről felzabál téged a Féreg. Még jobb is, mintha az atya áldozó-oltárán végeznéd. Annak egy órácska alatt vége van, ez lehet, hogy napokig is eltart majd. Ne félj, majd gyakran meglátogatlak! - Hatásszünetet tartott, vagy talán arra várt, hogy mondjak valamit. Közben bal kéz felé elhagytuk az udvart és ismét az épületen belül jártunk. - Látni akarom, hogy milyen változások történnek benned, mielőtt kiszenvedsz.

Pár lépést tettünk csak egy széles folyosón és Sospechozo benyitott egy jobb kéz felé eső ajtón. Odabent mozgott a talaj. Egy pillanatra riadtan azt hittem újra erőt vett rajtam a rosszullét.

- Úgy értem, Gusanos, basszus. Régen egész jóképű volt, gondolnád? Nem is mindig kellett érelyesnek lennie a lányokkal. Lefogadom, hogy most már nem is érdeklik a nők. Híján van az eszközöknek, ha érted mire gondolok.

Sospechozo jóízűen nevetett otromba tréfáján. Nevetése visszhangot vert a falakon. Én megnyugodtam, hogy nem velem van a baj, a talaj tényleg mozog: a szoba közepén egy vízzel teli medence terpeszkedett. A szoba ablakán vastagon süttött be a holdfény, széles csíkban megvilágítva a vizet.

- Vetkőzz. És ne tettesd nekem a nyomorékot. Ha az atyát le tudtad fejteni, akkor ezzel is elboldogulsz. - A hangja hirtelen megkeményedett, parancsolóan szólt.

Nekiálltam vetkőzni, azon gondolkodva, hogy vajon lesz-e ennél jobb alkalom. Sospechozo pár lépésnyi távolságból figyelt, keze a tőrén nyugodott. Miközben én a vérembe alvadt ingem lefejtésével szenvedtem sziszegve, ő folytatta a történetét.

- Mikor Ynigo, így hívták Gusanost, megkapta az adományt, négy napig fetrengett. Eleinte még jajveszékelt, nem lehetett tőle aludni. Ellepték a rovarok: zsizsik, húslégy, döglégy, csótány, temetőbogár, volt ott minden. Teljesen ellepték. Belefúrták magukat, rágták kívülről-belülről. Gondolhatod milyen látvány volt. A második napon szerencsére már nem tudott ordibálni.

Egy pillanatra elhallgatott, mintha fülelne. Én is abbahagytam az inggel való vesződést, és helyzetet mérlegeltem. Végül megvonta a vállát.

- A harmadik napon már mindenki azt gondolta, hogy meghalt. Nem volt belőle már más, csak némi hús a nagy halom rohadt bogár alatt. De senk-

inek nem volt kedve hozzányúlni, így békén hagytuk. - Megrázta a fejét, mint aki egy rossz emléket próbál elhessegetni. - A negyedik napon pedig felkelt és járt. Ezért hívjuk így, Gusanos que caminan, Sétáló férgek. Én találtam ki, jó mi? - Mondta és halkán, átélés nélkül nevetni kezdett.

De nem csak ő. Odakintről, az udvarról, egy fiatal lány őszinte, hangos kacaja hangzott fel egy pillanatra. Sospechozo azonnal tört rántott és az ablakhoz ugrott. Hunyorogva bámult bele a sötétségbe. Bármit látott is, teljesen lekötötte a figyelmét. Ennél jobb alkalmam nem lehetett.

Bal kéz felől rárontottam. Akkora lendületet vettem amekkorát csak tudtam. Meghallotta persze a közeledésemet, de szerencsére nem gondolkodott, ösztönből, bal oldala felé fordult az irányomba, a tör pedig a jobb kezében volt. Nem fogtam vissza magam, teljes súllyal érkeztem, a falhoz préseltem az alsótestét. Jobb keze a csípője és a fal közé szorult, törje használhatatlanná vált. Egyik kezemmel a maszkját, a másikkal a tarkóját ragadtam meg és fejét az ablakpárkányhoz csaptam. Egyszer. Kétszer. Háromszor.

A harmadik után a teste elernyed. Elengedtem a fejét, és rongybabaként hanyatlott a lábamhoz. Kifacsartam a kezéből a tör, és én is kinéztem az ablakon. Nem láttam mást csak sötétséget, a holdat éppen felhők takarták el.

Elnyomtam a zihálásomat, és a falnak támaszkodva megpróbáltam fülelni. A palotára csend telepedett, leszámítva az emeletről idehallatszó elfojtott hangokat.

Nem tudtam mi tévő legyek. Tudtam, hogy figyelmeztetnem kell Mireiát a rá leselkedő veszélyre, de Marcust sem akartam cserben hagyni. Ugyanakkor alig álltam a lábamon, és Sospechozo silány tűre volt minden fegyverem.

Tarcal barátságosan rosszalló hangját hallottam a fülemben csengeni. "Már megint túlgondolod a dolgokat, Tesze." Egyelőre elég lesz egy lépésre koncentrálni. Ami azt illeti, oda is kellett figyelnem imbolygó lépteimre.

Elindultam kiszabadítani a foglyokat.

15

Mireia

A famaszkos alakok fenyegetően álltak a derasi temetőben. A nap utolsó sugarait vetette felém, de erejével szinte elvakított. Marikának és Elvyrának nyomát sem láttam. De talán hárman is túl kevesek lennénk hat támadó ellen. Nekiláttam hát tervem megvalósításának.

- Ha megadom magam, mivel garantáljátok, hogy nem esik bántódásom? Az előttem álló hangosan elnevette magát.

- Nem garantáljuk... Nem bízunk benned. Aracelis elmondta, mire vagy képes, Hercegnő!

- Sokra vagyok képes! Ha akarom, szörnyű kínokkal fogtok fetrengeni reggelig. - Ketten a hatból mintha hátrébb húzódtak volna a szavaim hallatán. Fejtartásukból úgy tűnt, a kezeimet bámulják. Tehát találkoztak már varázshasználóval. Bizonyára ezért sikerült meglepően jól a fenyegetésem is, de nem elijeszteni akartam őket. Ezért taktikát váltottam. Egy biztató mosolyt villantottam az engem elvakító nap felé. - De ez is csak azt bizonyítja, amit az előbb mondtam. Hasznosabb vagyok nektek élve. Nekem teljesen mindegy, hogy nektek adom el az ékszereket, vagy az Árnyaknak, amennyiben méltó részsedést kapok belőlük.

- Miféle ékszerek? - Kérdezte egy mohó hang a balomon. Felé fordultam. Egy magasabb, erősebb tőnő alak állt ott, aki hangja alapján fiatal és erőszakos férfi lehetett.

- Drágakövek és nemesfémek: gyémánt, smaragd, ezüst, arany...

- Az a feladat, hogy kapjuk el, miért álltok le alkudozni velem? - Hallottam a hátam mögül egy kegyetlen hangot. - Josse sorsára akartok jutni?

- Lehet, hogy akkor juttok Josse sorsára, ha nem sértetlenül visztek Agancs atya elé - Blöfföltem magabiztosan.

- Honnan tud Josséről és Agancs atyáról? - Suttogta jól hallhatóan egy negyedik, ideges hang.

- Az a baromarcú mondta el neki a Jossét az előbb, ne féljetelek már így tőle! - Mondta az erőszakos hangú fickó.

Ő tűnt a legtájékozottabbnak, talán az ő elméjéből lehet a legeredményesebben kiolvasni, hol tartják fogva Arnauékat. Igyekeztem minél kevesebb varázserőt használni, mert egyre megerőltetőbbnek éreztem a mágia használatát. Pedig nagy szükség lehet rá a szabadításukor.

Gondolatommal az akaratomba hajtottam a körülöttünk áramló ichort, és olvasni kezdtem a férfi emlékeit Arnauról. Egy pillanat műve volt csupán,

de elmém megtelt mindenféle idegen képpel. Egy szobát láttam. Mindenféle kikötözött fogollyal. Marcust, megsebesülve, egy oszlopnak láncolva. Egy nomád nő. Nem is nomád, talán quni. Ichorérintettek saját mocskukban. A földön egy nyöszörgő sebesült. Ő lenne Arnau? Arcáról, nyakáról és mellkasáról szinte az összes bőrt lenyúzta valamiféle halálmágikus rontás. Ó, az istenekre, hogy tehettek ilyet! A kezeim önkéntelenül ökölbe szorultak.

A maszkos alakok fegyvert ragadtak hirtelen mozdulatomra.

- Varázsolni készül, öljük meg most! - Vetette fel az idegeskedő Fattyú. Kiengedtem a kezemet.

- Nyugalom, Uraim, hiszen közösek a céljaink... - suttogtam, miközben a fickó emlékeibe kapaszkodtam. Elszakítottam a gondolataimat a földön fekvő Arnauról, és végiggondoltam, mit láttam a környezetében. A szoba alját mocskos parketta borította, a falak egykor fehérek lehettek. Az ablakból látszott a domboldalon a Múzsák Palotája. Kinézve gondozatlan kert. Máladozó kerítés. Rózsák. Hiszen ez a de Osma udvarház! Megkönnyebbülésemben felsóhajtottam, amit szintén nem vettek jól társalkodópartnereim.

- Mégis, mik lennének azok a célok, Gironda boszorka? - Kérdezte az ideges hangú. Felé fordultam.

- Hatalom és mesés gazdagság, mi más lenne? Gondolod Agancs atya megbocsátja, ha könnyelműen megsértitek a legbefolyásosabb jövődöbeli üzletfelét? A fejeteket fogom kérni jutalmul az első szállítmányért!

Pár Fattyú bizonytalan testtartásán láttam, hogy hinne a szavaimnak, de a fűzfa előtt álló maszkos alak elkiáltotta magát.

- Elég legyen! Bármit is teszel, Agancs atya sosem fogja megbocsájtani neked, hogy elloptad a kegytárgyakat. Fogjátok el! - Kiáltotta, és már lendült is volna.

- Álljatok csak meg! - Kiáltottam rájuk, és csodák csodájára hallgattak a szavamra. - Ja, hogy erről van szó! A kegytárgyakat szeretné visszakapni Agancs atya? Dehát azokat visszaadom! Pillanat!

Látványosan elkezdtem kutatokdni a ruhámban, fejben pedig hiányos emlékeim között. Miféle kegytárgyak?. Mégis hogy lehettem ilyen hülye, hogy megloptam valami démonimádó szekta főpapiját?! Kutakodásomat megelégtelve az erőszakos hangú fickó megindult felém, de az előbbi megálljt parancsolt neki.

- Elég, még eltörik a tojáshéj!

Hogy mi, gondoltam magamban megrökönyödve, majd győzedelmesen az öklömbe rejtve a fejem fölé emeltem a fullasztó légmérget rejtő üvegcsét.

- Itt is van a tojáshéj! - Mielőtt bármit is reagálhattak volna, nagy levegőt vettem, majd a földhöz vágtam a fiolát.

Hárman az üvegcese után vetődtek, így ők jócskán kaptak a méregből. A ro-

hamosan terjedő füst az orrukon át a légcsöveikbe és a tüdejükbe hatolt, és azonnal vad krákogásba kezdtek. Az arcom elé kaptam a selyemsálamat, és sarkon fordulva utat törtem magamnak a város irányába a Fattyak között. Két szűrést kaptam. Az elsőt nagyjából felfogta a vastag fűző, amit az ingem alatt viseltem, a másik hosszú, fájdalmas sebet ejtett a bal karomon. Vissza sem fordulva futottam tovább. A hátam mögül hallottam üldözőimet, de akadozó lépteiket és egyre öblösebb köhögésüket is. Aztán egy apró, de határozott kéz lerántott egy frissen hantolt sír takarásába. Elvyra. A fulladozó maszkosok elrohantak mellettünk. Nem messze tőlünk Bagoly, Elvyra házikedvence, egy úgy-ahogy szelíd hiúz, nézett ugrásra készen utánuk.

- Elkapjuk őket? - Kérdezte a lány.

- Nem kell, tudom hol vannak a foglyok. Az elhagyott de Osma villában. A falakhoz bilincselve. Egy földszinti szobában, ami észak-nyugatra néz.

Elvyra biccentett, és furcsa kézjelet intett egy kriptá irányába, aminek a tetején Marika gubbasztott.

- Sietnünk kell! Arnau és Marcus is sebesültek. Nem tudom, meddig bírják. A városkapunál visszaengednek! - Sürgettem Elvyrát.

Ő némán intett, hogy kövessem. Kacsaringós úton ment, időnként megállt, előre küldte Baglyot, de rövid kanyargás után már látszott a fal és a városkapu. A karomon a seb fájdalmasan lüktetett, de nem akartam varázserőt pazarolni a gyógyítására. A nyakamon lévő sálát tekertem rá inkább. Nem is annyira a vérzés csillapítása miatt, csak hogy a kaput őrző Arany Oroszlánok elől elrejtsem.

Sietős, de nyugodtnak tűnő léptekkel indultunk meg a Kapu irányába. Már messziről integettem a falat őrző Oroszlánoknak.

- Nyissák ki a kaput! - Parancsoltam.

Az örök egy kis fejkargatás után úgy döntöttek engedelmeskednek. Elvyra kedvesen integetett felénk, majd sietősen besorjázunk a városfalon belülre. A kapu bezárult mögöttünk. A városfal mellett az előbbi két kapuőr elképedve nézte hölgykoszorúkat, és a hiúzt.

- Mireia úrnő, elkérhetném a kísérői menleveleit? - Kérdezte a rangidős tiszt óvatosan. Elvyra mosolyogva felé nyújtotta a jobb napokat is látott nemesi menlevelet. Marika szúrósan nézett az őrré.

- A hölgyet maga Bölcs Xosé király kérte Derasba! - Szóltam mosolyogva, és egy-egy az uralkodó arcképével díszített királypénzt adtam a csodálkozó őröknek. Majd mielőtt bármit is szólhattak volna, sarkonfordultunk, és eltűntünk a legsötétebb sikátorba.

- Beszélni fognak - mondta Marika, és fejével a kapu felé intett.

- Nem érdekel. Kisebb gondunk is nagyobb ennél! - Vágtam rá. Sietős léptekkel haladtunk a Vaskapitány fogadó irányába, aminek szomszédságában

Xulio lakott.

- Örülten viselkedsz, megint...

- Nézd Marika! Nincs időnk. Utólag kitalálok valami jól hangzó mesét. Most nem érdekel. Láttam, hogy Arnau a földön fekvé szinte haldoklik valamiféle rontás miatt. Apád pedig seblázban ég.

- Láttad? - Kérdezte kételkedve.

- Mondták! - Vágtam rá sietősen. Talán tényleg örülten viselkedek. Megint.

- Hazudhattak is... - Kötötte az ebet a karóhoz.

- Nem hazudtak. Egy szobában vannak, ami a Várdombra néz.

- És mégis hogy akarod kihozni őket a de Osma udvarházból, ha járóképtelenek?

- Majd meggyógyítom őket. Nagyanyámtól szereztem pár gyógyító főzetet.

Marika újra akadékoskodni próbált. Az ilyen gyógyító főzetek roppant megbízhatatlanok. Ahogy kiszáll belőlül az ichor, úgy veszítenek hatékonyságukból. És sosem lehet pontosan tudni, hogy mikor. Láttam, hogy Elvyra a hátam mögött rólam gesztikulál Marikának. "Csak hagyd rá! Bízz benne!"

Szótlanul mentünk tovább. Bagoly, a hiúz, jelenléte miatt nem kellett a megélenkülő esti forgalomban másokat kerülgetni: ők nem mertek a közelünkbe jönni.

Mikor odaértünk a bérházhoz kettesével szedtük a lábunkat a legfelső emeletre, majd az őrt álló Árný útmutatását követve a tetőre, ahol Xulio várt minket. A lapos tető szélén pózolt, az éjszakai Derast bámulta. Nem nézett felénk, nem szólt hozzánk, pedig onnan fentről láthatta korábban is, hogy jövünk.

- Már meg is tudátok, hogy hol vannak? - Kérdezte ránk sem nézve. - Vagy tán könyörögni jöttetek a segítségemért?

Marika odament mellé, és a fülébe súgott pár mondatot. Szavait elnyomta a Vaskapitányból hallatszó víg zene. Xulio gyors utasításokat adott a tolvajlányoknak, aki egy szót sem szólva, fejét lehajtva távozott a lépcsőn. Végül az Árnýak vezére végre felénk fordult.

- Szóval az elhagyott de Osma udvarház! Nem számítottam rá, hogy ilyen gyorsan kiderítitek. De hát kellőképp ösztönöztelek benneteket! - Mondta, mintha az ő érdeme lenne.

- Azt ígérted, ha kiderítjük hol vannak, te leszel az első, aki a szabadításukra indul. - Emlékeztettem.

- Ezt ígértem volna?! - Kérdezte, és fürkészve méregetett, majd meglepődve felkiáltott. - Mireia, te megsérültél! Gyere, ellátom a sebed! - Mondta, és hosszú lépteivel mellém lépett, majd kézen fogott, és elkezdett húzni a lakása felé, ami egy emelettel alattunk volt. Intésére Elvyra hátramaradt

a tetőn.

A lakásában lépni alig lehetett. A fal tele volt polcokkal, ahol mindenféle lopott kincsek, iratok, műtárgyak és értéktelen kacatok heverték szervezetlennek tűnő összevisszaságban. Egy padra ültetett, majd óvatosan elkezdte lefejtetni rólam a kötszernak használt sálát. Idegesen téptem le magamról a kelme maradékát.

- De kis türelmetlen vagy ma, Mireia hercegnő! - Szólt Xulio, és egy díszes vázából kötszert vett elő, majd egy ember-nagyságú Adrasteia bronzszobor kosarából egy öblös üveget. Gyanakodva méregettem.

- Salmer gyümölcspárlat - magyarázta vidáman, és nagyot húzott az italból, majd felém kínálta. Megráztam a fejem. Vállat vont, mellém térdelt, és egy kis kötszert alkoholba mártva hozzáértő mozdulatokkal megtisztította a sebem.

- Köszönöm, de magad is láthatod, nem veszélyes a sérülés, ne húzzuk az időt!

- Szóval, Mireia, - kezdte Xulio, miközben tiltakozásomat figyelmen kívül hagyva gyors mozdulatokkal kötözte a felkaromat, - miért is érné meg nekem ez a szabadítás?

Mélyen a szemembe nézett. Az arca pár centiméterre volt csak az enyémtől. Hátrahúzódtam.

- Arra célzol, hogy ha lefekszem veled, segítesz? - kérdeztem felháborodottan.

- Nem, nem, Hercegnő! Nincs szükségem olyan nőre, aki kényszerből az enyém! Nem vagyok rászorulva! - Nevetett a Tolvajkirály. - Habár tetszik a gondolkodásmódod, jobbat mondj! Miért érné meg nekem ez a szabadítás, Mireia? Ki tudja hány bajtársam életét adni egy megnyomorított Hernán kiszabadításáért? Miféle bolond lennék, ha azt gondolnám, ez jó üzlet nekem, Hercegnő?

- Mit akarsz, mit mondjak? Hogy majd teszek róla, hogy megérje? - Kérdeztem ingerülten.

- Vidám nóta ez a fülemnek, drága Hercegnőm! Bizony, tehetsz érte, hogy megérje. De a szeretőidtől lopott hamis fényű csecsebecsék nem lesznek elegek, nem ám. Szerencsére Xiulio az ötletek embere! Tudtad, hogy az a szenilis vénember még mindig féltve őrzi a néhai királyné drágaköveit? Hát persze, hogy tudtad, hisz bejárásod van a királyi lakosztályba, igaz, Hercegnő?

- Még neked is tudnod kellene, hogy ez örültség.

- Vigyázz a szádra! Több tiszteletet, ha még egyszer a daliás Atenas uraság szerető ölelésében akarod tudni magad! De jó, legyen. Vannak más ötleteim is. Mi a helyzet például Miasol úrnő híres kincseivel? Az ő korában bizonyára észre sem venné, ha pár ichorral írt tekercsnek, varázslattal kovácsolt

ereklyének lába kelne. Ó, Hercegnőm, együttműködésünk legendákba illő lesz!

Szívem szerint visszakoztam volna, hogy inkább a királyné ékszerei, de nem volt időm alkudozni. Majd valahogy kimászok belőle. Később.

- Legyen! - Sziszegtem gyűlölettel teli hangon.

- Látom, most utálsz! Jó! Az ilyen erős érzelmek könnyen átfordulhatnak vad szenvedélybe. Majd ha ott tartasz, szólj! Nem felejttem el az első ötletedet!

- Mosolygott rám sokat mondóan Xulio, és csomót kötött a kötésemre, majd gyengéden végigsimította művét. Érintésétől kirázott a hideg. A férfi feltápaszkodott mellőlem, és kezét nyújtott, hogy felsegítsen. Kelletlen elfogadtam a felém nyújtott jobbát, hiányzó ujjainak csonkjaival. Felhúzott és kezét szorítottunk. Majd újra nagyot húzott az égetett szeszből.

- Az együttműködésünkre!

Elfogadtam a felém nyújtott üveget. Kortolytam belőle, majd köhögve visszanyújtottam Xulióknak. Boldogan veregette meg a hátam. Kinyitotta nekem lakása ajtaját, és magát udvariasnak gondolva előre engedett.

- Elvyra, gyertek! - Kiáltott fel Xulio. Majd elindult lefelé.

Bevártam barátnőmet és hiúzat. Bagoly lendületesen futott lefelé.

- Hogy hagyhattál vele egyedül! - Suttogtam, miközben lemaradtunk a Tolvajkirálytól.

- Ugyan, Xulio a mi oldalunkon áll. Különben jófej. És úriember.

- Úriember? Megzsarolt, hogy csak akkor segít Marcuson és Arnaun, ha lopok neki a rokonaimtól!

- Dehát már a tetőn elküldte Marikát az erősítésért! - Nézett rám ártatlanul. - Mindenképpen segített volna. De a lopás jól hangzik, jöhetek? - Kérlelt Elvyra őszintén.

- Talán Marcuson mindenképp segített volna, de Arnaun?

- Arnau az Árnyak védelmét élvezte, mikor elragadták. Rossz a klánnak, ha az ilyesmi megtorlatlanul marad. Meg ha már ott van, nem hagyná csak úgy ott? Milyen ember tenne ilyet?

- Átvert...

- Mégis mit vársz egy tolvajtól?! - Nevetett Elvyra.

Nyeltem egyet, és nem szóltam többet. Igaza volt. Magam kerültem ebbe a helyzetbe, az nem segít, ha másokat okolok. És magamnak kell kimásznom belőle.

A bérház kis belső udvarában féltucatnyi Árny sorakozott Marika társaságában. Egyikük egy könnyű bőrvértet nyújtott át az épp leérkező Xulióknak. A tervet beszélték. Az egyik Árny, Sötét Pablo, a Várdomb széles utcáját rajzolta épp fel egy bottal a porba, a de Osma birtok elhelyezkedését magyarázta a körülötte állóknak..

- Milyen a belső elrendezés? - Kérdezte Xulio. Csönd volt a válasz.

- Senki?!
- Az a kúria majd' tíz éve lakatlan. - Magyarázta Enrique, az Árnyak egyik behajtója. - Rég elvitték már onnan az értékeket. Nem járunk arra.
- Én... voltam bent. Még a háború előtt. - Szóltam közbe bátortalanul.
- Folytasd! - Szólt Xulio, és közelebb invitált. Átvettem a botot és rajzolni kezdtem. Az Árnyak körém gyűltek.
- Sajnos én csak a főbejáratot ismerem. A főkapuval szemben az ajtó, ami egy nagy hallba vezet. A terem jobb és bal oldalán is ajtók vannak. Szemben pedig egy duplalépcsősor vezet fel az emeletre. Ott voltak régen a családtagok lakosztályai. Az emeleten a lépcsőfeljárattal szemben van egy szentély. A földszint déli oldalán van a kocsiszín, oda egy nagy szélesszárnyú kapu vezet az udvarról. mögötte talán a cselédszállások.
- Talán? - Szakított félbe Xulio.
- Nem jártam a cselédszállásokon.
- Elnézést a feltételezésért, Hercegnő... - Mondta az Árnyak vezére szemforgatva.
- A fenti galéria alatt van egy átjáró egy belső udvarra egy szökőkúttal. Amögött van a fogadóterem. Hosszú asztal, táncparkett. - Magyaráztam a tolvajoknak. - Délre talán a konyha. A bejárat mellett van pár szoba. Dolgozó és fogadósobák lehettek. Ott kell lennie a foglyoknak, valamelyikben. Azok a szobák észak-nyugati tájolásúak, látszik az ablakból a kerítés és a Múzsák palotája. Tehát itt, és itt. Emellett a lépcsők mellett volt talán pár vendégszoba, de azoknak az ablakai emlékeim szerint a belső kertre néztek.
- Várj, várj, várj, várj, várj! Hogy mi? - Hadarta Xulio.
- Belső kert. Van ott egy halas szökőkút is...
- Nem, a Múzsák Palotája és az észak-nyugati tájolás! Hogy szedted ki belőlük ilyen részletesen? Azt mondták: "Muhaha, az utolsó, amit a haldokló szeretőd látni fog, az a Múzsák palotájának tornya a lemenő nap fényében a de Osma villa földszinti ablakából?"
- Igen, valahogy így! - Vágtam rá visszafordulva a rajzhoz. - Az épületet körülvevő parkban...
- Valahogy? - Akadémikuskodott a Tolvajkirály.
- Nem mondta, hogy "muahaha". - Hagytam rá.
- Elnézést a bizalmatlanságomért, Hercegnő, de ez úgy hangzik, mint egy csapda. Valami ilyesmit mondhattak: "Mireia, ha a de Osma palota földszinti szobájához csalogod az Árnyakat és daliás vezérüket, akkor megkíméljük a szeretőd nyomorult életét" - mondta Xulio elmélyített hangon.
- Elvyra felkacagott az előadásán. A többiek hátrébb húzódtak tőlem, és pengéiket a kezük ügyébe helyezték.
- Nem így volt. Az életemért futottam. Ti is láttátok! - Nézttem Elvyra és

Marika felé. - Xulio, hiszem megvágta, te láttad el a sebemet!

- Nem is volt veszélyes a sérülés! - Legyintett a tolvajkirály. - De mégis, magyarázd el nekem, szépséges Hercegnőm, hogyan lehet az, hogy pontosan tudod, hogy hol vannak, és azt is, milyen állapotban. Kiolvastad tán a Fattyak emlékezetéből? - Kérdezte gúnyosan.

Sarokba szorított. Ha nem mondom el az igazat, talán nem segít. Vagy talán rám is támadnak. Ezért úgy döntöttem, Arnau érdekében elárulom legféltettebb titkomat fél tucat idegennek, többek között az általam legmegbízhatatlabbnak tartott személynek:

- Igen, - feleltem fejemet lehajtva.

Xulio hitetlenkedve felkacagott. Elvyra pedig védelmezően mellém állt. A többiek gyanakodva néztek rám. Pablo kezében már kés csillogott, ahogy Marikának is, bár nem voltam biztos benne, hogy ő kinek az oldalára állna a harcban. Csak Xulio jelére vártak, de ő figyelmen kívül hagyta klántársait.

- Igaz lenne? És te tudtad? - Kérdezte vádlón Elvyrától, aki állta a tekintetét.

- Sejtettem. - Vont vállat.

- És miért nem mondtad el nekem? - Ordított a tolvajvezér.

- Nem az én titkom, hogy elmondjam. - Majd a többiekhez fordult. - Hé, ő ugyanaz az ember! Nem kell félnetek tőle. Mireia, a barátunk. Aki mellesleg egy ichorvérű mágus. Nem nagy ügy!

- A barátunk egy ichorvérű mágus... - Ízlelgette magában Xulio a szavakat és a lehetőségeket. Nem tetszett, amerre a gondolatai haladtak. - Üdv Mireiának, a Tolvajkirály új udvari mágusának! - Kiáltotta és átölelte a vállam. Nem húzódtam el. Marika fejét csóválva nézett ránk.

- Legalább meg tudod gyógyítani az apámat?

- Igen. Legalábbis megpróbálom!

- Mi a helyzet Puyetával? - Kérdezte Pablo bátortalanul. - És Elizióval?

- Őket nem láttam az emlékképben. De az is lehet, hogy csak máshol tartják őket.

- Várjunk csak! Ha tudsz gyógyítani, miért nem forrasztottad össze azt a csúnya vágást a kezeden? - Kérdezte Xulio újfent gyanakodva.

- Ez... olyan, mint a búza meg a liszt. - Próbáltam emlékembe idézni Ilbuchin tanítását a gyermekkoromból. - Ha nincs elég liszted, nem tudsz kenyeret sütni, hiába tudod a módját.

- És nincs liszted?

- Most... nincs sok. Inkább a szabadításra tartogatom. Ahogy a búzám is vesztesen fogy...

- Szóval nem gyógyítottad meg a kezedet, hogy meg tudd majd gyógyítani az apámat? - Kérdezte Marika. Bólintottam.

- És mi van a búzával? - érdeklődött Saleh, a sució besurranó.
- A búzából lesz a liszt. - Magyaráztam a magától érthetődőt. Zavaros tekinteteket kaptam válaszul. - Az ichorvérűeknek ichor is kering a vérében. Ebből az ichorból nyerik varázserőt.

- Tehát az ichor a búza, a liszt pedig a varázserő? - Kérdezte a tolvajlegény.

- Pontosan! És elfogynak, ha használom őket. De a búza újra nő. Idővel. És ebből új lisztet készítek. Értitek?

Tekintetükön láttam a bizonytalanságot, a gyanakvást és talán a félelmet is.

- És mégis, milyen varázslatokat ismersz? - Kérdezte Tomau, a sámánháborút megjárt veterán. - A csatamágusok olykor varázslat közben nem nézték, hogy kiket talál el a tűzlabda. Ne vedd személyeskedésnek, de érted az aggályaimat, ugye Hercegnő?

- Tőlem ne számíts tűzlabdákra, Tomau! - Rövidre akartam zárni a témát, de az Árnyak várakozóan néztek rám. - Szóval értek a gyógyításhoz, tudom befolyásolni az érzelmeket, gondolatokat, fényeket és az ichort.

- Szóval harcban használhatatlan vagy - foglalta össze Xulio.

- Azért ezt nem mondanám... Az egyik hullát, amit elszállítottunk, villámcsapás okozta égésfoltok borították - védte a becsületemet Marika.

- És ezt miért nem mondtad eddig? - Kérdezte vádlóan az Árnyak vezére Marikától. Majd felém fordult. - És ezt miért akartad letagadni?

- Nem tagadtam le, ichorvillám - magyaráztam. - Viszont ha befejezték a boszorkányüldözést, igazán indulhatnánk! Marcust és Arnaut szörnyű állapotban láttam... Ráadásul a hat üldözőm, akik a temetőben voltak, a városkapun kívül ragadhattak. Talán most még emberhiányban vannak.

- Jól mondja az udvari varázslóm, indulás, emberek! - Szólt Xulio. - Mireia, te velem jössz!

A klántagok gyakorlottan két-három fős csoportokba rendeződtek, és felszívódtak az éjszakában.

Xulióval árnyékként suhantunk a gyorsan sötétedő estében az úttalan sikátorok között a Várdomb felé. Az egyik sikátorban megálljt intett. Barna Hiénák mentek el az utcán, pont a mi sikátorunkba sorjázta be, egy egész szakasz. Xulio rutinosan a falnak támaszkodott, és maga mellé vont, mintha csak a sötétbe húzódott pár lennénk. Kedvesen mosolyogtunk egymásra, amíg a városőrök bemasíroztak mellénk.

- Szóval gyógyítás, mi? - Kérdezte Xulio, rutinosan imitálva az évődő szerelmes hanghordozását. - Tudsz esetleg ezekkel valamit kezdeni? - Mutatta felém megcsönkített ujjait.

- Nem - vágtam rá.

- Mi az, hogy nem? Tartozol nekem, ha megmentem a szerelmed életét!

Azt fogod tenni, amit mondok, különben még a derasiak megtudják, hogy szeretett hercegnőjük egy romlášhordozó boszorkány! Óh, a történelem ismétli önmagát!

- Nem azt mondom, hogy nem lehetséges, csak hogy ez más, mint az a gyógyítás, amit én ismerek. Én a természetest gyógyulást gyorsítom fel. Ebben az esetben az már lezajlott.

- Tehát azt mondd, lehetséges - foglalta össze Xulio.

- Nem pont ezt mondtam... Lehetséges, de én nem biztos, hogy meg tudom csinálni.

- Ne játssz velem, kis boszorkány! A markomban vagy! - Az egyik Bar-na Hiéna visszanézett beszélgetőpartnerem heves felcsattanására. Nyugodtabb hangon folytatta. - Megértem, hogy most tartalékolod az energiáidat az előtünk álló harcra. Xulio tud várni, amíg kinő a búzád!

- Rendben, Életem, ahogy akarod! - Válaszoltam negédesen, és belekaroltam Xulióba. - Talán inkább menjünk! - De a férfi visszahúzott maga mellé.

- Nem hiúságból akarom visszakapni az ujjaimat, érted? Amikor még megvoltak, és lanton játszottam, olykor én is az irányításom alá vontam a fényeket és a hangokat. Mint egy dalmágus a salmer regékben. De amióta elvesztettem az ujjaimat, semmit.

- Ha valóban ichort használtál, az még benned van. Csak meg kell tanulnod, máshogy előhívni.

- Akkor az is jó, ha erre megtanítasz! És akkor majd én meggyógyítom magam!

- Ez nem így működik. Nem arról van szó, hogy nem akarom, hanem, hogy egyáltalán nem biztos, hogy képes vagyok rá. Sem az ujjaidra, sem a tanításra.

- Ne legyél kishitű, majd kellőképpen ösztönözlek! - Mosolygott rám hamisan az Árnyak vezére, és felsegített a faltól.

Xulio búcsút intett a Hiénáknak. "Hív a kötelesség!" mondta némán a városőrök felé gesztikulálva a fejem felett. Egymásba karolva, csigaléptekkel mentünk végig a Hiénáktól hemzsező sikátoron, majd újfent megindultunk a Várdomb felé, némán.

Amikor odaértünk a többiek már vártak ránk. Pár udvarházzal lejjebb álltak meg, a palotát védő kerítés árnyékába húzódva.

- Helyzet? - Kérdezte Xulio.

- Két őr a kertben. Famaszkos alakok köpenyben. A telek szomszédja északról és keletről L-alakban az Argevieso birtok.

- Az jól őrzött... - Vágta rá Tomau, mire többek felkacagtak valami számomra ismeretlen tréfán.

- A többi szomszéd? - Kérdezte Xulio.

- Délről a Valdespiro birtok határolja. Azt nem őrzi senki. A Valdespirok visszatértek Északra. Talán egy éve. - Magyaráztam.

- Gondolod, onnan észrevétlen át tudunk jutni? - Kérdezte Marika.

- Meglepődnék, ha a két birtok között megmászhatatlan kerítés húzódná. Valószínűleg rejtett kertkapuk vannak. Sok rokoni kapcsolat van a két család között.

Xulio biccentésére Saleh és Elvyra visszaindultak. A percek lassan vánszorogtak. A holdfényt időnként gyorsan futó felhők takarták el. Egy örök-kévalóságnak tűnt, mire visszaérkeztek. Bólintottak.

Újfent megindultunk: Elvyráék vezetésével először a Valdespiro birtok vaskapuján surrantunk be. A kastélypark elburjánzott növényei között ismét megálltunk. Xulio magához intette Marikát, Pablót és Tomaut.

- Fojtózsinór és tű. Egyikőtök fojtja, a másik leszúrja. Fontos az időzítés. Egyszerre kell cselekednünk, hogy ne tudjanak egymás segítségére sietni. És halkan, hogy ne hallják meg bent. Világos? - A kiválasztott Árnyak komolyan bólintottak. - A harmadik felhőre. - Suttogta, majd eltűntek az udvarházakat kertjeit összekötő kiskapun.

Az ottmaradtak az ég felé emelték a tekintetüket. A felhőcskék tovább úsztak az égbolt sötét óceánján. Egy. Kettő. Majd amikor a harmadik borította sötétségbe a várost, egy halk sikolyt és egy tompa puffanást hallottunk a de Osma birtok kertje felől. A ház felől nem hallatszott mozgás, nem harsantak fel kiálltások.

Az Árnyak egy emberként indultak meg a kis kertkapu felé. Utolsó előtinek surrantam át. A felhőcskék továbbra is el-el takarták égi lámpásunkat. Előttünk fenyegetően és sötéten állt az elhagyottnak tűnő udvarház. Egy kerti filagória takarásába húzódtunk meg. A belsejében egy kegyetlenül megcsonkított nőszobor állt. Talán Adrasztea lehetett egykor. Ürülék és rohadt étel szaga terjengett a levegőben. Xulio és Pablo visszatért hozzánk. Majd kisvártatva Marika és Tomau is.

- Minden sötét. - Kezdte Marika. - Csak az emeletről, a délkeleti irányból szűrődik ki némi gyertyafény.

- Északnyugat, mi? - Kérdezte gúnyosan Xulio.

- A foglyok nem ott lesznek. Miért gyűjtanának gyertyát a raboknak? - Feleltem magabiztosan.

- Elég! Menjünk már! - Szólt ránk Marika határozottan. Xulio mérgesen nézett a lányra, de nem szólt semmit.

- Cselédbejárat a vár felőli oldalon. - Szólt Tomau.

- Amikor körbejártam, láttam két északnyugatra néző ablakot a főbejárat mellett. A várhoz közelebbin nem volt üveg. Talán ott is be tudunk menni, és ha tényleg ott vannak a rabok, elég, ha elengedjük őket, és kiosonunk. - Tanács-

solta Saleh.

- Aztán elbújunk, és várjuk, hogy a Fattyak utánunk jönnek - felelte Xulio. - Remek ötlet, sucio barátom! Micsoda észjárás! Majd talán bujkálhatunk a csatornáknak, mint a ichorétintett patkányok! Nem! Ennek az ügynek pontot teszünk a végére, egyszer és mindenkor. - Erre az Árnyak vezére két agyagedényt húzott elő a nadrágja zsebéből. - Alkimistatűz!

- Te meg vagy őrvölve! Ez végig a nálad volt? Csak így a zsebedben? - Kérdeztem elhűlvöl. - Miért nem szóltál? Mi lett volna, ha megeléglölve a hülyeségeidet tökön rúglak?!

Elvyra hangosan felkacagott, majd ijedten arcára tapasztotta a kezeit, és némán rázta a nevetés. Xulio is önelégülten mosolygott, és vállat vont.

- Adjunk hálát Adraszteiának, hogy szelídebb természetöl áldottak meg az égiek, Hercegnőm! - Mondta Xulio a meggyalázott szobor felé bókolva. - Szóval a terv a következő. Bemegyünk, megkeressük a foglyokat, amennyiben lehetséges feltűnésmentesen kihozzuk őket, majd rágyújtjuk a Fattyakra a házat.

Visszanyeltem aggályaimat a de Osma birtok felgyújtása kapcsán. Az egykor jelentős családot teljesen eltörölte a háború. Egyetlen élő leszármazottjuk sincs már. Lelki szemeim előtt tisztán láttam az utolsó családfő, az idős korában is tekintélyt parancsoló Nardo de Osma alakját. Eszembe jutott hogyan vezette a családi ereklével, Mirázssal a fölényes természetű sisakkal a fején a csontmezei mészárszékre a nemességet. Köztük a szüleimet, és Arnau szüleit. Nem őt hibáztattam. Mi marad belőlük, ha a derasi palotájuk is megsemmisül? De mi marad belőlünk, ha nem?

- Valószínűleg több helyen tartják foglyul őket, hiszen nem láttam Eliziót és Puyetát. Én várnék a gyújtogatással.

- Kiderítjük, hol vannak, és az utolsó lépés lesz a gyújtogatás! Becsszó! - Ígerte Xulio hamiskás mosollyal, csonka jobbát esküre emelve. - Két irányból megyünk: Marika, Elvyra, Saleh, Mireia: ti velem jöttök a földszinti szobán keresztül, ahol a hercegnő szerint a foglyok vannak. A többiek a cselédbejáraton keresztül Pablót kövessék. Egyszerre indulunk! - Felnézett az égre. A felhők most gyorsabban úsztak a hold előtt. Egy nagyobb szakasz tisztább égbolt következett, de utána két nagyobb sötét árnyék sorakozott. - A második felhőre! Induljatok!

Pablo csapatát vezetve beolvadt az éjszakába. Feszülten vártuk a második felhőt, majd amikor minden sötétségbe borult, hangtalan indultunk el az udvarház fekete árnyéka felé. A ház előtti lépcsőkön óvatosan lopakodtunk fel. A lépcsősor mellett rég kiszáradt dísznövények éktelenkedtek, az egykor díszes bejáró oldalában vastagon állt az emberi ürülék. De nem volt több időm a de Osmák vesztett dicsőségén elmélkedni. Óvatosan az északi ablakok felé vet-

tük az irányt. Saleh ment előre. Óvatosan kifeszítette a helyéről a törmeléket, ami az ablakból maradt, majd bemászott a sötétségbe. Bentről elfojtott neszezés hallatszott, a másik szobából azonban mintha harc zajai szűrődtek volna hozzánk. Valami a falnak csapódott. Marika sürgetésére gondolkodás nélkül bevetődtem az előttem lévő ablakba. Az emlékképben látott quni lány előtt vágódtam hasra.

Biztatóan rámosolyogtam, majd ruhámat leporolva felálltam. A foglyok hal-
kan segítségért könyörögtek, de csendre intettem őket. Saleh már egy rab lán-
cainak leszedésével bajlódott. A palota belsejéből puffanás hallatszott. Kétség-
beesve néztem körül. Bagoly, aki idegesen járt fel-alá Elvyra közelében, szintén
a fülét hegyezte. Láthatóan nem tetszett neki a hely.

- Hol van Marcus és Arnau? - kérdeztem.
- Az Árnyakat elvitték - mondta a quni lány rekedt hangon.
- Elkéstünk?! - Teljesen kétségbeestem.

Az ajtó felé vettem az irányt. Nem hallgattam Marika elfojtott “Állj!”
kiáltására. Feltéptem az ajtót. Az emeletre vezető lépcsősor takarásából előlé-
pett Arnau: sebesülten, szakadt ruhában, csurom véresen, de egyértelműen rég
elveszett Jegyesem volt az.

- Az istenekre, Arnau! Úgy örülök, hogy életben vagy!

Odarohantam hozzá, és a karjaiba vetettem magam. Az érzelmeim fékevesz-
tetten kavarohtak bennem. Fájdalmasan felszisszent az ölelésemre. Elhúzó-
d-
tam tőle.

- Nem kellene itt lenned, - korholt a fájdalomtól eltorzult hangon. Tipi-
kus...

- Én... ne ijedj meg, de meg tudlak gyógyítani! - Suttogtam, és gyengéden
megfogtam a kezét.

Amikor gyógyítani kezdtem, meglepődve tapasztaltam, hogy mennyi sérülése
lehet. Az egész testét aranyszínű derengés vette körül egy pillanatra. A má-
gia rengeteg varázserőmet szívta el. Csoda, hogy áll még a lábán, ha ennyire
sérült volt! A gyógyítás eredménye az arcán volt a legszembeütőbb: szörnyű
sebei behegedtek, a lemart bőr helyett új nőtt. Persze már amennyire látszott a
rászáradt kosz és alvadt vér alatt. Egy pillanatig zavartan nézett rám

- Miért ijednék meg? - Gyors csókot lehelt kezemre, majd az engem
követő Marikához fordult. - Marcust az emeletre vitték!

Xulio, Saleh, Elvyra és elmaradhatatlan nagymacska pár pillanat késéssel
érkeztek a hallba. A quni lány kísérte őket. Mindhármuknál török.

- A többi foglyot elengedtük, Almány bosszúra szomjazik. - Mutatta be
kísérétét Elvyra.

A quni lány elkerekedett szemmel nézett Arnaura.

- A szertartás előtt felgyógyítottak, hogy legyen elég erőm a féregre. -

Hazudta rutintalanul. Ezek szerint tudta a titkomat. És továbbra is azt gondolja, a védelmére szorulok.

- Mindenki megvan, felgyújthatom a házat? - Kérdezte az odaérkező Xulio.

- Apámat az emeletre vitték! Nincs meg Puyeta és Elizió. - Állította le Marika.

- A harmadik Árny fogoly meghalt, nem sokkal azután, hogy idehozták őket. - Mondta a quni lány.

- A hölgy is életét veszttette, még a küzdelem során. - Szólt Arnau. - Marcust ájultan vitték fel pár perce az emeletre. Sietnünk kell! Mireia, te győződj meg, hogy a foglyok biztonságban kijutottak!

- Szüksége van rám - mondtam dühösen.

- Bizony, szükségünk van az udvari varázslómra. - Támogatott kéretlenül Xulio. Arnau fenyegetően nézett az Árnyak vezetőjére. - Mindenesetre a felmenés szükségtelenségéről meggyőzhető vagyok. Marcus magatehetetlen, lehet, hogy halott, fenn egy gonosz féregimádó varázsló...

- Kettő... Az Atya és egy bogarakból álló rémalak - szólt közbe Arnau.

- ...szóval gyűjtsuk rájuk a kastélyt, és húzzunk el innen. Marcus is ezt akarná.

Marika fenyegetően lóbálta a törét Xulio irányába.

- Gyáva, beszari alak vagy! Apám kérdés nélkül kockáztatná érted az életét!

- Igen, ezért vagyok én az Árnyak vezetője és nem ő. Én a csapat érdekét nézem. Egyszerűen nem veszélyeztethetem a tolvajklán felét egyetlen ember megmentéséért, aki lehet, hogy már nem is él. Vagy tán a halottakat is fel tudod támasztani, szépséges boszorkány?

- Attól függ, mióta halott. - Mondtam, és Marika felé biccentettem: - Menjünk!

- Mira, te maradj itt! Túl veszélyes!

Mielőtt még reagálhattam volna Marika, Saleh és Almány minket kikerülve elindultak felfelé, majd megtorpantak. Ekkor vettük észre, hogy nézőink akadtak: a lépcsősor galériájának tetején sötét köpenybe burkolózott maszkos alakok álltak.

16

Arnau

Igyekeztem olyan halkán lépni, ahogy csak tudtam. Vérrel telt csizmáim csikorogva cuppogtak a járólapokon, hörgő légzésem és a szívem dobogása a fülemben dübörgött. A felhőárnyékos belső udvaron a függőfolyosó alá húzódva jutottam át. Az emberáldozatra készülő Fattyak monoton kántálása zavartalan folytatódott az emeleten. Óvatosan kinyitottam az előtérbe vezető kétszárnyú ajtót, és beléptem rajta.

A foglyok szobájából mozgólódást hallottam. Közelebb léptem Sospechozo tőrének a súlyát próbálgatva. Túl rövid volt, túl könnyű. Alig volt vágóéle, vagy keresztvasa. Orgyilkos fegyver volt, meglepetésszerű kivégzésekre készült, nem párbajra. Meg kell hagyni nem illettünk össze.

Hirtelen mozdulattal szélesre tárult a szoba ajtaja, és egy nő lépett ki rajta. Lovagló nadrágja és fehér inge ellenére, még a palota félhomályában is azonnal felismertem íves szénfekete szemöldökét, dióbarna szemeit, sötétbarna haját.

Mira!

Ledermedtem, szívem ki akart ugrani a mellkasomból. Mit keres itt, miért kavarta magát ekkora veszélybe?

Mireia a karjaimba vetette magát. Ahogy megszorította bőrtelen sebeimet egyszerre éreztem örömet, aggodalmat, és nem utolsó sorban jelentős fájdalmat.

- Az istenekre, Arnau! Úgy örülök, hogy életben vagy!
- Nem kellene itt lenned. - Próbáltam figyelmeztetni a rá leselkedő veszélyre, de persze ügyet sem vetett a tanácsomra. Tipikus.
- Én... ne ijedj meg, de meg tudlak gyógyítani! - Suttogta, miközben megfogta a kezemet.

Kellemetlen, fájdalmas élményre számítottam, elvégre Mira attól félt, hogy pánikba fogok esni, de helyette semmivel össze nem hasonlítható bársonyos bizsergés öntött el aranyszínű derengés kíséretében. Megbűvölve figyeltem, ahogy pár szempillantás alatt új bőr nő a húsomra, összeforrnak megtépázott izmaim. Csak most, hogy végre megszabadultam a kízó fájdalomtól, tudatosult bennem mennyire az elmémre telepedett az érzés eddig.

- Miért ijednék meg? - Kérdeztem Mirát, és épp kézcsókkal háláltam meg a gyógyítást, amikor Marika is előbukkant a foglyok szobájából. - Marcust az emeletre vitték! - Jutott eszembe a lányt megpillantva, hogy kit ítéltem áldozótör általi halálra a hősködésemmel.

Újabb alakok érkeztek a szobából, a nomád lány és három ismeretlen törforgató.

- A többi foglyot elengedtük, Almány bosszúra szomjazik. - Magyarázta egyikük, egy alacsony, szőkésbarna hajú lány.

A nomád, akit ezek szerint Almáynak hívtak, csodálkozva nézett rám, bizonyára csodás gyógyulásom módján gondolkozva. Szerencsére eszembe jutott egy ötletes hazugság, és így segíthettem Mireiának megőrizni a titkát.

- A szertartás előtt felgyógyítottak, hogy legyen elég erőm a féregre.

Almány mögött valami mozgott a sötétben. Hangtalan, bestiális léptekkel követte az újonnan érkezőket, magabiztosan egyensúlyozva a látóterem határában. Igyekeztem alaposabban szemügyre venni, míg körülöttem az Árnyak próbálták eldönteni, hogy hogyan tovább. Próbáltam figyelmeztetni őket a veszélyekre, de közben az osonó alakot lestem. Egy hiúz volt az. Ösztönösen összehúztam magam, és erősebben rámarkoltam a törömre, de a nagymacska még csak nem is minket figyelt. Követtem a tekintetét, és megláttam a lépcsősor tetején kémlelő Fattyakat.

Mireia persze épp ekkor indult volna meg felfelé, hogy egyenesen a szektás gyilkosok pengéi elé vesse magát. Riadtan megragadtam és hátrarántottam kedvesemet.

- Mira, te maradj itt! Túl veszélyes!

A többiek eddigre már megindultak, de pár lépés után ők is megtorpan-tak a lépcsőn. Mindenki feszülten várta, hogy mit cselekszik a másik. Almány vesztette el a türelmét először. Ki tudja honnan kapott törét szekerce módjára a feje fölé tartva, ordítva a Fattyakra rontott. Marika és egy másik Árny alig lemaradva követték.

A Fattyak úgy döntöttek nem várják meg őket, sarkon fordulva, kiabálva elszaladtak az épület belsejébe. Oda, ahol a többiek, Agancs atya és Gusanos is voltak.

- Mireia, ne gyere utánunk! - Figyelmeztettem még egyszer a kedvesemet. Jó lett volna elmagyarázni, hogy ő a Fattyak legfőbb célpontja, hogy elvett tőlük valamit, ami szent a számukra, de nem volt rá idő. Reméltem, hogy ennyi is elég, és hallgatni fog rám; de persze tudtam, hogy nem így lesz.

Marikáék után indultam én is, versenyt futva a fiatal lánnyal és a hiúzzal. Odafele az egyik maszkos túl sokáig hezitált. Almány elkapta a grabancát és nagyot rántva rajta földre terítette a Fattyút. Mikor a lépcsősor tetejére értem; természetesen szófogadatlan jegyesemmel a nyomomban; Almány már a földön fetrengő szektás mellkasán térdelt. A nomád nő töre újra és újra lecsapott, vér fröccsent mindenfelé, a maszkos fájdalom kiáltásai töltötték be a teret. Marika figyelemre sem méltatva őket rohant előre, de a másik, suciónak tűnő Árny megtorpan a mérsárlás mellett. A mögöttem érkező magas, vörös zekét viselő férfi parancsoló hangon rászólt.

- Tovább Saleh, ne feledd, Marcusért jöttünk!

- Igen, Xulio. - Jött az azonnali válasz.

A Fattyak a belső udvar felett körbefutó folyosóra menekültek, Xulióék pedig utánuk. Az egyik maszkos riadtan levetette magát az udvarba, a hiúz azonnal utána ugrott. Páros manccsal, vicsorogva érkezett a Fattyú hátára, földre döntve prédáját. A másik továbbra is segítségért kiabálva a függőfolyosón szaladt tovább.

- A szentély felé menekül! - Kiáltottam az Árnyaknak. Nem volt szükség a mondandóm folytatására, szemben velük, a szélesre tárt szentélyajtón fegyverrel a kézben rontottak elő a maszkosok. Hirtelen elkezdtem nagyon kevésnek érezni az apró tört a kezemben. - Adjatok egy rendes fegyvert! - Kiáltottam frusztráltan, reménytelenül.

- Nálam mindig akad valami. - Mosolygott rám a szőkesbarna lány, és hanyag mozdulattal előrántott bő kabátja takarásából és öt ujj-széles pengéjű cinquedeá tört. Kellemesen nehéznek érződött a tolvajlánytól kapott fegyver, még akkor is, ha kissé zavart a markolatgomb oroszlános jelzése.

- Köszönöm, kedves...

- Elvyra - vetette le magát az udvarra a lány széles vigyorral az arcán. Elvyra a levegőben úszva dobótört hajított a hiúz alól szabadulni próbáló maszkos combjába, majd bukfenchen érkezett a talajra. Míg a menekülő szektás sziszegve próbált talpra emelkedni, Elvyra mosolyogva pattant fel. - Elvyra de Cea. Ő pedig Bagoly! - Mutatott a hiúzra.

Nem tudtam erre mit válaszolhatnék, de időm sem lett volna rá. Az ordításra a szentélyből előrontott pár Fattyú. Marika, Saleh és Xulio véres harcba kezdett velük a belső udvart két oldalról körbefutó folyosó jobb oldali ágán. Pár pillanat alatt egymást is akadályozó, lökdösődő tusakodássá silányult a küzdelmük. Senkinek sem volt elegendő helye, hogy távolságot tartsanak, hogy a szúrások elől kitérjenek. A szentélyből előlépő Fattyak második hulláma már más irányba indult el, ketten közülük leugrottak a földszintre, hogy társuk segítségére siessenek, ketten a bal kezem felőli folyosószárnyon próbálkoztak Almánnal és Mireiával a nyomomban eléjük léptem, hogy méltóképpen fogadjam őket.

A két lobogó köpenyes, maszkos alak töröket lóbálva, teljes lendülettel rohant felém. Megtorpantam, nehogy beleszaladjak a pengéikbe. De mielőtt még felkészülhettem volna a szúrásaik fogadására, taszítást éreztem hátulról. Almány félrelökött az útjából, és ordítva szembe rohamozta a Fattyakat. Pár méterrel előttem ütköztek össze az első maszkossal. Vadul szürkodni kezdték egymást, összegabalyodtak, szabad kezükkel egymás arca, nyaka felé kapkodtak. Bevadult, vérszomjas amatőrök módjára gyilkolták egymást. Összekapaszkodva, tántorogva egy bal kéz felé eső ajtónak csapódtak. Az ajtó kinyílt, ők pedig elterültek a mögötte feltáruló folyosón. Láttam, hogy Mireia a nomád

lány után fordul, úgyhogy én inkább a másik Fattyúra fókuszáltam.

Most, hogy Almány megakasztotta a rohamukat, már kevésbé tűnt magabiztosnak. Széttárt kézzel, súlyos törömet megforgatva a tenyeremben léptem elé, hátha elgondolkodik a lehetőségein.

- A helyedben én menekülnék.

Gusanos időzítése a lehető legrosszabb volt: a zizegve sétáló rovarraj ezt a pillanatot választotta, hogy előlépjén szentélyből. Körülötte mindenfelé vad harc tombolt, neki bal kéz felől Marika szúrásai földre küldtek egy maszkos, odalent az udvarban Elvyra és Bagoly segítségére újabb Árnyak érkeztek az északi folyosóról.

Most, hogy a varázsló is felbukkant, biztosra vettem, hogy ellenfelem egyelőre nem fogja menekülőre fogni a dolgot. A fal felé fordítva a sarkomat előre léptem. A Fatty így kénytelen volt a belső udvar fölötti korlátnak vetni a hátát, én pedig szúrtam. Önkéntelenül hátra lépett miközben félrefordította szúrásra lendülő karomat. A vetemedett, régi korlát megreccsent mögötte, ahogy az ülepe neki löködött. A szúrásom persze csak csel volt, de annyira lekötötte gyakorlatlan ellenfelem figyelmét, hogy a szegycsontja felé repülő tenyeremet csak a becsapódáskor vette észre. A korlát szinte ellenállás nélkül szakadt át, ő pedig egyensúlyát veszítve hanyatt vágódott a belső udvarra.

Gusanos közben nyugodt lassúsággal leoldotta a maszkját. Alatta arc helyett csak egymás hegyén-hátán vonagló ízeltlábúak voltak. Megbabonázva meredtünk rá, miközben a maszk alól előkerült rovarok szélesre tárták szárnyaikat és százával rúgták el magukat Gusanos "arcáról". A vadul döngő és összevissza cikázó rovarfelhő ránk támadt. Tucatjával szálltak rám, hiába hadonásztam rémülten. Apró lábak tucatjai bökdösték a bőrömet, csáprágók keresték a puha felületeket rajtam. Bemásztak a ruhám alá, a hajamba, a fülem körül kapartak. Xulio felháborodott kiáltásából ítélve ők hasonlóképpen jártak, sőt Elvyra sem maradt ki a szórásból.

- Fúj! Ez lehányt! - Panaszkodott a lány odalentről.

Igyekeztem figyelmen kívül hagyni a bogarakat. Bármennyire is zavaróak voltak, reménykedtem benne, hogy nem fognak tudni csontig lerágni. Legalábbis nem egyhamar. A nagyobb gondot az okozta, hogy fogalmam sem volt mihez kezdjek Gusanossal. A túloldalon Marika ugyanarra a következtetésre jutott a rovarokkal kapcsolatban, mint én. Az utolsó velük szemben talpon lévő Fatty szúrása elől félrehajolva utat tört magának a varázsló felé. Egyre gyorsuló léptekkel rárontott Gusanosra. Én a másik oldalról pár lépés lemaradással követtem.

A varázsló ügyet sem vett rólunk. Kezeit a belső udvar fölé nyújtotta, a köpönyege alól hallatszó rovarzaj egyre csak erősödött, és ritmusba rendeződött. Marika oldalba szúrta, de ő meg sem rezzent. Odalent hirtelen jebes

szelek támadtak, szanaszét taszítva Elvyráékat. A levegőben ujjnyi jégpálcikák fagytak össze, és repültek szanaszéjjel az össze-vissza kavargó hideg levegőben. Fattyak és Árnyak egy emberként menekültek fedezékbe Gusanos varázslata elől, miközben Marika újra és újra hasztalan lecsapott a tartás nélküli köpenyre.

- Nem fogja a tör! - Kiáltottam kétségbeesve.
- Szerencsére nincs töröm.

Mireia volt az. Tíz méterrel mögöttem, a függőfolyosóról nyíló ajtó előtt állt, háta mögött Almány az átvérezett oldalát szorította. Hercegnőm karjait vadul maga elé lökte, kezeivel mintha egy láthatatlan labdát szorongatott volna. Egyetlen hangos varázsszót kiáltott, és két irányban félrekapta a kezait. Gusanos pedig szétrobbant, rovardarabkákat szórva mindenfelé.

Ott, ahol egy másodperccel korábban még a félelmetes szörnyeteg állt, most egy apró, kékesen vibráló, villámokból szőtt labda forgott a levegőben. A gömbből egyre másra méter-hosszú villámnyalábok csaptak ki, végignyalva és megperzselve mindent, ami útjukba került. Gusanos fekete köpenye füstölő lyukkal a mellkasán hullott a földre, sült rovarok tucatjainak halmára. Az egyik villámnyaláb felém lendült, de még épp időben sikerült lehajolnom előle. Marika, aki közelebb állt Gusanoszhoz a robbanáskor, nem volt ilyen szerencsés, neki egy másik nyaláb a vállába mart. A lány rémülten ugrott hátra.

A központi akaratot veszített rovarfelhő céltalan gomolygásba kezdett, és már közel sem volt olyan zavaró, mint korábban. Xulio és Saleh földre küldték az utolsó útjukban álló Fattyút. Magunkhoz intettem őket is, és óvatosan belestem a szentélybe. Marcus Hernán megkötözve feküdt a szoba közepén. Rossz bőrben volt, rázta hideg, aligha volt tudatában, hogy mi történik körülötte, de nem láttam rajta új sérülés nyomát. Rajta kívül még ketten voltak odabenn: egy tört markolászó Fattyú és Agancs atya. A vörös köpenyes, agancsos maszkot viselő szektavezér lehajtott fejjel várakozott a sárkányszobor előtt. Alig, de elhallatszott hozzám halk motyogása. Felkészülve várt ránk.

Közben megérkezett mögém Mireia és Almány is.

- Ott van bent a vezetőjük, agancsos maszkot visel. Őt is fel tudod robbantani? - Kérdeztem kedvesemet reménykedve.

Mireia bizonytalanul nézett rám.

- Talán, de ellene nem lesz olyan hatásos.
- Elég, ha eltereli a figyelmét. Van vele egy fegyveres is. Almány, Marika, intézzétek el, amíg végzek az atyával!

Mielőtt még válaszolhattak volna Xulio és Saleh gondolkodás nélkül berontott a szobába. Saleh rohant elől, arcán az elvakult harci mámor öngyilkos kifejezésével. Xulio énekszerűen hullámszó hangon bízta őt, mégis pár lépés lemaradással, és sokkal tudatosabban közelített a szentélyhez. A kezében apró agyaglabdacsot szorongatott, bizonyára ezzel akarta felgyújtani a palotát.

Én is elrugaszkodtam, hogy Xulióék közelében maradhassak. Marika, Almány és Mireia szorosan követtek. Túlerőben voltunk, mégis rosszat sejtettem.

Saleh a közelebbi ellenfél, az atya maszkos testőre felé rohant, de alig tette be a lábát a szobába zsinórját vesztett marionettbábuként terült el a földön. Soha nem láttam még hasonlót. Semmiféle jel nem figyelmeztetett minket Saleh végzetére, nem előzte meg semmiféle átmenet. Agancs atya egyszerűen csak abbahagyta a motyogást, a rohamozó Árnyra emelte a tekintetét, és Saleh abbahagyta a lélegzést. Tartását vesztő teste hangos csattanással terült el a szoba közepén.

Saleh végzetétől megriadva Xulio elkapkodva engedte útjára a gyújtóbombát. Az agyaggolyó magas ívben indult útjára, túl magas ívben. Marcus és Agancs atya között félúton csattant a plafonon, azonnal darabokra törve. A golyóbisban őrzött alkimistatűz erős szagú, fémes színű folyadéka szétkenődött a szoba tetején, és szinte azonnal lángra kapott. A szoba tetején pillanatok alatt elharapóztak az emberes lángok, és tüzes cseppek kezdtek potyogni lefelé. Az első égből aláhulló lángnyelv Marcustól nem messze ért földet, a második a sárkányszoborra zuhant.

A Fattyak nem zavartatták magukat a körülöttünk elszabaduló káosztól. Az atya testőre a lángokat bámuló Xulio felé lendült. Még épp időben sikerült vállal felöklelnem a támadót. Nekicsapódott a falnak, de mielőtt a törömmel végleg a falhoz szögezhettem volna, oldalra vetődött. Nehéz pengém mély lyukat vájt a falba, ő pedig már újra talpon is volt. Oldalra táncolt, én pedig, hogy magam előtt tarthassam kénytelen voltam hátamat a hideg kőnek vetni. De legalább jól láthattam mi történik közben a szobában.

Nyomomban Marika és Almány is megérkezett a szentélybe, és így, hogy legfoglaltam a fegyverest a két lány egyenest a szoba közepe felé rohanhattott. Marika egyenesen Marcus segítségére sietett, és elkezdte elnyesegetni apja kötelékeit. Almány az vörös köpenyes atyát szemelte ki magának. Az áldozóasztal mellett elrohanva rohamozott a szektavezérre, de még csak a közelébe sem tudott kerülni. Két méterre az atyától egyszer csak derékig belesüppedt a talajba. Mérgesen grimaszolva rázta magát, kezeivel feszegette a padlót, de erőlködésének semmi haszna nem volt.

Megosztott figyelmemet kihasználva ellenfelem támadásba lendült. Tőre sebesen járt a levegőben, először mellkas magasságban szúrt, majd haránt irányban kaszálni próbált megvágni. Versenyt futottam a mozdulattal, és nagy nehezen sikerült kartávolságon kívülre kerülnöm. Végre szorult helyzetemből is kikeveredtem, és a szoba belseje felé köröztem, szememet a fegyveresen tartva. A háta mögött láttam, ahogy Mira is a szentélybe lép. Kezeit a korábbi mozdulathoz hasonlóan maga elé tartotta és robbanást imitált.

Agancs atya előtt egy fél lépéssel sercegve megelevenedett a levegő. Apró

szikrák pattantak a semmiből, és egy szempillantás alatt alkarnyi vibráló gömbvillámmá álltak össze. A gömbből villámnyalábok csaptak ki, végig szántva a talajt és lenyesve egy darabot a sárkányszobor egyik lábából. Az atya ösztönszerűen hátralépett, de a cikázó villámok elől nem volt menedéke. Mikor azonban a következő nyaláb felé lendült, Agancs atya egyszerűen megragadta azt.

- Ez minden? - Mennydörögte felháborodottan.

Kezében a sistergő villámnyalábot markolva közelebb lépett, és belenyúlt a gömbvillám belsejébe.

Éles fényű villanás borított be mindent. A következő pillanatban, miközben pislogva próbáltam visszanyerni a látásomat, hideg penge szaladt a hasamba. Hát persze, maszkos ellenfelem háttal állt a vakító fénynek. A következő szúrást szerencsére már sikerült észre vennem, bár még mindig csak homályos sziluetteket láttam magam körül. Félrehajoltam az oldalról a nyakam irányába tartó tűr elől, és tántorogva arrébb léptem.

Agancs atya előtt a levegőben pörgő, ichorból szőtt gömb háromszoros méretűre tágult és ragyogó fénnel világított. A gömbből kinyúló villámnyalábok is megnőttek, megvastagodtak és leszakadtak a gömbről. Vibrálva, pörögve repültek szanaszét a szentélyben. A padlóba, falakba csapódva parázsló vájatokat martak maguknak.

- Mi történt? - Harsogta túl a gömbvillám zúgását Marika, akinek eddigre sikerült kiszabadítania Marcust és maga mellé rántani az apját a földre, az asztal takarásába.

- A Hercegnő ránk szabadította a Romlást! - Válaszolt a kijárat felé hátráló Xulio. Mielőtt azonban menekülésre foghatta volna a dolgot telibe találta és a földre küldte őt egy ichorvillám.

- Nem én voltam! - Ellenkezett Mira.

Már épp kezdtem visszanyerni a látásomat, mikor ismét a szemembe villant valami. Egy elszakadó villám egyenesen felém repült. Közelebb léptem a velem szemben álló Fattyúhoz és szabad kezemmel megragadtam a köpenyét. Mindketten szúrásra emeltük a tűrünket, egyszerre mélyesztettük egymásba a pengéket, de közben azért volt annyi lélekjelenlétem, hogy magam elé penderítsem a maszkost. A Fattyú töre még nem járt bennem túl mélyen, amikor a villám a hátába mart. Még az ő testén keresztül is éreztem a felhevült levegő rettentő hőjét, nem csoda, hogy ő teli torokból ordítani kezdett. De nem sokáig jajveszékelt, még egyet fordítottam széles pengéjű tűrömön a hasában, és végleg elernyedte a teste. A maszkos tűrének a markolata a szegycsontom alatt meredezett előre. Szerencsére nem ért fontos szervet - hitegettem magam, miközben remegő kézzel kirántottam magamból a fegyvert.

Recsegett-ropogott és imbolygott körülöttünk az épület. Az elszabadult

villámok egyre nagyobb lyukakat vájtak a padlóba, falakba, plafonba. Az egyik keresztül metszette Saleh élettelen testét. Egy másik a kiszolgáltatott Almány oldalába mart. Mireia, arcán őszinte rémülettel, Marcus segítségére sietett, én a hosszúhajú Xuliónak gesztikuláltam.

- Juttassuk ki Marcust!

- Menj, a nyomodban vagyok! - Válaszolt az Árny. Megindultunk: én Marcus, ő a kijárat felé.

A mennyezetből egyre nagyobb lángoló darabok zuhantak a nyakunkba. Egy különösen méretes darab az áldozóasztalra zuhant, épphogy csak elvétve Hernánékat. A szanaszét repülő pernye szikrát vetve terítette be az asztal környékét, és így többek között az asztal túloldalán felhalmozott kincsek halmát is.

- Az adomány! - Ugrott oda Agancs atya torokhangú kiáltást hallatva. Sem a tűzzel, sem velünk nem törődve térdre vetette magát, és beletúrt a halomba.

Itt volt a kínálkozó alkalom.

- Meneküljete! - Kiáltottam az épület recsegését túlharsogva Mireiának, és átlendültem az asztalon.

Eddigre rá már mindenütt behálózták a padlót a repedések, és mindenfelé lángoltak és füstölögtek a falak. Az asztalon éreztem először a változást. Kezemmel megtámasztottam magam az átlendüléshez, de azon nyomban megéreztem a billenést. Az első gondolatom az volt, hogy az asztal lába bicsaklott ki, de szemem sarkából láttam, hogy mi történik igazából.

A de Osma palota feladta a harcot, és a szentély padlója leszakadt. A kijárat felé hátráló Xulio, az aljzatba ragadt Almány, Marcus és az őt támogató Mireia és Marika; mind zuhanni kezdtek.

Agancs atya boldog kiáltással egyenesedett fel, kezében alkar hosszú, vöröses, nyálkásan csillogó féreg vonaglott. A megbillenő asztallap miatt egyensúlytalanul értem földet az atyával szemközt. Én szúrásra lendítettem a törömet, ő fenyegetően emelte rám szabad kezét, amikor reccsent alattunk a padló, és mi is megindultunk lefelé.

Az utunk nem tartott sokáig, de kimondottan fájdalmasra sikeredett. Földet éréskor a bokám kifordult alólam, és teljes lendülettel a törmelékre zuhantam. Éles kődarabok martak az oldalamba, miközben fentről további téglák és lángoló plafondarabok potyogtak rám.

Nem volt idő jajgatni, feltápászkodtam. Pernye és kőpor szállt a levegőben, jajveszékelés hallatszott mindenhol. Még mindig villámok repkedtek körülöttünk, és alkimistatűz csepegett a nyakunkba. Elfojtottam a rám törő köhögést, tekintetem a jegyesemet kereste.

- Miral!

- Élek! - Hangzott a válasz mindössze pár lépésnyire tőlem.

A hang felé fordultam. Mireia és Marika is talpra emelkedtek a lassan magához térő Marcust támogatva. Kicsit arrébb Almány fájdalmas sziszegéssel fejtette le magáról a derekát szorító, vértől vöröslő padló darabokat. A hátam mögött is mozgást hallottam, odafordulva portól borított, köhécselő Xuliót láttam meg. Remegő kézzel egy második agyaglabdacsot emelt ki kabátja zsebéből, és aggodó tekintettel vizsgálta.

- Az...? - Kezdttem egy kérdésbe hitetlenkedve.

- A Sors velem van. Nem sérült meg.

Bólogatva körülnéztem. Határozottan úgy tűnt, hogy mellénk pártolt a szerencse. Mind túléltek a zuhanást, az elszabadult gömbvillám is mintha kezdte volna erejét veszíteni. Már csak ki kellett jutnunk a palotából. Sajnos a kijáratot teljesen eltorlaszolta a lehullott törmelék. A szoba ripityára tört eredeti bútorzata - asztalok és székek - a leomlott emelettel együtt alattomosan omladékos talajt teremtettek. Csak odafentről jutott csak be némi holdfény.

Mireiáékhoz botladoztam, és átvettem kedvesemtől Marcus cipelésének terhet.

- Másznunk kell. De legalább az agancsost maga alá temette a zuhanás.

Ó, hogy miért nem haraptam le a nyelvem földet éréskor! Nem messze tőlünk megmozdult a törmelékhalom. Az a személtáda biztos elterülve hallgatózott, és csak arra várt, hogy valami hülyeséget mondjak. Agancs atya lassan feltápáskodott.

Bal kezében még mindig ott tekergőzött a féreg, vállán egy foltban apró csepp alkimistatűz lángolt, egyik szarva tőből letört, a másik esetlenül elhajolt. Maszkjából kiesett az egyik vörös lencse, alóla vérekes sötét szem meredt ránk.

Marikával azonnal a földre ejtettük Marcust, és gondolkodás nélkül az atya felé vetettük magunkat. Elég volt egyet lebbentenie a jobb kezén, egyetlen hangot vakkantania és véget vetett a próbálkozásunknak. Mintha teljes lendülettel fálnak rohantunk volna, körülöttünk beton keménnyé vált a levegő. Hirtelen csapdában találtam magam, álltó helyemben, mozdulat közepén. Marika is hasonlóképpen járt. Nem, hogy a mozdulatot befejezni nem tudtam, de minden egyes lélegzetért küzdenem kellett.

Agancs atya szemében kaján öröm villant, ahogy végigmért minket, mielőtt a figyelmét teljesen Mirára fordította volna. Mireia sápadtan és csapzottan egy lépést hátrált előle, félig el is fordult, mintha a menekülést fontolgatná.

Agancs atya bizonyára nyeregben érezte magát, legalábbis kárörvendő és nyugodt hangon szólította meg Mirát, a földön vonagló Almánnyal és Marcus-sal, vagy éppen Kedvesem háta mögött lapító Xulióval mit sem törődve.

- Végre nyugodt körülmények között beszélhetünk, Hercegnő. Vártam már ezt a pillanatot.

- Attól tartok az érzés a legkevésbé sem kölcsönös.

Mireia az atya elől takarásban lévő kezén furcsa táncot jártak. Mintha a háta mögötti falszakasz felé gesztikulált volna, miközben időnként rám vagy Marikára villant a tekintete. Agancs atya, kezében a tekergőző pondróval, fenyegetően fölé magasodva, közelebb lépett. Mireia lassan hátrált.

- Hát illendő ez az udvartatlanság, Deras hercegnőjéhez, a király dédunokahúgához? Persze, nem kellene meglepődnöm, elvégre a tolvajokkal cimborálás és a lopás sem az, nemdebár?

- Fontosabb dolgok is vannak, mint az illem! - Válaszolta Mireia dacosan.

- Magam is így vélem. Akkor hát ne köntörfalazzunk! A kezemben van az életed, a barátaid élete. Add vissza a Sárkány ereklýeit, és kíméletes leszek!

Mireia lassacskán hátrált, Agancs atya követte. Xulio úgy gondolta itt az ideje közbeszólnia, és kezét Mira vállára rakva, lekenyerező mosollyal az arcán odalépett hozzájuk. Rosszat sejtve hevesebb kapálózásba kezdtem, de minden igyekezetem ellenére is csak egészen apró mozdulatokat engedett levegőből készült börtönöm.

- Megadjuk, amit csak akarsz! Mireia a leköteleztem. Mondd meg neki, hogy visszaadod az ereklýeit! - Parancsolt rá Kedvesemre.

- Hallgass! - Csattant rá Agancs atya.

A tolvaj a következő pillanatban heves köhögésbe kezdett. Mireiát elengedve a torkához kapott. Összegörnyedt, két köhögés közben kapkodva, fájdalmasan vette a levegőt, véres nyálát öklendezve fel. Hercegnőm és az atya ellenségesen figyelték szenvedését.

- Nem mondták még, hogy ne ugass bele az előkelők dolgába, kutya? - Oktatta ki Xuliót az atya, majd újra Mireiához fordult. – Válaszra várok, Hercegnő, de fogytán a türelmem. Ha kedves neked az Árnyak élete, elmondod, merre vannak az ereklýék.

- Tényleg azt gondolod, hogy én, Mireia Gabaldon y Gironda, Deras Hercegnője, Xenaro herceg unokahúga, tolvajok és csavargók kedvéért jöttem ide?! - Kérdezte Mireia hirtelen támadt magabiztossággal a hangjában. - Azért vagyok itt, hogy elpusztítsam ezt a förtelmet!

Mira, mintha csak a mondandóját nyomatékosítandó gesztikulálna, mutatoujjával az atya kezében vonagló féreg felé bökött. Az ujjából éles, sárga fényű sugár csapott ki. Agancs atya fájdalomtól torz hangon felkiáltott, és önkéntelenül elejtette Usumgallu adományát. A pondró földet ért és azon nyomban méreates lángok csaptak ki a talajból.

Kedvesem széles mozdulattal, mintha csak az ablak spalettákat tárná szélesre, széthessegette a Marika és körülöttem megkeményedett levegőt. Megtántorodva, boldogan vettem nagy levegőt, és fordultam harcra készen az atya felé.

A Fattyak vezére mindenről megfeledkezve, még a tűzzel sem törődve

kaparászott a lángok között az eltűnt férget keresve. Rá akartam vetni magam, de Mira hangja megakasztott.

- A falhoz, gyorsan!

Hercegnőm kezeit a lábai előtt heverő Almányon és Marcuson pihentette, csak fejével intett a háta mögötti falszakasz felé. A fal túloldaláról Elvyráék kiáltozását hallottam. Szemem újra Mireiára rebbent. Érintése nyomán Marcus és Almány vonásai kisimultak, Marcus sápadt arcába visszatért az élet. Marika az apja mellett termett és talpra rántva megindult a fal felé. Elfogadtam Mira felém nyújtott kezét, és mi is megindultunk. A hátam mögött hallottam Agancs atya felháborodott hangját.

- Káprázat? Közöséges szemfényvesztés!

- Lebuktam. - Villantott felém egy fényes mosolyt jegyesem. - Ne lassíts, szaladj át a falon!

Marika, apját maga után rángatva, értetlenül felénk fordította a fejét, de szaladt tovább. Mira megismételte utasítását, mire Marika csukott szemmel a falnak rohant.

És eltűnt benne, Marcusszal együtt.

A nyomukban Almány is felszívódott. Közelebb érve már láttam, hogy a fal egy ajtó szélességű része sötéten kavarog és furcsán anyagtalannak látszik. Homályosan, de az elvadult belső udvar látszott a túloldalán. Elvyra éppen boldog öleléssel fogadta Marikát.

Féltem, hogy ennek ellenére megtorpanok, ezért Marika példáját követve én is behunytam a szemem. Mira talán pont erre várt, mert a következő pillanatban elengedte a kezemet. Ijedten megtorpantam, de már éreztem a kavargó fal borzongató, hűvös érintését a bőrömön. Éreztem, hogy itt nem állhatok meg, vonakodva átléptem hát a túloldalra, de már fordultam is vissza.

- Mira!

A falon át csak árnyakat láttam. Ott állt, hátat fordítva nekem a kedvesem. Tőle fél szobányira Agancs atya. Xulio köhögéssel küszködve, botladozva, kezeit segélykérően Mireia felé nyújtva egyre gyorsabban szaladt az átjáró felé. Mira kezei az ég felé lendültek, és a lángoló mennyezet újabb darabja kezdett el a mélybe, Agancs atya felé zuhanni.

Jegyesem végre hátralépett, egyetlen határozott ugrással átszökkenve a fal innenső oldalára. Xulio szorosan követte, a gyújtóbombát markoló keze már szinte a falat érték, de ahogy Mireia átlépett mellém, a fal újra megszilárdult és szem elől tévesztettem a túloldalt.

Fülemben visszhangot vetett egy reccsenés. Annak van ilyen hangja, mikor a földhöz csapódva eltörik egy agyagedény. A fal túloldaláról egy elkínzott férfihang segélykiáltásai harsantak fel.

Mireia

A palota emeletére vezető lépcsősorán három sötét köpenybe burkolózott maszkos alak sorakozott. Feszülten néztük egymást. Almány és Marika a lépcsősor alján, az Árnyak valamivel hátrébb. Aztán elszabadult a kaosz. Mire felértem, Almány a földön szurkált egy Fattyút. A többiek az elrohanó ellenséget követték, de a szentély felől újabb maszkos alakok jöttek. Odalent is folyt a harc, de ott Elvyra, Bagoly és a másik oldalról érkező Árnyak túlerőben voltak. Ezért én Arnaut és a quni lányt követtem a körfolyosón. Két maszkos indult meg ellenünk. Almány rávetette magát az egyikre. Őrült bosszúvágytól vezérelve szúrta, vágta, karmolta, ahol érte. Látszott, hogy másféle fegyver forgatásához szokott. A Fatty a lány oldalába mélyesztette törét.

- Kivágom a szívedet! - Lihegte a maszkos győzelemittasan.
- Akkor rossz oldalon szúrkál, inkább ide kellene! - Szólítottam meg a gonosztevőt, és kezem intésével egy égető fénynyalábot küldtem felsőtestére.

Nem a szív oldalán találtam el, de ennyi is elég volt. A mágiától megrettent szektás a törét védekezően felém tartotta, Almányt figyelmen kívül hagyva. A lány torkon szúrta a Fattyút, majd lerúgta magáról.

Közben Elvyra undortól eltorzult hangon segítségért kiáltott. Egy férgectől hemzsegő arcú mágus küldött rovarfelhőt és jégesőt az időközben segítségünkre siető Árnyakra - köztük Elvyrára. Ő lenne az a rovarokból álló lény, akit Arnau említett? Volt-jegyesem és Marika két oldalról megindultak a varázsló felé. Marika ért oda először, de szúrásai hatás nélkül maradtak.

- Nem fogja a tör! - Kiáltotta kétségbeesve Jegyesem.
- Szerencsére nincs töröm. - Feleltem, majd ichorrobbanást idéztem a rovoremberre.

Egyszerű kis trükk, kevés varázserőt emészt fel, de megakadályozza az ichor áramlását. Azt gyanítottam, ezt a mágust a varázslat tartja egyben. Igazam lett: ahogy az ichor megszűnt a környezetében, a rovarokból álló lény részeire szakadt, sötét köpenye pedig a földre hullott. Társaim ijedten ugrottak félre a gócból röpködő villámok elől.

Eddigre megnyílt az út a szentély felé, de Arnau megálljt intett nekünk. Vonnakodva odaléptem hozzá: elvégre, miből gondolja, hogy ő itt a vezér?

- Ott van bent a vezetőjük, agancsos maszkot visel. Őt is fel tudod robbantani? - Kérdezte Arnau.
- Talán, de ellene nem lesz olyan hatásos. - Válaszoltam bizonytalanul. Jegyesem újabb parancsokat osztogatott:
- Elég, ha eltereli a figyelmét. Van vele egy fegyveres is. Almány, Marika,

intézzétek el, amíg végzek az atyával!

Saleh és Xulio nem törődtek Arnau terveivel, csak berontottak a szentélybe. Xulio idegesen ránk ordított:

- Indulás már! Árnyak vagytok! Előre!

Arnauék is elrugaszkodtak. Vonakodva követtem őket. Óvatosan belestem az ajtón keresztül. Odabent a szarvasagancs maszkot és vörös köpenyt viselő atya, egy fegyveres és az áldozóasztalhoz kötözött Marcus Hernán várt ránk. Saleh a fegyveres felé vette az irányt, de ahogy belépett a szentélybe, elterült a földön. A nomád fiú végzetéből tanulva pár varázsszó segítségével gyorsan felmértem van-e a teremben egyéb mágikus hatás. A varázslat nem ölte meg Saleht, csak egy időre kitépte lelkét a testéből. A maszkos testőrön nem vettem észre semmi rendkívülit, nem úgy az atyán. Látszott rajta, hogy romláshor-dozó, de talán több ennél. Mintha a Romlás élő részévé vált volna. A szobor al-ján egy tál állt, amiben tekergőzött valami. Valami nem evilági. Mintha ichorból lenne. A hatalom maga. A lény megérezte, hogy látom. Túlvilági érzékeivel visszanézett rám. Éreztem hívását, csábítását. Kényszerítettem magamat, hogy elszakadjak a lénytől.

Amíg mással voltam elfoglalva a szoba lángolni kezdett, társaim össze-csaptak az ellenséggel.

Egy ichorrobbanást idéztem az Atya elé. A fénylő gömb fenyegetően szórta magából a villámokat. Agancs atyát is eltalálta egy. A következő villámot azon-ban megragadta. Mit sem törődött a fájdalommal. Megbabonázva bámultam, ahogy belenyúlt a gömbvillám belsejébe és szántsándékkal elszabadítja a Romláts. Az ichorgócom háromszoros méretűvé nőtt, és féktelen pusztításba kezdett maga körül. Szétszabdalta a padlót, a falakat. Az aljazaton repedések nyíltak, és a falak is lángra kaptak. Saleh mozgásképtelen testét egy ichorvillám metszette keresztül, ezúttal kétségkívül a túlvilágra küldve a szerencsétlen Ár-nyat.

Marcushoz szaladtam, ahol Marika már leszedte apjáról a köteleket. A men-nyezetből lángoló törmelék hullott a nyakunkba, majdnem minket is eltalált.

- Az adomány! - Ugrott az Atya az asztal túloldalára.

A terem padlója hirtelen leszakadt. Gyorsulást és furcsa súlytalanságot érez-tem, téglá és törmelékdarabok csapódtak nekem, forogtam és sikítottam, és mindezt egy pillanatba sűrítve. A padlóra csapódtam, és az emelet darabkái potyogtak rám. A lábamat egy gerendadarab szorította le. Próbáltam megnöv-elni karjaim erejét, hogy lelökjem magamról, de a varázserőm teljesen elapadt. Szerencsére Marika segítségemre sietett és arrébb tolta a törmelékdarabot.

- Mira! - Hallottam Arnau kétségbeesett kiáltását pár lépésnyire tőlem.

- Élek! - Válaszoltam bizonytalanul.

Óvatosan lábra támogattuk Marcust. Almány is lefejtette magáról az őt szorító

kődarabokat. Mögöttem Xulio boldogan szorította az utolsó alkimistatüzet magába záró labdacsát, ami az isteneknek hála, nem sérült meg. Arnau mellénk lépett és átvette tőlem Marcust.

- Másznunk kell. De legalább az agancsost maga alá temette a zuhanás.
- Azok a híres utolsó mondatok, amikkel Votisz követői szerint magunkhoz vonzzuk saját végzetünket!

Nem messze tőlünk megmozdult egy törmelékhalom. Agancs atya lassan feltápáskodott. Bal kezében a sérülékenynek látszó féreg tekergőzött. Éreztem a furcsa lény erejét és csábítását. Megbabonázva bámultam a teremtményt, csupán az zökkentett ki, mikor az Atya megszilárdította a levegőt a rá támadó Marika és Arnau körül. Volt-jegyesem szenvedése azonnal elterelte a figyelmem a féregtől.

Agancs atya engem nézett. Egyik szarva többől letört, a másik esetlenül elhajolt, de így, meggyötörve is megrémített a belőle, és a kezeiben vonagló féregből áradó fenyegetés. Óvatosan hátráltam, és közben felmértem a környezetet. Mögöttem épen maradt egy falszakasz, arra vettem hát az irányt.

- Végre nyugodt körülmények között beszélhetünk, Hercegnő. Vártam már ezt a pillanatot. - Szólított meg a szektavezér. Hangja furcsán ismerős volt.

- Attól tartok az érzés a legkevésbé sem kölcsönös. - Válaszoltam neki, kifordítva az udvari modort, közben jeleztem Marikának: a falhoz, mögöttem.

Az Atya bevette a horgot. Követett engem, miközben tovább hátrálhattam. Kilapogattam a zsebembe rejtett Khetria Örökségét, amiből varázserőt meríthettem - volna. Az üvegcsé eltört.

- Hát illendő ez az udvariatlanság, Deras hercegnőjéhez, a király dedunokahúgához? Persze, nem kellene meglepődnöm, elvégre a tolvajokkal cimborálás és a lopás sem az, nemdebár? - Gúnyolódott rajtam a szektavezér.

- Fontosabb dolgok is vannak, mint az illem! - Válaszoltam kétségsbeesve. Honnan szerzek varázserőt? Az Atya karjában tekergőző féreg tovább szölongatott. A Romlás az, amire vágyasz! Fogadd magadba a Sárkány erejét, és újra erős leszel!

- Magam is így vélem. Akkor hát ne köntörfalazzunk! A kezemben van az életed, a barátaid élete. Add vissza a Sárkány ereklyéit, és kíméletes leszel! - Folytatta Agancs atya gyűlölettel teli hangon.

Xulio mellém állt, és a kezét a vállamra téve magyarázni kezdett az Atyának.

- Megadjuk, amit csak akarsz! Mireia a lekötelezettem. Mondd meg neki, hogy visszaadod az ereklyéit! - Parancsolt rám udvariatlanul.

Az Atya figyelmét lekötötte Xulio arcátlansága. Az én gondolataim a Romlás körül jártak. Fülembé csengtek Nagyanyám szavai: a Romlás rendkívüli hatalmat adhat, de egy életen át kell törleszteni a tartozást. Nem volt választásom, varázserő nélkül az az élet úgy is rövidnek bizonyulna. Már csak az volt a

kérdés, hogy hogyan? Miasol Gironda annak idején sokat gyakoroltatta velem, hogyan nyissam meg az elmémet, persze leginkább azért, hogy ellenállás nélkül turkálhasson benne. Most a féreg kapart odakint, és még Nagyanyámnál is kevésbé akartam őt beengedni. De azt is sokat gyakoroltam - egyedül, titokban - hogyan zárjam újra le a tudatomat. Egy pillanatra megnyitottam az elmémet a féreg előtt, remélve, hogy a Romlást is magával hozza. Azonnal kízó migrén tört rám, de éreztem, hogy véremben újra zubog az ichor. Magadban hordozod immár a Romlást! Suttogta felém a fürtelem. Gyors és gúnyos hálát rebegtem neki, majd kilöktem a tudatomból.

Az Atya még mindig Xuliót nézegette undorodva.

- Hallgass! - Csattant rá a szektavezér.

A tolvajok vezére a következő pillanatban heves köhögésbe kezdett. A torkához kapott. Összegörnyedt és véres nyálat öklendezett fel. Undorodva néztem a szenvedését.

- Nem mondták még, hogy ne ugass bele az előkelők dolgába, kutya? - Oktatta ki Xuliót Agancs atya, majd újra felém fordult. – Válaszra várok, Hercegnő, de fogytán a türelmem. Ha kedves neked az Árnyak élete, elmondod, merre vannak az ereklyék.

Kihúztam magam.

- Tényleg azt gondolod, hogy én, Míreia Gabaldon y Gironda, Deras Hercegnője, Xenaro herceg unokahúga, tolvajok és csavargók kedvéért jöttem ide?! - Lódítottam nagyanyám modorában. - Azért vagyok itt, hogy elpusztítsam ezt a fürtelet!

Mutatóujjammal az atya kezében tekergőző romlásféreg felé suhintottam. Az ujjamból éles, sárga fényű sugár csapott ki. A fürtelem helyett az atya kezét találtam el, de talán így még jobban is sikerült: a féregimádó fájdalomtól torz hangon felkiáltott, és önkéntelenül elejtette a lényt. Ahogy a romlásféreg földet ért, elrejtettem őt gazdája óvó tekintete elől, és embernyi lángoszlopok illúzióját idéztem a helyére.

Agancs atya félelemmel az arcán lehajolt és zavartan kotorászott a törmelékben: az illúzió lángok között az eltűnt férget kereste. Ezt kihasználva ablaknyitás-szerű varázsjelet írtam a levegőbe, ami megszüntette az Arnaut és Marikát fogvatartó levegő-falat.

- A falhoz, gyorsan! - Kiáltottam társaimra, majd egy gyógyvarázssal járóképes állapotba hoztam Almányt és Marcust.

A hátam mögött lévő fal felé fordultam, és hasadékot nyitottam rajta. Mari-ka vonakodva megindult a fal felé, de Arnau tétovázott. Biztatóan felé nyújtottam a kezemet. A férfi megragadta és futni kezdtünk.

- Káprázat? Közönséges szemfényvesztés! - Kiáltotta a hátunk mögött a szektavezér.

- Lebuktam. - Vigyorogtam Arnaura. - Ne lassíts, szaladj át a falon!

Marika, Marcus és Almány átfutottak a hasadékon. Amikor Arnau is belelépett, elengedtem a kezét, és szembefordultam az atyával. A baljában újra ott tekergőzött a förtelem, és fenyegetően motyogni kezdett, jobbjával felém gesztikulált. Egy apró ichorgóccal megindítottam a felette lévő mennyezet maradványát. Ez pár pillanatra megakadályozta a varázslatban, de éreztem, hogy ez kevés lesz. Valami nagyobb kellene.

Xulio még mindig a köhögéssel küszködve rohant felénk. Kezeit segélykérően kinyújtotta. Az egyikben még mindig az agyaglabdacsot szorongatta. Itt volt a kínálkozó alkalom, hogy mindkettőjüktől megszabaduljak. Nyeltem egyet, és átugrottam a falon. Bezártam az átjárót. Hallottam, ahogy az alkimistatűzzel teli agyagpalack széttörik a falon, majd hallottam Xulio fájdalmas kiáltását.

Ahogy átjutottam, a kúria belső udvarában találtam magam. Körülöttem a megmaradt Árnyak. A lábunknál pár holttest hever.

- Hol van Xulio? - kérdezte Elvyra. Mellette Pablo állt, balja élettelenül lógott a teste mellett. Bagoly, a hiúz, a belső kertben álló szökőkút tetejére mászott fel, és nyugtalanul nézte az egyre jobban elharapozó lángokat.

- Feláldozta magát, hogy megmentse a klánt... - Elképedve néztek rám. A szemeimet előntötték a könnyek. Arnau vigasztalóan átölelt. A karjaiba temettem magam. Hallottam Elvyra zokogását.

- Tűnjünk el innen! - Mondta Jegyesem, és az egyre gyorsabban terjedő tüzet figyelte.

A főbejárat felé indultunk, a palota azon részét még nem kapták el a lángok. A kertből a kis kertkapun keresztül osontunk át a Valdespiro birtokra. A kerítés mögötti rózsabokrok takarásába bújunk. Az utca felől már hallottuk a városiak hangjait. Valaki a Barna Hiénákért kiáltott az égő de Osma palota láttán.

Pablo a kertkapu takarásából a palotát figyelte. Nem jött ki belőle senki más.

- Hova tovább? - Kérdezte fojtott hangon Arnau.

- Váljunk szét, és bújunk el - javasolta Marika.

- A katedrálisról is tudtak! Mégis hova menjünk? - kérdezte Pablo ingerülten.

- Elég legyen ebből - emelkedett fel Marcus Hernán. - Abban igaza van Pablonak, hogy ne oda menjünk, ahol megtalálhatnak minket! Ki tudja, meghalt-e Agancs atya, hogy mennyit tud rólunk. De maradjunk együtt, egységben az erő!

- Meghalt. Meg kellett halnia! - Feleltem eltökélten.

- Azt nem tudhatjuk biztosra - válaszolta Arnau, és gyengéden megsimogatta felkaromat. Leráztam magamról a kezét, és Marcus mellé álltam.

- Én tudok egy helyet, ahol meghúzhatjuk magunkat. A de la Salasok

bérelt háza üresen áll.

- Tényleg! Marillák villája! - Szólt Elvyra bizakodva, és letörölte a könnyeket a szeméből. - Ráadásul nincs is messze innen. Kövessetek!

A kertek alatt elindultunk Elvyra után két-három fős csoportokban az üres kúria felé. Almány bizonytalanul nézett ránk. Belekaroltam hát, és követtük a többieket.

- Mikor elindultam otthonomból szerencsét próbálni, nem gondoltam volna, hogy féregimádók fogságába kerülök, majd személyesen a derasi hercegnő ment meg. - Suttogta a quni lány. - Köszönöm neked! Az egész családom ismerni fogja történetet, és a leszármazottaim hálával fognak emlékezni rád és az Árnyakra!

- Talán pár részlet kihagyható a történetből. Például én. Elvégre nem szokványos, hogy egy hercegnő az árnyékokban jár - mosolyogtam a lányra.

- Nálunk sok mese szól fejedelmekről, akik álruhát öltve járják a vidéket, és segítenek, ahol kell. Mifelénk a varázstudókat sem úgy kezelik, mint Escarban. Vezetőink jobbján ülnek, nem pedig az árnyékokban bujkálnak.

- Akkor talán nekem kellene Kunniában szerencsét próbálni! - Nevettem halkán. - Miért pont erre kísérted a sorsod, Almány?

- A testvéremet keresem. Az escarok oldalára került a Sámánháború sodrásában. Eljöttem hát az escar király városába, hogy megtudjam a feljegyzésekből, merre harcolhat a bátyám.

- Miféle feljegyzésekből? - Néztem rá elképedve.

- Hát ez az! A hazámban mindent lejegyeznek az írnokaink. Azt gondoltam, más vidékeken is, de csalódnom kellett.

Időközben megérkeztünk a de la Salas kúriához. A ház a várdomb alján volt, inkább a városhoz tartozott már, mint a nemesek előkelő palotáihoz. A cseléd-bejárón keresztül jutottunk az üres épületbe.

A ház belsejében semmi mozgás nem hallatszott. Szolgálot sem hagytak hátra, megszágyenülten, gyorsan távoztak a fővárosból, miután Almerique del Vio megbecstelenítette Marillát. Mikor mind belopakodtunk a házba a tolvajok szakértő szemmel kezdték méregetni a helyet, de nem sok érték maradt. A bútorok nagy részét pokrócokkal fedték le, a vitrinek és polcok üresen álltak. Nem terveztek egyhamar visszatérni. Megszólítottam az Árnyak - reményeim szerinti - új vezérét.

- Marcus, mindenkin tudok gyógyítani egy keveset, ha egy rövid időre egybegyűlünk.

Marcus bólintott, és kiadta a szükséges utasításokat. Leültünk az étkezőben az asztal köré. Heten maradtunk. Nyolcan, ha a hiúzt is számoljuk. Marcus asztalfőn foglalt helyet, a jobbján ült Marika. Mellettük ültem én Arnauval. A túloldalon Sötét Pabló, Elvyra. A tolvajlány széke alatt Bagoly kuporodott

össze. Almány tétovázott, leült Arnau mellé. Mindenki várakozva nézett rám.

- Most egy kis ideig maradjatok egy helyben. Gyógyító fényt fogok idézni. Beszélhettek, csinálhattok bármit, csak maradjatok ott, ahol a sugarak érnek titeket.

Társaim mozdulatlanul feszengtek a székeken, miközben sárga, lágy fény jelent meg felettünk. Napsütéshez hasonló simogató melegség áradt belőle. Bagoly halkan dorombolt. Arnau félrehúzta ingét, és csodálkozva bámulta, ahogy beheged egy mély seb a hasán.

- Mikor is szúrtak meg, és miért nem szóltál? - Korholtam a férfit.

- Mással voltunk elfoglalva. - Mosolygott rám, és megfogta a kezem.

Marcus körbejáratta tekintetét az egybegyűlteken.

- Xulión kívül kik hiányoznak? - Kérdezte komoran.

- Saleh, Tomau és Enrique - felelte keserűen Marika.

Elvyra egy laposüveget húzott elő kabátjából és Marcus felé nyújtotta.

- A halottainkra!

A kulacs körbejárt.

- Legalább az a maszkos szektavezér megdöglött? - Kérdezte Pablo.

- Nem tudhatjuk - tárta szét a kezét Arnau.

- Igen - vágtam rá. - Mármint Xulio kezében volt az a bomba, amikor nekiszaladt a falnak. Felrobbantak.

- Mireia, Xulio kezében alkimistatűz volt. Az nem robban - oktatott ki Arnau.

- Már hogy ne robbanna!

- Ha robbanna, már mind halottak lennénk. Emlékszel, hogy Xulio a fődémhez vágta az első labdacso? Az sem robbant, csak felgyulladt. Xulio valószínűleg a lángok martalékává lett, de nem hiszem, hogy Agancs atyát akkor elérte volna a tűz.

Egy darabig végiggondoltam, amit mondott, és igaza volt. Lehet, hogy még mindig egy felbőszített gonosz szektavezér vadászik rám, valamiféle tojásdarabokat keresve rajtam, amikre nem is emlékszem? De talán Arnau igen. Hiszen a vele kapcsolatos emlékeimet töröltem. Elképzelhető, hogy együtt emeltük el a Féreg ereklýét.

Az asztal felett világító sárgás fény kihuny. Pár pillanatig csendben ültünk a sötétben, aztán Elvyra tolvajlámpást húzott elő kabátja rejtékéből, meggyújtotta, és az asztal közepére helyezte. Marcus állt fel először.

- Én öröködök, mivel végigfeküdtem az egész akciót. Kijár nektek a pihenés.

Kézenfogtam Arnaut.

- Menjünk! - Marika fojtott füttyentést eresztett meg.

- Ezek szerint visszatértek az emlékeid, Hercegnő! - Arnau kérdőn

nézett rá. Én a fejemet ráztam meg Arnau háta mögött. - Akkor hát ideje újakat csinálni! - Mondta a tolvajlány. Lábaik keresztbe téve az asztalra vetette, és az Elvyrától kapott laposüveget felénk emelte.

Az elképedt Arnaut magam után húzva elindultam Marilla lakosztálya felé. A szoba az emeleten volt, ablakai a Múzsák palotája felé néztek, így jó kilátás nyílt a még mindig lángoló de Osma palotára is. Az ablakból lágy holdfény világította meg a helyiséget. Odakintről az oltással foglalatostkodó helyiek kiabálása hallatszott. A szoba teljesen üres volt, a fakeretes ágy szalmazsákja takarók és párnák nélkül maradt. Az ágy melletti ládában csak pár, kidobásra ítélt molyrágta pokrócot hagytak. A szekrénye is üres volt, néhány viseltes alsóruha volt csak a benne. A szekrény melletti asztalkán volt egy mosdótál, az alján némi víz. Téptem az egyik alsószoknyából egy darabot, és megmostam az arcomat. Arnau az ágy szélére ült.

- Elvesztetted az emlékeidet? - kérdezte óvatosan Volt-jegyesem, nem kevés aggodalommal a hangjában. Leültem mellé.

- Nem az összeset. Tudod, a Nagyanyámhoz utaztam pár napja.

- Tegnapelőtt. - Pontosított a férfi.

- Igen, tegnapelőtt. Vacsoráztam vele. Aztán a beszélgetésünk egy pontján úgy ítélt meg, biztonságosabb, ha törölöm a rólad szóló emlékeimet, nehogy kiolvassa az elméből, hogy életben vagy. Meg úgy tűnik, a Sárkány ereklével kapcsolatos dolgokat is elfelejtettem.

- Szóval nem emlékszel rám? - Kérdezte beletörődve.

- Dehogynem - mondtam, és végigsimogattam arcáta nedves anyaggal. - Tudom, ki vagy. Emlékszem rád, mielőtt elmentetek volna a sereggel. Csak azt felejtettem el, ami tegnapelőtt és az azelőtti napokban történt, és veled kapcsolatos. És az emlékeimen tátongó lyukakból ítélve, elég sok dolog történt... De azokat sem örökre felejtettem el, csak most vagyok összezavarodva. Feltehetek pár kérdést?

- Természetesen, Hercegnőm. - Felelte Arnau. Láttam, hogy meg akarja fogni a kezemet, de félúton elakadt a mozdulata, majd vágyakozóan nézett a vízzel teli mosdótál felé.

- Nyugodtan tedd magad rendbe, elfordulok. - Mondtam készségesen, majd a várdombra néző ablakhoz léptem.

Arnau kis tétozás után a mosdótálhoz lépett, majd hallottam a víz csobogását. Erőnek erejével igyekeztem a várdombon lévő események felé fordítani a figyelmem. A palota elé kisebb tömeg gyűlt össze, az oltással foglalkoztak, de kevés sikerrel: a de Osma palota északi oldala teljesen beomlott, a lángok pedig továbbra is olthatatlanul lobogtak.

Egy idő után Arnau feladta a tisztálkodást. Kivette a ládikákban lévő takarók egyikét, és megvetette az ágyat.

- Nem olyan szép, mint a szobád Fredónál, de egynek elmegy.

Csodálkozva vontam fel szemöldökömet. Mondta ugyan Marika, hogy az Aranykakasban szálltunk meg, de nem gondoltam volna, hogy beviszem a szobámba. Mi van, ha látta Rosita rajzait?! Éreztem, hogy az arcomba szökik a vér. Elhatároztam, hogy nem fogom kapcsolatunk természetét firtatni. Nyugalmat erőltettem magamra, hogy a jelen helyzetünkben fontosabb kérdésekkel tudjak foglalkozni.

- Szóval mit tudsz a Sárkány kegytárgyairól? - Kérdeztem felé fordulva, és igyekeztem figyelmen kívül hagyni, hogy Arnau Atenas meztelen felsőtesttel ül Marilla ágyán. Hibátlan, fakó olívaszínű bőre alatt kirajzolódtak tekintélyes izmai.

- Semmit. Ha valóban te loptad el az ereklyéket, nem együtt tettük, vagy nekem nem szóltál róla. - Vonta meg a vállait a férfi.

- Szerinted nem én loptam el a tojáshéjat? - Kezeimet összefontam a mellkasom előtt, és próbáltam lecsillapítani felgyorsult szívverésem.

- Azt sem tudtam, hogy tojáshéj. De nem, nem említetted. Szerintem mondtad volna, amikor azt próbáltuk meg kideríteni, milyen haragosaink vannak, és kik támadtak meg minket. - Nem akartam hangot adni a kételyeimnek. Miért is avattam volna be? Alapvetően senkiben sem bízok. Viszont az ichorvérűségemet sem titkoltam előtte. Teljesen kifordultam magamból az elmúlt napokban - és azóta is. Úgy vonzódtam Arnauhoz, mint ahogy a molylepkét vonzza a gyertyafény. Mintha még mindig növendék leány lennék, aki kivert kutyaként esedezik a figyelméért. És ez teljesen felbosszantott. De hát az emlékeimet töröltem, nem az érzelmeimet. Inkább rázúdítottam a kérdéseimet. - Mi történt veled? Mármost hogy élted túl a Menzil Jadid-i mészárlást? És mi történt Rafellel? Miért nem szóltatok, hogy életben vagytok? Miért nem írtál, nem válaszoltál a leveleimre sem?!

A végére már könnyek szöktek a szemembe. Arnau felállt, hozzám lépett, és a karjaiba vont. Pézsmás illatától majdnem a maradék józanságomat is elvesztettem. Minden lélekjelenlétemet össze kellett szednem, de kitéptem magam az öleléséből.

- Ez most nem segít! - Hazudtam.

Arnau nagyot sóhajtvá visszaült az ágyra. Kezeimet keresztbe fonva megálltam vele szemben. Kartávolságon kívül.

- Kezdjük akkor Rafellel. Meghalt. - Sóhajtotta Arnau. - De még nem mondtam el, hogy történt pontosan. Úgysem titkolhatom örökké. Diulio Zacombe csellel elérte, hogy Rafel és én dezertáljunk még a Menzil Jadid-i mészárlás előtt. Amikor rájöttünk, mire ment ki az egész, elszégyelltük magunkat, és egy új csapatot kerestünk, hogy folytathassuk a harcot. Az egyik összecsapásban egy sámán varázslata leterített a lábamról. - Arnau idegesen a

nyakához kapott. - Nem érzem a hegeket! Itt volt rajtam a rontás fekélyeinek a nyoma.

- Amikor meggyógyítottalak, új bőr nőtt a sérült helyére. Akkor tűnhetett el. - Vontam vállat. Arnau felugrott az ágyból és a mocskos vízben próbálja tükörképét nézegetni. Persze a sötétben nem láthatott belőle sokat. - Szép vagy Arnau, de talán nem ez most a legfontosabb.

Arnau még mindig nyakát tapogatva.

- A sebhelyek legnagyobb kudarcokra emlékeztettek. Rafel halálára.

Visszahanyatlott az ágyra. Nem tudom, miért reméltem, hogy bátyám még életben lehet, hogy lekerül a vállamról Nagyanyánk ambícióinak a terhe. Arnau vakon követte Rafelt, és ha élne, most is az ő oldalán lenne. Valahol megkönnyebbülést éreztem, hogy bátyám már halott.

- Hogy történt, Arnau? - Jegyesem lelkiállapotát látva visszakoztam. - Nem kell elmondanod, ha túl fájdalmas.

- Jobb, ha elmondom, így is túl sokáig hallgattam el. Amikor a sáman rontása leterítette a lábamról, Rafel volt az, aki megmentette az életemet. Levágta az ichorvérűt, de közben megsérült. Nem volt mély a seb, de mérgezett penge okozta. A tábori felcser nem tudta megmenteni. Az én hibám, hogy a bátyád halott, Mira.

- Hogy lenne már a te hibád?! - Korholtam és melléültem, az ágyra.

- Rafel engem védve rontott a sámanra. Megmentette az életemet, én pedig tehetetlenül néztem, ahogy ő haldoklik. Aztán te meg fogod magad, és tolvajokkal összeállva örült főregimádó szektások elé veted magad, hogy engem megments! Te is meghalhattál volna, miattam! Nem érek én ennyit, Hercegnőm!

- Ki kell hogy ábrándítsalak: én quni Almányért mentem. Azt ígérte, bevesz a családi krónikáikba, ha kiszabadítom. - Arnau kételkedve nézett rám, és halvány mosollyal jutalmazta a tréfámat. Barátságosan megveregettem a vállát, és közben tudomást sem vettem bőre bársonyosságáról, és a belőle áradó melegségről és erőről. - Nem kellene a bátyám halála miatt rosszul érezni magad. A legjobb barátja voltál. Természetes, hogy a segítségedre indul, ha bajban vagy. Ahogy én is. És biztos vagyok benne, hogy te is a főregimádó szektások elé vetnéd magad, ha rólam lenne szó.

- Tulajdonképpen meg is tettem - nevetett fel keserűen Arnau. - Fel akartak áldozni a Sárkánynak, feladtam, semmi erőm nem volt, de amikor meghaltam, hogy téged keresnek, újra küzdeni kezdtem. Rájöttem, hogy nem adhatom fel. - Szívem újra gyorsabb tempót diktált.

- Szóval mi a többi kérdésemre a válasz? - Tereltem a figyelmemet a helyes mederbe.

- Mi is volt a többi kérdésed? - Kérdezte Arnau mélyen a szemembe

nézve.

- Én... nem emlékszem. - A férfi őszinte aggodalommal az arcán meredt rám. - Mármost nem veszítettem el az emlékeimet - újra. Miért nem kerestél meg?

- Attól féltem, hogy megházasodtál. Rafel elmondásából úgy tűnt, hogy igen népszerű voltál a déli nemesség körében. Meg azt hiszem, túlságosan szégyelltem magam. Először vissza akartam szerezni a birtokaimat, a nevemet, és utána megkerestelek volna. Cavia kancellár visszautasított.

- Cavia visszautasított?! Engem?! - Kérdeztem felháborodva.

- Nem. Engem. - Válaszolta Arnau. Megkönnyebbülten sóhajtottam. - Nem tudtam igazolni a származásomat.

- Akkor miért nem kerestük fel velem együtt? Kezeskedem érted.

- Ez bennem is felmerült, de más terveid voltak. José Maria Castrillont látogattuk meg, hogy egy álarcos bálon fedjük fel a nemesség színe-java előtt, hogy életben vagyok. Úgy mindenki tanúsíthatja a kilétemet. A gróf... nagyon lelkesnek tűnt, belevetette magát a bál szervezésébe, és további támogatásáról biztosított. Erőforrásokat ígért Casa de Rouble felújításához.

- Ez a terv egyszerűen zseniális!

- Örülök, hogy elégedett vagy magaddal. - Nevetett rám Arnau. Mielőtt mosolyától újfent olvadozni kezdtem volna, eszembe jutott valami. Arcomat kezeim közé temettem.

- Meghívtam a Nagyanyámat José Maria álarcosbájljára...

- Ez olyan nagy baj? - Kérdezte Arnau meghökkenve. - Mármost mondtad, hogy Miasol úrnő nem igazán kedvel engem. És sosem lelkesedett az eljegyzésünkért. Meg biztos annak sem örül, hogy velem jössz északra, de...

- Arnau, én nem mehetek veled északra! - Kiáltottam kétségbeesve. - Nem tudom, miért gondoltam, hogy veled mehetek, de biztonságosabb, ha nem megyek... - Nagyanyám nem nézné jó szemmel, és jó eséllyel eltenné az útból Arnaut, mint nemkívánatos akadályt céljai elérésében.

- Hát ha valóban így látod jónak, én megértem.

Jegyesem megjátszott komolysággal nézett rám, de mintha elégedett mosoly bujkált volna szája szegletében. Ezek szerint meg akar szabadulni tőlem... Mindenesetre, ha nem megyek Arnauval északra, mondhatom Nagyanyámnak, hogy már sem én, sem ő nem vesszük komolyan a gyermekkori eljegyzésünket, és csak azért támogatom őt, hogy féltékennyé tegyem José Mariát. Akár működhet. Idegesen járkáltam fel alá a szobában. A hogyan továbbon gondolkodtam.

- A palotában már tudhatják, hogy a városban vagyok. Vissza kellene térnem, mielőtt keresni kezdenek. De nem akarlak egyedül hagyni... titeket!

- Biztonságosabb neked a palotában, ki tudja, mi történt a Fattyakkal. -

Támogatta ötletemet Arnau túlságosan készségesen.

- Talán azt is kideríthetem. Eligio de Soler tartozik nekem egy szívességgel. - Ha már a Nagymamám az ő hülyesége miatt kínozta meg. Kínéztem az égre. A távolban mintha csillapodtak volna a de Osmá palota lángjai. A csillagok állásából úgy tűnt, van még pár óra hajnalhasadtáig. - Úgy a legbiztosabb, ha most rögtön indulok! Megkeresem Elvyrát!

Közelebb léptem Arnauhoz, és a helyzethez illő búcsú módon tépelődtem. Ő viszont nem tétozódott, a karjaiba vont, és gyengéden megcsókolt. A csókunk egyre szenvedélyesebbé vált. Az ölébe húzott. Úgy éreztem, még senkit sem akartam ennyire. Felé térdeltem. Kapkodva toltam félre fehérneműmet, és mélyen magamba vezettem Arnaut. Csípőmmel lágyan ringatóztam, és közben Kedvesemet csókoltam, simogattam. Arnaut is egyre jobban elragadta a szenvedély. Hátrahanyatlott az ágyon, és derekamnál fogva lendületesebb mozgásra biztatott. Teljesen átadtam magam az gyorsuló tempónak.

Miután szenvedélyünk lecsillapodott, némán feküdtünk egymás karjaiban. Gondolatban hálát adtam Adrasteiának, hogy a legnagyobb vérzivatarokból is visszavezette hozzám Kedvesemet.

A keleti horizonton már derengett az égbolt, mikor felriadtam. *Rémálmomban Xulio nyújtotta felém a kezét, segítségért esedezett, és teljesen elborították a lángok. Egy idő után már nem is Xuliót láttam a lángok között szenvedni, hanem magamat. Hasztalan dobáltam magam a lángok között, hisz szorosan hozzá voltam kötözve a máglya közepén állított oszlophoz. Nagymamám, aki a tüzet gyújtotta, rosszallóan nézett rám. "Ne állj ellen, úgy tovább tart". Agancs atya és a lángoktól mart testű Xulio heyleslően bólogattak. "Vártam már ezt a pillanatot" - szólt közbe az atya is. A lángok a húsomba martak.*

Arnau

Az az átkos reccsenés. Agyaglabdacs csattanása a kőfalon. Lángra kapó alkimistatűz fröccsenése, Xulio magas, elkínzott sikolya.

Mira előtt újra szilárddá, átlátszatlanná lett a fal, megkímélve minket Xulio végzetének látványától. De hallottuk. Kedvesemmel bálvánnyá válva néztük magunk előtt a falat, míg odaátról egy elevenen megégő ember segélykiáltásai hallatszottak, na meg az alázuhanó mennyezet recsegése, ropogása. Szerencsére hamar vége lett.

Az Elvyrának nevezett, szemtelenül fiatal lányka hangjában a felismerés kétségbeesésével kérdezte hol van Xulio.

- Feláldozta magát, hogy megmentse a klánt... - préselte ki magából megtörtén a szavakat Mireia, amik láthatólag nehezebbek estek, szemei is könnybe lábadtak.

Xulio ugyan inkább lassú volt, mintsem önfeláldozó, de helytelen lett volna az áldozatot hibáztatni a végzetéért. Inkább csak átöleltem gyászoló jegyesemet, és némán figyeltem, ahogy gyásza másokra is átragad. Szemmel láthatóan jól ismerték Xuliot, fontos volt a számukra. Könnyen lehet, merült fel bennem a gondolat, ahogy visszatekintettem a harc eseményeire, hogy az Árnyak egyik vezetője veszett oda a fal túloldalán.

A tolvajokat túlságosan lekötötte a veszteségük, hogy tisztán tudjanak gondolkodni, de a lángok egyre csak terjedtek az épületben.

- Tűnjünk el innen! - Próbáltam őket mozgásra bírni. A háborúban volt alkalom megtanulni, hogy a gyásznak gyakran várnia kell.

Az Árnyaknak is be kellett látniuk, hogy igazam van, így a veszteség néma fátylába burkolózva lassan megindultunk kifelé a lángoló palotából. A már ismerős folyosóról az elharapózó tűzvész által megvilágított elburjánzott udvarra értünk. Valaha takaros díszkert lehetett, messziről hozott virágokkal, ízletes gyümölcsöt termő fákkal, árnyas padokkal. A de Osmák azonban magára hagyták a helyet, a Fattyak pedig hálátlan mostoháknak bizonyultak. Nem tudtam nem arra gondolni, ahogy elhaladtunk Adrastaia úrnő meggyalázott szobra mellett, hogy a tisztítótűz jót fog tenni a sokat szenvedett birtoknak.

Az udvart lezáró falakon túl már gyülekezett Deras megrémült népe, őrségért és oltóvízért kiáltozva.

- Hogyan tovább? - Tettem fel a magától értetődő kérdést, csak hogy visszarángassam az Árnyak ki-tudja-merre kalandozó gondolatait a jelenbe.

- Váljunk szét, és bújjunk el - javasolta Marika.

- A katedrálisról is tudtak! Mégis hova menjünk? - Kérdezte Pablo ingerülten.

- Elég legyen ebből - emelkedett fel Marcus Hernán. - Abban igaza van Pablo-nak, hogy ne oda menjünk, ahol megtalálhatnak minket! Ki tudja, meghalt-e Agancs atya, hogy mennyit tud rólunk. De maradjunk együtt, egységben az erő!

- Meghalt. Meg kellett halnia! - Szólt közbe dacosan reménykedve Mireia.

Elmerengve visszagondoltam az utolsó pillanatokra, amit az átjárhatóvá tett falon keresztül láttam. Agancs atya a szoba közepén állt, feje felett leszakadni készült a mennyezet. De vajon megölhet-e egy izzó gerenda egy rémálmot?

- Azt nem tudhatjuk biztosra - ábrándítottam ki Mireiát és magamat is. Akartam persze, hogy Mireiának igaza legyen, de már rég rá kellett jönnöm, hogy a remény rossz tanácsadó. Márpedig, ha Agancs atya él Mireia továbbra is veszélyben van. Kezemmel téován Mira karját kerestem, hogy védelmezőn közelebb vonjam magamhoz, de ő arrébb lépett inkább.

- Én tudok egy helyet, ahol meghúzhatjuk magunkat. A de la Salasok bérelt háza üresen áll. - Váltott témát a hercegnőm.

- Tényleg! Marilláék villája! - Szólt Elvyra magabiztosan, mintha mindannyiunknak nyilvánvaló lenne, hogy kiről van szó. - Ráadásul nincs is messze innen. Kövessetek!

Szerencsére vezetőim nevükhöz méltóan otthonosan mozogtak az árnyakban, és a csödületet kikerülő mellékutácskákra vezettek. Apróbb csapatokra váltunk szét, hogy megkeressük a de la Salasok házát. Én Mirát és Almányt kísértem. Ők egymásba karolva, vígan beszélgettek, rólam teljesen megfeledkezve, mintha csak korzózó nemeskisasszonyok lennének a promenádon, és nem titokban osonó árnyak az éjszakában. De talán jobb is volt így, kevesebb gyanút keltettek az esetleges járókelőkben, távolról, ahonnan nem látszott a ruhájukra tapadt vér és üszök, valóban úri népeknek tűnhettek, én pedig a testőrüknek.

Hogy minden utcasarkon, mély sötétségben és távoli zajban a nyomunkban járó Fattyakat kerestem csak ráerősített a látványra. Az, hogy szűrt sebemmel bajlódva, görnyedezve csoszogtam a kisasszonyok nyomában már kevésbé.

A de la Salas kúria takaros, emeletes kőépület volt, de inkább ház, mint palota. Csukott zsaluk mögött, csendesen gubbasztva várt minket a sötétben, mindössze pár utcányira a néhai de Osmák derasi otthonától. Az épület üres volt, elhagyatott. Mindössze pár letakart bútor és üresen álló polcok fogadtak minket. Az Árnyak hozzám hasonlóan gyanakodva néztek be minden zugba.

Mireia, felmérve gyászos állapotunkat leültetett minket egy üres asztal köré és, az ő szavaival élve, gyógyító fényt bűvölt a szobába. A sárga, lágy fény barátságosan simogatott minket, enyhítette fájdalmunkat, beforrasztotta sérüléseinket, sőt talán még egy kis bizakodást is a lelkünkbe ültetett. Az asztal alatt megbúvó hiúz dorombolása kellemes aláfestést nyújtott a jelenetnek.

Idővel egy laposüveg is előkerült Elvyra kifogyhatatlannak tűnő zsebeinek mélyéről, és az Árnyak megemlékeztek halottjaikról.

Agancs atya emlékének lidérce azonban óhatatlanul beleerőszakolta magát a beszélgetésbe.

- Legalább az a maszkos szektavezér megdöglött? - Kérdezte az Árnyak egyike bizakodva.

- Nem tudhatjuk - válaszoltam mielőtt még beleélnék magukat a reménykedésbe.

- Igen - vágott a szavamba Mira. - Mármint Xulio kezében volt az a bomba, amikor nekiszaladt a falnak. Felrobbantak.

- Mireia, Xulio kezében alkimistatűz volt. Az nem robban. - Emlékeztettem Kedvesemet.

- Már hogy ne robbanna!

- Ha robbanna, már mind halottak lennénk. Emlékszel, hogy Xulio a fődémhez vágta az első labdacso? Az sem robbant, csak felgyulladt. Xulio valószínűleg a lángok martalékává lett, de nem hiszem, hogy Agancs atyát akkor elérte volna a tűz.

Súlyos csend ereszkedett ránk, és hosszú ideig némán ültünk az asztal körül. Csak akkor élénkültünk meg újra, amikor végül kihunytt Mira gyógyító fénye is. Kedvesem kézen fogott és megpróbált elvezetni az emeletre.

- Ezek szerint visszatértek az emlékeid, Hercegnő! - Incselkedett velünk Marika.

Mi az, hogy visszatértek? Kérdések tömkelege árasztotta el az elmémet, de a következő pillanatban már válaszok is érkeztek velük együtt. Mira nem emlékszik. Rám, az elmúlt napokra, ki tudja mi mindenre. Hirtelen értelmet nyertek furcsa gesztusai, hideg viselkedése.

Marika egyetlen megjegyzéseitől kísérve sétáltunk fel az emeletre. Mireia otthonosan mozgott, és egy bútorozott, bár egyébiránt elhagyatott szobába vezetett minket az emeleten. Helyet foglaltam a szalmazsákokkal bélelt ágyon. A helyiségbe félhomályt varázsolt a két utcányira lángoló palota fénye, itt hangosabban szűrődtek be az oltás zajai.

- Elvesztetted az emlékeidet? - kérdeztem óvatosan. Féltés és félelem kavargott bennem. Vajon mekkora a baj, és vajon mit jelent ez kettőnk számára?

- Nem az összeset. Tudod, a Nagyanyámhoz utaztam pár napja. - Foglalt helyet mellettem Mireia és elmondta hogyan kényszerítette a nagyanyja gyanakvása, hogy öncsonkítást kövessen el a saját emlékein.

Nem tudtam nem a kettőnk kapcsolatán aggodalmaskodni, bármennyire önző volt is tőlem ez ebben a helyzetben. Szerencsére Mireia megnyugtatót. Arcomat simogatva mondta el, hogy az emlékezetvesztés nem örökké való, és szemein láttam, tapintásán éreztem, hogy érzései mit sem változtak.

Vágytam az ölelésére, de aggódtam, hogy nem vagyok felvállalható állapotban, mégiscsak két élet-halál harcon és egész napos szenvedésen vagyok túl. Mira mágiára sok csodára képes, de a mocskot és a testszagot még az sem tüntette el. Amíg én rendbe tettem Hercegnőm gondolatai tovább gördültek.

- Szóval mit tudsz a Sárkány kegytárgyairól? -Fordult felém.

Kérdése elgondolkodtatott, és eszembe juttatta mennyire keveset is tudok valójában Mireia viselt dolgairól.

- Semmit. Ha valóban te loptad el az ereklyéket, nem együtt tettük, vagy nekem nem szóltál róla.

- Szerinted nem én loptam el a tojáshéjat?

- Azt sem tudtam, hogy tojáshéj. De nem, nem említetted. Szerintem mondtad volna, amikor azt próbáltuk meg kideríteni, milyen haragosaink vannak, és kik támadtak meg minket. - Válaszoltam, alaptalanul reménykedve benne, hogy igazat szólok. Elvégre, miért is avatott volna be minden titkába? Szemmel láthatólag mindenki más, és olykor még saját maga előtt is, titkolózik. Bár az is igaz, szálltam vitába saját kételyeimmel, hogy abba is beavatott, hogy ichor kering az ereiben. Talán, csak talán, én nem vagyok a szemében mindenki más. Talán, csak talán, velem őszinte.

A lehető legrosszabbkor merült fel bennem ez a reményteljes gondolat. Mert, ha így van, én sem tehetek másként. És Mira épp ekkor szegezte nekem a kérdést, amellyel nem volt erőm őszintén szembenézni.

- Mi történt veled? Mármost hogy élted túl a Menzil Jadid-i mészárlást? És mi történt Rafellel? Miért nem szóltatok, hogy életben vagytok? Miért nem írtál, nem válaszoltál a leveleimre sem?!

Tettem még egy elvetélt próbálkozást, hogy elkerüljem a kellemetlen beszélgetést. Karjaimba vontam Mirát, de átlátott rajtam. Ellépett mellőlem, és karba font kézzel megállt velem szemben. Nagy levegőt vettem, és belekezdttem a szégyenem kitárgyalásába.

- Kezdjük akkor Rafellel. Meghalt. De még nem mondtam el, hogy történt pontosan. Úgysem titkolhatom örökké. Diulio Zacombe csellel elérte, hogy Rafel és én dezertáljunk még a Menzil Jadid-i mészárlás előtt. Amikor rájöttünk, mire ment ki az egész, elszégyelltük magunkat, és egy új csapatot kerestünk, hogy folytathassuk a harcot. Az egyik összecsapásban egy sámán varázslata leterített a lábamról.

Kezem önkéntelenül is a nyakamat tarkító himlőhely-szerű sebekhez vándorolt. De nem találtam őket. Jobban belegondolva a bőröm már mosakodás közben is szokatlanul simának érződött, de ez akkor elkerülte a figyelmemet. A vizestálhoz siettem, magamat vizsgálgatni.

- Nem érzem a hegeket! Itt volt rajtam a rontás fekélyeinek a nyoma. - Fordultam ijedten Mirához.

- Amikor meggyógyítottalak, új bőr nőtt a sérült helyére. Akkor tűnhetett el. Szép vagy Arnau, de talán nem ez most a legfontosabb. - Mondta Hercegnő, teljesen félreértve a reakciomat.

- A sebhelyek legnagyobb kudarcomra emlékeztettek. Rafel halálára. - Mondtam, remélve, hogy további magyarázat nélkül is megérti, nem a hiúság vezet. Hogy a sebeket a kudarcom miatt kaptam, hogy így vezekeltem. Hogy nem megszabadultam tőlük, hanem ezentúl kettős súllyal nyomják majd a lelkiismeretemet. Rafel miattam halt meg, és a bűnömnek nyoma veszett. Hogyan nézhetek ezentúl tükörbe a rontás jelei nélkül?

- Hogy történt, Arnau? - Kérdezte Mireia. Hangjából megértés és kedvesség sugárzott, mégis vádlón szegeződött nekem a kérdés. - Nem kell elmondanod, ha túl fájdalmas. - Kínált nekem kiutat Kedvesem, amit persze nem fogadhattam el.

- Jobb, ha elmondom, így is túl sokáig hallgattam el. - Néztem szembe Mirával és a bűnömmel. - Amikor a sámán rontása leterítette a lábamról, Rafel volt az, aki megmentette az életemet. Levágta az ichorvérűt, de közben megsérült. Nem volt mély a seb, de mérgezett penge okozta. A tábori felcser nem tudta megmenteni.

Nem tudtam többet mondani. Nem tudtam elmondani, hogy az egész vállalkozás az én ötletem volt. Hat lovassal indultunk felderítőútra a pajszslovagok kipusztított őrvidekén. A második napon egy halott ligetbe tévedtünk. A sivatagtól megfojtott fák egy része még állt, legtöbbjük a lovak lábai előtt hevert, akadályozva a mozgást. Csupasz, száraz ágai fenyegetően zörögtek az enyhe szellőben. Dőlt rólunk a verejték, úgy éreztük megsülünk a vastag posztóvérték alatt. Én voltam az első, aki nekivetkőzött, a példamat Rafel is követte. A legnagyobb hőség elől letáboroztunk egy málladozó szikla remegő árnyékába, míg a többiek a lovakról gondoskodtak, én őrködtem. Mire észrevettem őket, a nyargalók csapata már túl közel járt ahhoz, hogy elmenekülhessünk. Háromszorosan is engem terhel a felelősség már azért is, hogy egyáltalán bajba kerültünk.

Szerencsénkre a halott fák törzseitől tarkított talaj a nyargalók fürge lovait is akadályozta, így nem tudtak biztos távolságot tartva leteríteni minket halálos lövéseikkel. Hamarosan elkeseredett közelharcban találtuk magunkat. A nyargalók többen voltak, de nekünk jobban megfelelt a harcmodor. Csakhogy az ő oldalukon ott küzdött az az átkos ifjúsám.

Hosszú haját varkocsba fogva viselte, homokszínű ruháján csengők és egyéb csecsebecsék csilingeltek, kezében tollakkal díszített göcsörtös botot szorongatott. Eleinte csak biztos távolból szórtanul figyelte a csatát, de mikor kezdtünk felülkerekedni beavatkozott. Bizonyára ő is látta, hogy megszállottként küzdöttem, hogy helyrehozzam a hibáimat, ezért engem szemelt ki áldozatul. Szemeit

az ég felé emelte, botját a feje felé, és hangosan kántálni kezdett érthetetlen nyelven.

Szavai a fülembé martak, mágiája a gerincem mentén kúszott végig. Éreztem, hogy gonosz szavai fogást keresnek rajtam. Más talán ellenállhatott volna a rontásnak. Az én elmémbe azonban vörös fájdalom hatolt.

Kifordult kezemből a kard, összeestem, és csak szánalmas jajveszékésre futotta erőmből. Rafel egészen addig az oldalamon küzdött, védte az oldalamat és én védtem az övét. Dacára a túlérőnek biztonságot nyújtottunk egymásnak. Mikor Rafel rájött mi történt velem gondolkodás nélkül a sámán felé lendült, kiszolgáltatva magát a nyargalók kardjainak.

Még sikerült olyan súlyos sebet ejtenie a sámánra, hogy a nyargalók jobbnak látták a visszavonulást, de csak miután már ő is több vágást kapott.

- Az én hibám, hogy a bátyád halott, Mira. - Foglaltam össze a fejemben zakatoló gondolatokat kedvesemnek.

- Hogy lenne már a te hibád?! - Végasztalt kötelességtudóan jegyesem.

- Rafel engem védve rontott a sámánra. Megmentette az életemet, én pedig tehetetlenül néztem, ahogy ő haldoklik. Aztán te meg fogod magad, és tolvajokkal összeállva örült főregimádó szektások elé veted magad, hogy engem megments! Te is meghalhattál volna, miattam! Nem érek én ennyit, Hercegnőm!

- Ki kell, hogy ábrándítsalak: én quni Almányért mentem. Azt ígérte, bevesz a családi krónikáikba, ha kiszabadítom. - Tréfálkozott velem Mira. - Nem kellene a bátyám halála miatt rosszul érezni magad. A legjobb barátja voltál. Természetes, hogy a segítségedre indul, ha bajban vagy. Ahogy én is. És biztos vagyok benne, hogy te is a főregimádó szektások elé vetnéd magad, ha rólam lenne szó.

Mi mást is tehetnék? Épp elég, hogy a legjobb barátom halála a lelkiismeretemet nyomja. Tartozom ennyivel Rafelnek, magamnak és legfőképpen Mireiának. Akkor és ott elhatároztam, hogy kerül, amibe kerül utánajárok Agancs atya sorsának és az erekléknek, amiket Mirán keresett. Hogy csak akkor hagyom magára Derasban, ha már biztonságban tudhatom.

A beszélgetésünk szerencsére elterelődött Rafelről. Korábban már megtárgyalt kérdéseket válaszoltam meg újra, és sajnos még a tervezett álarcosbál is terítékre került. Mondjuk, abban a palotában legalább nem az életünkért kell majd küzdenünk.

Idővel kifogytunk a témákból. Mira velem töltötte az éjszakát. Nyugtalanul aludt, dobálta magát és motyogott álmában. Nem csodálom, a de Osmá palotában történtek engem sem hagytak nyugodni. Az érdes takaróval fedett szalmazsákon ülve, a palota lassan alábbhagyó lángjait figyelve egyre az járt a fejemben, hogy Agancs atya még bizonyára életben van, és továbbra is veszélyt

jelent Mireiára.

Az Árnyak hajnalban távoztak a de las Salas házból. Marika ezúttal megkímélt a humorától, csak aggódó hangon figyelmeztetett minket, hogy legyünk óvatosak. Almány tanácstalan téblábolt körülöttünk, alighanem azon tanakodva, hogyan vegyen búcsút. Végül Mireia törte meg a csendet.

- Kívánom, hogy könnyen és gyorsan megtaláld a bátyádat. Ha szeretnéd, esetleg megkérdezhetem de Soler urat, hogy az falakat őrző Oroszlánoknak akadt-e dolga quini zsoldossal mostanában.

- Vagy Tarcalt is megkérdezhetnénk, tudod a qunit, akit Arnauval értem küldtetek. - Vetette közbe egy almát rágcsálva Elvyra. A gyomrom hangosan megkordult a látványra. Honnan szerzett almát? - Hátha tudja, hogy vannak-e még rajta kívül quinik a városban.

- Tarcalt? - Élénkült meg Almány. - Füttyös Tarcalt?

- Ő lesz az. Szeret füttyörészni. Ismered?

- Őt keresem.

- Arnau barátja a testvéred? Kicsi a világ! - Lelkesedett Elvyra.

- A szellemek megsegítettek! - Csatlakozott Almány is.

- Nem túl meglepő. - Szóltam hozzá én is. Kezdeti megdöbbenésemén túllépve, tulajdonképpen érthetőnek tűnt a fordulat. - Nem túl sok quini lehet Derasban, jó esély volt rá, hogy Tarcalt legyen, akit keresel.

- Igen? És akkor mivel magyarázod, hogy te és én találkoztunk? - Fordult hozzám dacosan a lány.

- Hát, azt tudjuk, hogy én miért kerültem a fogságukba. De a Fattyak nyilvánvalóan a kívülállókra vadásztak elsősorban. Olyanokra, akiket senki nem fog hiányolni. Elvégre a többi fogoly mind ichorérített volt. Alighanem a csatornáknak vadászták le őket. Egy távolról jött magányos idegen ideális célpont lehetett a számukra. - Gondoltam végig a kérdését.

- És a szellemek akarata volt, hogy felfigyeljenek rám. - Vitatkozott velem Almány.

- Nagyon utálhatnak téged ezek a szellemek.

Mira elnyomott egy mosolyt, Elvyra viszont zavartalanul felkacagott. Almány szúrós szemmel nézett rám, úgyhogy jobbnak láttam békejobbot nyújtani.

- Elviszlek Tarcalhoz, csak előbb kísérjük el Mireiáékat a Fellegvárhoz.

- Arra semmi szükség. - Szólt meg Mireia.

- Tudom, hogy abban reménykedsz, hogy Agancs atya meghalt, de mi van, ha mégsem? Ha továbbra is rád vadászik?

- Hát, ha ez a helyzet, akkor végképp jobb, ha magunk megyünk. - Mosolygott rám Mira. - Elvyrával ketten gyorsabbak és feltűnésmentesebbek vagyunk. Ha kell, fel tudunk szívódni az árnyékokban. De ha te is ott vagy, akkor ez nem jöhet szóba. Akkor harcolnunk kell, és abból nem biztos, hogy mi jövünk ki

jól. Bízz bennem!

Nemet akartam mondani, erősködni, és követelni, hogy velük mehessek, és megvédhessem őket. De láttam Elvyrát harcolni, és emlékeztem rá, hogyan vált láthatatlanná Mireia, amikor zsákutcába vezettem a Várdomb aljában. Ha nem lettem volna ott kicselezhette volna a zsoldosokat. Ami azt illeti, ha nem lettem volna ott, nem is találta volna magát zsákutcában.

- És Bagoly is velünk lesz. - Tette hozzá Mireia hezitálásomat látva. Megsimogatta a nagymacska fejét és a szemembe nézett. - Nem lesz semmi gond. Még ha túl is élte az agancsmaszkos örült, most akkor is a sebeit nyalogatja valami mocskos, földalatti zúgban.

Megadóan bólintottam.

- De nem leszek nyugodt.

- Nem is te lennél, ha nem aggodalmaskodnál.

- Hát mégis emlékszel rám? - Incselkedtem.

- Nem, de ismerlek. - Válaszolta, és búcsúcsókot nyomott a számra. Elvyra rosszallóan cöccögött a háttérben. - Az éjszakát nyugodtan az Aranykakasban töltheted, ha tudlak, meglátogatlak.

Deras hercegnője és de Cea kisasszony a de las Salas ház kertjében vett tőlünk végül búcsút. A kertkapun kilépve ők balra, a Fellegvár felé vették az utat, mi pedig jobbra fordultunk, a város gyomra felé. Jótékony lepelként borult a városra a Bonataráról felszállt hajnali köd. Miráék pár lépés után elmosódtak a szemem elől, lépteik zaját elnyelte és megforgatta a köd. Pár másodpercig még hasztalan meredtem utánuk, míg Almány türelmetlenül meg nem szólított.

- Azt mondtad, elvezetsz a bátyámhoz.

- Igen, azt mondtam. A Hattyú és Kacsában lesznek, az egy kicsit arrébb van. Induljunk.

Eltéptem magam a Fellegvár felé vezető utca látványától, és Almánnyal az oldalamon elindult a folyó völgy felé. Körülöttünk ébredtek a házak, beszélgetés és sürgölődés hangjai törtek át a ködön. A hajnali árú súlyától megszabadult szekerek megkönnyebbült nyikorgása és vasalt paták csattogása visszhangzott a kövezett utcákon. Mégis, a ködben lerövidült látótávolság miatt, magunkban voltunk.

Almány Tarcáról próbált beszélgetni velem, és félvállról válaszoltam, de közben gyanakodva méregettem minden sötét zugot, beláthatatlan kanyart. Agancs atyán járt az eszem és a Fattyakon. A nagydarab majomszerű szörnyetegen, akinek vérét ontottam a katedrális alatt, a bogarakból szőtt varázslón, akit Mireia felrobbantott. Az adományon, amelyből nekem is akartak juttatni. Soha nem álltam még szemben hasonlóval, még a háborúban sem.

Drul'ger megtévelyedett sámanjai iszonytató erőknél parancsoltak, szavaiakra pelyvaként hullottak a harcedzett lovagok, akaratuknak engedelmeskedve

szakadékok nyíltak és lángra kapott a levegő. De még ők sem dobták le magukról elhasznált köpönyegként az emberségüket.

Az, aki képes arra, hogy ilyen tegyen embertársaival, bármire képes.

Mire a Hattyú és Kacsához értünk a nyári nap sugarai már keresztül döfték és meghátrálásra kényszerítették a ködöt. A fogadó ajtaja a korai reggelre tekintettel természetesen zárva volt, és az ablakokon bekukkantva sem láttunk semmi mozgást. Jobb híján hangos és hosszú dörömbölésbe kezdtünk, hogy felverjük Luisitát.

Az égett arcú fogadósasszony érthető haraggal nyitott nekünk ajtót.

- Békét, Madre! - Próbálkoztam békülékeny hangot megütni.

- Legutóbb legalább megvártad, hogy kialudjam magam.

- Fontos ügyben járok. - Feleltem magyarázólag.

Luisita végre rádöbbsent mit lát: bár Mireia a sebeinket meggyógyította, de a rengeteg rászáradt vértől és pernyétől szinte már nem is látszott milyen lehetett eredetileg a ruházatunk. Miután végigpásztázott minket aggodalmasan nézett a szembe.

- Túl vagyunk a nehezén, Madre, és nem követ minket veszedelem. Ami azt illeti, épp a Fattyakkal különböztünk össze. - Jutott eszembe, amit legutóbbi találkozásunk alkalmával mondott. - Kaptak tőlünk azért is, amit a maga fogadójával tettek.

Becsületére legyen mondván a fogadósasszony szó nélkül félreállt az utunkból. Belépve Almány eltátott szájjal méregette a névadó madarakat tánc közben ábrázoló mozaikpadlót, a fehérre meszelt falakat, de leghosszabban a sarok megemelt színpadát.

- Ez is olyan hely, ahol szállást, ellátást kaphatnak a dalnokok? - Kérdezte végül Luisitától.

- Csak, ha jók.

- Olyan énekeket tudok, amiket senki sem hallott még erre felé! - Vigyorgott rá a fiatal quni.

- Azt hittem a bátyádat keressük. - Vettem közbe az emelet felé tartva.

- Az igaz, de a jövőre is gondolni kell. - Válaszolta Almány, de azért jött a nyomomban.

Luisita a hátunk mögött ismét bezárta az ajtót, majd morogva a söntés mögötti lakosztályához vette az irányt. Mi gyors léptekkel siettünk fel az emeleti közösszobába. Benyitva a jól megszokott látvány fogadott, Tarcalék szétvetett tagokkal, a legkényelmesebb ágyakat kisajátítva horkoltak, félig üres palackok és felborult kupák tengerében. Mindenki más dönthetett; meghúzza magát a fal mellett, vagy más helyet keres magának.

Almány csendre intett, majd óvatosan Tarcalhoz osont. A következő pillanatban már a harcedzett quni vállát rázta, és teli torokból, pánikolva kia-

bált érthetetlen, trillázó anyanyelvén. Ha kikéri véleményemet elmondhattam volna, hogy nem jó ötlet a Sámánháború veteránjait ilyen módon ébreszteni. Tarcál ugyan meglepően gyorsan észbe kapott, és az ágya alatt tartott tört elejtve nevetve ölelte magához hűgát, de a többiek mind a régi beidegződésekre hallgattak.

Oren a dobókéseit, a félszemű Yaven az ágykeretét kitöltő szalmazsák mélyéből kardot rántott elő, Cesar pedig egyenesen a fekhelye melletti faládát ragadta meg, készen rá, hogy leterítse vele a támadókat. Riasztóbb látványt nyújtottak volna, ha Cesaron lett volna valami ruha, vagy Yaven nem tántorog és küszködik hányingerrel.

- Férges rágiák a beleidet Tesze, ez nem vicces! - Mordult rám két öklendezés közben a félszemű. Nekem sem kellett több, a férgek említésére lehervadt a mosoly az arcomról.

- Tényleg nem, szükségem van a segítségetekre.

Cesar észbe kapva letette a lábát, feltépte és elkezdett benne tiszta alsóruhát keresni. Yaven közben az ágytól megkeresésére indult. Kissé hátrébb Tarcál és Almány mindenről megfeledkezve egymásra mosolyogva - milyen furcsa volt a mindig komoly quni zsoldost önfeledten boldognak látni! - beszélgettek az istenek-sem-tudják-miről. Oren viszont engem méregetett.

- Szörnyen nézel ki Tesze. - Mondta és furcsa módon némi aggodalom csendült ki a hangjából.

- Mostanában végig küzdöttem két csatát, meghámozott egy rovarhad, seblázban, kivérezve haldokoltam egy napig, majdnem kibelezett egy őrült kultista, kis híján emberáldozat lett belőlem, és a fejemre dőlt a de Osmák lángoló palotája. Bevallom időközben megfeledkeztem a megfelelő tisztálkodásról.

Mondandómat hallgatva még Yaven is felhagyott az öklendezéssel, és a falak mellé szorult többi vendég is érdeklődve fordult az irányunkba. Cesar, félig-meddig felöltözve, fenyegetően feléjük lendítette az öklét, mire gyorsan elfordultak. Tarcál mosolyogva csatlakozott hozzánk.

- Azt kihagyta, hogy közben neked és a hercegnődnek még arra is volt érkezése, hogy megmentse a húgom életét.

Mireia említésére összerendeztem, és gyorsan végigmértem ki és mennyire figyelt fel rá. A többi vendég álmoskásan, megfélemlítve, de egyértelműen hallgatózott. Egyelőre szó nélkül hagytam a megjegyzést, attól tartva, hogy ellenkezéssel csak még jobban felhívnom rá a figyelmet.

A többiek most először mérték végig Almányt. Oren magára erőltette aprólékosan kikísérletezett vigyorát, amit elnevezett "asszonybolondítónak", de leginkább arra hasonlított, amikor a hasmenéssel küszködik.

- Az kizárt, hogy naccságod ennek az alaknak a rokona legyen. - Fordult Almányhoz.

- Hazugsággal vádolod a szüleimet? - Kérdezett vissza fenyegetően Almány mielőtt még Tarcál megszólalhatott volna.

Orenben benn akadtak a szavak, hebegve kereste hogyan válaszolhatna.

- Nem... Én csak... Szóval Tarcál ronda és bűdös. Te pedig nem vagy annyira.

- De azért eléggé? Nem kínozta eleget a sors mostanság? - Kérdezett vissza Almány könnybe lábadó szemekkel, elcsukló hangon. Orenen látszott, hogy el akar süllyedni szégyenében. Bocsánatkérést suttogva húzta kisebbre magát, amíg Tarcálból és Almányból fel nem szakadt a röhögés.

- Na szép, tényleg rokonok vagytok. - Legyintett felháborodottan az almergosi parasztfiú, és hátat fordított a quniknak.

Tarcál végül elnyomta nevetését és komolyan felém fordult.

- Még egyszer, köszönöm, amit a húgomért tettetek.

- Nem tesz semmit. Először is, nem én oldoztam el, hanem a rejtélyes megbízótok. - Mondtam, alaposan megnyomva az utolsó előtti szót. - Utána pedig Almány épp annyira kivette a részét a küzdelemből, mint bárki más.

- Akárhogy is, a hálám elől már nem menekülhetsz, Tesze.

- Jó, mert épp segítséget akartam kérni. Vissza kell mennünk a de Osma palotába.

Mireia

Egész testem verejtékben úszott. A szívem össze-vissza vert. Próbáltam kiszabadulni az engem szorító kötelekből. Hiába küzdöttem a levegőért, csak a forró lángokat nyeldestem. Az agancsmaszkos alak vigyorogva nézett rám. A törött maszkja mögött látszott a szeme. Barna volt, mint a salak az Onte romlott mocsaraiban. A szeme körüli ráncokból úgy tűnt, mosolyog: élvezettel nézi a szenvedésem. Hirtelen egy erős férfikéz markolta meg a vállam.

- Csak rosszat álmodsz, Szerelmem. Itt vagyok veled.

Ott voltam. Vele. Az elhagyott de la Salas házban. Marilla kiürített szobájában. Arnauval. Megkönnyebbültem bújtam az ölelésébe. Szenvideyesen megcsókoltam, hogy kitöröljem magamból a rémálom szörnyű emlékét. A hajába túrtam, de egy nagy varr akadt ujjaim közé. Undorodva ráztam le magamról. Marilla mosdótálához ugrottam, hogy lemossam kezeimről a szennyet, de a vize szinte fekete volt. Beletöröltem kezemet Marilla egy a szekrényben hagyott szakadt alsószoknyájába.

- Bocsánat - súgta Kedvesem.

- Ugyan, én kérek bocsánatot. - Feleltem mosolyogva, és visszafeküdtem mellé az ágyba. - Hol is tartottunk?

- Talán inkább máskor kellene folytatni, amikor szalonképesebb állapotban vagyok - felelte Arnau, és lágyan kezét csókolt.

Méltóságon alulinak tartottam volna a további győzködést, ezért jól nevelt nemeskisasszonyhoz méltóan igazítottam helyre üszöktől, törmeléktől és bele-sem-akarok-gondolni-mitől mocskos ruháimat. Nem is csoda, hogy Arnau nem akar engem ilyen állapotban. Fintorogtam egyet.

Arnau is magára kanyarította öltözeke romjait, majd úriasan a karját nyújtotta.

- Hölgyem - mondta tettetett komolysággal, de szemeiben mosoly bujkált.

- Uram - feleltem illedelmesen, aprót pukedlizve, majd kart karba öltve levonultunk a lépcsőn.

A de la Salasok szalonjában Elvyra és Marika dobótőrrel a célbadobásra taníttatta Almányt. Almerique del Vio portréját használták céltáblának. Még akkor tüntette ki a becses ajándékkal Marillát, amikor udvarolt neki. Természetesen a történetek után nem vitték magukkal a festményt vidéki otthonukba.

- Hát az úrban kit tisztelhetek? - Kérdezte Arnau fejével a festmény felé intve, továbbra is megjátszott úri modorában.

- Almerique del Viót. Bunkó volt Marillával. - Felelte Elvyra, majd nevetve pukedlizett kedvesem felé. Arnau kérdően nézett Marikára.

- Nem velem. Nyugi, akkor nem a képére dobálóznánk.
- Azt hiszem, jobb, ha óvatos leszek a Hölgyekkel. Elvégre Mireia is rajzoltatott rólam portrét... - szólt Arnau, és letelepedett az egyik székbe. Éreztem, hogy elpirulok. - Most már tudom, miért. Még szerencse, hogy Mireiának nincs töre.

- Kell egy tör? - Kérdezte készségesen Elvyra.
- Kösz, van - súgtam a tolvajlány fülébe.
- Azt hittem: Nincs szükségem törrel - Utánozta a hangomat és modoromat Almány. Mind a négyen felnevettünk.

- Hol vannak a többiek?
- Már napfelkeltekor távoztak. És most én is. - Szólt Marika. Nyújtózott egyet, és a kijárat felé vette az irányt. - Vigyázzatok magatokra!

Négyen maradtunk, Arnau, Almány, Elvyra és én. Letelepedtünk az asztalhoz. Elvyra - ki tudja honnan - almát vett elő. Arnau egykedvűen meredt maga elé, mint akinek a világ baja nyomja a vállát. Almány pedig tanácstalanul nézelődött a házban. Reméltem, nem azt tervezgeti, hogy lefoglalja magának az elhagyott kúriát. Úgy döntöttem, udvariasan felszólítom a távozásra.

- Kívánom, hogy könnyen és gyorsan megtaláld a bátyádat. Ha szeretnéd, esetleg megkérdezhetem de Soler urat, hogy az falakat őrző Oroszlánoknak akadt-e dolga quni zsoldossal mostanában - ajánlottam fel barátságosan mosolyogva. Elvyra rögtön vette a lapot:

- Vagy Tarcalt is megkérdezhetnénk, tudod a qunit, akit Arnauval értem küldtetek. Hátha tudja, hogy vannak-e még rajta kívül qunik a városban.

- Tarcal? - Élénkült meg Almány. - Füttös Tarcal?
- Ő lesz az. Szeret füttörészni. Ismered? - Kérdezte a legifjabb Árny.
- Őt keresem. - Csapta össze a kezait csodálkozva Almány. Elvyra felugrott és boldogan megszorította Almány kezét.

- Arnau barátja a testvéred? Kicsi a világ!
- A szellemek megsegítettek! - Lelkesedett tovább a quni lány.
- Nem túl meglepő. - Szólt hozzá Arnau fahangon. - Nem túl sok quni lehet Derasban, jó esély volt rá, hogy Tarcal legyen, akit keresel.

- Igen? És akkor mivel magyarázod, hogy te és én találkoztunk? - Fordult felé dacosan a lány.

- Hát, azt tudjuk, hogy én miért kerültem a fogságukba. De a Fattyak nyilvánvalóan a kívülállókra vadásztak elsősorban. Olyanokra, akiket senki nem fog hiányolni. Elvégre a többi fogoly mind ichorérített volt. Alighanem a csatornáknak vadászták le őket. Egy távolról jött magányos idegen ideális célpont lehetett a számukra. - Gondolta végig Arnau logikusan a helyzetet.

- És a szellemek akarata volt, hogy felfigyeljenek rám. - Kötötte az ebet a karóhoz Almány.

- Nagyon utálhatnak téged ezek a szellemek. - Szólt Kedvesem sötéten. Elvyra felkacagott, én is alig tudtam visszatartani a nevetést. De láttam, Almány a szívére vette a dolgot, és úgy tűnt, ezt Arnau is észrevette. - Elviszlek Tarcalhoz, csak előbb kísérvük el Mireiáékát a Fellegvárhoz.

Nagy nehezen sikerült lebeszélni róla Kedvesemet, hogy velünk jöjjenek a palotához. Búcsúzóul hosszan megcsókoltam Arnaut. Teljesen belefeledkeztem; ha Elvyra nem figyelmeztetett volna, lehet újfent csak Marilla hálósobájáig jutok a királyi vár helyett.

A folyóról felszálló hajnali köd jótékony homályba burkolta az egész várost. Egy darabig szóltanul captattunk fel az utcán Elvyrával és Bagollyal. A de Osma palota mellett még mindig nagy volt a csődület. A várost vigyázó Barna Hiénák próbálták távoltartani a derasiakat a még mindig füstölgő épület közeléből. A báméskodók között kiszúrtam Pablót, aki a fejleményeket leste. Biccentettünk, majd tovább indultunk. A Múzsák Palotájának kapuja zárva volt, falaikon örök álltak. Mióta Derasban vagyok, erre még nem volt példa. Most, hogy jobban körülnéztem, más nemesi portákon is láttam fegyvereseket. Talán a derasi nép újbóli lázadását sejtik a de Osma palota lángjai mögött? Csendben osontunk tovább felfelé. Elvyra tűnődve megszólalt.

- Tulajdonképpen szimpatikus nekem ez az Arnau. Vicces, vidám fickó.

- Vicces és vidám? Teljesen maga alatt van. Összetörte a háború. - Néztem elképedve Elvyrára. Arnau vidám és Xulio jószándékú? Talán nem ő a legjobb emberismerő.

- Majd összerakosgatod. Szóval áldásom rátok. Bár sok pénzt veszítettem rajtatok.

- Veszítéttél rajtunk?

- Van egy fogadás az udvarhölgyek között, kihez mészférjhez. Nem az én ötletem volt! - Nyilván az ő ötlete volt.

- És kik a jelöltjeitek?

- Castrillon gróf és de Soler Testőrparancsnok a legnépszerűbbek. Mikor akarjátok visszahozni Arnau Atenast az élők sorába? - Tűnődött Elvyra.

- Előnyt akarsz szerezni a fogadók között. - Elvyra a szemét forgatta. Egyértelmű. - Castrillon gróf bálján.

A lány bólintott. Szóltanul folytattuk az utunkat.

Amikor a Fellegvár alá értünk, Elvyra ösztönösen a sziklák között húzódó rejtett útja felé vette volna az irányt. Az az ösvény az Öregtorony alatti régi kút felé vezet. Útitársam vállára tettem a kezem.

- Ne arra! A főbejáraton menjünk! - A lány tanácstalanul nézett rám. Még Bagoly, a hiúz is oldalra fordította a fejét, mintha csak értette volna, amit mondok, pedig csak gazdája reakcióját utánozhatta.

- Miért? Ott észrevétlenül bejuthatunk.

- Tegnap, amikor megérkeztünk a városba, majdnem merénylet áldozata lettem. Aztán a városfalat őrző Oroszlánok - és a Barna Hiénák is - látták, hogy távozok a városból. Az előbbieket azt is, hogy visszatérek, veled és Marikával. Ennyi kavarás után a legfeltűnőbb, amit tehetünk, hogy észrevétlenül besurranunk a várba, mintha mindig is ott lettünk volna.

Elvyra vonakodva megindult a főbejárat felé.

- Akkor mit mondjunk a palotában? Hol voltunk és mi történt? - Kérdezte a lány.

- Az igazat természetesen. - Elvyra csodálkozva nézett rám. - A Fattyak elraboltak minket, és megpróbáltak feláldozni. De egy rivális alvilági banda pont megtámadta őket, és elszöktünk.

- Ez körülbelül igaz. - Vonta meg a vállát Elvyra, de vágyakozva nézett az észrevétlenséget jelentő sziklamászós út felé.

- Csak hagyd rám a beszédet, minden rendben lesz. - Mosolyogtam rá, és reméltem, hogy több magabiztosságot sugározok magamból, mint amit valóban éreztem.

A várkapunál nagy volt a sürgés-forgás. legalább kétszer annyi Arany Oroszlán őrizte az utat, mint általában. Egy fiatal királyi őr megállított minket, elképedve bámult az arcunkba, majd a fegyveréhez kapott. Mozdulatára többen felfigyeltek.

- Kik azok, Juan? - Kérdezte egy idősebb hang a közelből.

- Csavargók, Cabo Ortega. Elvezetem őket. - Bagoly fenyegetően vicsorgott az újonc királyi őrre, aki a hiúztól megrémülve a hüvelyében hagyta rövidkardját. Zavarát kihasználva megszólaltam.

- Nem csavargók vagyunk, Cabo Ortega - szóltam szónoki modorban, remélve, hogy talán a régebbi óta szolgáló őr felismeri az arcom. - Mireia Gabaldon y Girona hercegnő vagyok, a kísérem pedig Elvyra de Cea udvarhölgy. És a hiúza.

Egy ősz hajú tizedes bontakozott ki előttünk a ködből. Elítélően nézett ifjú társára, majd felém fordult. Meghökkenve vette tudomásul illetlen öltözkűnket, de felülkerekedett rajta a több évtizedes szolgálat berögződése. Illően vigyázzba vágta magát. Mozdulatát a többi Arany Oroszlán is megismételte, legalábbis a ködön túli páncélzörgésből erre lehetett következtetni.

- Jöjjön, Hercegnő, azonnal Eligio Testőrparancsnok elé kell kísérem! Mindenki magát keresi!

- Rendben, Cabo Ortega - feleltem, majd Elvyrát és a hiúzt magam után vonva követni kezdtük az idős Arany Oroszlánt.

A férfi szabadkozott a beosztottja tévedése miatt, és panaszkodott a királyi őrség összetételére. Régen kiváltság volt Arany Oroszlánnak lenni, most meg már bárki helyet vásárolhat magának, vagy az embereinek, magyarázta.

A hosszú gyilokjáron is magamon éreztem már az ablakokból, lőréséből felénk leső palotanép kíváncsi pillantásait, de amikor az Asszonyház elé értünk, kisebb tömeg fogadott. Álmos nemesek és cselédjeik vegyesen. A tömegből kitűnt Almerique del Vio, aki kárörvendve nézte tépett öltözékemet.

- Mi történt magával, Mireia hercegnő? - Szólított meg végül Lucita, a konyhán dolgozó lány, akit "gyógyfőzetekkel" mentettem meg tavaly, miután csúnyán leforrázta magát.

- A féregimádók elraboltak minket, és fel akartak áldozni gonosz istenüknek! - Feleltem olyan hangon, hogy ne csak a lány hallja.

A tömeg átvette a hírt. Pár szerzetes rögtön az égiekhez szóló imába kezdett, hogy a hetek védelmezzenek meg mindannyiunkat a Gonosztól és híveitől. Mások a derasi városőrök felkészületlenségét szapulták. A tömeg mellém állt. Egy írnokfeleség datolyaszilvát nyomott a kezembe, hogy visszanyerjük erőnket. Sierősen elfogyasztottuk a gyümölcsöt. A távolból mintha Almerique kárörvendő hangját hallottam volna "Egy királypénz a jutalma, aki letépi róla a maradék ruhát!" Felvetését csak elítélő morajlás követte, úgyhogy úgy döntöttem legjobb, ha csak válasz nélkül hagyom arcátlanságát. Ahogy várudvarról várudvarra haladtunk, egyre gyűltek az emberek. Páran meg akartak érinteni, mások pár biztató szót kiáltottak oda. Cabo Ortega maga mellé intett még pár királyi őrt, bizonyára, hogy megvédjenek a túláradó szeretet meggondolatlan megnyilvánulásaitól. Az Öregtorony belsejébe sajnos már nem tudott követni a tömeg. Magabiztosan léptem be az ajtón, de hátam mögött bezárult a vastag ajtó. Elvyrát azért még gyorsan magam után húztam, így vele és Bagollyal léptünk a tanácsterembe vezető szűk lépcsősorra,. Ezideáig fel sem tűnt, hogy ide tartunk. Mi dolguk lehet a királyi tanácsosoknak ilyen korai órában? A régi teremben a király széke - mint évek óta mindig - üresen állt. Csakúgy, mint a néhai fővadászmester Diulio Zacombe széke, illetve Votisz főpapjáé, aki idejét a beteg Xosé király ágya mellett szokta tölteni. Sabas atya, a katedrálison dolgozó Cheorhitű főpap is távol volt. A tanácsosi trónok közül csak négy volt foglalt. Hallhatták a torony alatt összegyűlt tömeg zaját, mert a kamarás kivételével az ajtó felé fordulva fogadtak. Cavia kancellár egyszerű, fekete talárt viselt. Hosszúkás arcán kifürkészhetetlen kifejezés ült. Kezeit egymásba fonva érdeklődve meredt ránk. A mellette lévő széken ült az idős de la Cerda kamarás. A nyári hőség ellenére vastag prémes kabátot viselt. Érkezésünket észre sem véve magyarázott a vele szemközt ülő Testőrpaparnoknak, Eligo de Solernek. A lovag mellett némileg törődötten és álmosan ült Anacleto udvarmester díszes lila talárban. Ritkás, vöröses fürtjei az arcára tapadtak. Elnyomott egy ásítást. Eszembe jutott, hogy négy nappal ezelőtt is magára hagyatottan és használat nélkül találtam az ágyát. Egy nőtlen országnagytól ugyan nem meglepő, hogy mozgalmas éjszakai életet él, az viszont már igen, hogy ezt ilyen

diszkréten teszi. Hátuk mögött írnokok és palotaszolgák sűrögtek.

Előttük egy Barna Hiéna egyenruháját viselő középkorú férfi feszengett

- Mireia Gabaldon y Gironda, Deras Hercegnője és Elvyra de Cea kisasszony!
- Kiáltott bele a terembe Cabo Ortega.

Ahogy beléptem a tanácsstagok felpattantak székeikről, a kamarás kivételével, aki ugyan megpróbálkozott a művelettel, de remegő térddel hanyatlott vissza a székbe. Bagoly, a hiúz, dühösen ugrott fel a hirtelen mozdulat láttán. Ha Elvyra nem kapta volna el, az egyik tanácsos, talán az álmos udvarmester, torkának ugrik.

- Hercegnő! Csakhogy megkerült! A királyi őrség fele Önt keresi! - Mondta rosszálló hangon a Cavia kancellár, akit nem zökkentett ki Bagoly támadási kísérlete. Visszaült a helyére, és egy írnoksegédet intett maga mellé, akinek utasításokat sugott, majd a szolga sietve távozott a teremből.

- Mireia hercegnő! Önt megtámadták! - Lépett mellém túljátszott aggodalommal de Soler lovag, a mozdulata közben a hiúzt figyelve. - Hol sérült meg?

- Nem sérültem meg. Ez csak kosz és mások vére. - válaszoltam, de Eligio a szavamba vágott.

- Csúnyán megbűnhődnek a galád felségárulók, Duriusra mondom!

- Már megtették...

- Hogy került ilyen méltatlan helyzetbe, Hercegnő? - Vágott közbe ezúttal a kamarás.

- Nagyot hibáztam, Tanácsos urak, a bocsánatukért esedezek. Elvyrával hallottuk Lilien padour őrgrofnő történetét, aki éjjelente Nangny város neves borozójában ünnepelt az egyszerű emberekkel, ezért Elvyrával elhatároztuk, hogy mi is így járunk.

- Mindig is mondtam, hogy a románcok és a dalok csak bajt hoznak a fiatalokra, - csóválta a fejét az agg kamarás.

- Hallgatnom kellett volna a bölcsességére de la Cerda uram, bizony ránk is bajt hozott - helyesltem mély beleéléssel.

- A kocsmák nem valók nemeskisasszonyokhoz. A kapatos férfiak megvadulnak a kifinomult szépség láttán. - Fűzte hozzá Eligio. - Most már csak azt mondja meg, melyik kocsmá töltelke bánt így el Önnel, és saját kezemmel vetek tüzet rá.

- Köszönöm, de Soler lovag, de...

- De az igazság az, hogy nem jutottunk el a kocsmáig, mert még az utcán elkaptak minket a Fattyak! - Szólt közbe Elvyra az illőnél több lelkesedéssel a hangjában.

- Szégyen, milyen mélyre süllyedt a közbiztonság a városban a Céhek Tanácsa alatt. - Affektált Anacleto. - A Barna Hiénák képtelenek a rend őrzésére. Reformokra és erős kézre van szükség a városban.

A teremben felejtett Barna Hiéna leplezetlen ellenségeséggel bámult Anacleto arcába.

- Köszönjük a konstruktív felvetést, udvarmester. - Válaszolt szenvtelenül a kancellár. - Megfontolás tárgyává fogjuk tenni ismét. De most térjünk vissza a Hercegnő megpróbáltatásaihoz. Folytassa, kérem!

- Út közben maszkos, sötét köpenyes alakok vettek minket körül, és elvittek a de Osma palotába, hogy feláldozzanak minket gonosz istenüknek.

- És hol voltak ezenközben a kísérintek? - Kérdezte Eligio lovag.

- Hol támadtak Önökre a Fattyak? - Érdeklődött Anacleto udvarmester.

- Kik azok a Fattyak? - kérdezte az idős de la Cerda kamarás.

- Egy erőszakos alvilági banda - válaszolt Barna Hiénák parancsnoka segítőkészen.

- Többek annál. Féregimádók. Egy sötét szertartás keretében fel akart áldozni gonosz istenüknek. A de Osma palotában tanyáztak - egészítettem ki.

- Mit mond? Részegen felgyújtották a de Osma palotát? - Kérdezte az öreg tanácsos.

- Nem mi voltunk! - Vágta rá Elvyra.

- Hát akkor mégis mi történt? - Kérdezte Cavia kancellár hideg hangon.

Reménytelenül, újabb félbeszakítástól tartva kezdtem bele.

- Elvyra Almergosból tért haza...

- Komoly kísérettel... - vetette közbe ezúttal barátnőm, Arnau alig felvállalható bajtársaira célozva.

- Én pedig a Nagyanyámtól. Amikor hazatértem Nagyanyámtól, összeháldoztunk a városban. Nehéz napom volt, ezért elhatároztuk, hogy mulatunk egyet. - A kamarás elítélően csóválta a fejét. - De mint mondtam útközben elragadtak minket a Fattyak, és a de Osma palotába hurcoltak minket.

- Miért pont a de Osma palotában akarták végrehajtani ezt a szertartást? - Kérdezte a kancellár.

- Honnan tudnák a szép hölgyek az ilyen részleteket? - Próbált a védelme alá vonni minket a Testőrpapancsnok.

- Úgy tűnt, már jóideje ott tanyáznak - húztam rá vizes lepedőt önjelölt lovagomra.

- Valóban? Hogy nem vették ezt észre? Sem Rojo kapitány, - nézett a Barna Hiénák vezetőjére, - sem de Soler lovag - rázta a fejét elégedetlenül Cavia kancellár.

- Honnan is tudhatnák ezt a Hölgyek, hogy mióta tanyáztak ott! Ha ez igaz lenne, Eligio tanácsosnak biztos feltűnt volna - vette a védelmébe barátját Anacleto udvarmester.

- Lehet tévedek - hagytam rájuk.

- Minek köszönhető szerencsés megmenekülésük? - Fűzte tovább a szót

Cavia kancellár, de úgy tűnt annyira nem is kíváncsi a válaszra, hisz legalább annyit méregette a többi jelenlévőt, mint engem.

- A Fattyakon egy másik alvilági szervezett ütött rajtuk, valami Homályosak - magyaráztam.

- Nem, a Sötétek! - Fűzte hozzá Elvyra, és már rázkódott a válla az elfojtott kacagástól. Egy kendőbe temette az arcát - egy vérrel és korommal szennyezett kendőbe. Átölteltem a vállait, és csitítottam, mintha csak a zokogás rázná. Ettől persze csak még jobban kellett nevetnie. Bagoly nyugtalanul járt-kelt körülöttnünk, és időnként a tanácsosok felé vicsorította fogait.

- Szegény de Cea kisasszonyt nagyon megviselték a történetek. - Magyaráztam az elképedt tanácsosoknak.

- Azok csak az Árnyak lehettek! - Fűzte hozzá Rojo kapitány, a városőrök vezetője.

- Azaz! Azt mondták magukra, hogy ők az Árnyékok. A Fattyak fogvatartottak minket az egyik terembe. Minket és még másokat. Ichorérített csatornalakókat. Csavargókat. Elengedtek minket, és azt mondták, meneküljünk, mert itt most balhé lesz. - Hadarta Elvyra, most hogy végre szóhoz jutott.

- És akkor ezek az Árnyékok gyűjtötták fel a de Osmá palotát? - Kérdezte de la Cerda kamarás.

- Nem, - vágta rá Elvyra. - Azok a Fattyak voltak.

- Ezt honnan tudhatja ilyen biztosan, Kisasszony, hogyha Önök kimelekültek a palotából? - Kérdezte Anacleto udvarmester.

- Onnan tudom, hogy miközben menekültünk kifelé, hallottam a Fattyak vezetőjének, Agancs atyának a hangját, ahogy gonoszán nevet, majd ezt mondja: "Nini, az Árnyékok! Rájuk gyűjtöm a házat!" - Elvyra a tanácsstagok megrökönyödött arckifejezését látva finomított mondanivalóján, és udvari hanghordozásban hozzátette. - Persze ez csak feltételezés.

- Kész szerencse, hogy az Árnyak a kosz és szenny alatt nem ismerhettek rá a kisasszonyokra. Különben bizonyára váltságdíjat követeltek volna. - Tette hozzá Cavia kancellár.

- Valószínűleg nem tudták, kik vagyunk. - Helyesltem, és magyarázólag szaggatott öltözékemre mutattam.

- És mikor történt mindez? A de Osmá palota az éjszaka közepe óta ég. Mostanra sikerült csak úgy-ahogy megfékezni a lángokat! Hol töltötték az éjszakát, Hölgyeim? - Kérdezte Eligio de Soler, remélve, hogy kikerülhet a vádlottak oldaláról.

- A Valdespriro birtokon bujkáltunk. A régi kocsiszínben húztuk meg magunkat, nem mertünk előjönni. - Válaszoltam szégyenkezést imitálva.

- Nagyon féltünk, mozdulni sem mertünk - tette hozzá Elvyra.

- És a hiúz? Hol volt a bestiája, de Cea kisasszony? - Kérdezte a beszélgetésünk-

kel lépést tartani próbáló kamarás.

- Vadászni volt, csak most, reggel akadt a nyomunkra.

- Bagoly kíséretében már vissza mertünk térni a várba. - Fűztem tovább Elvyra hazugságát.

Meg akartam simogatni a hiúzt, de még mindig fenyegetően vicsorogva meredt a tanácsosok felé, úgyhogy visszahúztam a kezem. Nem értettem, mi üthetett belé.

- Hercegnő bizonyos benne, hogy pusztá véletlenségből került a Fattyak kezébe? Nem lehet, hogy valami okból éppen Önt nézték ki maguknak? - Kérdezte Cavia kancellár.

- Mégis honnan veszi ezt? - Kérdezte de Soler Testőrparancsnok, talán állását féltve.

- Elvégre már korábban, a kikötőben megtámadták, nem igaz? - Folytatta a kancellár.

- Én csupán arról kaptam jelentést, hogy a Hercegnő lova vadult meg. - Erősködött de Soler lovag.

- Való igaz - erősítettem meg a Testőrparancsnokot. - A kikötőben a hátasom megbokrosodott a kéregető koldusoktól. Elügetett velem, és levetett magáról egy sikátorban. Utána az ott szolgáló Arany Oroszlánoktól kértem segítséget, hogy kísérenek a városfalakon belül. - Eligio büszkén kihúzta magát a szakszerűen eljáró embereinek híre hallatán.

- Több szemtanú merényletről számolt be. Egy haláleset is történt: egy féllábú koldust leszúrtak. - Ragaszkodott az igazához a Kancellár. Közönyt tetteve vállat vontam. Votisz vezesse országába az engem védő veteránt. Értetlenül meredtem rá, mint akinek köze nem volt az egészhez. - Dehát, jól tudjuk, hogy az utcák népe milyen megbízhatatlan hírforrás. - Vonta meg a vállát a kancellár, és helyeslést keresve körbepillantott a szobában.

- Mint mondtam, mulatni akartam Elvyrával. És a városfalakon belül már biztonságban tudtam magam - szóltam, és hálásan a Barna Oroszlánok kapitánya felé mosolyogtam, aki fülig vörösödött.

- Hát nem volt biztonságban. És talán itt sincs.... - Tűnődött Cavia. - Hercegnő, jobb, ha most megtudja: miközben Ön a de Osma palotában raboskodott, valakik felforgatták a szobáját.

- Tessék? - Kérdeztem meglepődve. Bár annyira mégsem meglepő, hisz a Fattyak a sárkánytojáshéjat keresték nálam. De hogyan juthattak be a palotába?

- Tessék? - Kérdezte a Testőrparancsnok is. - Biztosíthatlak róla, én erről semmit sem tudtam. - Mondta Eligio, és bizalmasan közelebb lépett hozzám.

- Ez persze nem tünteti fel Önt jobb színben, Testőrparancsnok - szólt Cavia szárazon. - A szolgálók, ékszeresdobozokat talált üresen, a behatolók ruhákat téptek szét, ágyneműket, matracokat hasítottak fel. Mintha a horda vonult vol-

na át a szobán.. Összetörték a... parfümkészletét... - Tétovázott Cavia. Vajon tudta, hogy az apró üvegcsék többek voltak illatos fioláknál? Fürkészve néztem a kancellárt. Állta a tekintetemet. - Mindenképp úgy vélem, hogy a Hercegnőnek a királyi lakosztály biztonságában kellene meghúznia magát, amíg az Arany Oroszlánok átkutatják a Palota többi részét, nehogy újabb "véletlenszerű veszélyek" leselkedjenek rá. - Mondta halvány mosollyal a kancellár, bizonytalan idejű szobafogságra ítélve engem. Azon gondolkodtam, hogyan ellenkezhetnék, de a vén kamarás kihúzta a szőnyeget az érveim alól.

- Bizonyára aggódik már Xosé király, Kedvesem. Valóban jobb lesz, ha felkeresed őt.

Összenéztünk Elvyrával, és tanácstalanul bólintottam. Cavia intett egy szolgálójának, aki a háta mögött várakozott, és a fülébe súgta utasításait. A szolgáló elénk sietett.

- Elvyra kisasszony inkább visszatérne a lakosztályába. - Nem számíthattam arra, hogy Elvyra meg tudja állni a király lakosztályában, hogy semmit se emeljen el. Valószínűleg barátnőm is ilyesmire készült, úgyhogy némi csalódottsággal a hangjában mondta:

- Igen, inkább lepihennék a szálásomon. - Majd gonoszul hozzátette: - Úgyis a Hercegnő a célpontja a "véletlenszerű támadásoknak", ne engedjék ki a látókörükből!

Elégedett mosollyal az arcán, Bagoly kíséretében távozott. Reménykedve néztem a szabadság felé, de csak az Arany Oroszlánok sorfala nézett szembe velem.

- Azt hiszem, jobb lenne, ha a király felkeresése előtt rendbe tenném magamat és az öltözkömet. - Mondtam, és kihátráltam a csoportosulásból.

- Már intézkedtem. A királyné öltözőszobájában rendbe teheti magát - szólt Cavia kancellár.

- De Soler testőrparancsnok! Rojo kapitány! Könyörgve kérem, kerítsék elő ezt az Agancs atyát! Élve vagy holtan! Nem lesz nyugodalmam, míg legalább a holtteste elő nem kerül! - Erőltettem magamra a bajba jutott ifjú hölgy szerepét. Talán nem is kellett erőltetni.

- Bárcsak megtehetném Hercegnő. De a törvény köti a kezem: a város a Hiénák vadászterülete nem a miénk. - Nézett rám rosszul megjátszott kétségbeeséssel Eligio. - Talán a helyzetre való tekintettel a tanács rendkívüli jogokkal ruházhatna fel. - Fordult bizakodva a többi tanácsos felé, míg végül tekintete Anacletóéval találkozott.

- Nem titok, hogy támogatom a felvetést. - Bólintott az udvarmester.

Rojo kapitány, hallva, hogy a tanácsosok a városi előjogok sárba tiprását tervezik fészkelődni kezdett.

- A hagyományok nem engedik! - Ellenkezett a kamarás is.

- Uraim, mielőtt jobban belemelegednénk ennek a kényes, ám igen fontos kérdésnek a megvitatásába emlékeztetem önöket, hogy a Xosé király tanácsa jelenleg nem ülésezik. Javaslom, hogy hívjuk össze a tanácsot ennek a kérdésnek a megvitatására. Addig is, Hercegnő, ha kívánja visszavonulhat a néhai királyné lakosztályába.

Ártatlan tanácsnak hallatszott, de nem volt helye ellenkezésnek. Mélyen meghajoltam, de távozásom előtt még egyszer Eligio és Rojo kapitány felé intéztem szavaimat.

- Örökre a lekötelezettjük lennénk, Uraim, ha előkerítenék azt a gonosztevőt - rebegtettem a pilláimat a törvény és rend őrei felé.

A tanácsosoktól szabadulva megkönnyebbülten vettem a levegőt. Legalább ezen a kellemetlen beszélgetésen túl voltam. Most már csak a királyi lakosztályok aranyozott kalitkájából kellett kiutat találnom.

20

Arnau

A Hattyú és Kacsa közös szobája értetlenül fogadta bejelentésemet. Yaven rövid hatásszünet után folytatta az ágytálba ordibálást, Cesar pedig az öltözködést. Oren továbbra is Almányon pihentette a szemeit, egyedül a quni testvérek foglalkoztak a szavaimmal.

- Már megbocsáss, Tesze, de mi a fészkes fenének akarsz visszamenni? Nem azt mondtad, hogy rád omlott? - Kérdezett vissza Tarcál.

- Nem! - Kiáltott fel hevesen, fejét rázva Almány, miután útjára eresztett egy quni káromkodást.

- Kíváncsi vagyok mit temetett maga alá. - Vontam meg a vállam és körbefordultam, támogatást remélve, a többiek felé.

- Hullarablás, ez az! - Lelkesedett Oren.

Almány elkapta a karomat, és maga elé perditett. Alacsonyabb volt nálam, és vagy harminc kilóval könnyebb, de a felháborodás megacélozta az izmait. Villámló tekintettel fürta a szemeit az enyémbe, ujját az arca elé emelve kezdett el kioktatni.

- Meg vagy te veszve? Nem múlt el a sebláz? Vagy csak hülye vagy?

- Utóbbi! - Nyújtott segítséget Cesar, miközben egy tegnapról maradt kupa kétes tartalmával szemezgetett.

- Legalább nézz rám, ha sértegetsz! - Szóltam oda neki, átnézve a quni lány felett, remélve, hogy ennyivel letudhatom a vitánkat.

Almány bal kezével rámarkolt az arcomra és másik kezének mutatóujját a saját arca helyett az enyém elé tolta.

- Nincs egy napja, hogy seblázban haldokoltál a lábaim előtt. Alig volt rajtad bőr! Leírhatatlan volt a bűzöd! Talán nem emlékszel rá, hogy mennyit szenvedtél ott, elvégre alig voltál magadnál. De én nem felejtettem el, milyen volt. Napokig a falhoz láncolva vártam, hogy rám kerüljön a sor. Ha nem jönnek minket megmenteni, akkor ott döglünk! Épp elég lesz a rémálmokban visszamenni.

Tarcál védelmezően megszorította húga vállát. Tekintete olyan mély sötétséget tükrözött, mintha az Öregvihar felhői árnyékolták volna be. Gondolatban megköszöntem Almánynak, hogy ilyen hatásosan meggyőzte a bátyját.

- Jól van Tesze, odamegyünk, és megnézzük mit temetett maga alá a palota. Aztán megöljük újra.

A fiúk becsületére legyen mondván, akármilyen fejtelten lendülettel voltak képesek belevetni magukat gyermekes tréfáik közé, de a Tarcál hangjából kihallott komolyságra mindig lenyugodtak. Cesar, Oren és Yaven szótlanságban és

ellenkezés nélkül körénk gyűltek. Összenézések és biccentések következtek. Almány tátva felejtett szájjal figyelte; és alighanem igen furcsának találta hirtelen talált komolyságunkat.

- Ti... mind meg vagyok hibbanva.

Tarcal erre is csak bólintott, míg Oren kaján vigyorba húzódó arccal alighanem azt fontolgatta, hogy újra szerencsét próbál a lánynál, úgyhogy gyorsan gyorsmorszájon könyökölttem az almergosi parasztfiút.

- Ellehetsz a fogadóban a kontónkra, amíg visszatérünk. - Fordult Tarcal a hugához.

- Hja, tök mindegy mennyit nem tudunk kifizetni. - Helyeselt Yaven. Eszembe ötlött az erszény amit indulásuk előtt a kezükbe nyomtam. Ezek szerint jól érezték magukat út közben.

- Veletek megyek. - Válaszolt Almány a bátyjának.

- Azt hittem hülyeség lenne visszamenni. - Vettem közbe némi éllel.

- Pont azért megyek veletek. Vigyázni a bátyámra. A szellemek látják, hogy benned hiába bíznek. - Szólt vissza és kihívóan végigmért. Erre persze a többiek is így tettek.

- Rendbe kell szedned magad, Tesze, mielőtt velünk mutatkozol. Ebben a városban engem ismernek! - Szúrt oda Fél szemű Yaven is.

- Jelenleg nem férek hozzá a budoáromhoz. - Tártam szét a karom eltúlozva, hogy az orruk alá dörgöljem a ruházatomra tett megjegyzésük abszurditását.

- Ha budi kell, ott egy éjjeliedény. - Bökött az ágya felé készségesen Cesar. - Addig én szerzek neked ruhát.

Amíg én döbbsen próbáltam felfogni Cesar szavait ő a falnak simuló hálótársai felé fordult. Ellentmondást nem tűrve odalépett az egyik ágyhoz és lerántotta a takarót a csendben kuporgó szerencsétlen hálóvendégről. Alacsony, zömök, sötét hajú férfi volt, aki nagyon nem akart Cesar figyelmének középpontjában lenni.

- Bugris, te olyanforma vagy, mint Tesze. Add neki a ruhád!

- Már elnézést? - Kérdezett vissza a bugris. Beszédének hullámozása rabasz származásra utalt. Cesar persze azonnal megértette, hogy alighanem nyelvi nehézséggel áll szemben, és nagyobb hangerőre váltott.

- Bugris, te olyanforma vagy, mint Tesze! - Mutatott rám, mielőtt beleordította volna a rabasz képébe üzenete lényegét. - Add! Neki! A ruhád!

A férfi képéből minden szín kiszaladt. Nagyokat nyelve, fejét forgatva keresett támogatást, de helyette csak Oren kárörvendő vigyorát és az én kínos vállvonásomat kapta.

- Tényleg egymagasanak tűnünk.

- Nos, ebben az esetben, mi sem tenne boldogabbá, mint, hogy kisegítsem Önt. - Válaszolta a rabasz férfi minden őszinteségnél nélkül. Kikászálódott az

ágyából, és keresgélni kezdett az ágya alá csúsztatott utazóládában. Cesar, sikerén felbuzdulva, Almányhoz fordult.

- Neked is keríték ruhát, Tarcal testvére! - És körbejáratta a tekintetét a szobában kuporgó többi vendégen.

- Köszönöm, de nem szükséges. - Szabadkozott a quni lány. - Már megbeszéltem a dolgot a fogadósnéval, megyek is, és választok a ruhái közül. - Majd miután befejezte a hazudozást, elsietett.

Amíg a rabasz férfi egy halványkék harisnyát, őzbőr, térdig érő nadrágot és hosszúujjú, fűzős inget terített ki az ágyára, én nekivetkőztem. Ruhái a Tengervidék nagyvárosainak divatját tükrözték, és semmi kedvem nem volt felvenni őket. Tudtam, hogy Tarcalék praktikus, a háborút megjárt posztóvértjei mellett úgy fogok festeni bennük, mint egy fajdkakas. Nekik persze épp ezért tetszett az ötlet.

- Miből van ez a harisnya? Selyemből? Végre hozzád méltó öltözet, Tesze! - Vigyorgott rám Oren.

Nagyot sóhajtva kezdtem meg az öltözködést. Sajnos új ruháim, ha kicsit bőnek találtam is őket derékban, rám jöttek és rajtam maradtak. Félszemű Yaven és Oren a röhögéssel küszködve méregettek. Yavennek eszébe jutott valami és a fal mellett szintén öltözködő rabaszhoz fordult.

- Gyerekmellény és túlméretes kalap is volt rajtad tegnap.

- Az nem gyerekmellény, hanem egy farsetto és igen divatos így, hogy nem ér el a köldökhöz. - Védekezett önérzetesen. - És azokból csak egyet hoztam magammal az útra.

- Szerencsére Atenas uraságnak annyi éppen elég lesz. - Villantotta rá ragadozóvicsorát a Félszemű. A rabasz tekintete még egy röpke pillanatig a fatyúkardját magára kötő Cesar felé villant, majd lemondóan a mellény és a kalap keresésébe kezdett.

Hamarosan a farsettót is végig gomboltam, sőt még a pávatollas, széles karimájú kalapot is a fejemre nyomtam. Végül nadárgomba tűztem az Elvyrától kapott oroszlánfejes tört is. Rég megtanultam, hogy Oren és Yaven élcelődése ellen a szégyentelenség a legjobb orvosság.

- Rendben, hadd halljam! - Fordultam feléjük.

- Mit? - Kérdezett vissza Yaven ártatlanságot mímelve.

- A sértéseket.

- Kikérem magamnak! Önzetlenül a segítségedre sietünk és ilyesmivel vádolsz minket!

- Tudom, hogy már kitaláltatok párat, essünk túl rajta.

- Nagyon hetyke vagy ebben az öltözetben. Divatos.

Látszott Yavenen milyen agyfúrtnak gondolja magát. Ezek szerint nem éri be pár röpke megjegyzéssel, műsort akar rendezni a városban. Fáradtan és

beletörődve sóhajtottam egy nagyot.

- Részemről indulhatunk.

Eddigre már ők is majdnem készen álltak az indulásra. Apránként mind felöltöztek, és magukra erősítették fegyvereiket. Cesar csillogó szemmel méregette Senioritát, másfélemberecs fattyúkardját, mielőtt szerető mozdulattal az övére fűzött hüvelybe csúsztatta volna. Félszemű Yaven kitaposott csizmáját igazgatta, majd előhalászta ágya alól az íját és tegezét. Oren készülődött a legtovább, Tarcál már rég hátára húzott pajzzsal, sétapálcának használt fokossal a kézben várakozott, amikor ő még mindig vállvasakat, alkalmvédőket igazgatott magán. Végre aztán Oren is teljes harci díszben csörömpölt előttünk, és elindulhattunk.

Almány már az ivóban várt ránk. Valahonnan kerített egy hosszú, lila sálát, amelyet maga köré tekert, többé-kevésbé elrejtve törődött ruházatát. Ahogy levonultam a lépcsőn piperkőc városi ficsúrnak öltözve Almány megengedett magának egy gúnyos fütytyentést. Oren elnevette magát, én pedig rájöttem, hogy a csapatunknak új tagja van.

A kocsmárosné, ha egyszer úgy is felvertem az álmából, kinyitotta az ivót, és nekiállt a takarításnak. Búcsút vettünk tőle, miközben ő szappanos ronggyal törölgette az asztallapokon feledett tegnapi mementókat. Rövid horkantás volt a válasz.

Azalatt a röpke óra alatt, amit a Hattyú és Kacsában töltöttem Deras lerúgta magáról ködből font takaróját, kinyújtózott és dolgára indult. Úgy tűnt mindenki az utcán van. Ebédhez valóért szaladó szolgálók, műhelyekbe tartó inasok, magukat lefoglalni akaró semmittevők között törtünk utat magunknak a Várdomb felé. A reggeli kenyér illata még a levegőben függött, de már elkeveredve a kovács-kemencék füstjével, a hajnali fuvarosok állatainak szagával és a derasiakra jellemző pacsulifelhővel. A Nap is erőre kapott, és az emeletes házak között a keskeny utcákra sandítva öntötte a nyakunkba a meleget. Elnéztem, ahogy Cesar méretes tenyerét szemellenzőnek használva hunyorog, és boldogan igazgattam a hordószéles rabasz kalapot a fejemem.

Ez volt az egyetlen boldogságom új ruháimat illetően. Oren és Yaven előttem lépkedtek és hangos kiabálással kergették el az embereket az útból.

- Utat! Utat a Harisnyák Hercegének!

- Félre! Félre! Nem látjátok, hogy a Királyi Kurafi vonul erre?

Minden mondat, minden rosszul sikerült vicc után kajánul felém sandítottak, azt lesve, hogy vörösödik-e már a képem. Úgyhogy mosolyt erőltettem magamra, de nem tudta elkerülni a figyelmemet, hogy a járókelők közül milyen sokan mérnek végig érdeklődve. Nagy levegőt vettem, és felkészültem rá, hogy a vereséget beismerve méltatlankodni kezdjek, de Almány megelőzött. Oren mögé lépett és egy határozott mozdulattal fejbe kólintotta az almergosit.

- Nem szégyellitek magatokat? Azt hittem, barátok vagytok.

Orent meglepetésszerűen érte a hátulról érkező támadás, kis híján hasra esett ahogy riadtan előre ugorva megbotlott egy utcakövön. Helyette Félszemű Yaven kezdett magyarázkodni.

- Ez csak amolyan baráti ugratás.

- Egy nagy francokat. Kiszemeltetitek, és folyton őt csipkeditek, mintha ő lenne a legkisebb csirke az udvaron. Te meg miért hagyod nekik? - Fordult most már felém dühösen.

- Elég lesz. - Szólt oda Tarcál. - Ne feledjétek, okkal indultunk el. És nem kell a feltűnés.

A quni testvérek kiállása kizökkentette Yavenéket, és egy darabig csendben folytattuk az utunkat. Ahogy elhagytuk a kocsmák és fogadók kétes környékét, és ráfordultunk a Fellegvár és a Várdomb felé vezető útra egyre jobban éreztem magam. Errefelé már nem az én színpompás öltözékem volt kirívó, hanem a többiek földszínű, kifakult, foltozott ruhája. Az első felénk sétáló pávatollas kalapot viselő alakra Oren még kajánul rámutatott, hogy felhívja rá a figyelmemet, de a hamarosan már olyan sok harisnyás, farsettós, kalapos ifjút láthattak magunk körül, hogy még Oren is feladta a küzdelmet.

- Majd a fizetségre még visszatérünk. - Vetette oda nekem hosszú hallgatás után Tarcál, valahol a domb lábánál.

- Fizetség? - Éreztem, hogy a torkomat elszorítja a csalódás. Királypénzt várnak azért, hogy segítsenek nekem? - Természetesen. Momentán híján vagyok az ezüstnek, de természetesen.

- Miről beszélsz? Nem a te pénzed kell nekem. Arról beszélek, amit a kisasszony ellopott tőlünk. - Mondta foghegyről, rám sem nézve.

Továbbra sem értettem miről beszél. Próbáltam Tarcál arcát fürkészni, de került a tekintetemet.

- Ne haragudj, de nem tudom miről van szó.

Meglepetten láttam, hogy Tarcál képe kínosan vörösödik és rájöttem, hogy azért nem néz a szemembe, mert kényelmetlennek érzi a helyzetet. Próbáltam visszagondolni, mikor láttam Tarcalt bármi miatt is szégyenkezni, de nem jutott eszembe egyetlen alkalom sem. Helyette a jobbunkon sétáló Cesar magyarázta el számomra miről van szó.

- Enyveskező Elvyra lenyúlta a pénzünket.

- Elvyra de Cea?

- Igen. - Válaszolt Tarcál, miközben félrehúzódtunk egy a Fellegvárból lefelé dübörgő megrakott szekér előtt. - A kisasszony, akiért Almergosba küldtetek minket a mátkáddal. Meg kell hagyni, kellemes útitárs volt, nem olyan távolságtartó felfuvalkodott uracs, amilyenre számítottunk. Viccelődött velünk, érdeklődött, beszélgetett, közöttünk lovagolt. A fiúk megkedvelték,

ugye Yaven?

Yaven válasz helyett a földre köpött és elfordult.

- Aztán, mikor visszatértünk a városba búcsút vett tőlünk. Betértünk egy ivóba, hogy leöblítsük az út porát, és alig tudtunk összekaparni annyi garast, hogy ne maradjunk székenben.

- A kapu előtt még urak voltunk - nyomatékosított Oren is.

- Miből gondoljátok, hogy a kisasszony lopott meg titeket? - Kérdeztem megütközve, miközben tudtam jól, hogy igazuk van.

- Egész út alatt mást sem csinált, csak elemelt minden mozdíthatót. - Nézett rám komoly képpel Tarcál. - Nem rejtette különösebben véka alá a természetét.

- Folyton folyvást olyan holmikat varázsolt elő a málhájából, amiről lerítt, hogy úgy lopta. - Tetézte, némi elismeréssel a hangjában, a Félszemű.

- Csak nem gondoltam volna, hogy minket is meglop. - Fejezte be szomorúan Cesar.

Meglepetten mértem végig bajtársaimat. Nem gondoltam volna, hogy ilyen nagy ügyet csinálnak abból, ha lába kél a pénzüknek, elvégre nem ez volt az első eset. Összességében a könnyen jött, könnyen ment életfilozófia szerint töltötték napjaikat, és ritkán foglalkoztak a tegnappal. Vagy éppen a holnappal, ami azt illeti. Mindenesetre éreztem, hogy Tarcál valamiféle ígéretre vár tőlem.

- Gondoskodom róla, hogy meg legyen térítve a károtok.

Tarcál némán, mindössze egyetlen bólintással fogadta a szavaimat.

- És egy bocsánatkérés is jól esne. - Tette hozzá Cesar, de erre igazán nem tudtam mit mondhatnék, így az út további részét már némán tettük meg.

Itt már a de Osma palota romjairól felszálló sötét, ellenséges füstoszlop töltötte be a horizontunkat. Kormos képű, kitágult pupillájú emberek jöttek velünk szembe, görnyedten, köhögve. Szájtáti derasiak állták el az utat és barna bőrvértbe burkolózott városörök posztoltak minden sarkon. Mindenki a tűzről beszélt. Arról, hogy milyen szerencse, hogy a paloták ilyen messze állnak egymástól, így nem lett az egész várost fenyegető katasztrófa az esetből. Arról, hogy ómen volt az egész, a de Osmák után a palotájuknak is veszni kellett. Arról, hogy Sabas atya, Cheorr lánglelkű papja vezetésével a katedrálisépítő gólemek bedöntötték a belső falakat, hogy törmelék alá temessék a tűzfészket. Hogy, ketten megégtek a tüzet oltó céhlegények közül, és fájdalmas kiáltásaik töltötték be az utcákat, ahogy a Reliquario domb felé vitték őket hordágyon. Arról, hogy holttestek heverték szanaszét a törmelék között.

- Ilyen tömegben hogy jutunk be Tesze? - Szegezte nekem a kérdést Tarcál.

- Kifelé a Valsdespiro portán keresztül jutottunk, gondoltam vissza is úgy megyünk.

- Rokonaid?

- Ami azt illeti igen, de ne számíts libériás inasok sorfalára. Magára hagyták a

palotájukat, a de Osmákéhoz hasonlóan üresen áll. Illetve - helyesbítettem -, a de Osmákével ellentétben ez tényleg üresen áll.

A Valdespirók palotája nem volt annyira elhagyatott, mint szerettem volna. A napfény elől több bámész derasi is behúzódott a birtokot körbefutó rózsalu-gas árnyékába, hogy a szomszédból égre törő füstoszlopban gyönyörködjenek. Alaposan megnézték minket, ahogy a tőlem telhető leghatározottabb módon a kert végébe vezettem bajtársaimat, de senki nem mert hozzánk szólni.

Eltartott egy darabig, amíg a kusza, vörös szirmokban tündöklő tövislabirin-tusban megtaláltam az aprócska kaput, amelyet az Árnyak a hajnali sötétségben oly magabiztosan kiszúrtak maguknak. Óvatosan, hogy díszes ruhámat; amit őszintén szólva kezdtem megkedvelni; ne tépkedjék meg a tüskék, átsiklottam a túloldalra. Almány és Oren zokszó nélkül követtek, de Cesarnak meggyűlt a baja a rózsával. Sehogy sem tudta elkerülni, hogy a tüskék beléakadjanak, és heves káromkodás közepette tört utat magának. Ahogy a hirtelenszöke hegy-omlás eleresztette az egyik rózsaaágat, amit pusztá kézzel tartott el magától, az egyenesen a mögötte sunyító Félszemű Yaven képébe csapódott.

- Mit művelsz te tulok! - Kiáltott fel Yaven. - Kis híján a jó szemem is ráment.

- Kellett neked a sarkamban loholni. Csak azt akartad, hogy utat törjek neked. Anarkannál is ezt csináltad.

- Anarkan nem az én hibám volt. Tehetek én róla, hogy te nagyobb célpont vagy?

- Akkor is fedezéknek használtál, te kurafi!

- Anyámat ne vedd a szádra, te barom!

- Elég lesz. - Lépett át Tarcál is a de Osmák birtokára. - Yaven, Cesar nem akart neked ártani, és nem az anyádat minősítette, hanem téged.

- És attól már jobb?

- Ha igazat szólt, akkor igen. Cesar te meg figyelj jobban oda, hogy mit csinálsz. Ha már a háborús történeteknél tartunk, emlékezz mi volt Noshnál.

- Nem gondoltam, hogy a nyargalók ilyen törékenyek! - Védekezett önérze-tesen a kopasz-hegyi óriás.

- Gondolhattad volna. Így nem tudtuk rendesen kikérdezni, pedig talán elkerülhettük volna azt a rajtaütést a csermelynél.

Míg ők a civódással voltak elfoglalva én nappal is szemügyre vettem a de Osmá palota udvarát és homlokzatát. Az összképnek nem tett jót a fény. Az udvar közepén romos, összedőlő készülő filagória állt, megcsonkított és meg-becestelenített istennőszoborral. Az ösvényeket felette a gaz, beborította az avar, olyannyira már csak találgatni lehetett egykori nyomvonalukat. A messzi északról hozott bokrok és dísznövények legtöbbje elsárgulva sorvadozott az ismeretlen déli talajban, az a pár pedig, amely itt is megtalálta számítását hatal-masra növekedve indult meghódítani a vidéket. Az épületet töredezett, burján-

nal felvert lépcső keretezte, a korlátok és virágárványok darabokban heverték mindenfelé. A falakat borító firák és karmolások, és a földet szennyező ürülék és szemet bizonyították, hogy a pusztulás nem pusztán az évtizednyi magány, hanem a vandálok munkáját dicsérik.

Az épület fölött még mindig széles oszlopban gomolygott a törmelék alatt izzó parázs mérges füstje. Bár a palota kert felőli fala továbbra is hiánytalanul állt, az üvegjüket vesztett ablakok fölötti fekete foltok jelezték, hogy nemrég az épületben elég nagy lángok tomboltak ahhoz, hogy még itt, a tűzfészekről átellenes oldalon is kicsaptak a lángok.

Az udvaron legalább tucatnyi ember lézengett. Barna Hiénák, tűzoltásra érkezett, és az épületből kormosan kilépő derasiak vegyesen. Nem látszott, hogy bárki is utasításokat osztana, uralma alatt tartaná a helyzetet. A derasiak közül páran közülük a holttestek kihordásával voltak elfoglalva, mások nagy kalapácsokkal a vállukon belefeledkeztek egy heves vitába. A városőrök a ház árnyékában kézről kézre jártak egy pipát és egy palackot.

Nem volt jó magyarázatom rá, hogy mit keresünk ott, de reméltem, hogy ha eléggé céltudatosan indulunk meg nem tesz fel senki kérdéseket. Határozott léptekkel a hullákhöz sétáltam, Tarcalékkal a nyomomban. Hét test hevert a lépcsők tetején, többnyire a Fattyak egész testet fedő csuklyás köpönyegeit viselve. Bár az égés nyomai borították őket, de jól látszódtak a vágások, szúrások, zúzódások nyomai is, amelyek valójában a végzetüket okozták. Fiatal, legfeljebb huszoneves fiatal emberek voltak, a nehéz sors és a rossz döntések nyomaival az arcukon. Egyikük sem tűnt ismerősnek, de a mellettük heverő maszkok körül is csak Sospechozóéra ismertem rá.

- Ezt melyik viselte? - Kérdeztem ellentmondást nem tűrően az egyik polgárt, a maszkra mutatva.

- Ezt? Egyik sem. A palotán kívül hevert a földön.

Tudtam persze, hogy Sospechozóval nem végeztem tegnap éjjel, de reméltem, hogy elég hosszan kiütve maradt ahhoz, hogy benn égjen a palotában. Dehát Votisz nagyurat nem bolygatják a halandók reményei.

Tekintetem tovább siklott a következő holttestekre és nemsokára megpillantottam Saleht. A balszerencsés Árny annyira összeégett, hogy leginkább a derekán tátongó ichorvillám ütötte lyukról lehetett felismerni.

- Mi lesz a sorsa a halottaknak? - Fordultam újra a derasihoz. Ő, amíg a válaszon gondolkodott megtörölte gyöngyöző homlokát, hosszú koromfoltot kenve szinte teljesen kopasz fejére.

- Gondolom eljönnek majd értük a feketecsuhások, de biztosat nem mondhatok. Nekem csak azt mondta Rojo kapitány, hogy hordjuk ki a hullákat. Aztán elment a Fellegvárba. Azt is tőle tudom, hogy bandák leszámolósa lehetett, ami a tüzet okozta. De a temetés még nekik is kijár, nem?

- Neki igen. - Böktem Saleh felé. - A többiről nem vagyok meggyőződve.

Amíg én a polgárral beszélgettem Tarcalék besomfordáltak az épületbe. Most én is követtem őket, magára hagyva a döbrent derasit. Az előtérben rajtuk kívül nem volt más. Almány éppen heves gesztikulálás közepette magyarázta, hogyan zajlott az éjszakai csata.

- Megtaláltad, akit kerestél? - Szakította félbe húga mondókáját a quni.

- Nem, de ha az istenek kegyesek, akkor Agancs atya méternyi törmelék és parázs alatt nyugszik, szóval nem csoda, hogy nem találták meg. Ráadásul ők nem is tudják merre keressék.

- És te tudod?

- Igen.

- Akkor vezess minket, Tesze.

Az emeletre kanyarodó lépcsősorok között a belső udvar felé vezettem őket. Az udvart törmelék, kőpor és korom fedte. A talajon látszott az egész reggeli jövés-menés. Almány folytatni akarta a tegnapi éjjeli regéjét, de leintettem. Ahogy átértünk ugyanis az udvarra egy Barna Hiéna állta utunkat. Hosszú hajú, pattanásos képű fiú volt, csupán, akin esetenül lógott a túl bő mellvért. Behúzott vállal és tétován állta el az utunkat.

- Bocsánat, uram - köszöntötte illedelmesen a ruházatomat és felfegyverzett kíséretemet -, de Rojo kapitány parancsba adta, hogy ne engedjek tovább bámészkodókat. Túl veszélyes lenne.

Megtorpantam, annyira meglepett a megszólítás. A következő pillanatban Almány hangját hallottam meg közvetlenül a vállam mögül.

- Hogy mer ilyen udvariatlanul szólni az urasághoz? Nem tudja, hogy nagy kegyben áll a Girondáknál? - Mondta, majd bízatóan hátba bökdösött, alighanem, hogy engem is szóra bírjon.

Megköszörültem a torkomat, és biztonságot keresve belekapaszkodtam a mellényembe. Gyorsan visszakerestem a mélybe temetett emlékeket, amikor Talaverából hívott tanítóm oktatott a helyes viselkedésre családom ősi otthonában. Egy örökkévalósággal ezelőtt.

- Mit gondol magáról, Hiéna? Elfelejté kihez beszél! A tanácsos urak megbízásában járok, természetesen Rojo kapitánnyal is volt szerencsém értekezni. Vezessen a tűzfészekhez. - Mondandómat türelmetlen kézmozdulattal nyomatékosítottam. A Hiéna zavartan az élünkre állt, mi pedig követtük.

A belső kert túlsó végén a tűzoltás során ledöntötték a falat, amelyen Mireia varázslatos átjárót nyitott a számunkra. A fal derékmagasságban dőlt be, újabb réteg törmeléket halmozva az emelet romjaira, de egyszersmint a lángokat is maga alá temetve. A téglák és habarcs mélyén még mindig füstölgött Xiulio alkimistatüzének maradéka, de lángokat már nem lehetett látni sehol. Ezzel együtt is szinte elviselhetetlen forróság uralkodott odabenn, és alig lehetett

lélegezni.

Lépteimet figyelve egyenesen odamentem, ahol Agancs atyát utoljára láttam az áttetszővé lett falon keresztül. Lábammal megkapartam a romokat, testet vagy akár a vörös köpeny nyomait keresve, de csalódnom kellett.

- Hiéna, jöjjön ide!

A városőr engedelmesen így tett.

- Ásson!

A fiú először nem tudta mit tegyen, ezért kissé dühösebben és hangosabban megismételtem a parancsomat. Nem kellett megjátszanom magam. A Hiéna tanácstalan forgolódni kezdett, alkalmas szerszámot keresve.

- Adrasteia szerelmére! - Kiáltottam rá, türelmemet vesztve. Térdre vetettem magam és a kövekből sugárzó hővel mit sem törődve túrtam bele a törmelékbe. A kisebb darabokat oda sem figyelve dobáltam félre az útból, a kőport és kavicsokat tenyérrel kotortam, a nagyobb köveket elvörösödő képpel forgattam arrébb.

Először Tarcál ereszkedett mellém, szótlánul, és bár megfontoltabb mozdulatokkal, de ő is ásni kezdett. A csapat quni vezérét hamarosan a többiek is követték, és nemsokára hatan ástunk egyre lendületesebben, szavak nélkül. A Hiéna hátrébb húzódott tébolyom elől.

A fal darabjait hamar elhordtuk az útból, és előbukkant a mennyezet még mindig parázsló maradéka. Tarcál leakasztotta a pajzsát a válláról, és azt használta ásonak, Oren az egyik alkarvédőjét csatolta le. Én lábbal rugdostam félre az útból a forró romokat. A mennyezet alatt az emelet padlójának megpörkölődött, elfeketedett téglái és járólapjai következtek.

De törmeléken kívül semmi mást nem találtunk.

- Nincs itt. - Suttogtam magam elé félelmemet, amit végre ideje volt kimondani. - Nincs itt.

21

Mireia

Elindultunk a királyi lakosztályba Cabo Ortega vezetésével. Elöl az idős Arany Oroszlán, mellé Cavia egy másik régóta szolgálatban lévő királyi őrt intett az ajtó előtt őrt állók közül. A kancellár egy írnoke kísért minket a folyosókon keresztül. A szolgáló elég ruganyosan mozgott tollforgatóhoz képest, alacsony, vékony, borotvált arcú férfi volt, semmitmondó arccal. Eltűnődtem. Cavia meglehetősen tájékozottnak tűnt a dolgaiban. És úgy általában azt mondják, nincs olyan dolog, amiről ne tudna Derasban. Azon gondolkodtam, vajon honnan tudja? Nem tartottam sokra: sötét, szigorú, unalmas alak volt. De lehet, hogy több van benne, mint aminek tűnik, a szolgálja sem tűnik egyszerű írnoknak. Miért ne lehetne olyan valaki, aki éjjelente köpenybe burkolózva titokban imádja a Férget? Lehet, hogy azért az idősödő Oroszlánokat kérte a kíséretembe, hogy egy újabb merénylet felé vezessen, ahol a koros királyi öröknek esélyük se legyen a fiatal, életerős támadók ellen? Mindenesetre követtem őket. Ha valami balul ütne ki, folydogált már annyi ichor az ereimben, hogy gyorsan kereket oldjak.

A Cabót követve a várfalban lévő belső folyosón, majd a királyi szárny előtti parkosított kertbe kerültünk, ahol hibiszkuszok és leanderek piros és sárga kavalkádja keretezte az ösvényt. A Girondák színei. De nem tudtam a növények szépségére koncentrálni. Az udvar szokatlanul kihalt volt, csak pár Arany Oroszlán őrzáratozott. A park végében a díszes Királytorony magasodott. Az épületet csak később építették, mikor a vár legrégebbi része - az Öregtorony - már kicsi, és kényelmetlen lett az Escar uralkodóknak. Kovácsoltvas kapuja a Girondák oroszlanos címerét formázta. A díszes ajtóval szemben széles lépcsősor vezetett a királyi lakosztályok felé. Több emeletet foglalt magába, és tulajdonképpen csak egy szoba volt belőle használatban: a királyé. Mégis olyan rend uralkodott, mintha bármelyik pillanatban beléphetne a rég elhunyt Xenaro herceg, vagy külföldre szakadt nővérei, hogy meglátogassák a néhai anyakirálynét.

Cavia embere, az élre állva, a királyné lakosztályában található öltözőkódorszába vezetett, majd otthagytott. Szokatlan volt, hogy nem küldtek szolgálólányt, hogy a segítségemre legyen. Nem mintha szükségem lett volna rá, magam is elboldogulok. De vajon ennyire tart Cavia egy esetleges újabb merénylettől? Vagy ő maga akar eltenni láb alól? Hogy juthattak be a Fattyak a palotába?

A szoba közepén egy teli kád volt, ébenfából faragott arany lábakon állt. A szélére illatos szappanokat, olajokat, keféket és törölközőket készítettek.

Körülötte mívesen faragott szekrények, amik a néhai királynő öltözékeit, és ékszereit rejtették. Ha még mindig Xulio adósa lettem volna, bármit elemelhettem volna. A szekrények mellett egy magasan fekvő rózsablakból vöröses fény szűrődött be. A többi ablak be volt függönyözve. A szoba szélén egy ébenfa szépítkezőasztal állt, lapján díszes, áttört tartókba mécseseket tettek, ami sejtelmes árnyékokba vonta a szobát. Az asztal előtt álló zsámolyra egy öltözék ruhát tettek. Nem az enyémekek közül való volt - ezt különösebb vizsgálódás nélkül láttam. Vajon amikor feldúlták a palotában lévő szobámat, az öltözékeimet is kár érte? Éreztem, hogy szemeimet előntik a könnyek. Micsoda ostobaság! Pont a ruhák miatt veszítem el a hidegvéremet. Mit szólna Miasol nagy? Próbáltam összeszedni magam, de a csendben és sötétben egyre jobban eluralkodott rajtam a kétségbeesés és a félelem.

A szobában csend volt, halott csend. Még sosem éreztem magam ennyire egyedül a nyüzsgő Derasban. Ijedten forogtam körbe a szobában, és a szépítkezőasztal tükreben egy ijesztő alakot pillantottam meg. Meredten bámultam tükörképemre. Bár sérüléseim behegedtek a mágiámnak köszönhetően, szakadt ruháimon vér és hamufoltok sorjáztak, hajam gubancos. A szemem alatt sötét karikák húzódtak. Bőröm sápadt volt, a szám szokatlanul vörös. Óvatosan ajkaimhoz nyúltam. Megérintettem. Eszembe jutott mennyi csókot váltottunk Arnauval az elmúlt pár órában. Önkéntelenül is elmosolyodtam. Most már nem éreztem magam annyira egyedül.

Levettem magamról a rongyokat, és a kádba feküdtem. Teljesen a víz alá merültem egy percre, és onnan néztem a szoba csendjét és homályát. Majd eszembe jutott, mennyire kiszolgáltatott vagyok így, ezért gyorsan, de alaposan megtisztálkodtam, és a kád mellé készített törölközőbe csavartam magam.

Az odakészített ruha régies szabású volt. Talán Liria vagy Antia, a király lányai viselhették fiatalkorukban. Magamra öltöttem az öltözéket, szolgálólány híján csak nagyjából fűztem be a fűzőt és a dekoltázst nyakig fedő szigorú csipkebetétet gallérként előre tűrtem. Az alsószoknya elhagyásán gondolkodtam éppen, mikor az anyag rejtett zsebébe egy ujjnyi üvegcsét tapintottam ki. Óvatosan beleszagoltam. Egy Khetria öröksége volt az. Az üvegcsé metszésből felismertem, hogy a saját készletemből volt. Vajon ez fenyegetés vagy inkább segítségnyújtás? Mindenesetre, aki ide készítette a ruhámat, tudja a titkomat. Vajon Cavia az, vagy valaki más csempésztette ide? Vagy valaki, aki szintén Nagyanyám embere a palotában. és bár figyel és ellenőriz engem, nem akarja a vesztemet?

Sietve befejeztem az öltözködést. Az üvegcsét a belső zsebbe rejtettem. Biztonságérzetet adott, hogy van nálam valamiféle vésztartalék.

Újra megnéztem magam a tükörben. A kinézetem elfogadhatóbb volt már. A hajam nedvesen csillogott. Szigorú kontyot formáltam belőle, hogy elsőre ne

szúrjon szemet a nedvessége.

Az ajtóhoz léptem. Egyet koppantottam rajta, majd kiléptem. A két Arany Oroszlán mozdulatlanul posztolt előtte.

- Köszönöm, Cabo Ortega, hogy előbbi ijesztő megjelenésem ellenére is felismert. - Bókoltam kedvesen az idős királyi őrnek.

- Hogyne ismertem volna meg, Mireia hercegnő. És ne aggódjon, láttam én már királyi felségeket rosszabb állapotban is; főleg a néhai Xenaro herceget! - Mosolygott vissza rám az Arany Oroszlán.

Egy újabb lépcsősoron át jutottam a királyi lakosztályhoz. Itt már ismertem a járást. Halk kopogtatás után benyitottam a Xosé király hálószobájába. A király mellett az ötödik tanácsnok, Bernardo Abasto főapát virrasztott. Az idős tanácsnok már talán a nyolcvanadik életévén is túl volt, mégis sokkal élettelibbnek tűnt a hatalmas baldachinos ágyban fekvő, törékeny Bölcs Xosé királynál. A szobában gyertyák világítottak, mintha csak ravatalon lennének. Az ablakokat sötét függönyök takarták. Szellőztetés hiányában verejték és az ágytál szaga ülte meg a szobát.

- Votisz vezesse lépteidet, Lányom! - Köszöntött a főapát, majd intett, hogy üljek mellé imádkozni. Meghajoltam, majd kezet csókoltam neki, bár ezt csak a legodaadóbb Votisz-hívek szokták. Bernardo is kérdőn nézett rám.

- Őszinte hálával tartozom a Lelkek pásztorának! - Feleltem. Elvégre hazavezette hozzám Arnaut.

Az atya csak biccentett, mintha valami magától érthetődő dolgot mondtam volna. Majd visszafordult imáihoz. Látszott, hogy nem kíváncsi rám. Nem vettem személyes sértésnek, úgy tűnt, az előknél jobban foglalkoztatják a holtak, és a halálba készülők. Egy darabig tanácstalanul álltam a király ágya mellett. Az apát nem méltatott több figyelemre. Folytatta monoton imáit. Leültem egy, az ágy mellé készített zsámolyra. Gyomrom hangosan megkordult. Az apát szinte megbotránkozva nézett rám.

- Szólok, hogy hozassanak neked valami reggelit. Bár Cavia kancellár azt üzenete, csak az ő emberei szolgálhatnak ki téged. Tudod az okát?

- A kancellár azt mondta, hogy amíg Nagyanyámat látogattam, ismeretlenek betörték a szobámba. Fél, hogy újabb merényletet kísérelnek meg ellenem.

- Valóban? - Meredt rám Abasto főapát, jégkék szemeivel mintha a lelkembe látott volna.

Majd választ sem várva kiment a szobából. Reméltem azért, hogy étket intézzen nekem. Percek óta vártam, mire mozgást hallottam. Egy szőke, kövérkés várszolga jött, egy tálcát hozott élelemmel. Amikor meglátott ijedtében leejtette. A tál hangos csörömpöléssel a földre hullott, a belsejében lévő mézes kása szétfolyt a drága khayrati szőnyegen. A szolgálólány úgy nézett rám, mintha szellemet látna. Biztos nem szokott hozzá a látogatókhoz ilyentájt.

- Semmi gond, bárkivel megeshet - próbáltam nyugtatni.

Majd az északon tanult modorban az asszony segítségére siettem a darabok összeszedésében. A nő gyanakodva figyelte fáradozásom, majd észbe kapott és sűrű bocsánatkérések közepette gyakorlott mozdulatokkal eltakarította a maradékot. A király mintha megélné volna a zajra.

- Ki van itt? - Erőltette ki magából a szavakat.

- Csak én, Mireia, Felséges úr - mondtam, és visszaültem az előbbi zsámolyra. Az ágy mellé készített pohárból vizezett bort kortyoltattam az uralkodóval.

- Miasol? - Nézett rám a király.

- Nem, az unokája vagyok, Mireia - válaszoltam türelmesen, és az odakészített kendővel megtörölgettem a király száját.

- Északon kellene lenned, Miasol. A te helyed ott van. - Súgta a király, majd visszahanyatlott párnái közé.

Riadtan néztem körbe, egy pillanatra az uralkodó halálától tartva. Az előbbi szolgáló eltűnt, mintha csak a föld nyelte volna el. Csak a szőnyegen lévő nedves folt jelezte, hogy nem képzeltem az egészet. A király nehézkes, szakadozott légzése törte meg a csendet.

Talán egy perc, talán fél óra telt el, mire újra zörgést hallottam a folyosó felől. Bernardo főapát tért vissza. Egy szolgáló követte, aki ételt hozott nekem. Tapasok pálcikákra tűzve, szépen elrendezve. Gyümölcsök, zöldségek, falatnyi sütemények, sonkák és sajtok színes kavalkádja. Mellé víz és bor.

Az apát intésére a szolgáló a király íróasztalára tette le az étkeket. Odatelepедtem. Az éhség ellenére is féltem a mérgezéstől.

- Ön nem eszik, Bernardo apát? - Kérdeztem, majd rögtön büntudatom támadt, amiért Votisz szent emberét akarom rávenni az ételköstoló szerepére.

- Nem, Leányom, már hajnalban megettem a zabkásámat. Nem kívánok mást. - Felelte a főpap, majd érdeklődve nézett felém. Vajon ő is mérgezéstől tart?

Óvatosan megszagoltam az első falatkát. Az illatán, kinézetén nem látszott semmi. Újból megkordult a gyomrom a mardosó éhségtől. Felidéztem az elmémben a mérgezés leküzdését gyorsító igéket, majd elfogyasztottam az étkeket és kortolytam az italból.

Visszaültem az előbbi zsámolyra. Az alvó Xosé király kezét fogtam, de közben saját testem jelzéseire koncentráltam, figyelve, hogy mikor észlelem magamon a mérgezés tüneteit.

Teltek-múltak a percek. Talán egy óra is elmúlt. Az apát csendben imádkozott. Néha elismerően biccentett felém, amiért ilyen türelmesen virrasztok a király mellett. De lehet, hogy csak meglepődött a jelenlétemen. Olykor bekapcsolódtam egy-egy imába is.

- Rosszabbul van ma a király, - mondta egyszer csak a főapát. Ijedten kaptam

fel a fejem az emberi hang hallatán. - A reggelijét rendben elfogyasztotta?

- A reggelit hozó cseléd elejtette az étket. És azóta nem is volt itt senki, aki ennivalót hozott volna a királynak.

- Hát ez hallatlan! Azonnal intézkedek! - Mérgelődött az apát és elsietett.

Én is felálltam a zsámolyról, hogy megjárassam elgémberedett végtagjaimat. Egy halk, de határozott kopogás után belépett Cavia kancellár.

Karjaimat fejem fölött nyújtóztatva megmerevedett vadként bámultam bele a királyi tanácsos szigorú, hosszúkás arcába. Mimikája nem mutatott se gyűlöletet, se szimpátiát, se együttérzést, se kíváncsiságot. A közöny maszkja mögé takarta érzelmeit, már ha voltak neki.

Összeszedtem magam, és udvariasan meghajoltam. Főhajtással viszonzta a bókot.

- Kérem, kísérjen át a király fogadótermébe. Szeretnék négyszemközt szót váltani Önnel, Mireia hercegnő. Ne zavarjuk a felséges urat a gyógyulásban.

Igent biccentettem a fejemmel, nem mintha a felséges urat nagyon zavarta volna bármi is a környezetében, és követtem Caviát a királyi hálószobából nyíló szalonba.

Annak ellenére, hogy a Bölcs Xosé már évek óta nem használhatta a szobát, a terem nem a királyi lakosztály többi helységének hangulatát árasztotta, nem a lassú feledést hordozta magában. Élettel teli volt, szinte fürdött a déli napfényben. A teremből minden felesleges díszítőelemet eltávolítottak, csak olyan maradt, aminek haszna volt. Az asztal a székekkel, a falak mentén pedig pár tálalószekevény. Egyiken víz - vagy valami vízszerű anyag - kristálykancsóban, mellette egy tál idénygyümölcsökkel. Nem hiába mondják, hogy már régóta Cavia viszi az államügyeket: ez a terem ékes bizonyítéka ennek.

Kettesben voltunk, még egy szolgálot vagy a kancellár elmaradhatatlan ír-nokkísérőit sem láttam a teremben. Ez egyszerre töltött el félelemmel és magabiztossággal. Most harcoltam a Fattyakkal, magával Agancs atyával szálltam szembe. Egy tintanyalóval még elbánok. Biztatóan rámosolyogtam, és vártam, hogy elárulja beszélgetésünk célját. Udvariasan kihúzta az asztalka egyik székét, hogy leüljek rá. Helyet foglaltam.

- Kér valamit esetleg enni vagy inni? - Némán nemet intettem a fejemmel. Magamban fortyogtam az időhúzás miatt, bár kifelé, csak egy udvarias, semmitmondó mosoly árca mögül néztem a kancellárra.

Cavia nem zavartatta magát. Otthonosan mozgott a teremben. Az egyik tálalószekevényhez ment és vizezett bort töltött magának. Aztán leült velem szemben. Nyugodtan kortyolt az italból és fürkészően méregetett.

- Mielőtt még rátérnék az aktuális ügyekre, Hercegnő, szeretnék megemlíteni valami a jelen ügyekkel talán nem összefüggő dolgot. - Újra kortyolt, mintha csak kiszáradt volna a szája a sok mondanivalótól. Biztatóan néztem rá, még

pislogni is elfelejtettem. Állta a tekintetemet: rezzenetlen hulló nézéssel bámult az arcomba. - Pár napja felkeresett egy férfi. Azt állította magáról, hogy ő Arnau Atenas. Sajnos ezt iratokkal - vagy kezessel - nem tudta igazolni, így útjára bocsátottam.

Meredten bámult az arcomba. Reméltem, nem önti el pír az arcomat Kedvesem nevének említésére. Valószínű, hogy Cavia, már tudja, hogy egy férfival mutatkoztam a városban. Feltehetően azt is, hogy a férfi ugyanaz, aki felkereste a Királyi Kancelláriát. Vajon Cavia tudta, hogy ki Arnau és akarattal utasította el, hogy kénytelen legyen megkeresni engem? Hát majdnem nem jött be a számítása. Hideg hangon válaszoltam.

- A férfi valóban Arnau Atenas. Én is találkoztam vele.

- Ez esetben elnézésüket kérem. Keressenek fel, és iktatom Atenas úr tulajdonát és nemeslevelét. Nem akartam megsérteni az Ön jegyesét. Vagy egykori jegyes?

Nem válaszoltam. Merően bámultam Cavia szemébe. Nem nézett félre.

- Köszönjük. Az eljegyzés, ami születésemkor kötöttet, nem lett felbontva, de megerősítve sem.

- Azt feltételeztem, hogy talán emiatt kereste fel oly hirtelen Girona hercegnőt vidéki birtokán.

- Nem emiatt. Sürgős üzenetet küldött egy jobbagyával. Azt hittem, megbetegedett, de csak a rólam és Eligio de Soler lovagról szóló alaptalan pletykák miatt aggodalmaskodott. Arnaut nem akartam említeni neki, amíg nem rendeződött a helyzete. Kérem, ez maradjon is így! - Feleltem őszintén. Úgy gondoltam azzal ártom a legkevesebbet az ügyeimnek, ha az igazat mondom a kancellárnak. Valószínűleg úgyis tud már mindenről, jobb, ha megbízhatónak tart. Nagyot sóhajtottam. - A Castrillon bálon kívánjuk bejelenteni azt, hogy Atenas úr életben van. Kérem, ezt is tartsa titokban!

Cavia királyi tanácsos megfeszíthetetlen arckifejezéssel bámult rám, felső ajkának szeglete mintha felfelé görbült volna. Talán barátságos arcot kívánt vágni?

- Bízhat bennem, Hercegnő! És remélem én is bízhatok Önben. Akkor a bálig előkészítem a kellő papírmunkát a jegyese, mármint... Atenas úr számára - Önkéntelenül is eszembe jutott, mennyivel egyszerűbb lenne Caviának, ha férjhez mennék a régi jegyesemhez. Az irányomba érkező lánykérések nem egyszer okoztak diplomáciai feszültséget. Hisz a kezemmel valaki megerősítheti a trónigényét. Mindenesetre gondolataimat megtartottam magamnak, és a kancellárra mosolyogtam.

- Hálával tartozom Önnek! - Ha más ül velem szemben, a kezét is megszorítom, de úgy véltem, Cavia inkább a távolságtartást értékeli.

- A másik ügy, ami nem tűr halasztást, az a szobájában történt betörés. Bár az

elkövetők felforgatták a lakosztályát, nem találták meg az áldozótalat... - Cavia a reakciómat fürkészte.

- Mit? - Kérdeztem, és éreztem, hogy előnt a félelem. A kezem remegni kezdett, így az ölembe rejtettem.

- Egy fekete, megkövesedett sárkánytojásból készült mély tál. Talán az emberáldozatoknál használhatták a vér felfogására. De nem vagyok jártas az ilyenekben, jómagam nem vagyok féregimádó - válaszolta csevegő hangnemben.

- Ahogy én sem! - Kiáltottam fel megbotráncozva. Hogy kerülhetett hozzám az a förmedvény? Mégis elloptam volna tőlük?

- Én nem is feltételeztem mást, de talán jó lenne, ha más nem találná meg magánál azt az... edényt. - Tanácsolta Cavia nyugodt hangon, mintha csak arról oktatgatna, hogy erős napsütés ellen használjak selyemernyőt.

Idegesen bölintottam. Próbáltam nyugalmat erőltetni magamra, nyugodt lélegzettel lecsillapítani gyors szívverésemet.

- Akkor elképzelése sincs, hogyan kerülhetett magához. Megfordult a fejében, hogy esetleg emiatt került összetűzésbe a féregimádókkal. - Tűnődött Cavia tanácsos. Tulajdonképpen igaza volt. A Fattyak emiatt szálltak rám és az Árnyakra, és így került a tűzvonalba Arnau is.

- Elképzelhető, hogy azt hitték, nálam van. Említettek valami tojáshéjat, de nem gondoltam, hogy kézzel fogható dologról van szó. Azt hittem, a legendáik része az őssárkány és annak ellopott tojása. - Füllentettem, de éreztem, hogy Cavia nem hisz nekem. Mindenesetre nem tette szóvá. Csak fürkészően nézett rám. - Nem tudom, hogy hogyan kerülhetett hozzám. Talán egy haragosom próbálta rám uszítani a Fattyakat.

- Mégis kik a haragosai? - Kérdezte Cavia.

- A del Viók? - Mondtam bizonytalanul.

- Nem gondolom, hogy az ifjú Almerique ilyesmihez fordulna. Ő inkább személyesen intézné a bosszút. - Ebben Caviának igaza volt.

- És Isabel? - Suttogtam halkan.

- Mégis, egy köztisztelőben álló özvegyasszonynak hogy lenne már hozzáférése ilyen dolgokhoz? - Tette fel a kérdést Cavia. - Nem tartja elképzelhetőnek, hogy Atenas úrnak köze lehet az egészhez? Hisz a szülei, az Ifjú Oroszlán kíséreiént, harcoltak Féregimádókkal.

- Gondolja, hogy Arnau rejtette el a szobámban azt az átkozott ereklét? Mégis, miért tenne ilyet? - Kérdeztem felháborodottan. Valóban abban a két napban kellett hozzám kerülnie a tojáshéjnak, amikor együtt voltunk Arnauval, mivel csak a hozzá köthető emlékeimet töröltem. De miért tagadta volna le előttem? Lehet végig megvezetett. Bízhatok egyáltalán Arnauban? Évekig nem láttam, ki tudja, mit kellett tennie a túlélésért. Felidéztem magamban Jegyesem kedves arcát. Az az Arnau, akit ismertem, kerüli a hazugságot. Ha mégis

ilyesmire kényszerülne, szörnyen menne neki. Észrevettem volna, ha nem őszinte vagy titkol valamit. Ennyire nem változhatott volna meg, bármin is ment keresztül az elmúlt hét évben. Másrésztől viszont Isabel del Vio Serenként ugyanúgy találkozhatott főregimádókkal, mint Arnau szülei. Tűnődésemet Cavia kancellár szakította félbe.

- Úgy gondolom, bölcsebb lenne, ha a lakosztályában, a kíváncsi szemektől távolra maradna a továbbiakban. Nyilván megviselték az események. És akkor a tálat is megvizsgálhatja. Szerencsére nem találták meg az elkövetők, biztos nem kutatták át az ágyneműtartót. - Bizonytalanul bólintottam. - Az emberem elkíséri, valamint megbízható őroket állítatok a lakosztálya elé.

Cavia elém lépett, és felsegített a székről. Kivezetett a királyi lakosztályból. A belső kertben már várt rám Cabo Ortega, és a másik idősebb Arany Oroszlán, hogy a lakosztályamba kísérjenek. A tömeg már eloszlott, csak páran lézengtek. Ahogy észrevettem, kíváncsian nézték, merre tartok, de nem gyűlt össze az előbbihez hasonló csődület.

A lakosztályomba lépve a megszokott rend fogadott. Egyedül voltam, az udvarhölgyek, akik királyi család híján az én társaimul voltak rendelve, biztos saját szobáikban aludtak a betörés óta. Csak pár üresen hagyott ékszerszekrény állt a végbevitt pusztításról. A ládámhoz léptem, amiben a ruháimat tároltam. A ruhák háromnegyede hiányzott, a sérült darabokat biztos elküldték a varrónőhöz.

Az oldalfülkéhez léptem, ahol a főzeteket szoktam készíteni. A fioláim hiányoztak, csak néhány szárított gyógynövény élte túl a pusztítást. Szerencsére az Áfiumbarlangban tárolt főzeteimet magamhoz vettem, mikor kiderült Arcacelis árulása. Vajon mi lehet vele és Micaellel?

Kihúztam az ágyneműtartót. A tojáshéjat számomra ismeretlen ágyneműk között találtam. Nem is egyszerűen tojáshéj volt. Egy törött, többretegű dolog, amikhez egy éjfékete tálat barkácsoltak. Nem kellett kifürkésznem, milyen varázslatok hatnak rá. Egyértelmű volt: fénytelen, nem evilági anyagból sötétben áradt a gonoszság.

Elhúztam az ágyamat takaró új baldachint. Az ágyneműt is kicserélték. Hogy nem találták meg a tojáshéjat, ha áttúrták és szétszaggatták a paplanjaimat, lepedőket is, annyira, hogy cserélni kellett? Egy párnahuzatba csavartam a kezemet, és felemeltem a főregimádók ereklyéjét. Semmiféle írás nem volt rajta. Anyaga vékony volt, a feketeséget a fényben mintha érszerű vörös vonalak hálózta volna be. Élőnek tűnt. Igazi volt: a Féreg tojása, amiből egy ügyeskező mesterember tárolót készített. Visszatettem az ágyneműk közé. Nyilván azután helyezték a szobámba, miután az elkövetők feltúrták azt, és a szolgálok rendet tettek. De vajon ki, és mi célból? Segítségkérés, hogy szabaduljak meg a szörnyű tárgytól? Vagy így akarnak besározni, bajba keverni? Vagy a Fattyakat

akarták rám uszítani?

Mindenesetre ettől a förmedvénytől minél hamarabb meg kell szabadulnom, és lehetőleg el kell pusztítani. De szobafogságban vagyok. Ráadásul nem tudom, kiben bízhatok, és kiben nem.

A korábban felmerült kétségeim ellenére csak Arnau volt az, aki segélykezett nyújthat ebben a helyzetben. Eszembe jutott, hogyan tudnék kijutni a palotából. Sietve felugrottam, és kimentem az ajtó előtt álló őrkökhöz.

- Azonnal beszélnem kell de Cea kisasszonnyal! Kérem hívják ide!

Ortega kétségesen körbenézett, és odaintett egy szolgálot.

Visszatértem a szobába. Egy, a kandalló előtt álló, tűzifa tárolásra használt kosaramat kiürítettem és kibéleltem pár lepedővel. A sárkánytojás-tálat óvatosan körbetekertem azzal az új ágytakaróval, amivel korábban is érintkezett, és rádobtam még pár összehajtogatott alsóruhát.

Pár perc múlva megérkezett Elvyra. Duzzogva és álmosan nézett rám. Majd ledobta magát az ágyamba.

- Köszönöm, hogy jöttél.

- Miért hívtál? Tudod nem mindenkinek telt olyan kellemesen az éjszakája, mint neked. Marilla szobájából hangos nyögések és sikolyok hallatszottak, nem tudtam aludni tőlük.

- Rémálmaim voltak... - mondtam magyarázólag, miközben éreztem, hogy előnt a pír.

- Persze-persze... - hitetlenkedett Elvyra és színpadiasan az arcomba ásított.

- Mégis nálam van a tojáshéj.

- A mi? - Elvyra felkönyökölt az ágyon. Óvatosan felhajtottam az anyagokat, hogy beleshessen. Elvyra messziről bámulta az áldozótálat. - Ez meg mi a kórság?

- Az. A féregimádók ereklyéje.

- Hogy került hozzád?

- Nem tudom. Amikor feltúrták a szobámat ezt keresték. De nem találták meg. Az ágyneműtartóban volt, de az ágyneműk ki lettek cserélve a rombolás miatt. Szerintem rám akarják kenni.

- Szeretnéd, hogy kicsempésszem neked innen? - Vigyorgott el Elvyra.

- Nem. Amíg én kicsempésszem, addig szeretném, ha itt maradnál. Mint Deras hercegnője. Zárkózz be, legyél óvatos, húzd el a baldachinokat. Az őrknek azt mondom, alszol, ne zavarjanak. Aztán visszajövök, és újra helyet cserélünk.

- Hogy akarsz átjutni az őrségen? - Kérdezte Elvyra. - Mindenki téged figyel!

- Így, - válaszoltam, és egy illúzióval felvettem a lány arcát.

- De jól nézel ki! - Szólt Elvyra, de láttam rajta, hogy palástolnia kell a meglepettségét. - Szóval maradjak a szobában, aludjak, amíg te elrejtet a féregimádók szent köcsögét?

- És szükségem lenne a ruháidra, fegyverre és némi pénzre is.

Elvyra vetkőzni kezdett, és leoldott az övéről egy törts és egy pénzzel teli erszényt.

- Sokba fog ez neked kerülni...

- Megadom, ne aggódj!

A tolvajlány biccentett. Sietősen elrendeztettem magamon Elvyra számomra túl kicsi ruháit. A fűzőt csak félig tudtam befűzni, a szoknya túl rövid volt, úgyhogy gyorsan rásegítettem a látványra egy kis mágiával. Elvyra fintorogva húzta fel a rajtam maradt régimódi ruhákat. Türelmetlenül figyeltem, ahogy ledől az ágyra és kényelmesen elhelyezkedik. Végre kitarzott hüvelykujjal jelezte, hogy "mehet".

Az ajtó felé fordulva, és emelt hangon, hogy az örök mindenképp meghallják, így szóltam:

- Menj már, és mondd nekik, hogy ne zavarjanak!

Majd a kosárba rejtett tojánhéjjal kisettem az ajtón.

- A hercegnő azt kérte, hogy amíg vissza nem érek, senki se zavarja. - Motyogtam az öröknek, nehogy felismerjék a hangom. Szótlanul biccentettek.

Gyors léptekkel, szinte futva mentem keresztül a folyosón. A varázslat nem tart örökké, valamint Elvyrától az lenne a furcsa, ha kimért tempóban elegánsan sétálna a palotában.

Már majdnem elértem a belső kertbe vezető folyosó ajtaját, amikor az egyik szoba ajtajából kinyúló buggyos, fehér ingujj keresztelte utamat. A kart egy egész ember követte. Almerique. Biztos megbízott valakit, hogy figyeltesse a mozgást a szobámban. A fiatalokra jellemző, túlméretezett végtagokkal rendelkező legényke a legújabb divattal próbálta ellensúlyozni kellemetlen vonásait. Keszesőke haját bebongyolította, mélyen ülő kék szemei gögősen néztek a világba. Száját keskeny csíkká préselte. Úgy nézett ki, mintha a néhai Xenaro herceg kevésbé előnyös vonásait felnagyították volna. Mintha az Ifjú Oroszlán élő karikatúrája lenne. Karjait keresztbe fonva megállt velem szemben az ajtó előtt. Hátra léptem, hogy ne az arcomba lihegjen.

- De Cea kisasszony - mondta köszöntésképpen, szinte köpve a szavakat.

- Del Vio... gróf... úrfi - feleltem bizonytalanul, és eljátszottam egy ügyetlen pukedlit.

- Úgy hallottam, pénz szűkében vagy - mondta, és elővett egy gazdagon csengő pénzes erszényt, majd a lábaim elé dobta. - Árukl el, mi volt tegnap a hercegnővel valójában, és tiéd a pénz.

Legszívesebben képen töröltem volna, de Elvyra nem az a lány, aki visszautasítja az ingyenpénzt. Meg magam is pénzsűkében vagyok. Óvatosan felemeltem hát az erszényt, és Elvyra ruhájának egy rejtett zsebébe dugtam, meglehetősen ügyetlenül.

- Szóval, ha elárulom, mi volt Mireiával az éjszaka, megkapom a maradékot is? - Alkudoztam.

- Most adtam oda a pénzt! - Háborgott Almerique.

- Előlegként. Különben miért adtad volna oda? - Okvetetlenkedtem Elvyra stílusában.

- Rendben, ha tetszik, amit mondasz, akkor kapsz még egy erszényt.

Vállat vontam.

- A hercegnővel mulatni mentem. Úgy berúgott, mint a csacsi. A vár felé tartottunk, mikor már menni se bírt: lerogyott az út mellé, próbáltam felkönyörögni, hogy legalább a vállamba kapaszkodva jöjjön tovább, de nem akart kötélnek állni. Ez a de Osma palota környékén volt. Egyszer csak sötét köpenyeges, maszkos alakok álltak körénk, kiröhögtek minket, aztán megragadtak, és bevonszoltak a palotába, hogy feláldozzanak. Szerencsére Mireia kijózanodott a félelemtől valamennyire. Aztán egy másik alvilági banda rajtaütött a Fattyakon, és elengedtek minket. Kérem a pénzt! - Hadartam színesítve a korábbi történetet, és kitartottam a kezem. A kapun kívül akartam lenni, mire elillan rólam az álca.

A kis patkány elővette a másik erszényt, de még nem nyújtotta át.

- Ezt mástól is tudom. Olyat mondj, ami újdonság!

Nagyot sóhajtottam.

- Mireia azért rúgott be, mert előtte a nagymamájánál volt, és az öreg Gironda hercegnő megtiltotta neki, hogy összeházasodjon Eligio de Soler testőrpapancsnokkal.

- Azt hallottam, hogy Mireia a jó lovag nyakába akarja varrni magát. Miért nem akarja a nagyasszony, hogy elvegye az unokáját a Testőrpapancsnok? Hiszen Mireia már szinte vénlány! Miért nem akarja az öreganyja, hogy megházasodjon? Kire vár?

- Jobb ajánlatot kapott egy ifjú, befolyásos, jóképű és gazdag nemesúr anyjától... - Mondtam, miközben sokatmondóan ránéztem, és hagytam, hogy leessen neki. Almerique elképedve bámult rám. Ezek szerint nem tudott Isabel del Vio tervéről. És nyilván arról sem, hogy Nagyanyám élből elutasította még a gondolatot is. De ha Isabel vezette hozzám a Fattyakat, most legalább a fiával lesz elfoglalva egy darabig. Kikaptam a pénzt az ifjú gróf kezéből, és félretoltam az útból.

- Látom téged is letaglózott a hír, legközelebb veled megyek inni! - Majd az udvarra vezető ajtón átbújva magam mögött hagytam a magában káromkodó Almeriquet.

A belső udvaron megpillantottam Bagolyt. Szólítottam, de csak a füleit sunyta hátra, majd mosakodni kezdett, mintha már a pillantásom is beszennyezte volna. Cavia irodájának ablakából figyelte a váron belüli sürgés-forgást. Egye-

nesen rám nézett.

- Bagoly, maradj a palotában! Őrizd a Hercegnőt! - Kiáltottam a hiúznak, aki rám sem hederített, de talán a nemtörődomségét lehetett szófogadásnak is értelmezni.

Cavia érdeklődve méregetett. Nyugalmat erőltetve magamra kifelé indultam a kapun. A vár őrzői előtt több ember sorakozott. Néhányat átvizsgáltak. A szívem a torkomban dobogott, mire rám került a sor, de engem biccentéssel átengedtek. Lopva visszanéztem a várfalra. Cavia immár a kaputoronyban állt, és engem bámult. Nagyot sóhajtva elindultam a várfalakon posztoló őrök előtt lefelé kanyargó serpentinén. Vártam, hogy bármelyik pillanatban megállíthat valaki, de simán túljutottam a külső várfalon is. A féregimádók erekléjét rejtő kosarat szorítva megindultam a város felé, miközben még mindig magamon éreztem a cancellár tekintetét.

A de Osma palota előtt nagy csoportosulás fogadott. Arany Oroszlánok terelgették kifelé, majd tartották távol a füstölő romoktól a népet - köztük a felháborodott Barna Hiénákat is. A tömegben észrevettem Almányt. Mosolyogva integettem neki. Ekkor tűnt fel a társasága. Arnau állt mellette, divatosan felöltözve, bár némileg kormosan. Széles karimájú rabasz kalap alól nézett rám aggódva. Mellettük négy viharvert zsoldos állt. Mindannyian ellenségesen méregettek engem. Feléjük tolakodtam a tömegben, vigyázva a tojáshéj-tálcát rejtő kosarat. Mikor odaértem hozzájuk, Almány a többiek nemtetszése ellenére átölelt. Barátságosan biccentettem a kísérőikre, majd Arnau felé fordítottam a tekintetemet. Izmos vádliját pompásan kiemelte a finom anyagú nefelejcskék harisnya, bő fehér ingjét pedig farsetto szorította a mellkasához, kiemelve daliás alakját.

- Atenas úr! - Bókoltam felé, de Arnau gondterhelten nézett rám.

- Elvyra kisasszony - kezdte Jegyesem a torkát köszörülve, és zavartan igazgatta a mellényét egyben tartó bőrszíjat. - Az urak itt azt állítják, elemelted a pénzüket. Ha ez igaz, kérlek, add vissza nekik!

- Ó, hát erről van szó! Természetesen visszaadom az érméket, Tarcál - címeztem mondandómat az Almány mellett álló, alkarvédőt viselő magas alaknak - csak meg akartalak tréfálni benneteket. Épp azért jöttem a városba, hogy titeket megtaláljalak.

- Én vagyok Tarcál - szólt nyugodtan egy szőkesbarna hajú, baltafejjel ellátott sétápalcára támaszkodó zsoldos, aki a borostája alatt quni vonásokat rejtgetett.

- Persze, csak vicceltem - nevettem zavartan. - A pénzt meg mindjárt adom, csak nem jó a tömegben érméket számolni.

- Egy bocsánatkérés is jól esne. - vetette közbe duzzogva egy óriás termetű, hirtelenszőke hajú harcos.

- Természetesen. Sajnálom a történeteket, Uraim, és feltett szándékom, hogy helyrehozzam tévedésemet. - Hadartam a zsoldosoknak, akik körbevettek. Arnau tekintetét kerestem a hátuk mögött.

- Vagy csak ráhívhatjuk a városőröket, hiszen most is három erszényt rejtett el a ruhái alatt - szólt mögülem egy sunyiképű, félszemű alak. Riadtan kaptam az Almerique-től szerzett erszényekhez, és a harmadikhoz, amit fűzőmbe rejtettem.

- Mégis hogy merészeli... - kezdtem, megfedkezve a szerepemről. Próbáltam kiutat keresni, Arnau védelmét vágytam, de a zsoldosok elállták az utamat.

- Elég lesz. Ez nyilvánvalóan nem Elvyra. - Szólt Tarcál megrökönyödött társaihoz, majd kicsit félreállt, hogy szabad utat adjon Arnau felé. Átsiettem Kedvesem mellé, és védelmet keresve belekaroltam Jegyesembe, akin, társaihoz hasonlóan, úgy láttam, még mindig nem igazán érti a helyzetet.

- Mira?! - kérdezte zavartan. Bólintottam.

- Figyelmeztethetél volna, Almány, hogy ilyen éleseszerű bátyád van. - Bókoltam Tarcálnak Arnau biztonságot jelentő karjai közül.

- Családi vonás - vont vállat a quni lány, majd tenyerébe rejtve kuncogott a zavarban lévő férfi kísérőink meglepettségét látva.

- Megölted Elvyrát, és felhúztad a bőrét? - Kérdezte kétségbeesve a szőke óriás.

- Azt hittem, haragszol rá?! - Feleltem kihívóan, majd a riadt arcát látva magyarázólag hozzátettem. - Csak azért maszkíroztam el magam, hogy kijuthassak a palotából. Elvyra a szobámban van. Valószínűleg az igazak álmát alussza.

- Igazak?! - Horkantott a félszemű.

- Ne vegyétek magatokra, Elvyra már csak ilyen. Nehéz megállnia. Különben megkedvelt benneteket!

- Valóban? - Kérdezte az alkarvédős alak.

- Igen, azt mondta, jófejek vagytok - feleltem, és barátságosan Arnaura mosolyogtam, és megszorítottam a kezét. Úgy tűnt, még mindig nem tud napirendre térni átváltozásomat látva.

- És miért viszel törött sárkánytojást a kosaradban? - Kérdezte a sunyiképű, alacsony alak.

Meglepődve vettem észre, hogy az ügyeskezű idegen valahogy lehúzta a tálat rejtő lepedőt a tojásról. Sietve visszaigazgattam.

- Valaki a szobámba rejtette a féregimádók ereklyéjét - magyaráztam, elsősorban Arnaunak és Almánynak címezve a mondandómat. Vőlegényem kételkedő arcot vágott, de nem szólt semmit, úgyhogy folytattam. - A temetőbe tartok, Szent Remund sírjához. A sírban lévő ereklye megszünteti a varázslatokat. Ott biztonsággal szét törhetem a tálat, nem kell a benne foglalt rontásoktól tartanom.

- Rontások? Miféle rontások? - Kérdezte a félszemű riadtan.
- Jobb nem tudni - vontam vállat. -Ugye nem érintetted meg?
- Nem! De azért veled tarthatok, csak a biztonság kedvéért? - Kérdezte az alacsony íjász.

- Azt reméltem, mindannyian velem jöttek - feletem Arnau tekintetét keresve.
- Természetesen - mondta Kedvesem. Almány is közelebb lépett.
- Én is jövök.
- A többiek Tarcál tekintetét keresték.
- Veletek tartunk, - felelte a quni zsoldos, miután körbejáratta a tekintetét a bajtásain.

A palota előtt mozgolódás támadt. Az Arany Oroszlánok elkezdtek kihozni a palotából a holttesteket. Az első megégett vörös köpenyt és letört szarvú maszkot viselt. Megkönnyebbülten felsóhajtottam:

- Votisz végzete utolérte a féregimádót!

22

Arnau

Nem volt értelme tovább kaparászni a romok között. A még mindig meleg üszök és hamu nem rejtett holttestet, Agancs atya túlélte az éjszakát. Végre erőt vett rajtam az elmúlt napok terhe, és reményvesztetten hátrahanyatlottam a de Osma palota törmelékére. A szemeim kormos kezeimet nézték, de a fejemben a tegnap éjszakai vérfürdő képei peregtek.

Almány még nem adta fel, egy fadarabot forgatva ásó helyett továbbra is a féregimádó pap dögét kereste. Tarcalék azonban hallották a szavaimat és az ásást abbahagyva felém fordultak.

- Azt mondtad ráomlott. - Fordult felém vádlón Yaven.
- Itt állt, amikor megindult a mennyezet. A saját szememmel láttam.
- Az még nem jelent semmit. - Válaszolta szenvtelen hangon Oren. - Emlekeztek arra az éjszakai pillangóra a bardiki táborban? Reggeli megvilágításban ő is máshogy nézett ki, mint éjjel.
- Nem kellett volna annyit inni. - Javasolta Cesar.
- Nem is ittam. Mármint többet a szokásosnál. Mágia volt a dologban, ichor-szülte szemfényvesztés.
- De hogy élhette túl? - Kérdeztem kétségbeesve.
- Ocsmány volt szegény, de egész jól elvultunk, amíg ki nem derült. Halált azért nem érdemelt...
- Te meg miről beszélsz? - Meredtem Orenre értetlenül.
- Én? Wehruról. Tudod, a csillogó szemű lány Bardikban. Te miről beszélsz? - Nézett rám elkerekedett szemekkel Oren.

Éreztem, hogy előnt a düh és szívem szerint ráordítottam volna az almergosi parasztfiúra, hogy legalább kiadjam magamból. De visszanyeltem a dühömet és feltápáskodva inkább arrébb léptem, amíg Oren, Yaven és Cesar elmerültek a háború alatti hódításaik ki tudja hányadszori megtárgyalásában. Tehetetlen dühömben a törmelékot tapostam, azt képzelve, hogy Agancs atya mégiscsak ott van a mélyben.

Észre sem vettem mikor lépett mellém Tarcal. A kezét a vállamra helyezte, hogy kikökkentsen az önsajnálataból és a még mindig ásó Almány felé gesztikulált.

- Gyere, beszéljük át.

Almány mellé léptünk és Tarcal őt is kikökkentette a romok reménytelen felforgatásából.

- Almány, Tesze. Minden Fattyúval végeztetek tegnap éjjel?

Almány megrázta a fejét.

- Nem. Talán. Nem tudom. - Majd rám nézett, de én sem tudtam okosabb lenni nála.

- Amikor eljutottunk ebbe a szobába, az atyához, odakint még folyt a harc. Mire a mennyezet elől a belsőkertbe menekültünk, a vérontásnak már vége volt. De nem tudom, hogy mi módon. Nem kutattuk át a palotát, örültünk, hogy élve kijutottunk.

Tarcal egy pillanatig némán maga elé meredt, a hallottakat forgatva a fejében. Almány elködösülő tekintettel méregette bátyját, szája mosolyra görbült, ami nem csak nekem, Tarcalnak is feltűnt.

- Min vigyorogsz?

- Már el is felejtettem mekkora erőfeszítés neked a gondolkodás. - Vigyorgott a quni lány. - Mondd csak, parancsba adod a kobakodnak, hogy “Gondolj!”?

- Nem tett jót neked a világlátás. Tiszteletlen lettél. És nem azt parancsolom, hogy “gondolj”, mire lenne jó egy kósza gondolat? A parancs az, hogy “válaszold meg”! - Oktatta hűgát meleg mosollyal Tarcal. - A válasz pedig ez: miután távoztatok a harc elől elrejtőzött, vagy éppenséggel késve érkező Fattyak kihúzták az atya, remélhetőleg halott, testét a romok alól.

- Talán. - Hagytam rá Tarcalra bizonytalanul. - Csak hát...

- Igen?

- Hogyan? A lángokat alkimistatűz okozta, órákig tartott az oltás, pedig a fél Várdomb idecsődült. Márpedig az alkimistatűz iszonyú hévvel tombol, apám kovácsa szerint túl meleg a vasöntéshez is. Hogyan fértek hozzá a romok alá temetett testhez, miközben a tűz odafenn még tombolt. Talán, ha idejük lett volna rá átforgathatták volna a törmeléket apránként és óvatosan. De annak itt nyomát sem látom és idejük sem volt rá, mire mi átértünk a szomszéd utcába már itt voltak a domb lakói tüzet oltani. Ha vissza is jöttek a Fattyak az atyáért, nem a lángoló romok alatt találtak rá.

Tarcal ismét elgondolkodott, Almány mosolyától kísérve, majd rábólintott.

- Akkor hát így volt. Jó. Találkozni van kedvem azzal az atyával.

- Nekem meg nincs. - Rázta meg a fejét Almány. - Legyen ez az escarok dolga.

- Mit mondjak majd az ősöknek, Almány? - Kérdezett vissza Tarcal és lemondóan megrázta a fejét. - Büntetlen hagyni, amit veled és Teszével tettek.

- Bocsánat, hogy megzavarom a mágiszter urak fennkölt eszme-futtatását. - Lépett hozzánk sunyi mosollyal a Fél szemű, szemernyi kétséget sem hagyva afelől, hogy mindent hallott. - De jönnek az aranyvértések.

Intését követve a füstölő törmeléken egyensúlyozva a hézagos fal egyik részéhez léptünk. Odakinn az utcát továbbra is megtöltötte a szájtáti tömeg. A jó derasi polgárok soha nem hagyták volna ki a lehetőséget, hogy összecsiszódulve

kitárgyalják a legutóbbi szerencsétlenséget, ami a várost sújtotta. Egy közeli ivó élelmes gazdája - alacsony, bicegő, kopasz figura - derékmagas hordót görgetett az út szélére, és most tekintélyes forgalmat bonyolított kézről-kézre járó zománcos kupái révén. De hátulról, a Fellegvár felől, valami felbolydította a tömeget. Aranyos színben csillogó páncélt viselő királyi őrk csapata tört utat magának hangos kiáltásokkal és vasalt könyökökkel, a derasiak ellenséges fújolásától kísérve.

- Tesze? - Szegezte nekem a kérdést sürgető hangon Tarcál.

- Igen, menjünk.

A minket a romok közé vezető és most értetlenül néző ifjú városőrt hátrahagyva kisiettünk a romos palotából. Mire mi a kert végébe érve rátaláltunk a rózsalugas mélyén rejtőző átjáróra az Arany Oroszlánok már a de Osma palota fogadó termében voltak, ingerült vitába merülve a barna bőrvértes városőrökkel.

Visszafelé is megtettük az utat a Valdespirók elhagyott derasi otthonán át, hogy aztán a de Osma palota előtt tömörülő csődület széléhez csapódjunk. A derasi polgárokat feldúlta az Oroszlánok érkezése. Kiabálva és engedetlenül fogadták már azt is, amikor a király őrei utat törtek maguknak köztük, amikor pedig a Barna Hiénák vert hadként, leszegett fejjel elhagyták a palota épületét, heves füttyülésbe és öklörázásba kezdtek. A zsigereimben éreztem a tömeg haragját és bizalmatlanságát, és aggódva vettem észre, hogy a mellettem álló Oren fenyegetéseket ordítva átadja magát a derasiak gyűlöletének.

Szerencsére az Oroszlánok nem reagáltak, és apránként a tömeg gyilkvágya elkezdett alábbhagyni. Helyette újra a kíváncsiságuk vette át az irányítást, és az Oroszlánok feltűnésének okát kezdték el tárgyalni körülöttem. A sok badarság között hamar megütötte a fülemet a valósághoz meglepően közeli szóbeszéd, hogy az Oroszlánok felbukkanásának az az oka, hogy a tegnapi tűzvészben udvaroncok is a de Osma palotában égtek.

Azon gondolkodtam közbe szóljak-e, amikor valaki megszólított.

- Atenas úr! - Hajtotta be térdeit kecsesen Elvyra de Cea úrnő, felém bókolva. Modorában nyoma sem volt a tegnapi szeleburdiságnak.

- Elvyra kisasszony, - viszonoztam az illedelmes megszólítást. Tarcalék is észrevették a fiatal tolvajlányt, és nyílt ellenségességgel vizslatták. Muszáj volt hangot adnom sirámaiknak, mielőtt még egyikük olyat tesz, amitől nincs visszaút. - Az urak azt állítják, elemelted a pénzüket. Ha ez igaz, kérlek, add vissza nekik!

A tömeg körülöttünk elhallgatott, reagált valamire. A de Osma palota előtt őrt álló katonák izgatottam befelé forgolódtak. "Megtalálták", hallottam előlről egy izgatott asszony hangját. De Cea kisasszony és a társaim folytatták körülöttem a beszélgetést, de én már figyeltem rájuk. Halkan, mintha falon

keresztül hallottam volna, szívérgott csak hozzám, amit egymásnak mondtak, miközben én a nyakamat nyújtogatva próbáltam belesni a palotába.

- Ez nyilvánvalóan nem Elvyra - ütötte meg fületem Tarcál hangja, a következő pillanatban pedig a nő, akit a tolvajlánynak hittem, hozzám bújt.

Az érintése borzongást indított végig a gerincemen, és ahogy a teste az enyémhez simult kellemesen ismerős érzés fogott el.

- Mira?! - Kérdeztem zavarodottan, amire ő egy egyszerű bólintással válaszolt. Ismét végig mértem, és míg elsőre semmi kétség nem volt bennem, hogy Elvyra de Ceát látom, most, kritikussabban szemlélve már láttam az árulkodó jeleket. Mireia, ha nem is sokkal, de észrevehetően magasabb volt Elvyránál. Az Elvyrára szabott ruha alól előkandikáltak kecses bokái. De a legárulkodóbb a tartása volt: most, hogy már nem próbálta eljátszani a könnyed és gondfeledt udvarlányt, egyszerűen megváltozott a kisugárzása. Büszkén, egyenesen, előreszegett állal és magabiztosan állt előttem, úgy ahogyan csak az én Mirám tud.

- Figyelmeztethetél volna, Almány, hogy ilyen éles eszű bátyád van. - Feddte meg Mireia a quni lányt.

- Családi vonás.

- Megölted Elvyrát, és felhúztad a bőrét? - Értetlenkedett Cesar. Egy pillanatra megkönnyebbültem, hogy nem én voltam az egyetlen, aki nem érti mi történik, de hamar rájöttem, hogy ha értelemről van szó, Cesarral közösködni nem vet rám jó fényt.

- Azt hittem, haragszol rá?! - Viccelődött Mira.

Közben a kiégett palotában egyre fokozódott a mozgolódás. A tömeget távol tartó őrkök közül is többen sarkon fordultak és beléptek a falakon belülré. Az egyre kíváncsibb tömeg előrébb araszolt. Én is szívesen így tettem volna, de Mireia belém karolt, és belefeledkezett valamiféle civódásba Tarcálékkal. Yaven szavai fordították újra feléjük a figyelmemet. A Fél szemű enyves kezeit éppen csak, hogy kihúzta a Mireia kosarát eddig takaró kendő redői közül, majd vi-gyorogva a hercegnőkhöz fordult.

- És miért viszel törött sárkánytojást a kosaradban?

- Valaki a szobámba rejtette a féregimádók ereklyéjét. - Magyarázta a tolvajlány kinézetű hercegnő, miközben felém fordult. Kihallottam a hangjából, hogy fontos neki, hogy elhiggyem a meséjét, így inkább nem akadékoskodtam. A Fattyak által keresett szentségtelen ereklye ezek szerint mégis csak Miránál van, pedig ő ezt eddig vehemensen tagadta. Persze állítólag nem emlékszik az elmúlt napok nagy részére, lehet, hogy saját maga elől is titkokat rejteget? Mintha csak meg akarná erősíteni a gyanúmat, így folytatta: - A temetőbe tartok, Szent Remund sírjához. A sírban lévő ereklye megszünteti a varázslatokat. - És visszaadja az emlékeidet, tettem hozzá gondolatban. - Ott biztonsággal

széttörhetem a tálat, nem kell a benne foglalt rontásoktól tartanom.

- Rontások? Miféle rontások? - Aggodalmaskodott Yaven.
- Jobb nem tudni. Ugye nem érintetted meg?
- Nem! - Hazudta pofátlanul a Félszemű. - De azért veled tarthatok, csak

a biztonság kedvéért?

- Azt reméltem, mindannyian velem jöttek. - Nézett rám Elvyra ál-arca mögül Mireia.

Talán ő is attól tart, hogy mit fog találni a saját emlékei között? Vagy csak meg akar győzni, hogy bízhatok benne? Persze az is lehet, hogy tényleg fenyegetve érzi magát. Akár mi is volt az oka a kérdésének, a válaszom egyértelmű volt.

- Természetesen.
- Én is jövök. - Ékelte bele magát a beszélgetésbe Almány is, majd mindenki várakozón Tarcálra nézett.

- Veletek tartunk.

Amíg az én figyelmemet elterelte a beszélgetés a palotából elkezdtek elősorjázni az Arany Oroszlánok. Holttesteket cipeltek ki a leomlott fal törmelékén lépdelve, kettesével kétoldalról fogva őket. Az első megégett vörös köpenyt és letört szarvú maszkot viselt.

- Votisz végzete utolérte a főregimádót! - Sóhajtott fel mellettem megkönnyebbülten Mireia.

- Az nem lehet! - Válaszoltam és lefejtettem magamról Mireia karját.

- Hogy érted ezt? - Kérdezett vissza Kedvesem, miközben én ellépve mellőle nekiálltam utat törni magamnak a tömegen keresztül. Hagytam, hogy más válaszolja meg a kérdését, engem lekötött a tolatkodás.

- Voltunk a palotában, és Agancs atya nem volt ott. - Hallottam Almány hangját a hátam mögül.

Egy pillanatra hátrasandított. Kis késéssel ugyan, de a többiek is megindultak előre. Cesar határozott mozdulatokkal söpörte félre az útból a derasiakat, Oren és Yaven megnyerő mosolyukkal pedig elfojtották a méltatlankodást, Almány és Tarcál pedig közre fogták a jegyesemet. Megnyugodva, hogy ők is jönnek, ismét a tömeg felé fordítottam a figyelmemet. Hamarosan jó páran közelebbi ismeretségbe kerültek a könyökömmel vagy vállammal, én pedig sodrás ellen úszó pisztráng módjára haladtam az állítólagos Agancs atya felé.

Végre a jó polgárok is belátták, hogy jobb, ha nem állnak az utamba, és miközben a hátam mögött valamiféle selyemharisnyás kurafit emlegettek, az Arany Oroszlánok előtt találtam magam.

Az agancsmaszkos holttest a palota foghíjas falának árnyékában hevert, kiterítve, halott Fattyak társaságában. Köpenyét el sem lehetett volna téveszteni; a vörös szövet alig látható mintáját és zöld fonállal szabott szegélyét soha nem fogom feledni. Az égett-tépett anyag alatt érdes szürke posztóing feszült a

halott testére, barna nadrágja térdtől lefelé kilógott a köpeny takarásából. Szemem megakadt elnyűtt, fekete bőrcsizmáján. Közelebb léptem, hogy a maszkot is alaposabban szemügyre vehessem. Az atya maszkja volt, semmi kétség. A letört agancs, a karcolások, az égésnyomok, minden a helyén volt. De a maszk mélyéről nem Agancs atya élettelen szemei néztek rám.

Gondolkodás nélkül lehajoltam és lekaptam a maszkot a halott fejéről. A legközelebbi Arany Oroszlán felháborodott kiáltással lépett felém, és vállamhoz kapott. Mielőtt hozzám érhetett volna, a nyomomban érkező Cesar akkorát taszított rajta, hogy botladozó hátrálásának csak a palota falai parancsoltak megálljt. A tömeg hirtelen elcsendesedett, csak az előrepülő pengék surrogását lehetett hallani.

- Hátra! Hátra, vagy megbánod! - Kiabált egy Oroszlán.

- Biztos azt akarod, hogy ezek legyenek az utolsó szavaid? - Lépett mellém karddal a kézben Oren. De Tarcál már belém karolt és elkezdett elhúzni a holttesttől.

A férfi, akire ráadták Agancs atya köpenyét idős volt, talán ötven lehetett. Halottfehér arcát őszülő szakáll keretezte, szemöldökei kis híján összeértek. Napcserzette arcán mély barázdákat szántott az élet, borvirágos orra és gyűrött fülei mutatták, hogy gyakorta látogathatta a derasi ivókat. A hulla jobb tenyere széttárt ujjakkal hevert a feje mellett. Érdes, munkához szokott tenyér volt, amelyet Cheorr mester egymásba font kalapácsait mintázó kék tetoválás díszített.

Tarcál visszarángatott a tömeg takarásába, előttünk Cesar és Oren az Arany Oroszlánokat méregetve hátráltak.

- Megőrültél? Szerencséd, hogy nem hánytak kardéltre! - Szidott le Mireia.

- Ez nem ő.

- Ki lenne?

- Ez nem ő.

- Almány mondta, hogy nem találtátok a romok között. De talán az Oroszlánoknak nagyobb szerencséje volt. Több szem többet lát.

A fellegrvár őrei megelégtették a felfordulást, és nekiálltak a tömegoszlatásnak. Kardmarkolattal, pajzslappal estek neki az embereknek, fújolás és átkozódás volt rá a válasz.

- Menjünk. - Adta ki a parancsot a csőcselékké alakuló tömeg szorításában Tarcál.

Cesar ezúttal a másik irányba állt neki utat törni nekünk, mi pedig követtük, de közben ismét Mirához fordultam.

- Ez nem Agancs atya volt. Agancs atya nem így néz ki.

- Láttad?

Megráztam a fejem, és a hangzavart túlkiabálva magyarázni kezdtem.

- Agancs atya nem lehetett egyszerű munkás, ahhoz túl modoros volt. Ez a fickó az egész életét valami műhelyben és a kocsmában töltötte. És az atya lábbelije is flancosabb volt.

- Hát meglopták a királyi örök, megesik az ilyen, nem?

- Megesik, de miért adtak rá másik csizmát?

- Talán, hogy Eligio ne jöjjön rá, hogy hullarablók? - Vitatkozott velem Mireia, barátilag nevén szólítva a testőrkapitányt, ami alighanem fel sem tűnt neki.

A hátunk mögül felharsanó fájdalomkiáltások tanúskodtak róla, hogy az Arany Oroszlánok most már igazán kezelésbe vették a derasi népet. Előttünk azonban már oszlott a tömeg, és az élre álló Yavent követve hamarosan a folyópart felé futó kis utcácskák egyikében találtuk magunkat, távol a tömeg zajától és az Arany Oroszlánok figyelő tekintetétől. A lassan delelőre hágó nap döglesztő erővel sütött be a keskeny utcába. A fejünk felett száradni kitett ruhák lógtak. Az utca közepén két csontos kutya verekedett egy lábszárcsont felett, de őket leszámítva magunk voltunk a sárga falú házak között.

- Ez nem Agancs atya volt. - Erősködtem.

- Agancs atya maszkja és ruhája volt. - Felelte Almány.

- Igen, de valaki máson.

- Mit mondasz, Tesze, - szólt közbe a félszemű torokmetsző - az Oroszlánok megtalálták az agancsos hulláját, levetkőztették és ráadták a gönceit valaki másra? Elég nagy marhaságnak hangzik.

- Nem ezt mondom. Az atya túlélte tegnapot, és a köpenyét és a maszkját ő vagy az emberei ráhúzták egy hullára, hogy elhitesseék velünk, hogy halott. Ezért nem találtuk meg mi a hullát. Nem ott volt, ahol lennie kellett volna, mert nem az atya hullája volt.

Időközben az utcánk egy apró térhez ért ki. A tér közepén terpeszkedő kétemelet magas narancsfa ágai zöldessárga gyümölcsök roskadoztak. A fa törzsének támasztott táblán fehér festékkel írt üzenet figyelmeztetett mindenkit, hogy a fa termése a környéken lakókat illetik, de persze holmi írott utasítás aligha tarthatta vissza a betűkkel hadilábon álló Cesart.

Míg a kopasz-hegyi óriásivadék kiszolgálta magát az éretlen narancsokból, Tarcál meghányta magában a mondandómat és döntésre jutott.

- Amit mondasz, annak nincs veleje, Tesze. Miért lenne olyan fontos a Fattyúknak eljátszani az agancsos halálát? Senki sem tudja ki ő, vagy hogy hol keressék, nem?

- Nem tudom, hogy miért csinálták, csak azt tudom, hogy igazam van.

- Makacskodtam, érezve, hogy kifogyok az érvekből. Próbáltam határozottnak tűnni, mindenkinek a szemébe nézni, de közben kivert a veríték és féltem, hogy hatalmukba kerítenek az érzelmeim. Miért nem értik meg, hogy igazam

van?

- Jól van Arnau. - Simította végig a felkaromat az tolvajlány arcát viselő jegyesem. - Mondjuk, hogy igazad van. Változtat ez valamin? Mármint, óvatosság leszünk, persze. Vigyázunk egymásra. De Tarcál is mondta, nem tudjuk kit rejtett a maszk valójában. Nem tudjuk hol keressük. Ha Agancs atya valóban életben van majd felbukkan és akkor befejezzük, amit tegnap félbehagytunk. De addig is, én remélem, hogy nincs igazad és más dolgunk is van.

- Például le kell venni rólam egy átkot. - Mondta Yaven.

Kifogytam a mondanivalóból, így csak bólintottam és elindultunk a temető felé. Hamarosan a Bonatara partján találtuk magunkat, bal kéz felől Gomiel hídján sűrű embertömeg hömpölygött a kikötőbe és a kikötőből, összeütközve, összegabalyodva. A folyón hasas uszályok kormányosai kiáltoztak egymásnak, idegen szavakkal kevert kereskedő-nyelvükön. Szótlanul, az elmúlt napok eseményeit forgatva a fejemben sétáltam a hömpölygő folyam sodrását követve, hátunkban a délelőtti nappal. Mira, továbbra is de Cea kisasszony bőrét viselve, belém karolt és felszabadult társalgást folytatott Almánnyal.

- Mireia, - vetettem közbe az Éneklő Móló környékén - az én menvelemnek nyoma veszett, amikor a Fattyak fogságába estem. Almány, a tied megvan?

- A papírdarab azzal a cikornyás viaszpecséttel, amiért egy vagyont elkértek a kapunál, miután kifaggatták, hogy mit akarok Derasban? - Nézett fel rám hunyorogva a quni lány. Bólintottam. - Nem. Az baj?

- Inkább csak kellemetlenség. Szerzek újat. - Válaszolt helyettem Mireia.

Mikor fél órával később feltűnt látóhatárunkban a nyugati városfal Mireia ideiglenes búcsút vett tőlünk egy földszintes, vegyes falazatú ivónál, és elsi-etett új menleveleket szerezni nekünk barátaitól, az Árnyaktól. Meleg volt az idő, de az ivó belsejében megrekedt levegő még elviselhetetlenebbnek tűnt, így az épület oldalában terpeszkedő orgonabokor árnyékában helyezkedünk el söröskorsóinkat dédelgetve. Sancha, a bicegős járású, földszínű szoknyát viselő házigazdánk kétszer is megfordult nálunk és újratöltötte ürülőben lévő korsóinkat, amíg mi lusta beszélgetésbe feledkezve vártuk Mireia visszatértét.

- Szóval Tesze, megvezettél minket. - Fordult egyszer csak felém Tarcál. Épp két hörpintés között voltam. Meglepetésemben öklendeznem kellett, nyakamon habzó sörital csurgott végig, szennyes nyomot hagyva divatos öltözékemen.

- Tessék? - Köhögtem ki a kérdést.

- Amikor Almergosba küldtél minket. Azt hazudtad a hercegnődnek kell bizonyítanunk. Megtettük, ami a feladatunk volt. A hercegnőd most itt lófrál velünk, de meg sem említette. Nem úgy tűnik, mintha számolna a szolgálatainkkal. Mi az igazság, Tesze?

Elvörösödtem Tarcál szúrós tekintetének keresztttüzében és nem éreztem magamban erőt, hogy újabb hazugsággal védjem a lódítást.

- Mireia tartott tőle, hogy túl sok feltűnést keltenétek, amíg mi szépen rejtve a nagy bemutatkozásomra készülünk. Ezért akart benneteket pár napra a városon kívül tudni.

- Nagy bemutatkozás? - Nyugtázta szavaimat Tarcál harag vagy indulat helyett egy bólintással. A többiek hirtelen elcsendesültek, ami nem volt jó jel. Nem mertem feléjük nézni, attól tartva, hogy ellenséges pillantások néznének rám vissza.

- Egy flancos bált rendez a Fellegvárban, ahol leleplezi, hogy életben vagyok, nagy nyilvánosság előtt, hogy kényszerhelyzetbe hozza a kancellárt.

- Azt a külhoni kurvapecért, aki megtagadta tőled a birtoklevelet? - Kérdezte érdeklődve Oren. Óvatosan felé néztem, de csak őszinte kíváncsiságot kaptam vissza.

- Igen. Mireia szerint, egy ilyen bemutatkozás után minden szükséges papírt kénytelen lesz kiállítani a nevemre.

- És utána? Hazaindulsz? - Dőlt hátra Tarcál, engem méregetve. Kelemetlen érzés volt, ott feszült közöttünk a kimondatlan lehetőség, hogy közös napjaink meg vannak számlálva, hogy nem fogok velük tartani új kalandot keresve.

- Én vagyok az utolsó Atenas. Casa de Romble az örökségem, meg kell próbálnom helyreállítani.

- Úton-útfélen hallani, hogy ez meg az a család hazafelé készül, északra. Jobbágyokat, csatlósokat toboroznak. - Fűzte tovább a szót Tarcál.

- Igen, én is hallottam róla. A Valdespirók voltak az elsők, de a példájukat látva már mások is hazavágnak.

- Előbb-utóbb nekünk is tovább kell állnunk Derasból. - Vetette fel Tarcál két hörpintés között.

- Északon minden fegyverforgató talál magának munkát. Az új exarcha is toboroz, de a Valdespirók, a Castrillonok, minden északi család híján van a zsoldosoknak.

Csend telepedett ránk, láttam Tarcalon, hogy mélyen gondolkodik valamin, úgyhogy hagytam neki időt megforgatni a fejében a mondanivalót. Közben Sancha asszonyosság harmadik alkalommal is újratöltötte ürülőben lévő korsóinkat.

- Te ismeresz minket, Tesze. Nem vagyunk hajbókoló, szófogadó népek. Nem tudnánk csak úgy akárkinek szolgálni.

Most rajtam volt a gondolkodás sora. José Maria Castrillonon kívül nem sok északi ismerősöm akadt Derasban, akiknek Tarcalékat beajánlhattam volna. És bár biztosra vettem, hogy a magát grófnak álcázó énekesmadár nagy hasznát

látná barátainnak, de azt is bizonyosan tudtam, hogy ők aligha lennének képesek leplezni az iránta érzett megvetésüket.

- Sajnos nem segíthetek. - Nyögtem ki végül, szégyenkezve, hogy cserben kell hagynom bajtársaimat.

- Annyi baj legyen. - Válaszolta Tarcál, de az arcára kiülő szomorúság elárulta hazugságát. Feltápáskodott az orgonabokor alól, és hármát is az asztalra dobott a Mirától kapott nagygarasokból, majd felmarkolta fokosát. - Látom, már jön a mátkád. Járjunk a végére a főregimádók ügyének, aztán akár búcsút is vehetünk egymástól.

Tarcalt követve a többiek is felpattantak, vádló pillantásokat lövellve felém. Én maradtam utolsónak az asztalnál, azon töprengve mivel vívtam ki mégis a rosszsallásukat. Almány volt az egyetlen közülük, aki hozzám szólt.

- Hogy te milyen idióta vagy, Arnau Atenas!

23

Mireia

A de Osma palota előtt tömörülő tömeg is elcsendesült, amikor kihozták az agancsmaszkos atya hulláját a kúriából. Arnau persze nem akart hinni a szemének. Mindent hátrahagyva megindult az Arany Oroszlánok felé, és letépte a maszkot a hulláról, szerencsére társai engem biztonságban tartva elindultak forrófejű Kedvesem után.

Én a fal mellé kiterített többi holttestet nézegettem. Xulioé nem volt közöttük. A jeges rémület összeszorította a gyomromat, de nem értem rá a felismerés jelentőségén töprengeni: jegyesem és óriásivadék társa közben vitába keveredett a királyi őrökkel.

Quini Tarcál elhúzta Arnaut az Arany Oroszlánoktól, mielőtt komoly bajba keveri magát és bajtársait. És engem. Úttalan utakon vezettek be minket véletlenszerűen a derasi házak között, hogy biztonságba kerüljünk - ösztönösen azokat az utcákat választották, amik egyre távolabb és távolabb visznek minket eredeti úticélunktól.

Arnau nem hitt a szerencséjének, nem akarta elfogadni, hogy az atya halott. Bezzeg én megnyugvást találtam volna, ha legalább a felét megtalálom Xulio holttestének. Az Árnyak vezére tudhatta egyedül, hogy a vesztét akartam. Láttam a szemén a felismerést, amikor lezártam előtte az átjárót. És kevesebbért is szörnyű bosszúra számíthatott volna tőle az ember. Igyekeztem nem átadni magam a félelemnek, és megnyugtatni feldúlt kedvesemet is:

- Jól van Arnau. Mondjuk, hogy igazad van. Változtat ez valamin? Már-mint, óvatosak leszünk, persze. Vigyázunk egymásra. De Tarcál is mondta, nem tudjuk kit rejtett a maszk valójában. Nem tudjuk hol keressük. Ha Agancs atya valóban életben van majd felbukkan és akkor befejezzük, amit tegnap félbehagytunk. De addig is, én remélem, hogy nincs igazad és más dolgunk is van.

Elindultunk az eredeti terveink felé, Szent Remund sírjához, ahol biztonságban megsemmisíthettük a féregimádók ereklyéjét és visszanyerhettem az emlékeimet.

Arnauba karolva sétáltam a derasi forgatagba, de láttam, hogy kedvesem hitetlenségtől ködös tekintettel bámul még mindig maga elé. Nekem is megvoltak a saját kétségeim. Magam mellé intettem Almányt:

- Amikor a palotában keresgéltek, Xulio testét sem találtátok meg?
- Sajnálom, de nem leltünk rá a barátod holttestére. Bár inkább a terem közepén ástunk, nem a szélén. - Arc kifejezésemet félreértve megsimogatta a vállamat. - De nem hiszem, hogy túlélhette, sajnálom. Túlságosan a tűzfészékben volt.

Egy darabig csendben sétáltunk tovább, majd Almány boldogabb témára próbálta terelni a szót.

- Hogyan ismerkedtetek össze Arnauval? - Kérdezte ártatlan hangsúllyal.

- Sosem ismerkedtünk össze. Vagy legalábbis nekem nincsenek róla emlékeim. - Mosolyogtam Kedvesemre várakozóan, de ő még mindig a saját világába merülve rágódott Agancs atyán. Visszanyeltem csalódottságomat, és Almányra mosolyogtam. - A szüleink a születésemkor eljegyezték minket.

- És honnan tudták a születeik, hogy szerelmesek lesztek egymásba? - Kotyogott bele Cesar.

- Az akkori életem egyik alapkőve volt, hogy Arnau felesége leszek, ha felnövök. Olyan természetes, mint a lélegzetvétel - mosolyogtam kedvtelenül merengő Kedvesemre, aki még mindig messze járt.

- Nálunk is szokásban volt az ilyesmi, Almány. Nagyanyánk is mindig elregélte, hogy a bő fiának ígérte az anyja, amikor még a bölcsőben rengették - fűzte hozzá tűnődve Tarcál.

- Aztán azt is mesélte, hogy az egészből nem lett semmi, mert a nagyapánk megszőktette - vigyorgott Almány.

- Azt hiszem, ő a rablás szót használta - fűzte bele Tarcál.

- Nem hiszem, hogy különösebben bánta volna az öreglány, - mosolygott Almány a bátyjára. Tarcál hümmögve bólintott.

- Mireia, - akasztotta meg a társalgást Arnau - az én menlevelemnek nyoma veszett, amikor a Fattyak fogságába estem. Almány, a tied megvan?

- A papírdarab azzal a cikornyás viaszpecséttel, amiért egy vagyont elkértek a kapunál, miután kifaggatták, hogy mit akarok Derasban? Nem. Az baj?

- Inkább csak kellemetlenség. Szerzek újat. - Válaszoltam, majd csalódottságomat elrejtve kosaramat szorongatva sietősen elindultam a Hernán Bérkocsivállalat felé.

Visszanézve még láttam, hogy Yaven, Cesar és Oren megindulnak egy, az utcán lévő ivóhoz. Almány meg utánam jött volna, de Tarcál szól neki valamit furcsa hangzású nyelvükön. Arnau tanácstalanul nézett utánam, de mikor látta, hogy társai maradnak, ő is feléjük indul. Miért van az, hogy az első reakciója mindig az, hogy engem elengedjen?

Pár utcányira még mindig feldúltan léptem be a bérkocsi vállalkozás belső udvarában. Az összes kocsi bent volt, és Hernán alkalmazottai szűrős szemmel méregettek, majd mikor rájöttek, ki vagyok, talán túl barátságos biccentésekkel üdvözölnek. Szótlatlanul mentem tovább célirányosan a kocsijavító műhely felé, ahol a tulajdonost sejtettem.

A műhelyben Marika és Marcus vitatkoztak valamin, amit érkezésemre szín-

padiasan abbahagytak. A tolvajlány kezeit az égnek emelve elfordult apjától, aki szótlánul ült egy kerék nélküli csúnyán megrongálódott kocsinakján egy agyagkorsót szorongatva.

- Mi az? - Kérdeztem csodálkozva.

- Xuliót siratja. Azt a görényt, aki simán hagyta volna megdögölni... -
Magyarázta Marika vadul gesztikulálva.

- Én csak nem tudom, hogy Mireia direkt zárta-e be a varázskaput...
Mielőtt az átjáró megszűnt volna láttam Mireiát mutogatni és maga elé suttogni. Varázsolt. De mit? Elvégre az átjáró bezárult. Vagy pont ezt akarta?

- Kurvára nem számít! Örülj, hogy megszabadultunk attól az örülttől!
Te vagy az Árnyak új vezetője! - Dörrent Marika az apjára.

- Amit én kurvára nem akartam! - Vette át Marcus lánya szavait. - És mint új vezető, milyen üzenete lenne, ha nem torolnám meg Xulio halálát. De azon az asszonyon, akinek az életemet köszönhetem? Megértesz? - Nézett rám Hernán kétségbeesve, és nyagot húzott a korsóból.

- Szerintem engedd el! - Mondtam némi ijedtséggel a hangomban.

- Látod, még Elvyra is ezt mondja, pedig hogy imádta Xuliót! - Veregette meg a felkaromat Marika, majd csodálkozva hozzátette. - Te híztál?! - Sosem mondták még ezt nekem, nőies alkatomra mindig is büszke voltam. Persze Elvyra filigránsága mellett tényleg teltebbnek tűnhettek. Feldúltságom kódén át el is felejtettem, hogy még mindig az udvarhölgy arcát viselem.

- Miért jöttél, Elvyra? - Kérdezte Marcus elgyötört hangon.

- Én... menlevélpecsétek miatt. - A derasiak gyakran viselték az okirat pecsétjét, a papírokat gondosan eltéve. Ez persze keresett árucikké tette a tolvajok és a hamisítók számára.

- Te aztán nem lazsáltál, - mosolygott rám Marika, - majd elővett az egyik szekrényéből két ládikát. Egy felfordított hordóra helyezte őket. Az egyikben pénz, a másikban pecsétek voltak. - Mennyit hoztál?

- Én... vinnék... - Kezdttem óvatosan. Hernánék csodálkozva néztek rám. - Nincs most kedvem derasiakat fosztogatni.

- Persze, - nevetett fel Marika, - én meg az almergosí macskaember vagyok!

- Tényleg, sietek - mondtam, és a pecsétek felé nyúltam, majd kezemet megállítottam a levegőben. - Mennyi?

- Neked ingyen van. - nézett rám Marika gyanakodva.

- Hét kell!

Marika nevetve elhúzta a lábát, mielőtt belenyúltam volna.

- Szokatlanul lassú vagy ma, megsérültél? A hangod is... Teltebb... -
Mondta, miközben leszámolta nekem a hét pecsétet.

- Nem vagyok jól... - ismertem be kelleetlenül, és köhécseltem párat. -

Amióta az a bogaras ember rámszállt.

- A sötét varázsló? - Kérdezte Marcus rémulten.

- Ro-varázsló! - Vágtam rá erőltetett nevetéssel, hátha sikerül eltalálnom Elvyra humorát.

Hernanéktől csak pár erőltetett mosolyra futotta.

- Amit Mireiáról beszéltünk... - kezdte Hernan komolyra fordítva a szót.

- Nem hallottam semmit! - Vágtam rá talán túlzott gyorsasággal. - De ha megengeditek, hogy beleszóljak...

Marcus biztatóan széttárta a kezét, Marika pedig továbbra is összevont szemöldökkel, gyanakodva nézett rám.

- Először is, nincs még meg Xulio holtteste. Lehet, hogy túlélte! - Marcus lemondóan csóválta a fejét. Szólni akart valamit, de kezemet felemelve beléfojtottam a szót. - Mireia pedig elmegy hamarosan. A vőlegényével. Északra.

- Mi nem akarunk Mireiának ártani, sokat köszönhetünk neki - mondta Marika egyenesen a szemembe nézve, nem fél fejfel lejjebb, az illúzió szemébe. Bólintottam.

- Mireia is sokra tart titeket.

- Ez mind szép és jó, de... - Kezdte Marcus, de Marika a vállára tette a kezét. Az öreg Hernán a fejét csóválva leült a megrongálódott kocsira. "Én már sosem szólhatok", morogta maga elé.

- Akkor én megyek is - mondtam Marikára nézve. A lány búcsúzáskor megölelt, és a fülembe súgta. - Köszí mindent!

Az épületből kiérve izgatott csődület fogadott. Az egyik bérkocsi alatt egy ájult férfi feküdt. A kancellár egyik patkányképű írnoke, aki a palotába vezetett minket.

- Elvyra, ez a fickó utánad ólálkodott, - magyarázta Pablo. - Ezért Gavin kicsit lecsapta. Küldjük a disznókhoz?

- A világért se, csak egy szerencsétlen hódolóm. - Letérdeltem mellé, és megráztam a vállait, miközben észrevétlenül némi tetterőt varázsoltam az alakba. A férfi ijedten nézett körbe.

- Kedves Barátom, elesett itt a lépcsősoron! - Mosolyogtam rá az alakra, aki ijedten nézett a marcona kinézetű "kocsihajtókra". - Jöjjön, vissza kísérem a palotába!

A pasi ijedten kapaszkodott belém, és az Árnyak kacajától és füttyögésétől kísérve elindultunk kifelé a bérkocsivállalat udvarából. Amikor látótávolságba értünk, mélyen a férfi szemébe néztem.

- Cavia küldte.

- Igen, Hercegnő! - Válaszolta a kis besúgó túl készségesen, sunyi mosollyal az arcán.

- Mióta?

- Csak most pár órája küldött Ön után. - Hazudott, bár ügyesen csinálta.

Az égre nézve hangtalan káromkodtam egyet, majd az egyik erszényből kikapartam egy királpénzt és a férfi felé mutattam. Az arcán láttam, hogy nem számít neki. Tízszer ennyivel sem tudnám Cavia ellen fordítani, de azért a szerepéhez híven mohón a pénz felé kapott. Rámarkoltam a kezére.

- A de Osma palota előtti tömegben a nyomomat vesztetted.

Az emlékirás nehezebb varázslat, mint az emlékezet törlése. A férfi emlékei között kutatva láttam, hogy már hónapok óta a nyomban van. Látott Aracelisszel, Fredóval. Láttott Arnauval a Bonatarán csónakázva. De jó lenne, ha én is emlékeznék erre! A közelmúlt felé irányítottam a figyelmemet. Láttam, ahogy felsejlik az emlékezetébe, ahogy Elvyra Arnau karjai között keresi a menedéket. Vajon akkor jött rá, hogy ki vagyok valójában, vagy eleve tudta? Nem volt időm további kutakodásra. Pár percem volt csak, amíg Cavia írnoka a falat támasztja, a semmibe bámulva a varázslatom miatt. Újraéli azt, ahogy az Oroszlánok a tömeget oszlatják, és hogy nem lát a tömegben sehol sem. Aztán céltalan bolyong a városban, és leütik. Gavin arcát Xulioéra cseréltem az emlékeiben. Ha mégis túlélte a tüzet, remélhetően lekötik egy kicsit Cavia emberei.

Sietve elindultam visszafelé a kocsmába, ahol Arnauék italoztak. Útközben minduntalan körbe pillantottam, hátha újfent nem kívánt kísérőm akad, de nem szúrtam ki semmit. Nem mintha az előző alakot én fedtem volna fel.

Arnauékhoz visszatérve fagyos hangulat fogadott. Jöttömre Tarcalék felpattantak.

- Indulunk? - Kérdeztem. Arnau még némi pénzt dobott az asztalra, hogy kiegyenlítse a számlát, aztán zavartan megvakargatta az állát.

A többiek is úgy álltak, mintha éretlen narancsba haraptak volna. Amit meg is tettek, mikor a derasi házak között bolyongtunk. Kérdően Almányra néztem, de a lány némán elfordította a tekintetét.

- Menjünk, menjünk! - Lépett mellém a Félszemű zavartan topogva, nem tudva, hogy hogyan viselkedjen velem, nyújtsa-e felém a kezét.

Az illetet félretolva belékaroltam hát a korábbi tolvajomba, a kosarat gondosan a távolban tartva tőle. Megindultunk a városkapu felé.

- Ezeket ki tudod osztani észrevétlenül? - Kérdeztem Yavent, és kendőm takarásában hat láncra fűzött derasi pecsétet nyújtottam felé. A férfi bólintott, és átvette tőlem az értékes holmit. - Az előbb követtek minket.

- Az a szürke ruhába bújt unalmas kis alak? - Nézett rám Yaven ártatlan képpel.

- Miért nem szóltál?

- Senki sem mondta, hogy szólni kell. - Vont vállat. - Meg azt hittem, a

Hercegnő testőrének... tetszik lenni. - Próbálgatta az illemt bizonytalanul. - Meg hát nem vagyunk megbízva...

- Fizettem nektek...
- Aztán ellopattad a pénzt - vigyorgott rám Yaven.
- Nem én mondtam Elvyrának...
- ... de ismerted őt, nem? Sejthetted, hogy ez lesz...

Félszemű Yaven egy darabig mosolyogva meredt rám, majd fejet hajtott, és útjára indult, reményeim szerint, hogy kiossza a pecséteket. Almány továbbra is kerülte a tekintetemet, ahogy Tarcas is. Bevártam hát Arnaut.

- Miért haragudtak meg a társaid? - Súltam neki.
- Fogalmam sincs! - Válaszolta Jegyesem őszinte kétségbeeséssel a hangjában.

- Mégis miről beszélgettetek, mikor elmentem?
- Mondtam, hogy visszatérek a birtokaimhoz. Valószínűleg tudatosult bennük, hogy ez az utolsó közös utunk. Ezenkívül tanácsot kértek, hogy tudok-e olyan urat, akihez beállhatnának, ha már az észak-escari urak zsoldosokat fogadnak. Sajnos nem tudtam ajánlani senkit. Megszakadtak a kapcsolataim. Kivéve Castrillon grófot, de nem hiszem, hogy őt szívesen szolgálnák.

Elképedve bámultam Arnaura.

- Továbbra sem értem, miért nem kedveled José Mariát. De miért nem akarod őket magaddal vinni Északra? Rátermettnek tűnnek, és túl sokat tudnak rólam. Rólunk.

- Mármint hogy... én? - Most Arnaun volt a meglepődés sora. - Én sosem gondoltam, hogy... a megbízójuk lehetnék. Én... Nekem nincs is pénzem.

- Ami az enyém, a tiéd is. Hisz össze fogunk házasodni. - Bátorítóan megsimogattam Arnau felkarját. - Gyorsan beszéld meg Tarcással a félreértést, szerintem vérig sértetted!

- Szerintem rosszul gondolod, és valami más bajuk lehet. Nem hiszem, hogy a szolgálatomba akarnak állni. Hiszen a társuk vagyok. Ráadásul én jöttem utoljára a csapatba. Ugratnak is emiatt eleget.

- Én rákérdeznék azért később...

Szótlanul haladtunk tovább úticélunk felé. A kis félszemű tolvaj kiosztotta a holmit: mire a kapu árnyékába értünk, már mindegyikünk nyakába ott lengett az Árnyaktól szerzett pecsét, úgyhogy fennakadás nélkül átgengedtek minket a városkapun. Délutánra járt, így most nem is volt a tegnapihoz hasonló tömörülés.

A városkapun kiérve a nomádok nyomornegyedeitől átellenben terült el a derasi temető. Óvatosan mentünk. Én középen Arnau karjaiban. Elöl Tarcas, Yaven és Almány. Hátul Oren és Cesar.

Szinte sírról sírra vonultunk a délutáni hőségben. Néhol járókelők voltak, városiak látogatták rég elhalt szeretteik sírját. Máshol egy szerelmes pár piknikezett egy hatalmas fűzfa árnyékában. Pár sírral odébb pedig egy dalnok siratott valakit. Hogy valóban rég elhunyt kedveséről emlékezett, vagy csak a hangulat kedvéért jött a temetőbe, azt nem tudom. Bármilyen nyugalmat is árasztott a napfényben a derasi temető, nem tudtam kivenni a fejemből, hogy vajon “kedves halottamnak” tudhatom-e Xuliót, vagy bosszúálló lidércemnek? Hogy vajon Arnau kétségei igazak-e, és az agancsmaszkos atya továbbra is az árnyékok közül vár ránk, vagy ha ő már alulról szagolja is az ibolyát, vajon a szektája nem próbál-e bosszút állni vezetőjük meggyilkolásáért. Korábbi problémáim, hogy Nagyanyám feltehetően megpróbálja majd eltenni láb alól Kedvesemet, szinte ki is törlődtek az emlékezetemből. Szinte.

Ahogy egyre közelebb és közelebb értünk Szent Remund sírjához, feltódultak bennem a korábbi látogatásom emlékei is: legutóbb itt szinte egyedül kellett szembenéznem a Fattyakkal. Vajon most is lesben állnak?

Óvatosan közelítettük meg a sírt, ami egy kisebb domb tetején állt. Az egykor széles, a zarándokok számára valaha gondosan karbantartott ösvény közepén most egy kisebb bokor terpeszkedett. A látogatók kedvéért lépőkövekkel kirakott utcácskát benőtte a gaz. Tarcál és Almány előrementek, hogy felderítsék a helyet.

Maga a síremlék is szörnyű állapotban volt. Az előtte álló Acce szobrot még a vallásháború elején vandálok rombolták meg. A síremlék oldalát teljesen befutotta a borostyán, duplaszárnyú tölgykapuja csálén állt a helyén. A tetejéről a legutóbbi vihar úgy tűnik újabb cserepeket sodort le. Talán szóba kellene hoznom az egykori kegyhely szörnyű állapotát a királyi tanács előtt, csak félek, hogy akkor megvádolnának, hogy én is az accerianus eretnekséget vallom. Valószínűleg Cavia különösen érzékeny rá, hiszen az Áldott Ligából származik és családja keservesen megszenvedte a vallásháborút. Másrésről ez az én helyem. Szükségem van a helyre, ki tudja, mikor milyen átokkal sújt a nagyanyám, vagy akár én saját magamat.

- Tiszta a levegő! - Szólt Almány, miközben kilesett a síremlék megrongált ajtakából. - Gyertek!

Nagyot sóhajtvá léptem előre. A kriptá apró volt, középen volt Szent Remund, Acce egykori érsekének szarkofágja. Igazság, az érseket a mai napig gyászoló jogar-ereklye, a faragott dombormű kezében nyugodott. Állítólag gyászának részeként pusztítja el maga körül az ichort, ezzel öntudatlanságba taszítva saját magát is. Megbabonázva néztem Igazságot és éreztem, hogy kitisztul az elmém. Láttam, amint Arnau részegen elém toppan társai társaságában egy kocsmá előtti sikátorban. Láttam, ahogy Aracelisnél egymáscí leszünk. Újra éreztem első, óvatos csókjait, elolvadtam ölelésében. Láttam, ahogy zavarban

vagyok az Aranykakasban lévő szobámban, miközben Arnau a róla készült képeket nézegeti. Majd látom, ahogy búcsút intünk egymásnak a város főterén.

A rám törő emlékektől megszédültem, ha nem fog meg Almány, biztos a padlóra zuhanok. Kíséretem férfitagjai csodálkozva bámultak rám. Lefoszlott rólam a mágia megszűnésével Elvyra illúziója, és talán most láttak először. Bár a visszatérő emlékeim forgatagában felrémlett, hogy amikor újra találkoztunk Arnauval A hattyú és kakas előtt, ők is ott voltak.

Mellettem Arnau hangos csattanással terült el a földön. Mindannyian kérdően néztünk rá. Nehézkesen, Oren támogatásával felült, és fejét fogva zavartan meredt maga elé.

- Az istenekre, rajtad is átok ült! - Kiáltottam meglepetten, és a kezemet nyújtottam felé.

Arnau a fejét csóválta, és mélységes szomorúsággal nézett rám.

- Mira. Mi nem... mi nem vagyunk jegyesek!

Arnau

A talaj, amit egykor biztos támasznak éreztem, kifordult alólam.

Egy perccel korábban még jegyesembe karolva sétáltunk Szent Remund sírja felé. Mireia tapintatosan próbált rámutatni, hogy az ivóban folytatott beszélgetés során teljesen félreértettem Tarcalék szándékait. Hogy valójában végig arról volt szó, hogy a szolgálomba próbálták ajánlani magam.

Eljátszottam a gondolattal, és teljesen felfoghatatlannak találtam. Mégis, hogyan állhatnának a szolgálomba, ha semmi tekintélyem nincs előttük? Ugyanakkor vonzott is a gondolat, hiszen minden jellemhibájuk ellenére tisztában voltam társaim talpraesettségével és bátorságával.

Ám amíg én ezen járattam a fejem a sír közelébe értünk. Szent Remund a maga idejében Acce köztiszteletnek örvendő érseke volt, síremléke is ezt tükrözte, habár a környezetét mostanra benőtte a gyom. Először jártam errefelé, de persze hallottam már az Aeternumot megjárt érsekről és híres erekléről, Faktumról is. Mireia is említette, hogy Faktumnak köszönhetően a sír közelében ellobbannak a varázslatok, és hogy ez majd segít neki visszaemlékezni mindenre, amit mágiával kitörölt saját elméjéből.

Egy pillanatra sem gondoltam volna, hogy Faktum áldásának bármi hatása lenne rám is.

És mégis. Alig léptünk be a sírboltba és vetettünk egy pillantást az érsek faragott szarkofágjára, amelynek ölelő karjaiban ott nyugodott a híres jogar, olyan érzésem támadt, mintha lerántottak volna egy fátylat az elmémről. Mágiával eltemetett emlékek tódultak a tudatom előterébe, egymással tolakodva, figyelmet követelve maguknak.

Nem bírtam velük.

Olyan érzésem volt, mintha a talaj kifordult volna alólam.

- Nem értem - nyögtem. Miasol Gironda fensőbbbséges arcán az undor röpke hullámai söpörtek végig hangom hallatán.

- Pedig érthetően fogalmaztam. Mireia gyámjaként felbontom az eljegyzéseket.

Segélykérőn oldalra néztem, Rafel tekintetét és támogatását keresve. Barátom Miasol Gironda oldalán ült, a pattogó tábortűz túloldalán. Bal kezével szőkésbarna, göndör hajába túrt, talán, hogy ne kelljen a szemembe néznie. Ezért nézett rám olyan bánatosan, mikor nagyanyja színe elé hívott. Tudtam, hogy

nem az ő hibája volt, hogy bizonyára megpróbálta képviselni az érdekeimet a Gironda nagyasszony előtt, mégis elárulva éreztem magam. Elmondhattad volna, figyelmeztethetnél volna, gondoltam.

Akkor most tudnám, mit mondjak. Akkor nem is járultam volna a boszorkány színe elé, és akkor nem tudta volna felbontani az eljegyzésünket.

Ez nem megoldás, mondta volna Rafel. Miasol úgyis eléri, amit akar. És igaza volt, Miasol mindig eléri, amit akar.

A gyűlölet, a félelem és a bánat epeízű elegye kavargott bennem. Marta a szívemet és a szememet. Biztos ezért tódultak könnyek a szemembe.

- Hallanom kell, hogy megértetted, amit mondtam. - Jött a könnyeken túlról Miasol hangja.

Szipogva megtöröltem a szemem. A zöld színű brokátruhát viselő nő szoborszerű mozdulatlansággal ült velem szemben kihajtható tábori székén. Ősz haját magasra tornyozva hordta, fülében, nyakában, ujjain drágakövek és gyémántok csillogtak. Hideg tekintettel méregetett idős korára is makulátlan, inkább a hatalomtól, semmint a kortól barázdált arccal. Miasol Gironda azóta hatvanéves volt, hogy én megszülettem, és bizonyára még azután is sokáig az marad, hogy a csontjaimat elhordják a Fűtenger dőgevői.

- Miért?

- Miben reménykedsz Arni? - Kérdezett vissza gyerekkori becenevemet használva, de a legcsekélyebb melegség nélkül. - Hogy azt mondom, azért, mert elszegényedtél? Hogy megfogadhasd, hogy rendbe teszed Casa de Romblét? Vagy, hogy azt mondom, hogy azért, mert nem tüntetted ki magad eléggé a háborúban? Hogy aztán megfogadhasd, ünnepelt hódítóként lovagolsz majd be Derasba jövő ilyenkor? Tudod jól az igazságot. Ti Atenasok soha nem voltak méltók rá, hogy rokoni kapcsolatba léphessetek az én családommal. És nem tehetsz semmit, ami ezen változtatna.

Körülöttünk a tábor az éjszakára készülődött. Katonák sürgölődtek a távolabbi tábortüzek körül, hangos gajdolással ünnepeelve, hogy délután egy eltévedt és a kiszáradó táj miatt elcsigázott bivaly került a csapat útjába. Szegény pára valaha a csorda legnagyobb, legerősebb hímje lehetett, de mára megfakult és foltokban hullott a szőre, éhező testén redőkben lógott a bőr. De még így is, ha nem is kiadós, de legalább friss pecsenye-vacsora elé nézett Kurkuas lovag ezrede.

A lovag úr és a Ligából érkezett tisztek három sátorra tőlünk, egy leveleit vesztett öreg tölgy ágai alatt ücsörögtek a félhomályban, halkan beszélgetve a felvonulásunk mikéntjéről. Nem is olyan rég még Rafelt és engem faggattak arról, hogy milyen a terep innentől Toledánóig. Aztán megérkezett közénk a király rettegett nővére, és elcseréltek minket egy ajándékba hozott boroshordócskára. Egy röpke pillanatig találkozott a tekintetem a lovagéval, de

Kurkuas aggódó tekintete hamar tovább rebbent rólam Miasol úrnőre.

Az úrnő díszes hintója délután tűnt fel a láthatáron. Először csak a vastag porfelhőt pillantottuk meg, de hamarosan már a fél ezred hunyorogva próbálta felismerni a hintó előtt lovagló csillogó vértben feszítő díszkatonák feje felett lobogó címert. Rafellel mi is így tettünk, így aztán az elsők között ismertük fel, hogy ki érkezik közénk. Olyan volt, mintha álomból ébredtem volna a rémes valóságra.

Gyerekkorom egyik legboldogabb napja volt, mikor hírül kaptam, hogy Miasol úrnő délre költözik. Rafel nagyanyja soha nem rejtette véka alá, hogy mit gondol rólam és családomról, hogy megvet, sőt szinte gyűlöl minket. Talán a szüleimet hibáztatta unokaöccse, az Ifjú Oroszlán halála miatt. Talán rossz néven vette anyám és a menyé közeli barátságát. Talán féltékeny volt, amiért az unokái szemmel láthatóan szerettek engem, szerették a szüleimet. Talán mindez együtt.

Akármi volt is az oka, megtanultam elkerülni a hercegnőt. Na nem mintha ártalmamra lett volna, de valahányszor a szeme elé kerültem gerincemen végigfutott a jeges rettegés, elmém ködbe borult, és kígyótól megbabonázott rágcslónak éreztem magam. Úgy tűnt aggodalmamon édesanyám is osztozik, és csak vonakodva engedett el felügyelet nélkül játszani a Gabaldon gyerekekkel, ha volt rá esély, hogy Miasol úrnő színe elé keveredek. Aznap, mikor Rafel szülei kitették a hercegnő szűrét és útnak indították a távoli Umbralado felé, nem csak én könnyebbültem meg, egy fenyegető árnyék foszlott szét mindkét család feje fölül.

A fenyegető árnyék most mégis testet öltött, és itt ült velem szemben, válaszra várva.

- Az eljegyzést a szüleink kötötték, az emlékük... - próbáltam meg érveket keresni Miasol úrnő döntése ellen.

- Nem tartozom magyarázattal neked, és nem tűröm, hogy a fiam emlékére hivatkozz.

- Dehát, ők azt akarnák...

- Őket a halál már megszabadította a céloktól és az akarattól. Votisz kegyelméből már nyugalomra leltek a túlvilágon. Kénytelen leszel te is belenyugodni.

Nem volt mit mondanom, és nem volt már maradásom sem. Dacosan felpattantam a tűz mellől és az illendőségre fittyet hányva faképnél hagytam a boszorkányt. Pár lépés után nem bírtam tovább, és sietős lépteim futásra váltottak. A tábor határában posztoló őrk okosabbak voltak annál, semhogy megpróbáljanak megállítani. Nem jutottam messzire, a szípgó futás hamar ki-fullasztott. Levegő után kapkodva torpantam meg a poros száraz ligetben, két kőhajításnyira a tábortól. Az éjszakát betöltötte a milliányi kabóca ciripelése, az

égen táncot jártak a csillagok, és végtelenül egyedül éreztem magam.

Önsajnálataból Rafel lépteinek zaja zökkentett ki. Némán futva érkezett, pár lépésnyire közelítve meg engem. Egy darabig csak álltunk ott, némán.

- Sajnálom. - Szólalt meg végül.
- Te is ellene voltál az eljegyzésnek.

Először csak büntudattal terhes csend volt a válasz.

- Akkor hát, sajnállak. Arnau, tudod, hogy fontos vagy nekem. Nem akartam, hogy így érezz. De a nagy eltökéltség. A panteonra, megkeresett minket egy háború közepén, azért, hogy felbontsa az eljegyzést! Nincs mit tenni, az lesz, amit ő akar.

- És ha megszöknénk? Elébe vághatnánk, egy jó lóval előbb délre érek, mint ő a hintóval. Mire hazaért, már kész tények elé állíthatnánk. Majd te hozzám adod a húgodat.

Újra csend. Rafel közelebb lépett hozzám, a sötétségből kibontakozott hercegi profilja. Világ életében mindenki Xenaro herceghez hasonlította őt, és kétségkívül nem volt hűján a hősiesség karizmának. De, ha a szüleim történeteinek hinni lehet, az Ifjú Oroszlán tekintete soha nem tükrözött volna ennyi együttérzést és aggodalmat. Óvatosan a kezébe vette a kezemet.

- Hallod miket mondasz, Arni? Őrütségeket beszélsz. Még ha meg is tehetnénk, így is kellenél Mireiának? És ha igen, ezt a jövőt szánod neki? Nincstelenként vándorolnátok a világban, Miasoltól rettegetek!

- Azt hittem, segíteni akarsz.

- Akarok. De nem tehetem. Én is beszéltem Nagyanyával. A királyság rosszabb bőrben van, mint gondoltuk, Arni. Xosé bácsi öreg és beteg, bármikor meghalhat. A lányai gyermektelenek, és már nem fiatalok. Rám vár a trón, Arni. - Rafel a távolba meredt, arca eltökéltséget tükrözött a csillagok fényében. Tudtam, hogy igaza van, hisz beszéltünk már erről eleget. Rafel mindig is tisztában volt sorsával és bátran vállalta azt. - De szükségem lesz Miasol támogatására, nem haragíthatom magamra. A királyságért.

Nem mondta ki, de nem is volt rá szükség. Mit számított pár fiatal boldogsága, ott ahol koronák és királyságok sorsa a tét?

- De akkor mit tegyék?

- Nincs mit tenni.

- Valamit tennem kell.

- Ha segíteni akarsz, akkor ne tegyél semmit. Ne írd Mireiának, ne keresd a társaságát, ne táplálj hiú reményeket. Ezzel segítesz továbblépni. Neki is, magadnak is. Ne tegyél semmit.

Tesze. Teszetosza. Később, Rafel halála után, Tarcalék adták nekem ezt a becenevet. Mert olyan bizonytalan vagyok. Mert soha nem cselekszem, csak ha már nagyon nagy a baj, és nincs más választásom.

Megszédültem és egyensúlyomat veszítve a zuhanni kezdtem Szent Remund sírja előtt. Körülöttem Tarcalék Mireiával voltak elfoglalva. Almány szerencsére hamar a jegyesem - nem a jegyesem, sikították újonnan felfedezett emlékeim - mellett termett és támaszt nyújtott neki. Hogy velem mi történik egyelőre nem tűnt fel senkinek. A talaj vésszen közeledett felém, de nem tudtam az eséssel foglalkozni, újabb és újabb emlékek ásták ki magukat mágikus börtönükből.

Azt kívántam, bárcsak lenne más választásom. Erősen küszködtem a vággyal, hogy sarkon forduljak, és nevemről, örökségemről lemondva csavargóként éljem le további életem. Sokkal inkább lett volna hozzá kedvem, mint bekopogni a kancellárhoz.

Ez az újabb emlék, amely Szent Remund sírja elé érve kiásta magát a tudatlattim mélyéről, hivatlanul és ellentmondást nem tűrően tolakodott figyelmem fókuszába.

Nemrég történt, négy, öt napja talán. Pár nappal azután, hogy Tarcalékkal Derasba érkeztünk. Társaim mulatni, zsoldot és célt keresni jöttek a fővárosba, én azért, hogy a kancellár elé járuljak kéréssel. Egy foghúzást hívogatóbb eseménynek éreztem volna, halogattam hát az elkerülhetetlent. A Vaskapitányban szálltunk meg, a Derasba özőnlő zsoldosok kaszárnya-kocsmájába. Két nap és három éjjel vertük a blattot és vedeltük a sört. Oren nagyotmondó történeteivel szórakoztatta a nagyérdeműt, Yaven verekedéseket provokált, hogy aztán míg Cesar rendet rak, ő a félajult áldozatok zsebeiben turkálhasson. Szokás szerint Tarcal volt a józanság hangja.

- Lassan ideje lenne felkeresned a kancellárt.
- Tudom. - Válaszoltam keserű sör ízét érezve a számban.

Így aztán másnap reggel megmosakodtam, megborotválkoztam, kerestem tiszta inget, kisuvickoltam a csizmámat, és a reggeli nap sugaraival az oldalamban felsétáltam a Várdombra. Bemutatkoztam az Arany Oroszlánoknak, majd a kancellár írnokainak, mindkétszer előadva jövetelem célját. Hellyel kínáltak egy freskókkal borított falú hideg szobában két másik kérelmező között, gyümölcsös borral és süteménnyel kínáltak, és türelemre intettek. Teltek a percek, aztán az órák. Végül egy szolgáló lépett hozzám és a kancellár irodája elé vezetett.

Az iroda ajtaja vörösés barna színű volt, a sárgaréz kilincs fényesen csillogott. Az küszöbrésen át meleg fény vetült a homályos folyosó padlójára. Volt időm mindent végig mérni, amíg azon haboztam, hogy bekopogjak-e Sariel Cavia

kancellárhoz.

Nagy levegőt vettem és kettőt koppantottam. Mielőtt a kezem harmadszor is az ajtóhoz verődhetett volna, kitárult előttem az iroda. A hórihorgas, hosszúkás fejű szolgáló, aki ajtót nyitott nekem, engedelmesen félreállt az utamból. A háta mögül Cavia kancellár kimért és akcentusos hangja csendült fel.

- Atenas uram, fáradjon beljebb!

A rövidere nyírt hajú, pödört bajszú, fésült szakállú kancellár, makulátlan szürke kabátkájában egy túlméretes íróasztal túloldalán ült. A hatalmas asztalapon egy könyvecske és egy tintatartó társaságában oldalra tolt, érintetlen tálca megrakva kenyérrel, gyümölcssel, húsokkal és szószokkal. Jobb kéz felé, a kancellár háta mögött, egy aprócska asztal állt, az asztalnál a kancellár híres taláros írnokainak egyike, írótollal a kézben, kihajtott pergamennel az asztalkán. Egy újabb írnok tőlem balra, arccal a kancellár felé fordulva állt olvasóállványa mögött, tekerstartókkal és könyvekkel teli polc mellett.

- Foglaljon helyet, kérem! - Gesztikulált a kancellár az íróasztalával szemközt álló karosszék felé. Kényelmetlenül elhelyezkedtem benne.

- Köszönöm. - Fészkelődtem. - Nem szándékom feleslegesen lopni az idejét.

- Ugyan már! A nagy Hector és Ilbuchin gyermeke számára mindig van időm. Mit tehetek Önért, Atenas uram?

- Hát, gondolom sokan megfordulnak itt ezzel a problémával. A családi birtokaim romokban hevernek, jómagam pedig nincstelen vagyok. - Kezdttem bele a magyarázatba, miközben a vér az arcomba, a nyakamba tódult.

Sehonnan koldusnak éreztem magam, aki morzsákért kuncsorog. Szerencsére a kancellár megértően bólintva átvette a szót.

- És a Mocenigó bank kezes és birtoklevél nélkül nem ad kölcsönt az újjáépítésre. Valóban sokan fordulnak hozzám ezzel a problémával. A birtoklevél természetesen nem okozhat gondot, vettem a bátorságot és elrendeltem a megírását, amikor hírül vettem, hogy Ön a városba érkezett. Ha meg nem sértem, hadd kérdezzem meg, kit fog felkérni, hogy kezeskedjen Önért a bankban?

- Még nem tudom. A Sámánhorda mindent elpusztított északon, amit a Vénvihar korábban megkímélt, rokonaim és szomszédjaim nincsenek olyan helyzetben, hogy kezeskedhessenek a kölcsönömért.

Cavia kancellár egy pár pillanatig némán meredt rám, mintha a lelkem mélyét fürkészné. A szobára csend telepedett, csak a két írnok tollának sercegését lehetett hallani a papíron. Kínosan rámosolyogtam az egyikükre, minden eredmény nélkül.

- A korona nevében szólva, - törte meg a csendet a kancellár - a Gironda család örömmel kezeskedne az Ön kölcsönéhez. Ez a legkevesebb, amit bölcs

királyunk megtehet szeretett unokahúga jövődöbelije kedvéért.

- Ez igazán nagylelkű, tanácsos uram. De attól tartok azt az eljegyzést évekkal ezelőtt felbontotta Miasol hercegnő. Ami azt illeti, azóta minden kapcsolatot megszakítottam Mireiával.

Újra visszatelepedett közénk a csend. Kényelmetlen fészkelődtem, tekintetem a könyvespolcra tévedt. Hirtelen rájöttem mi változott. Az írkokok abba hagyták a jegyzetelést, megszűnt az író tollak karcoló hangja. Érdeklődve ismét a kancellára néztem, és egy kicserélt embert láttam magam előtt. Arcáról eltűnt a mosoly, tekintete mélyéről a melegség. Ridegen, rezzenéstelenül meredt rám, mint valami áldozatra leső kígyó.

- Valami gond van? - Kérdeztem elfúló hangon.

Sariel nem válaszolt, pusztán lassan megemelte bal kezét. Az írkokok hezitálás nélkül letették tollaikat, majd az engem beengedő szolgálóval együtt távoztak a szobából.

- Kazemír! - Emelte fel a hangját a kancellár. Hamarosan fekete talárt viselő, kerek fejű, kopasz, borostás férfi lépett be a szobába, ugyanazon az oldalajtón, amin keresztül a kollegái távoztak. Széles vállú, magas férfi volt, aki más ruhában a kikötői kocsmákból sem lógott volna ki. Sápadt bőre, mélyen ülő szemei távoli vidékek képzetét idézték fel bennem. Szótlán a kancellár oldalához lépett. Még mindig a rejtélyes írkokot méregettem, amikor Sariel Cavia ismét megszólított. Hangja élesen, parancsolóan reccsent.

- Két és fél esztendővel ezelőtt Miasol Gironda hercegnő elhanyagolható kísérettel, és a lehető legnagyobb titoktartás mellett Észak-Escarba látogatott, és többek között a seregeket is meglátogatta. Ezen találkozás során került sor az eljegyzés felbontására, igaz?

- Igen, uram. - Válaszoltam gondolkodás nélkül, mint valami megszép-pent gyermek. Cavia alig észrevehetően bólintott.

- És ön azóta nem találkozott Miasol úrnővel sem Mireia hercegkis-asszonnyal. Nem kereste őket levélben vagy egyéb üzenet útján sem, ha jól gondolom.

- Jól gondolja.

- Rafel Gabaldon y Girondán kívül kívül ejtett szót az eljegyzéséről vagy annak felbontásáról azóta?

- Senkivel. Kényelmetlen számomra a téma. Mégis miért faggat? - A kérdést erőteljesnek és vádlónak szántam, hátha visszanyerhetek valamelyest a méltóságomból, de csak egy ijedt és könyörgő ifjú hangja szökött ki belőlem.

- Biztosra kell mennünk.

- Nem értem.

- Most egy időre el fogja felejtetni a találkozót Miasol Girondával, így azt is, hogy az eljegyzésüket felbontották, és minden beszélgetést, amelyet Raffel

erről a témáról folytatott. - Cavia kancellár lényegre törő és érzelemmentes szavait nekem intézte, mégis Kazemír reagált rájuk elsőként. Szótlan bólintott, majd fojtott suttogásba kezdett. - Továbbá elfelejti az eddigi beszélgetésünket is, az utolsó emléke az lesz, hogy belépett és én meglehetősen udvariatlanul fogadtam. Még hellyel sem kínáltam.

Furcsa, de már ismerős érzés kerített hatalmába. Hirtelen támadt fejfájás tört rám, egy pillanatra kiélesedtek a fények a szobában aztán fókuszát vesztette a látásom. Annak idején az ifjúsámannak, aki a fél alakulatunkat nyáladzó ösztönlénnyé alacsonyította a csata közepén sikerrel ellenszegültem, de Kazemír erősebbnek bizonyult nálam. Szinte fájdalmas erőfeszítéssel próbáltam elzárni gondolataimat a kancellár írnok-vajákosa elől, és közben esetlenül talpra szöktem, fegyveremet keresve.

De mire talpra álltam elfelejtettem miért kezdtem el felemelkedni, és zavarosan pislogva toporogtam csupán a kancellár asztala előtt.

- Köszönöm. Csak még valami Kazemír, ültess el benne a szándékot, hogy az estét Hattyú és Kacsában töltsse.

Kazemír újra rám meredt, elsuttogott pár szót érthetetlen nyelven, majd a kancellár előtt fejet hajtva távozott a szobából. Az elmémre telepedett köd csak Kazemír távoztával kezdett oszolni.

- Igen? Ne várasson, jóember. Nem érek rá napestig. - Csattant fel ellenségesen a kancellár.

A rövidere nyírt hajú, pödört bajszú, fésült szakállú férfi volt, makulátlan szürke kabátkájában egy túlméretes íróasztal túloldalán ült. A hatalmas asztallapon egy könyvecske és egy tintatartó társaságában oldalra tolt, érintetlen tálca megrakva kenyérrel, gyümölccsel, húsokkal és szószokkal. Kettőnkön kívül nem volt más a szobában, de az arcára volt írva, hogy szívesebben lenne teljesen egyedül.

- Elnézést tanácsos uram, nem kívántam megvárakoztatni. - Feszengtem. Vágyakozva a mellettem árválgató üres székre néztem, de a kancellár nem méltatott arra, hogy hellyel kínáljon. Ezek szerint nem gondolja, hogy sokáig tart majd a megbeszélésünk. Düh és sértettség kerített hatalmába. - A Casa de Romble birtokleveléért jöttem, Arnau Atenas vagyok. - Húztam ki magam.

- Azt kétlem. - Kúszott önelégült mosoly Sariel Cavia arcára.

- Már megbocsátson?

- Nem bocsátok meg. A dicső emlékezetű Atenas család sarjának kiadni magát főben járó bűn. Rendelkezik bárminemű bizonyítékkal a személyazonosságáról? Jött önnel valaki, aki tanúsítja, hogy ön az, akinek mondja magát? Mármint az ország előkelőségei közül, úgy értem.

- Nem - válaszoltam, miközben éreztem, hogy zsugorodok.

- Értse meg... Uram, ha nem tudja bizonyítani személyazonosságát, nem

adhatom meg, amit kér. - Magyarázta önnön fontosságától elteltén a Liga-beli tintanyaló. - Bizonyára nem gondolja, hogy Ön az első escari módra öltözött sució, aki esküszik, hogy valamely háború során magját vesztett nemesi család csodás módon megkerült sarja. Sajnálom, igazán. - Hazudta a képembe minden őszinteség nélkül. - Jöjjön vissza, ha tud bizonyítékkal szolgálni - zárta rövidre találkozónkat, és máris a tintatartóba mártott lúdtoll felé nyúlt.

Sució. A szó lehántott rólam minden hamis önbizalmat, szétkergette harciasságom illúzióját. Legyőzötten, megszegyenülten hagytam magam mögött a kancellár irodáját.

A fejem hangosan csattant Szent Remund kriptájának hideg kövein. Alig éreztem belőle valamit, a fájdalom sokkal mélyebbről, a múltból tört elő. Oren lépett mellém és ülő helyzetbe rángatott.

- Az istenekre, rajtad is átok ült! - Kiáltotta Mireia meglepetten, és kinyújtott kézzel közelebb lépett hozzám.

Gyönyörű volt. A kriptá szűk ablakain beömlő délutáni napfény glóriaként ragyogta körbe alakját. Sötét haja úgy omlott a vállára, mintha a legselymesebb éjszaka szálaiból fonták volna. Karcsú alakja, egyenes tartása származásához illő méltóságot tükrözött, minden mozdulata könnyed volt és kecses. A barna szemei, azok az égetően meleg, mély szempárok, őszinte aggodalmat tükrözve kémleltek. Mintha megérezte volna, amit ki kellett mondanom.

- Mira. Mi nem... mi nem vagyunk jegyesek!